GARTH
NIX

MAGUL ÎNGERILOR

LITERA

GARTH NIX

Născut în 1963 în Melbourne, Australia, Garth Nix locuiește în prezent într-o suburbie a orașului Sydney alături de soția sa și de cei doi copii și este, potrivit *New York Times*, unul dintre cei mai bine vânduți romancieri. Scriitor cu normă întreagă din 2001, Nix a lucrat înainte ca agent literar, consultant de marketing, editor de carte, agent de publicitate și de vânzări în domeniul cărților, librar și militar cu jumătate de normă în Rezerva Militară Australiană.

Cărțile sale s-au vândut în peste 6 milioane de exemplare în toată lumea și au fost traduse în 42 de limbi.

MAGUL ÎNGERILOR

GARTH
NIX

MAGUL ÎNGERILOR

Traducere din limba engleză: Mirelia Acsente

LITERA
București
2020

Angel Mage
Garth Nix
Copyright © 2019 Garth Nix
Nici o parte a acestei cărți nu poate fi folosită sau reprodusă în niciun fel fără permisiunea scrisă, cu excepția cazurilor citate scurte întocmite în articole critice și recenzii.

Toate drepturile rezervate.

Editura Litera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4,
București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;
0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Magul îngerilor
Garth Nix

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Mirella Acsente

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mihaela Banu
Corectură: Nicoleta Arsenie
Copertă: Andreea Apostol
Prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NIX, GARTH
Magul îngerilor / Garth Nix;
trad. din lb. engleză de Mirella Acsente. - București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-6320-7
I. Acsente, Mirella (trad.)
821.111

ACEASTĂ CARTE ÎI ESTE DEDICATĂ CU RESPECT LUI

Alexandre Dumas

ŞI LUI

Richard Lester (regizor) şi lui
George MacDonald Fraser (scenarist)
şi tuturor actorilor şi echipei de producţie a filmelor
Cei trei muschetari (1973) şi *Cei patru muschetari* (1974)

ŞI, CA ÎNTOTDEAUNA,

Annei, lui Thomas, lui Edward şi întregii mele familii
şi tuturor prietenilor.

IERARHIA ÎNGERILOR

SERAFIMI

HERUVIMI

TRONURI

STĂPÂNIRI

VIRTUȚI

PUTERI

PRINCIPATE

ARHANGHELI

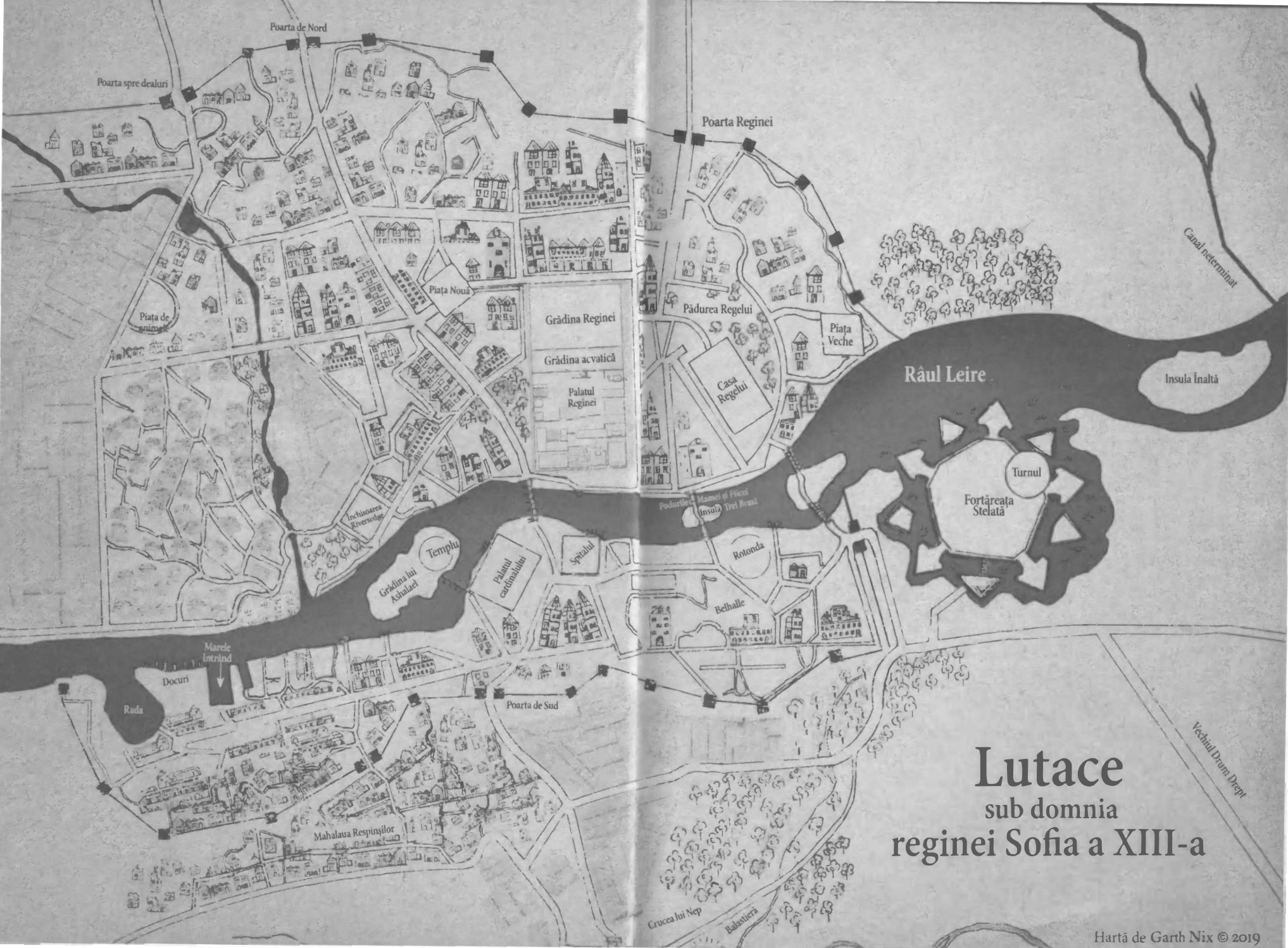

Lutace
sub domnia reginei Sofia a XIII-a

Hartă de Garth Nix © 2019

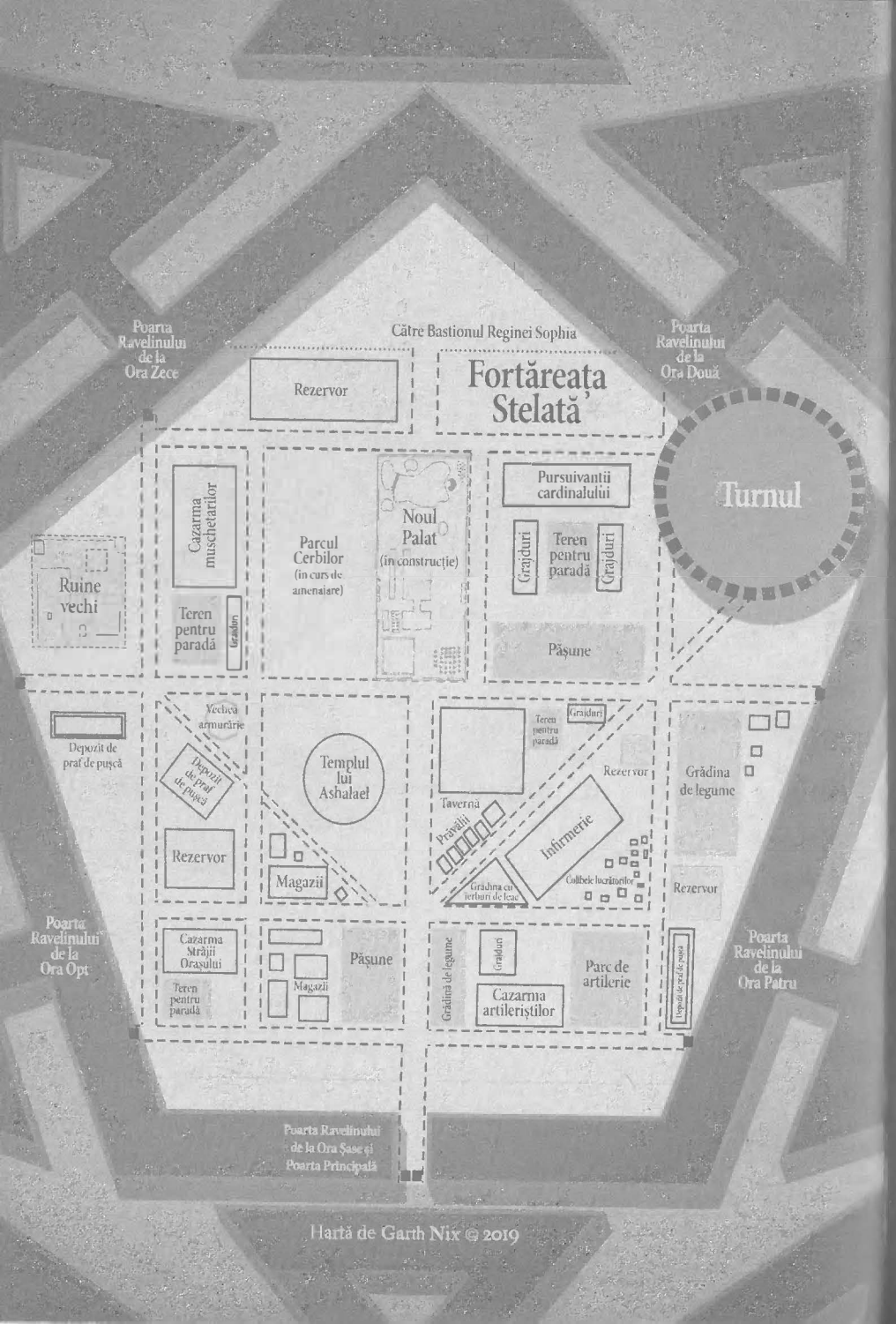

Palatul reginei din Lutace

Grădinile palatului

Grădina acvatică Regina Louisa a X-a

Casa de bijuterii

Berărie

Grajdurile reginei Louise a II-a

Grajdurile reginei Anne a III-a

Templul Regal al lui Ashalael

Pășune

Păstrătorii textelor religioase

Castelul din Lutace (ruină)

Curtea de vest

Grajduri

Oficiul Regal de Evidență Contabilă

Curtea de est

Casa Prințesei

Arhiva

Menajerie (nefolosită)

Casa grădinarului

Sala de banchete

Grădina cu plante medicinale

Oranjeria

Vechiul Palat

Vechea Armurărie

Cazarma din palat a muschetarilor

Labirintul

Garderoba

Parcul Artileriei

Hartă de Garth Nix © 2019

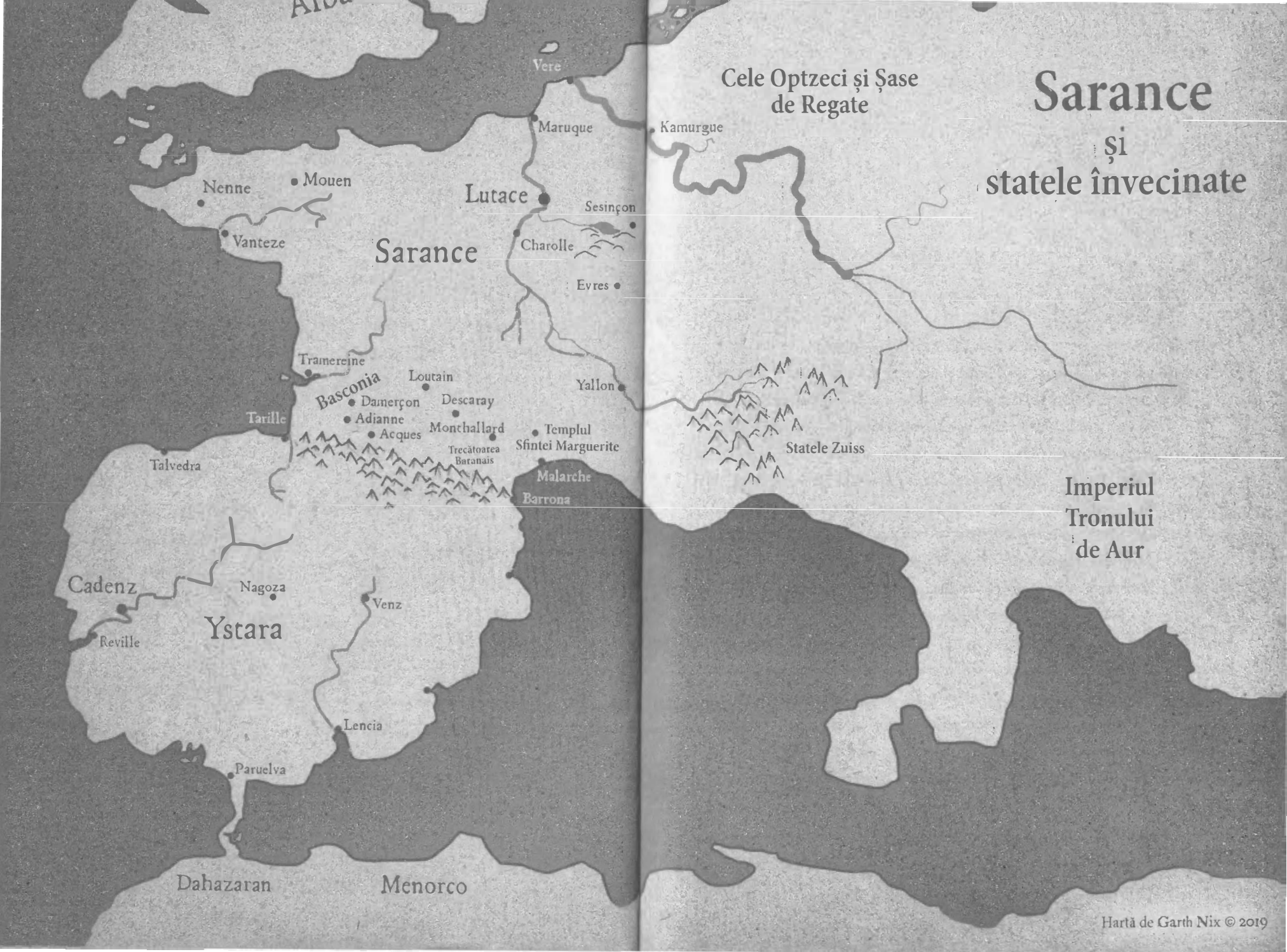
Vere
Maruque
Nenne
Mouen
Lutace
Sesinçon
Vanteze
Sarance
Charolle
Evres
Tramereine
Basconia
Loutain
Yallon
Damerçon
Descaray
Tarille
Adianne
Monthallard
Templul
Acques
Sfintei Marguerite
Trecătoarea Baranais
Talvedra
Malarche
Barrona
Cadenz
Nagoza
Venz
Ystara
Reville
Lencia
Paruelva
Dahazaran
Menorco
Cele Optzeci și Șase de Regate
Kamurgue
Sarance
și
statele învecinate
Statele Zuiss
Imperiul Tronului de Aur
Hartă de Garth Nix © 2019

PROLOG

– N-am mai rămas decât unsprezece, Eminenţă, a spus tânăra strajă. Era în mod vizibil foarte obosită, şi se sprijinea în sabia murdară de la plăsele până în vârf de cenuşă gri întărită. Nu cred că mai putem apăra nici măcar turnul acesta prea mult timp.

– Unsprezece? a întrebat cardinalul Alsysheron, care, la cei şaptezeci de ani ai săi, arăta mult mai în vârstă.

Stătea aşezată pe pervazul marii ferestre boltite dinspre sud, pentru că în clopotniţa din vârful turnului aproape tot spaţiul era ocupat de marele clopot al Sfântului Desiderus. Obiectul masiv de bronz era acum tăcut. Nu mai avea niciun rost să se mai sune acum alarma, plus că toţi clopotarii erau morţi.

Alsysheron îşi strânsese lunga trenă a robei sale stacojii pentru a încropi un soi de pernuţă care s-o ferească de piatra rece. Avea un singur pantof în picioare, iar capul ei ras era descoperit, fără tichie sau mitră pentru prima oară după mulţi ani, şi puful alb ieşea în evidenţă pe pielea ei foarte neagră. Cardinalul fugise în grabă din patul său improvizat în marea sală când creaturile reuşiseră pe neaşteptate să-şi croiască drum prin beciuri şi criptă.

– N-am mai auzit un alt atac...

– Sângele de cenuşă l-a luat pe Omarten, a răspuns straja, dându-i molimei noul ei nume.

Ea nici măcar nu era unul dintre slujitorii cardinalului. Cu doar două zile în urmă fusese un nou recrut în Garda Regală. Dar când Palatul căzuse pradă monştrilor, plecase cu supravieţuitorii de-a lungul râului, până la catedrală, care fusese cândva o fortăreaţă şi părea să ofere o speranţă vagă de supravieţuire.

– I-am scos afară leşul, a adăugat ea.

– Nu era nevoie, a remarcat cardinalul. Aşa cum am văzut, transformarea nu se petrece după moarte.

– N-am vrut să riscăm, a şoptit straja.

S-a aplecat înainte, cu ochii ei căprui adânci larg deschişi, cu privirea mai intensă şi nici urmă de oboseală. Cardinalului îi părea foarte tânără, prea tânără pentru a fi acoperită cu armură şi coif de oţel, cu pistoale înfipte în centura odinioară albastră, acum gri de la sângele de cenuşă al creaturilor.

– Eminenţă... oare nu e timpul?

– Timp pentru ce, copilă?

– Să-l chemăm pe Palleniel!

Vocea ei era intensă; nu se mai rezema în sabie, ci o ţinea ridicată.

– Cu siguranţă el poate pune totul în ordine!

Cardinalul a clătinat încet din cap şi s-a uitat afară peste oraşul Cadenz, sau către ceea ce putea vedea din el sub norul masiv şi jos de fum negru şi gros. Acum ardeau multe focuri, aprinse când brutarii şi bucătarii mureau de sângele de cenuşă şi nu îşi mai înăbuşeau focurile, care scăpau curând de sub control când nu mai era nimeni în

viață să le stingă. Cu siguranță monștrii nu încercau să facă asta. Într-adevăr, cel puțin unul dintre cele mai mari incendii fusese declanșat de cineva – probabil de un ofițer disperat al Străjii Orașului – în speranța de a ține monștrii pe malul de nord al râului, fără să știe că aceste creaturi nu erau invadatori, ci oameni transformați – și astfel apăreau peste tot.

– Magistrul Thorran a întocmit un rapot înainte de a muri, a spus cardinalul. Magia angelică este cea care face victimele să devină monștri cât sunt încă în viață. Prea mulți magi și preoți și-au invocat îngerii pentru a-i vindeca atunci când s-a ivit molima, sau în încercarea de a se apăra – am văzut-o chiar eu întâmplându-se, așa cum sunt convinsă că ai văzut și tu... Îmi pare rău, dar ți-am uitat numele.

– Ilgran, Eminență. Dar, cu siguranță, acolo unde îngerii inferiori dau greș, *Palleniel*...

Arhiepiscopul a scuturat din cap mai tare.

– Mie mi-a luat mai mult timp să înțeleg natura acestei situații, Ilgran, a spus ea. Poate că tu vei pricepe mai iute decât mine când vei auzi următoarele trei lucruri.

A ridicat mâna, numărând pe degetele ei bătrâne și subțiri. Pe fiecare se aflau câte două sau trei inele grele, împodobite cu imaginea unui înger pe care cardinalul l-ar fi putut invoca, deși niciunul dintre ei nu era la fel de puternic precum cel înfățișat pe icoana grea, incrustată în aur, care atârna la gâtul ei pe un colier argintat cu zale în formă de „S"

– În primul rând, Esperaviel a zburat, la cererea mea, la Barrona și Tarille și la capătul podului de pământ: confirmă că molima sângelui de cenușă nu se întinde dincolo de hotarele Ystarei, nici măcar

un metru mai departe. Mai mult, ea însăşi nu a putut să treacă dincolo de hotare...

– Eu nu sunt mag, Eminenţă, a spus Ilgran, roşind uşor. Îşi câştigase locul în Garda Regală datorită mătuşii sale, care era locotenent, nu datorită talentului său la scrimă sau iscusinţei în ale magiei. Nu ştiu de Esperaviel. Din ce ordin...

– E un Principat, sub Palleniel, atribuţia sa e cerul Ystarei, a continuat cardinalul. Mi-a spus că hotarele erau blocate de Arhanghelii învecinaţi, prin puterea lui Ashalael din Sarance în nord şi Turikishan din Menorco în sud.

– S-au adunat ca să ne atace? Dar de ce, doar nu...

– Nu, nu e un atac, nu din afară. Pur şi simplu, au închis hotarele pentru toate fiinţele cereşti. Toate hotarele noastre. Ascultă! Cea de-a doua problemă e că Esperaviel a raportat că a văzut-o pe Fecioara din Ellanda, cu mulţi adepţi, trecând hotarul în Sarance, iar cea de-a treia...

Bătrânul cleric a tăcut şi a oftat adânc. Şi-a lăsat mâna să-i cadă în poală şi apoi a ridicat-o din nou, pentru a prinde mâna stângă a lui Ilgran între degetele ei osoase, sprijinindu-se în ea pentru a se ridica în picioare, cumva clătinându-se.

– Iar cea de-a treia, l-am invocat pe Palleniel *din prima zi*, când regele a început să sângereze cenuşă. Palleniel a răspuns, dar nu a vrut să-mi îndeplinească cererea. Altcineva îi comandă acum, a zis.

– Ce? Dar... asta e... cum aşa? Domnia Ta eşti cardinalul-arhiepiscop al Ystarei! Domnia Ta ai icoana!

– Iar Palleniel este Arhanghelul Ystarei. Dar icoana mea – străvechea icoană a Sfântului Desiderus – e palidă şi fără viaţă

acum. N-ai observat? Dacă ar mai fi fost încă puternică, icoana lui Xerreniel pe care o porți pe coiful tău ar fi zăngănit și ar fi tremurat. Am simțit cum forța ei pălește când Palleniel s-a retras. Și atunci m-am întrebat: Ce putere ar putea să arunce această molimă a sângelui de cenușă asupra bietului nostru popor? Ce putere ar putea să determine ca toate intervențiile îngerilor inferiori să dea greș, să creeze monștri în loc să ofere tămăduirea sau apărarea de care era nevoie? Cine ar putea face asta în *Ystara*?

– Ceilalți Arhangheli...

– Nu, a spus cardinalul. Aici, în Ystara, Palleniel este suprem. Eu cred că Arhanghelii învecinați au acționat pentru a limita sângele de cenușă și creaturile pe care le naște, cât le-a stat în putere, în domeniile pământești pe care le protejează. Simt că încearcă să facă mai mult, că se dă o luptă în ceruri, îndreptată împotriva lui Palleniel. Deoarece această molimă, monștrii... trebuie să fie opera lui *Palleniel*. Dar, ca întotdeauna, niciun înger nu poate să vină în lumea noastră, sau să acționeze, dacă nu e chemat și îndrumat de muritori. Și astfel că piesele se așază la locul lor, căci cine are harul și puterea de a fi făcut o *nouă* icoană cu care să-l invoce pe însuși Palleniel? Și după ce a făcut-o, cine ar avea aroganța și forța de a-l chema și de a-l pune la o asemenea treabă?

Ilgran a clătinat din cap și s-a încruntat, iar buzele i-au tremurat a neîncredere.

– Presupun că nu poate fi decât Fecioara din Ellanda... dar de ce ar vrea ea... asta? Înseamnă moartea regatului! Moartea noastră a tuturor!

– Nu cred că a vrut asta, a replicat cardinalul. Dar, ca întotdeauna, cu îngerii trebuie să ai mare grijă. Cu cât e mai mare puterea, cu

atât crește posibilitatea de a face un rău nedorit. Ar fi trebuit să ne dăm seama de consecința logică a talentului ei de a face icoane și de a invoca îngeri. Am spus talent? Desigur, vreau să spun geniu. Dar ea era... este prea tânără. Nouăsprezece ani e o vârstă prea mică pentru ca cineva să fie făcut magistru, sau episcop, să primească învățătură și să i se îngăduie să acceadă în ierarhia ecleziastică. Deși e limpede că ea nu a avut nevoie nici de învățătură, nici de permisiune...

– Am văzut-o o dată. De departe. Avea o lumină în ochi, o nebunie, a spus Ilgran încet, fără să se uite la cardinal, ci privind spre orașul în flăcări. Când a venit cu adepții săi în audiență la rege, dorind un privilegiu pentru templul ei. Pentru Palleniel Exaltat, orice ar însemna asta...

Ilgran vorbea absent, cu mintea în altă parte, cântărind ceea ce tocmai îi spusese cardinalul. Asta însemna că nu va exista salvare; probabil că n-avea să mai apuce un alt răsărit de soare. Jos erau mulți monștri, iar catedrala nu mai era o fortăreață de cel puțin un secol. În clopotniță nu aveau apă și nici mâncare, în plus, ușa de jos era șubredă. Chiar și fără un berbece, monștrii mai mari ar dărâma-o cu o opintire serioasă.

– Poate că ar fi trebuit să-i îngăduim acel privilegiu, a rostit cardinalul, meditând. Dar eu nu cred că e nebună, doar extrem de hotărâtă, asta da, recunosc. Mi-e milă de ea.

– Ți-e milă de *Liliath*, Eminență? Dacă e așa cum presupui, ea l-a corupt în vreun fel pe Palleniel, ea e responsabilă... ea a adus asupra noastră molima sângelui de cenușă; ea mi-a omorât părinții și i-a transformat pe fratele și sora mea în monștri. Dacă ar fi aici, aș ucide-o bucuroasă, dacă sabia sau pistolul și-ar face treaba, știind ce a devenit!

– Oh, cred că oţelul rece sau un glonţ ar doborî-o, chiar dacă mai greu, la fel cum s-ar întâmpla şi cu monştrii, a spus cardinalul. Deşi s-ar putea că nu ai ocazia de a folosi sabia sau pistolul dacă într-adevăr îl are pe Palleniel în slujba ei. Probabil că îi ţine în puterea ei şi pe alţi îngeri, mai mulţi decât am bănuit vreodată. Dar chiar mi-e milă de ea, căci, aşa cum am spus, ăsta nu poate fi planul ei. Atât de tânără, atât de incredibil de talentată, şi totuşi atât de nechibzuită, toate laolaltă. Mă întreb *ce* avusese de fapt de gând, poate...

Dintr-odată, un monstru care se căţărase pe blocurile de piatră vechi ale clopotniţei, crăpate şi fisurate de-a lungul venelor, s-a aruncat peste creneluri şi în spatele ei, spintecând gâtul bătrânei cu ghearele sale în timp ce o ţinea ţintuită la pământ.

Ilgran a omorât alt monstru cu o lovitură de sabie care a lăsat arma înfiptă în gura creaturii, apoi a căzut. Cu adevărat, căci în clipa în care s-a lăsat pe sub marginea marelui clopot pentru a se arunca în puţul deschis, una dintre creaturi a prins-o din spate, cu fălcile îngrozitoare căscate după pradă, cu degetele încleştate întinse spre ea. Pistolul de la brâul lui Ilgran a rămas neatins, fără să elibereze un glonţ în ultimul moment, deoarece monstrul s-a uitat la ea cu ochii lui Janeth. Ochii verzi şi plini de viaţă ai surioarei sale.

Straja a sărit, fără să încerce să prindă frânghia clopotului. În vreme ce cădea către moarte, Ilgran şi-a îndreptat fiecare părticică a minţii ei către cea mai slabă speranţă pe care o treziseră acei ochi.

Trebuia să existe *vreo* şansă ca un monstru să poată deveni din nou om.

PARTEA I

Liliath

UNU

Tânăra s-a trezit într-o beznă desăvârşită, cu piatră rece sub ea, iar mâinile ei cercetătoare au simţit piatră deasupra şi în părţi. Dar panica de o clipă stârnită de această înţelegere s-a domolit când şi-a adus aminte de ce era aşa şi a dispărut cu totul când a auzit vocea.

Vocea plină de autoritate şi forţă care o făcea să se simtă completă, care o făcea să se simtă *vie*. Odată cu ea a venit o senzaţie bruscă şi intensă de a fi cuprinsă în braţe, de a fi ţinută strâns şi în siguranţă. Nu de nişte simple braţe umane, ci de nişte aripi mari de lumină şi putere.

– Aşa cum ai poruncit cu mult timp în urmă, ceea ce ai aşteptat s-a întâmplat, şi aşa te-am trezit.

– Cum...?

Vocea ei, răguşită, s-a stins. A înghiţit, simţind saliva în gură şi gât pentru prima oară după... cine ştie de când.

Fusese oprită cu mult timp în urmă chiar în pragul morţii, ştia bine. Dacă cineva s-ar fi uitat în mormânt, ar fi crezut-o moartă, deşi felul remarcabil în care i se păstrase carnea l-ar fi pus pe gânduri pe privitor. Dar şansa de a exista cineva care să o privească fusese redusă în mare parte de locul pe care-l alesese ea însăşi pentru

odihna veşnică. Marele sicriu de piatră, acoperit cu o lespede masivă de marmură, totul pecetluit cu plumb.

În mod firesc, ar fi trebuit să întrebe de cât timp se afla în sicriu. Dar nu aceasta a fost prima ei întrebare. S-a gândit doar la ce era necesar, la planul care o obseda.

– Câţi candidaţi potriviţi sunt pregătiţi?

A urmat o lungă tăcere. Suficient de lungă ca să creadă că prezenţa plecase. Dar apoi s-a auzit din nou vocea.

– Patru.

– Patru! Dar ar fi trebuit să fie *sute*...

– Patru, a repetat vocea.

Pentru o clipă, a străbătut-o furia, o furie clocotitoare că planurile ei – destinul ei – vor da din nou greş. Dar şi-a stăpânit furia. Deşi sperase să fie mult mai mulţi candidaţi, care să îngăduie greşeala sau ghinionul, patru ar trebui să fie de-ajuns. Chiar şi unul ar putea fi suficient.

– Unde sunt?

– În patru locuri din Sarance, dar vor fi laolaltă. Curând.

– Şi Ordinul? Continuă? Le-ai arătat semnele trezirii mele?

– Am arătat semnele. Nu ştiu dacă a supravieţuit vreunul pentru a le vedea, sau dacă li s-a dat urmare. După cum ştii, eu nu sunt întreg şi am rezistat cu forţă... doar voinţa ta mă ancorează în lumea ta. Aproape că îmi doresc să mă separ *pe deplin*...

– Vei face aşa cum am poruncit!

A vorbit imperios, cu vocea străbătută de toată puterea ei naturală şi voinţa intensă, concentrată.

– Mă supun. Sunt al tău pe de-a-ntregul. Nu pot să mai vorbesc, stă....

Vocea a tăcut. De data asta, liniștea era deplină. Ea a știut că nu vor mai fi și alte cuvinte, nu va mai simți căldură, nici senzația de siguranță și dragoste totală. Nu acum. Lacrimile au început să i se adune în colțul ochilor, dar a clipit furioasă pentru a le alunga. Nu era timp de lacrimi. Niciodată.

– Te iubesc, a șoptit femeia.

Se simțea mai bine rostind acele cuvinte, redevenind ea însăși, cea de odinioară. Vocea i s-a făcut mai puternică, răsunând în interiorul sicriului de piatră.

– Te voi iubi mereu. Vom fi împreună. *Vom fi împreună!*

Și-a pipăit mâinile. Pielea ei încă mai avea moliciunea netedă, de catifea, a tinereții. Și, mai important, inelele erau toate acolo. Le-a atins, unul câte unul, lăsând puterea din ele să înceapă să crească, doar puțin, înainte să se oprească la cel mai mic dintre cele nouă. Inelul de pe degetul mare de la mâna stângă. Făcut din electrum străvechi, pe banda de metal era un oval de ivoriu, în care erau gravate niște aripi frumoase și împenate care aproape acopereau un chip omenesc, pictat sau poate smălțuit, având drept ochi niște rubine micuțe. Nimbul de deasupra feței aproape ascunse era o linie de aur nu mai lată de un fir de păr.

– Mazrathiel! a șoptit femeia din sicriu. Mazrathiel, Mazrathiel, vino în ajutorul meu!

Din inel a țâșnit o strălucire, rece precum lumina lunii, deși mai intensă. Femeia a închis ochii în fața luminii și a simțit o prezență mai puțin intensă apărând. Era cuprinsă de o senzație de

căldură, ca o dogoare bine-venită a unui foc de bucătărie într-o zi rece, nimic la fel de uluitor ca senzaţia care-i învăluise tot trupul înainte, când vorbise cu *el*. A simţit totodată o pală de aer ca şi cum nişte aripi s-ar fi strâns, şi vibraţia slabă, dar limpede, a unei singure corzi de harpă, ciupită undeva departe.

– Mazrathiel e aici, a spus o şoaptă slabă pe care doar ea o putea auzi. Care ţi-e dorinţa? Dacă stă în puterile mele, va fi îndeplinită.

Femeia a şoptit şi Mazrathiel i-a îndeplinit porunca.

Fratelui Delfon îi plăcuse întotdeauna liniştea răcoroasă a Sfântului Mormânt în cripta cea mai joasă de sub templu. Era foarte frig iarna, dar el nu mai fusese trimis aici iarna să stea de veghe de la cea de-a şaizecea aniversare a sa. Asta se întâmplase cu mai bine de un deceniu în urmă, iar el, la fel ca toţi cei ce practicau magia angelică, era mai bătrân decât anii săi. Cei mai şubrezi adepţi ai Sfintei Marguerite stăteau de veghe doar în plină vară, şi de fapt Delfon ar fi fost scutit de această sarcină, dar el însuşi insistase. Acceptase însă sugestia superiorilor săi de a lua cu el o pernuţă şi o pătură şi să stea pe banca de lemn din colţ care servea pentru odihna pelerinilor obosiţi în perioada de căinţă, primele zece zile ale noului an, când aveau voie să vină la templu.

Acum stătea prăbuşit, pe jumătate treaz. Aşa că a avut nevoie de câteva secunde ca să observe că nu mai era singur. O călugăriţă stătea în picioare lângă el, privindu-l cu o expresie curioasă, ca şi cum n-ar fi ştiut ce să creadă despre bătrânul călugăr.

O călugăriță tânără. Purta un veșmânt asemănător cu al lui, cel negru și alb al adepților Arhanghelului Ashalael, dar manșetele albe păreau să fie de altă mărime, la fel și tivul robei, și chiar și negrul stofei părea puțin diferit în lumina felinarului lui Delfon. Încet, și-a dat seama că nu era deloc negru, ci probabil un bleumarin foarte închis, iar însemnul din piept, în relief și din aur, arăta o pereche de aripi cu șapte vârfuri, aripi de Arhanghel. Dar aripile lui Ashalael erau întotdeauna înfățișate în argint, și apoi, deasupra acestora se vedea o coroană ciudată, cu nouă vârfuri și cu un nimb deasupra, nu mitra cardinalului...

Dar ochii lui nu mai erau ca pe vremuri, și nici urechile sale. Același lucru se întâmpla și cu memoria lui, așa că nu și-a bătut prea mult timp capul cu însemnul acela sau de ce nu o recunoștea pe această călugăriță înaltă, cu un aer de patrician. Era într-adevăr ciudat de tânără, poate că nu avea mai mult de optsprezece sau nouăsprezece ani, cu siguranță o novice. Dar, în ciuda tinereții, ținuta ei era cea a unui episcop sau a unui stareț, și când s-a uitat la mâinile ei cafenii, a dat din cap văzând că purta multe inele pe degete, inele care aveau dreptunghiuri sau ovale de ivoriu pictate sau aurite, sau din bronz aurit cu gravuri sofisticate. Icoane de magie angelică, deși nu a putut să vadă imediat ce îngeri reprezentau, ce puteri puteau invoca.

– Nu te-am observat când ai intrat, Preasfinția Ta, a spus el.

Fața ei i se părea oarecum familiară. Tânără și frumoasă, cu ochi întunecați și pielea ca migdala, cu părul la fel de negru ca o bucată rară de jad pe care o gravase el cândva pentru a realiza o icoană

a lui Karazakiel. Avea o expresie severă – Delfon nu-şi putea da seama cine era, deşi îi amintea de cineva...

– Nu, nu am vrut eu să mă observi, a răspuns ciudata călugăriţă.

A întins mâna dreaptă şi fratele Delfon a luat-o şi şi-a apropiat buzele în aer la câţiva centimetri de degetele ei, ochii lui bătrâni încercând să se concentreze pe chipul îngerului atât de frumos pictat pe placa de ivoriu ţinută de gheare pe cel mai deosebit şi mai puternic inel. Nu a recunoscut nici chipul, nici stilul pictorului, ceea ce era deosebit de ciudat, căci fratele Delfon era el însuşi un iconar remarcabil. Studiase icoane toată viaţa şi pictase mii de îngeri, iar în zilele lui de glorie fusese capabil să reproducă în opera sa puterea a nu mai puţin de nouă îngeri foarte folositori, deşi relativ inferiori ca rang.

Acum nu mai putea lua legătura cu atât de mulţi, dar încă mai erau trei îngeri inferiori care răspundeau chemării lui şi îi împrumutau puterea lor pe care să o pună în icoana pe care o făcea şi pe care o termina cu propriul sânge.

– Eu nu... nu recunosc însemnul pe care-l porţi, ordinul tău, a murmurat Delfon, lăsând mâna episcopului pentru a arăta către veşmântul ei cu un deget tremurător.

– Nu-l recunoşti? a întrebat femeia. A râs şi ochii i-au sclipit plini de exuberanţă şi totodată poznaş. Este blazonul lui Palleniel Exaltat, desigur.

Delfon s-a tras înapoi. Cu siguranţă nu auzise bine...

– Palleniel Exaltat, a repetat femeia, mai tare.

Părea să-i facă plăcere să rostească un nume care nu se mai afla pe buzele nimănui. Şi care poate nici măcar nu fusese rememorat,

în afară de cei ca Delfon, ale căror vieţi erau legate de cataloage şi liste de fiinţe angelice. În plus, el îşi petrecuse copilăria lângă hotarul cu Ystara, ţara pierdută al cărei Arhanghel fusese Palleniel.

– Palleniel? Dar el nu mai e, a dispărut din lumea asta, alungat de ceilalţi Arhangheli!

– Dar aici se află arhiepiscopul lui, şi tu l-ai privit. Nu tot ce ţi s-a spus e adevărat.

Delfon s-a încruntat şi a dat să vorbească, dar în acel moment a zărit în sfârşit în spatele femeii ceva ce ar fi trebuit să observe de la început. Cuvintele s-au stins pe buzele lui când a văzut că Mormântul Sfintei, marele sarcofag de piatră care domina centrul acestei încăperi circulare, fusese deschis.

Capacul de marmură sigilat cu plumb al marelui sicriu era dat într-o parte. Cântărea câteva tone şi cu siguranţă fusese aşezat acolo iniţial cu cel mai mare efort al inginerilor, scripeţilor şi frânghiilor. Sau cu ajutorul unui înger foarte puternic...

Femeia a văzut direcţia privirii lui şocate.

– Pari tulburat, frate. Dar te asigur că Sfânta Marguerite nu a obiectat să împart cu ea cripta. Într-adevăr, când m-am strecurat înăuntru nu am găsit nimic acolo, ceea ce sugerează că predecesorii ordinului tău nu au fost pe deplin sinceri în privinţa întemeierii acestui loc.

– Dar, dar... ce...

Liliath s-a aşezat pe bancă lângă bătrân şi l-a cuprins cu un braţ pe după umeri. El s-a încordat şi a încercat să se tragă în spate, dar ea l-a ţinut cu uşurinţă aproape. Era tulburător de puternică şi el a decis imediat să rămână nemişcat, deşi şi-a întors chipul de la ea.

– Ei, haide, nu te teme! Aş vrea să ştiu ceva deosebit de important. Pentru mine, cel puţin, căci presupun că a *trecut* mult timp.

– C-cum?

– Am fost plecată mult timp, a spus Liliath. Ştiam că aşa va fi, dar nu exact cât. Câţi ani au trecut de la pieirea Ystarei?

– O sută şi..., a şoptit Delfon. O sută treizeci şi şase... nu, o sută treizeci şi şapte de ani.

– A părut doar o noapte de somn zdravăn, a spus Liliath, ca pentru sine. Mult timp...

A rămas tăcută o vreme, cu degetele ei subţiri aşezate pe unul dintre inelele cu icoane. Delfon a rămas lângă ea, tremurând, simţindu-se deodată la fel de înfrigurat cum fusese vreodată în mormânt iarna, în zilele de demult. I s-a părut că aude bătaia uşoară a unor aripi de înger, o altă chemare, dar nu putea fi sigur. Îl durea inima şi-şi simţea urechile astupate.

– Deci tu eşti Delfon, a spus Liliath, apucându-l de bărbie şi întorcându-i capul spre ea.

El s-a înfiorat mai puternic, deoarece nu-i spusese numele său.

De-aproape, ea părea şi mai tânără, şi Delfon şi-a adus deodată aminte unde o mai văzuse, sau unde văzuse ceva asemănător cu ea. La sfârşitul uneia dintre cărţile lui despre străvechii iconari, se găsea o notiţă scrisă de mână, însoţită de un desen. Această femeie tânără era cea din desenul acela; Liliath, Fecioara din Ellanda. Femeia care condusese singurul grup organizat de refugiaţi, ca să scape din Ystara condamnată la pieire, şi care murise în condiţii misterioase la scurt timp după ce trecuse graniţa în Sarance.

Conform celor vreo zece rânduri adăugate la sfârşitul cărţii, Liliath fusese o tânără uluitoare, uimind lumea cu talentul ei de a crea icoane şi de a controla îngeri încă din copilărie, de aici numele ce i s-a dat de mică, Fecioara din Ellanda. Un nume care e posibil să fi devenit ironic mai târziu, căci se spunea că era ibovnica regelui Ystarei, şi a altora, deşi nimeni nu ştia asta *cu siguranţă*.

Notele mai puneau sub semnul îndoielii un alt zvon, care spunea că Liliath era singura în stare să evite să plătească preţul pentru invocarea puterilor angelice. Când un înger era invocat, magul pierdea ceva din esenţa vieţii lui. Magii şi preoţii îmbătrâneau iute, cu cât îşi foloseau mai mult puterile şi cu cât erau mai importanţi îngerii pe care-i chemau.

Marele Handuran cuantificase această pierdere în *Preţul virtuţii*. Câteva ore dintr-o viaţă întreagă pentru a chema un Serafim bineînţeles că nu conta prea mult, dar aducerea unuia din ceata Principatelor îl îmbătrânea cu un an pe invocator, şi cu mai mulţi în cazul unui Arhanghel. Un exemplu faimos era cardinalul Sfânta Erharn cea Binecuvântată, care ajunsese, dintr-o femeie plină de viaţă de patruzeci de ani, o babă smochinită, care şi murise în răstimpul a doar o zi şi o noapte, mânuind puterile Arhanghelului Ashalael pentru a stăvili marea în Marele Potop din 1309...

Delfon şi-a dat seama că gândurile îi rătăciseră. Femeia îl întreba din nou ceva. Dar ea nu avea cum să fie Fecioara din Ellanda. Nu, cu siguranţă nu...

– Spune-mi, eşti iconar?

– Da, a murmurat Delfon.

Şi-a strâns mâinile lalolaltă, ca şi cum ar fi putut ascunde chiar şi acum petele de vopsea de pe degete, urmele uscate de albuş de ou şi pigment pur, strălucind pe pielea lui cafeniu-închis. Desenul alcătuit de micile cicatrice în şirurile înălţate de carne şi mai întunecată ce se întretăiau pe dosul mâinilor lui, de unde fusese scos sângele.

– Încă mai invoci şi pictezi?

– Da. Nu foarte des...

– Ce îngeri îţi vorbesc? Foraziel e unul dintre ei?

– Da! a exclamat Delfon, foarte surprins.

Deşi în mod evident era iconar, nu purta icoane pe brâul de frânghie al veşmântului, nu avea inele, nimic la gât sau la încheietura mâinii care să-i dea femeii vreun indiciu despre acei îngeri care îi erau aliaţi în meşteşugul lui. Dat fiind că erau zece mii de îngeri doar în ceata lui Ashalael, şansa ca ea să ştie ce îngeri cunoştea el era...

– Aşa m-am gândit şi eu, a spus Liliath, întrerupând gândurile panicate ale lui Delfon. *El* te-a adus aici pentru trezirea mea.

– El? a întrebat Delfon nedumerit şi îngrijorat deopotrivă.

Deşi îngerii nu aveau de fapt un gen, erau înfăţişaţi fie ca bărbaţi sau ca femei, şi, prin tradiţie, Foraziel era femeie. Liliath a ignorat întrebarea lui.

– Am nevoie de o icoană a lui Foraziel, a spus ea. Am nevoie de puterea ei pentru a găsi ceea ce caut, şi nu vreau să pierd vremea făcând eu însămi o icoană.

Delfon a încuviinţat din cap în tăcere. Foraziel era îngerul care se ocupa cu găsirea unor lucruri şi oameni pierduţi sau uitaţi. Dar bătrânul nu-şi putea lua ochii de la ciudatele inele ale femeii. Avea acolo principalele puteri angelice. Unul dintre cele inferioare – şi s-a

înfiorat când s-a gândit că e inferior doar din cauza icoanelor vecine – nu înfăţişa chipul şi nimbul tipice ale unui înger, ci o roată înăuntrul altei roţi, amândouă tivite cu ochi micuţi de diamant. Unul din ceata Tronurilor, printre cei mai ciudaţi îngeri, cei mai înalţi din Prima Ierarhie. Mai înalt decât orice înger pe care-l controlase vreodată Delfon, o făptură cu o putere mult mai mare decât a lui Foraziel. Dar celelalte inele purtau icoane care sugerau îngeri şi mai puternici...

Liliath şi-a îndoit degetele, iar lumina felinarului a făcut ochii micuţi de rubine şi diamante şi nimburile aurite să sclipească.

– Uneori e nevoie de un înger mai puţin puternic, a spus ea, evaluând corect direcţia gândurilor lui Delfon. Nu de măreţia teribilă a Principatelor sau a Arhanghelilor.

Delfon şi-a înclinat capul, cu trupul tremurându-i de parcă ar fi fost cuprins dintr-odată de friguri. Era prea mult pentru el – această călugăriţă ciudată... episcop... sfântă... orice ar fi fost, şi puterea pe care o simţea în ea. Icoanele pictate de pe inelele ei nu erau simple reprezentări ale îngerilor, erau legături directe către făpturi măreţe şi cumplite. Şi se putea chiar să aibă ascunsă undeva o icoană cu cea mai măreaţă dintre ele, dacă spunea adevărul cum că era un înalt prelat al lui Palleniel, care era egal cu Arhanghelii ce păzeau cele mai mari ţări ale lumii.

Cu toate că Palleniel nu veghease asupra ţării sale, ci îi distrusese poporul cu molima sângelui de cenuşă; aşa că acum – dacă era cumva pomenit – i se zicea Îngerul Căzut, iar numele îi era folosit ca blestem...

– Există vreo icoană a lui Foraziel în templul ăsta? a întrebat Liliath.

Delfon a ezitat, dar numai pentru o clipă. Oricine ar fi fost în realitate femeia asta – posibil vreun dușman din Alba sau din Cele Optzeci și Șase de Regate –, avea o putere mult mai mare ca a lui, de fapt mult mai mare ca a oricui altcuiva din templu, inclusiv ca a starețului. Totuși, cum putea fi atât de tânără, fără ca puterile pe care le invoca să o îmbătrânească... asta nu putea pricepe, și știa că nu avea de ales, trebuia să răspundă sincer și să i se supună.

– Da, a spus. În atelier. Am terminat-o doar acum câteva zile.

– Bun! a exclamat Liliath. Poți să mă conduci. N-am avut timp să mă uit în jur în... drumul meu încoace.

– Da, a murmurat Delfon, ridicându-se cu greutate.

– Bun, a spus din nou femeia.

A ridicat o mână și și-a atins unul dintre inele, murmurând în șoaptă un nume. Delfon a înălțat brațul pentru a-și feri ochii de lumina orbitoare, dar a furișat o privire. Oricare ar fi fost îngerul pe care-l chemase această femeie, el a pus repede la loc capacul sicriului, iar fâșiile de plumb sparte s-au ridicat pentru a se așeza la loc asemenea unor șerpi vrăjiți să se încolăcească. În câteva minute, mormântul arăta exact așa cum fusese înainte, când Delfon își începuse straja, la apusul soarelui.

Bătrânul călugăr s-a rezemat de perete și a privit-o pe femeie doar cu un ochi, închizându-l pe celălalt ca să se poată concentra mai bine. O șuviță din părul ei devenise albă, dar chiar în vreme ce el privea, s-a făcut la loc neagră, ca vinul amestecat cu apă. Ea nu plătise prețul pentru că se folosise de un înger pentru a închide mormântul. Sau o făcuse doar temporar.

– Cred că o să mă omori atunci când o să ai icoana, nu? a spus el încet. Pentru ca nimeni să nu afle... de tine.

– Da, a încuviințat Liliath. Presupun că de aceea te-a chemat *el* aici pe tine, căci oricum urmează să mori în curând. Mai bine decât oricare dintre cei mai tineri. Palleniel e mai milos decât mine.

– Ah! a răspuns Delfon.

Nu se simțea speriat acum, lucru care i se părea ciudat. Era doar curios și foarte obosit. Avusese parte de prea multă agitație în ultimele câteva minute. Iar lumina reziduală a îngerului îi împâclise coada ochilor, îngreunându-i mai mult ca niciodată vederea.

– Palleniel. Aducătorul de molimă. Potrivnicul.

– Palleniel, da. Celelalte nume sunt invenția oamenilor. Ți-am zis că nu tot ce ți s-a spus e adevărat.

– Dar cum a putut el să mă cheme aici în seara asta? a întrebat Delfon, sincer curios chiar și în fața perspectivei morții.

Orice mag angelic rămâne așa, chiar și la bătrânețe și în ultimele ceasuri ale vieții.

– În acest loc al lui Ashalael, în Sarance? Palleniel nu are putere aici. Iar îngerii nu acționează din propria lor vrere.

– Asta cred tradiționaliștii, a răspuns Liliath și a zâmbit cu satisfacția unor cunoștințe secrete. Dar adevărul e că sfera de acțiune a îngerilor în această lume nu reprezintă niște hotare rigide create de *ei*, ci e definită de obiceiurile și folosința îndelungată a *oamenilor*, și poate fi modificată. Sau dacă e vorba de geografie, poate fi străpunsă în mici locuri. Iar unii îngeri pot primi instrucțiuni pentru a acționa într-un moment ce va urma. Pot primi suficientă voință și putere.

Delfon a clătinat din cap.

– Nu pot să cred ce-mi spui, a zis el. Sau nu vreau să cred, doar că tu ești cu adevărat Liliath... Am citit despre tine în *Viețile magilor* a

lui Decarandal. Deşi nu Decarandal a fost cel care a adăugat rândurile din paginile finale... Oricine ar fi fost acela, a spus că Liliath putea să facă icoane repede, când era nevoie, şi să cheme îngeri necunoscuţi în orice templu...

– Continuă! a spus Liliath. Sunt curioasă. Ce mai scria?

– Talentul ei la crearea icoanelor era neasemuit. Iar zvonurile, vorbele cum că ea nu plătea fizic preţul invocării... dar a murit tânără, la doar nouăsprezece ani, cel puţin ca vârstă, şi aşa părea, că de fapt ea îmbătrânise, dar nu pe dinafară. Unii au considerat-o o tragedie, o promisiune strălucită pierdută pentru lume.

– Şi totuşi, după cum vezi, nu am murit, a replicat Liliath. Şi îmi voi îndeplini promisiunile. Toate, dar mai ales una.

Delfon a privit-o cu atenţie, fără să înţeleagă, dar recunoscând forţa sentimentelor ei. Mai văzuse această intensitate la alţii, la pelerini, sau la cei care îşi asumau o sarcină măreaţă, împinşi de forţe interioare pe care adeseori nici ei nu le recunoşteau. Dar în femeia asta forţa era înmiită.

– Vino, trebuie să mergem! a poruncit Liliath.

– N-o să-mi faci rău? a întrebat Delfon într-o doară. Înainte, vreau să spun...

– Nu, a acceptat Liliath nonşalantă. Inima ta pur şi simplu va înceta să mai bată. Cred că eşti deja obosit, nu?

– Da, da, sunt, a murmurat Delfon.

Lumina angelică din jurul ochilor lui se întindea şi, odată cu ea, o căldură plăcută. Nu se mai simţise aşa de relaxat înlăuntrul lui de foarte mulţi ani, iar pulsul îi devenise foarte încet şi constant. Îl făcea să se simtă ca şi cum în viitorul apropiat îl aştepta un pat extraordinar

de confortabil, unul mult mai confortabil decât patul lui din celula de deasupra lor din templu.

– Nu încă, Mazrathiel! a şoptit femeia.

Mazrathiel era din ceata Stăpânirilor, cu atribuţii foarte mari, incluzând mişcarea de orice fel. Inclusiv bătăile unei inimi, deşi numai cei mai puternici – şi egoişti – dintre magi puteau forţa un înger să îndeplinească actul direct de a lua o viaţă.

– Nu înainte să am icoana, şi el să se aşeze.

– Ce-ai zis? a întrebat Delfon, revenindu-şi puţin.

– Serveşti o cauză adevărată şi nobilă, una pentru care este o mare onoare să mori, a spus Liliath.

În ochii ei a părut să strălucească o lumină interioară când a rostit aceste cuvinte, iar gura i-a tremurat într-un zâmbet. Delfon s-a înfiorat din nou în faţa puterii şi credinţei tinerei. Era doar o copilă, de fapt, dacă te uitai la ea – dar una cu o *asemenea* forţă a voinţei şi ţelului, cu atât de mulţi îngeri la cheremul ei...

Liliath l-a luat de braţ şi l-a condus către uşă, care era deja întredeschisă, ceva neobişnuit.

– Încotro?

– La stânga, a spus Delfon. Şi în sus pe scara în spirală.

A ieşit şontâcăind din încăpere, cu Liliath lângă el.

– Spune-mi, a zis ea, ce s-a mai întâmplat în lume? Cine conduce Sarance?

În spatele lor, uşa s-a închis încet cu un scârţâit, însoţit de sunetul slab al unui cor celest îndepărtat, încheind amândouă cu o notă discordantă, stridentă.

DOI

Liliath a aranjat trupul fratelui Delfon pe podea lângă masa de lucru şi i-a închis ochii cu o blândeţe hotărâtă. Mazrathiel s-a retras, nerăbdător să plece după ce fusese adus împotriva voinţei sale pentru a pune capăt unei vieţi, şi fără îndoială avea să fie mai îndărătnic la următoarele invocări. Nu că lui Liliath i-ar fi păsat de asta. Dacă avea nevoie de el, Mazrathiel avea să i se supună, aşa cum făceau toţi îngerii ale căror icoane le crease sau folosise ea. Nu avea să tolereze nicio nesupunere.

Icoana lui Foraziel pe care o făcuse bătrânul era aşezată în centrul mesei. Nu doar că era făcută cu pricepere, dar părea o lucrare bună. Liliath putea simţi prezenţa potenţială a îngerului în imagine, care era cea mai obişnuită înfăţişare a lui Foraziel: o femeie neatrăgătoare, de vârstă mijlocie, surprinsă de descoperirea unui lucru bun; doar nimbul subţire indica faptul că era înger.

– Trebuie să ştiu cine şi unde sunt, a şoptit femeia. Doar patru...

Dar nu mai era timp să-l cheme pe Foraziel. Se lumina de ziuă acum, şi Liliath trebuia să părăsească templul înainte de a fi descoperită. A luat noua icoană şi a pus-o alături de altele în buzunarele secrete ale veşmântului ei. I-a mai luat câteva minute pentru a găsi cartea

lui Decarandal despre iconari, cu schița care o înfățișa pe ea, pe care o văzuse în mintea lui Delfon, prin intermediul puterii lui Pereastor. A rupt paginile respective și le-a vârât în buzunar, apoi a părăsit încăperea, închizând încet în urma ei uriașa ușă din lemn de stejar.

În ciuda trecerii timpului, templul se schimbase prea puțin din vremea când se furișase să se ascundă în Mormântul Sfintei, cu o sută treizeci și șapte de ani în urmă. A deschis o altă ușă și a ieșit în claustrul de est. Acolo a rămas o clipă în loc, privind marea curte interioară pavată, luminată de stele. Pe jos se vedeau mai multe umbre și se auzeau sforăituri, indicând prezența unui grup de călători, oameni al căror statut social nu era suficient pentru a fi primiți în odăile pentru oaspeți sau sub acoperiș, dar suficient de respectabili pentru a li se îngădui să intre în templu și să se odihnească aici. În mod ciudat, erau cu toții îmbrăcați într-o culoare deschisă, greu de distins în lumina lunii. Poate un albastru verzui sau o nuanță de gri. Semăna cu o uniformă, deși una zdrențuită, și nu păreau să fie soldați.

Liliath a șovăit. Erau vreo duzină sau poate mai mulți oameni, iar cabina portarului se afla dincolo de curte. Era posibil ca vreunul dintre ei să se trezească la trecerea ei și să complice situația. Într-un fel sau altul.

În acel moment de șovăială, a auzit lipăitul ușor al unor tălpi goale pe piatră, cineva care se strecura în spatele ei. S-a întors și a văzut un bărbat îmbrăcat în gri, cu o glugă pe cap, ținând ridicat un pumnal. A dat să o lovească, dar ea a fost mai iute, trăgându-se într-o parte dintr-o singură mișcare, care ar fi trebuit să-l oprească. Dar nu l-a oprit.

– N-o să te omor, a şoptit el, dându-i de înţeles lui Liliath că cei care dormeau în curte nu erau neapărat aliaţii lui, sau poate se temea că străjile templului aflate în loja portarului vor auzi ceva şi vor interveni.

Mare parte din dinţi îi avea sparţi, iar braţul stâng îi atârna pe lângă corp, beteag şi neputincios. Dar braţul drept, cel în care ţinea arma, era foarte puternic.

– Doar scoate-ţi inelele alea, ca o fată cuminte. Şi să nu te gândeşti să chemi vreun înger; îţi scot măruntaiele-ntr-o clipă. Oricum nu te-ar ajuta cu nimic, eu sunt un *respins*.

– Cine crezi că sunt eu? a întrebat Liliath pe un ton prietenesc, fără să şoptească şi nici să ridice vocea.

A remarcat cuvântul „respins" şi micuţa scânteie a lui Palleniel pe care a simţit-o alergând prin venele acestui aşa-zis hoţ. Cu siguranţă erau multe lucruri despre care ar fi trebuit să-l întrebe pe fratele Delfon, iar acum va trebui să le afle mai direct.

– Nu ştiu, a răspuns omul, privind-o cu atenţie, cu pumnalul pregătit să lovească din nou. Bătrâna Brill socotea că stelele ziceau să venim aici, să ne îmbogăţim. De data asta a avut dreptate. Scoate inelele!

– Zici că eşti un „respins", a continuat Liliath.

După pielea sau trăsăturile lui faciale, nu-şi putea da seama de originea lui. Pielea bărbatului avea nuanţa lemnului de frasin, iar ochii erau verzi, dar nimeni nu putea deslui nimic din asta. Multe triburi ancestrale se stabiliseră în Ystara şi Sarance cu mii de ani în urmă, amestecându-şi sângele, iar urmaşii lor aveau toate nuanţele de piele, de la cel mai intens negru până la cel mai pal dintre tonuri.

Dar acea fărâmă de Palleniel din el nu putea însemna decât un singur lucru.

– Aşadar, eşti un urmaş al ystaranilor?

– Sigur, a murmurat bărbatul.

A împuns din nou cu pumnalul, dar Liliath s-a lăsat pe spate imposibil de mult, ca şi cum ar fi avut nişte balamale la mijloc. Tăişul a trecut aproape de ţinta dorită, gâtul ei. Înainte ca el să se îndrepte, ea s-a smucit la loc şi mâna i-a ţâşnit şi s-a încleştat pe încheietura lui, răsucindu-i braţul, astfel încât omul s-a întors odată cu el şi a căzut în genunchi.

Pentru o femeie atât de tânără şi de subţire, era imposibil de puternică. Hoţul a înghiţit cu zgomot şi ochii lui şi-au arătat albul când a ridicat privirea spre ea, incapabil să înţeleagă ce se întâmplase.

– Şi dacă eşti din Ystara înseamnă că magia angelică nu acţionează asupra ta? a întrebat Liliath. Sunt şanse să devii un soi de creatură sinistră?

– Da, da, a spus omul. Nu mă provoca!

– Sau ai muri de molima sângelui de cenuşă, a spus gânditoare Liliath.

Îi auzea pe cei din curte trezindu-se în spatele ei, aşa că s-a răsucit, târându-l pe bărbat de încheietura mâinii, ca să poată vedea dacă mai încearcă cineva un atac.

– Mai degrabă devin un monstru, a icnit hoţul. Şi te omor pe *tine*, cu siguranţă.

Liliath nu a răspuns, în schimb s-a concentrat asupra acelei mărunte bucăţele din Palleniel din interiorul bărbatului.

– Cred că va fi molima, a spus ea și și-a încordat voința asupra acelui fragment din el care era Arhanghelul.

O clipă mai târziu, particule de cenușă au început să se formeze în colțul gurii hoțului. Cenușa i-a apărut în jurul ochilor, mai apoi i-a curs din urechi și i-a țâșnit de sub unghii. Liliath i-a dat drumul și a făcut un pas în spate, pe când cenușa începea să curgă, încet, dar constant, aproape ca un sânge înghețat. Bărbatul a mai reușit să rămână în genunchi câteva clipe, apoi a căzut pe o parte, iar cenușa a continuat să se reverse din fiecare por și orificiu și zgârietură, pentru a se aduna într-o baltă în jurul lui.

Când în cele din urmă a murit, câteva minute mai târziu, toată lumea din curte se trezise și o privea pe Liliath, și câteva felinare fuseseră aprinse și ridicate în aer, creând cercuri de lumină și multe umbre pâlpâitoare. Ea le-a întors privirea, conștientă că ceva era în neregulă cu mulțimea asta. Exista toată varietatea obișnuită de culori ale pielii, și păr, și trăsături faciale. Erau diverse, dar...

I-a trebuit un moment ca să înțeleagă că foarte puțini oameni stăteau drepți. Majoritatea erau aplecați, sau îndoiți, sau într-un echilibru ciudat. Lăsați într-o parte, sprijinindu-se în cârje sau pe tovarășii lor. Fețele întoarse spre ea erau lipsite de ochi sau nasuri sau dinți, urmări ale bolii și rănirii, pe care un înger le-ar fi putut vindeca sau măcar ameliora.

Dar era limpede că niciunul dintre acești oameni nu simțise vreodată atingerea de vindecare și curățare a unui înger.

Le-a întâlnit privirile speriate, întrebătoare, multe dintre ele ostile, le-a privit tunicile și pelerinele cenușii ciudate, și încet, unul câte unul, oamenii s-au plecat, cu capetele lăsate, cu genunchii

îndoiți, până când au oferit supunerea pe care i-ar acorda-o unui rege sau unei regine. Doar unul dintre ei nu și-a aplecat capul la fel de mult ca ceilalți și, după un moment, a ridicat ochii și a întâlnit privirea lui Liliath. Pielea lui avea nuanța cafenie aurie a mierii din floare de iarbă neagră, și ar fi trebuit să fie arătos. Dar fața lui era însemnată de nenumărate urme adânci, în formă de semilună, a unui vărsat de vânt cumplit care-i ținea o pleoapă căzută și-l făcea să arate mult mai bătrân decât era, sau cel puțin așa credea Liliath privind ochiul deschis, vioi și strălucitor, iar vocea îi era tânără.

– Așadar, chiar ești Fecioara din Ellanda renăscută? Întocmai așa cum ne tot spuneau bătrânii? Străbunica mea ar fi fost fericită, *foarte fericită* să te vadă. Păcat că s-a prăpădit săptămâna trecută.

– Nu renăscută, a replicat încet Liliath.

Bărbatul acesta tânăr și plin de cicatrice nu-i arăta respectul cuvenit, deși vorbea cu o oarecare autoritate, ca și cum ar fi fost căpetenia acestei mulțimi pestrițe.

– Doar trezită. Presupun că faci parte din Ordinul Ystarei, și ai văzut semnul.

În vreme ce vorbea, a ridicat privirea spre cer, către peticul dreptunghiular de stele de deasupra curții interioare, încadrat de clădirile templului de jur împrejur. Încă din vremuri străvechi, existaseră controverse privitoare la cerul nopții, dacă era adevăratul sălaș al îngerilor sau doar o reflectare sau reprezentare a existenței și puterii lor. Oricum ar fi fost, cerurile reprezentau un indiciu destul de sigur al stării diverselor puteri angelice.

Așa cum era de așteptat aici, în Sarance, steaua lui Ashalael strălucea cel mai sus și mai puternic în noapte. Dar Liliath nu s-a

uitat la ea, ci a cercetat mai departe, către orizontul de vest şi apoi puţin către sud. Cândva, acolo strălucise steaua lui Palleniel, nu atât de luminoasă în afara Ystarei, dar totuşi una dintre cele şapte cele mai scânteietoare stele. Acum, acolo era un petic de întuneric. Şi totuşi, la trei degete spre stânga de locul unde nu mai era nimic, lucea o stea foarte pală, aproape violet. Abia vizibilă, chiar şi pentru Liliath, ai cărei ochi supraomeneşti ştiau exact unde să privească. Şi totuşi, putea fi văzută şi descoperită de un observator pasionat al nopţii, înarmat cu un telescop şi o idee vagă – sau îndrumare – să se uite în acea parte anume a cerului.

Steaua era a lui Jacqueiriel, un companion mărunt din ceata lui Palleniel, a cărui atribuţie era să aducă emoţia unor veşti bune, a unui viitor eveniment fericit, între hotarele geografice ale Ystarei. O putere mică, deoarece Jacqueiriel nu putea comunica niciun detaliu, iar în zilele dinaintea molimei fusese folosit în general de cei îndrăgostiţi pentru a trimite emoţia unui dar ce urma a fi oferit.

În acest caz, steaua îngerului era o prevestire a reapariţiei lui Palleniel, şi astfel a trezirii lui Liliath. Un indiciu vizibil că a fost trimis un mesaj Ordinului Ystarei sau urmaşilor săi.

– Ordinul? a întrebat tânărul cu faţa ciupită de vărsat. Nu există niciun ordin, nici lume aleasă cu tunici de zale cu blazon şi lanţuri de aur şi săbii scânteietoare. E doar Bătrâna Brill, care stă la căpătâiul muribunzilor şi scrie poveşti închipuite şi priveşte cerurile. Ne-ai părăsit prea curând, ca să vezi ce avea să se întâmple. Ystaranii nu au voie să-şi amintească de ţara noastră, nu au voie să aibă amintiri. Ni se spune „respinşi", căci propriile noastre greşeli trebuie să fie cele care îi fac pe îngeri să ne respingă sau să ne schimbe în mai

rău. Trebuie să purtăm veşminte cenuşii, ca să nu se întâmple niciun accident şi să nu fim transformaţi în bestii. Şi nici nu trebuie să fim prea vizibili, ci doar să rămânem nişte simple creaturi care să slujească şi să trudească, pentru ca nenorocirile noastre să nu ajungă cumva şi la oamenii obişnuiţi.

– Încă faceţi parte din Ordin, indiferent cum arătaţi, a spus Liliath, cu o convingere deplină. Şi veţi fi vindecaţi şi făcuţi ca noi, când ne vom întoarce în Ystara şi Palleniel va veni din nou.

Cuvintele ei au fost întâmpinate cu tăcere. Dar nu o tăcere respectuoasă, aşa cum se aşteptase Liliath, ci mai degrabă o posomoreală epuizată.

-Nu mă credeţi? a întrebat ea.

S-a uitat la tânăr, la chipul lui pătat de vărsat. Ardea în el scânteia lui Palleniel, mai puternic decât în toţi ceilalţi. Strămoşul lui trebuie să fi fost foarte aproape de ceea ce se dorea. Asta contribuise probabil la poziţia lui de conducător în grupul acesta de lepădături.

– Cum te numeşti?

– Mi se spune Bisc. Biscaray, pe numele întreg. Sunt Prinţul Nopţii, a răspuns tânărul. Acum, Regele Nopţii, bănuiesc, de vreme ce l-ai omorât pe Franz Braţ-Uscat, care era nobilul nostru domn. Asta dacă cineva nu vrea să mă conteste.

Ultimele cuvinte le-a adresat tare către respinşii adunaţi în spatele lui. Nimeni nu s-a clintit şi nu s-a auzit niciun răspuns.

– Regele Nopţii? Vrei să spui că eşti conducătorul cerşetorilor şi al hoţilor şi al celor de soiul ăsta? a întrebat Liliath. Lumea răufăcătorilor din întreaga Sarance?

Regele Nopţii a râs.

– Deloc. Doar din Lutace, şi numai al respinşilor. Dar, neavând alte alternative, suntem de departe cei mai numeroşi, aşa că stăpânim noaptea. Aşa cum le place celor puternici să zică: „Nu toţi hoţii şi cerşetorii sunt respinşi, dar toţi respinşii sunt cerşetori şi hoţi."

– De ce aţi venit aici, dacă vă îndoiţi că vă voi duce înapoi la o nouă viaţă în Ystara?

– Franz ne-a ordonat, a răspuns bărbatul, ridicând din umeri. Din când în când, Bătrâna Brill chiar citeşte lucruri de folos în cer. Fostul nostru Rege al Nopţii a crezut că ar putea fi ceva de prăduit sau vreo ocazie în asta, iar în cel mai rău caz, o mică plimbare la ţară.

– Ai văzut ce i-am făcut, a spus Liliath. A zâmbit, un zâmbet uşor, viclean. Şi totuşi, încă îţi mai simt îndoiala. Şi deşi îngenunchezi, nu simt o supunere adevărată.

– Molimă sau monstru, ar fi putut să fie pur şi simplu o întâmplare, a spus noul Rege al Nopţii prudent. A şovăit şi o parte din încredere i-a dispărut din voce. Dar nu mă îndoiesc cu totul...

– Ai nevoie de o dovadă? a întrebat Liliath. Să te fac întreg, cu pielea netedă, cu ochiul la fel ca vecinul lui?

Partea asta ar fi fost dificilă, poate prea dificilă. Dar dacă reuşea, avea să o ajute în mai multe privinţe.

L-a văzut înghiţindu-şi o replică.

– Ar fi un test potrivit, nu crezi? a întrebat Liliath.

Biscaray s-a ridicat în picioare fără niciun efort şi a venit spre ea, oprindu-se la vreun metru în faţa ei. Nu a îngenuncheat din nou, iar mâna lui dreaptă i-a zăbovit lângă mânerul unui tăiş ascuns pe jumătate de pelerina lui cenuşie. Deşi cel mai apropiat felinar era

în spatele lui, Liliath putea zări semnele adânc lăsate de vărsat, urmele cicatrizate ale unei boli care-i săpase adânc în piele şi nu doar că îi distrusese ochiul stâng, aşa cum crezuse ea, dar îl şi ascunsese pe jumătate sub o excrescenţă a ţesutului cicatrizat.

– Dacă poţi face aşa cum spui, voi recunoaşte că eşti cine zici şi te voi servi, a rostit el pe un ton calm. Dar dacă dai greş, te voi spinteca, eu sau oamenii mei.

– Să nu te temi de ceea ce urmează să fac şi să nu mă loveşti, a spus Liliath. A ridicat vocea, vorbind către mulţimea din spatele lui: Acesta nu e decât un indiciu a ceea ce vă aşteaptă în Ystara, când ne vom întoarce.

A ridicat mâna dreaptă şi, cu ochii aţintiţi asupra Regelui Nopţii, a atins inelul cu icoană de pe degetul mare de la mâna stângă. Gwethiniel, marele vindecător. Existau mulţi îngeri care puteau vindeca, majoritatea dintre ei inferiori. Gwethiniel era din Puteri şi nu trebuia invocat fără rost. Mâna bărbatului a tresărit pe cuţitul său, dar nu l-a scos. Liliath a aşteptat, simţind prezenţa îndepărtată a îngerului, dar neinvocând-o încă.

– Eşti îndeajuns de curajos? a şoptit ea.

Vedea o scânteie de speranţă dincolo de vălul de suspiciune de pe chipul lui, deşi el încerca să nu arate nicio emoţie.

– Mi-am mai jucat viaţa la zaruri, a spus Regele Nopţii, ridicând din umeri. Odată ce am hotărât, ce mai contează o nouă aruncare?

Liliath l-a chemat pe Gwethiniel şi în acelaşi timp şi-a impus voinţa asupra părţii din interiorul bărbatului care-i amintea de Palleniel, forţând esenţa din Arhanghel să se retragă. Aceasta i s-a

împotrivit, şi Gwethiniel a rezistat şi el, nevrând să răspundă chemării ei.

– Mi te vei supune, a şoptit Liliath, vorbind atât esenţei lipsite de judecată, cât şi îngerului încăpăţânat. Mi te vei supune!

– Mă supun, a spus vocea din mintea ei: Gwethiniel cu vocea sa normală calmă şi sigură de sine încărcată de supunere stridentă şi şovăitoare. Care ţi-e dorinţa?

– Vindecă-l! a poruncit Liliath, deşi vorbea doar în mintea ei. Nu te atinge de rămăşiţa lui Palleniel.

– Atribuţia mea e restabilirea ordinii naturale, adeseori folosită în vindecarea vieţii *muritorilor*, a spus Gwethiniel. Prezenţa altuia îmi împiedică lucrarea. Nu pot acţiona împotriva unuia atât de mare, chiar dacă nu e pe deplin prezent.

– Poţi! a ordonat Liliath. O să-l ţin pe loc. Fă aşa cum îţi poruncesc!

– E foarte periculos, a şoptit Gwethiniel. Pentru toţi.

– Fă aşa cum îţi poruncesc!

Liliath a urlat ultima comandă cu glas tare, şi mulţimea a tresărit la forţa din ea. În spatele lor, în loja portarului, o torţă s-a aprins. Portarul sau una dintre străjile templului se trezise în cele din urmă.

Deasupra lor s-a auzit foşnetul unor aripi mari. Brusc, curtea s-a umplut de o lumină caldă şi de parfum de caprifoi. Regele Nopţii a ţipat şi a căzut la pământ, iar Liliath însăşi s-a ghemuit sub apăsarea puterii pe care o invocase, dar numai pentru o clipă, înainte să-şi îndrepte spatele, scuturându-şi umerii pentru a o îndepărta. O şuviţă groasă din părul ei a devenit albă şi pe piele i-au apărut riduri, dar au fost schimbări trecătoare, anulate curând, pe

când scânteia lui Palleniel se lupta împotrivindu-i-se şi ea o reţinea prin forţa pură a voinţei, în acelaşi timp trimiţându-l pe Gwethiniel înapoi să-şi termine treaba pe care îngerul o făcuse doar în parte.

– Nimeni nu are voie să mi se împotrivească! a mârâit Liliath. Vei face aşa cum îţi poruncesc.

Gwethiniel a bătut din aripi. Tunetul a bubuit, dar îngerul şi-a încheiat lucrarea şi a dispărut în aceeaşi clipă, retrăgându-se mult mai repede decât venise, chiar înainte ca Liliath să-l elibereze oficial.

Regele Nopţii s-a ridicat în capul oaselor şi şi-a pipăit faţa. Semnele de vărsat dispăruseră, pielea lui ca mierea era netedă şi tânără, ochiul la locul lui. Şi-a trecut mâinile pe sub vestă, pipăind pielea şi expresia de pe chipul lui era de totală uluire. S-a ridicat în picioare şi s-a întors către ceilalţi, şi toate felinarele s-au îndreptat spre el când a ridicat capul şi şi-a desfăcut vesta pentru a-şi arăta pieptul neted.

– Sunt... sunt vindecat!

Aproape în aceeaşi clipă, toată lumea s-a repezit spre Liliath, într-o năvală şontâcăită, târşâită, piezişă, cu braţe ridicate şi voci implorând-o.

– Vindecă-mă! Vindecă-mă! Ajută-ne!

– Deocamdată nu mai pot face nimic! a strigat Liliath, ridicând o mână.

Era foarte slăbită, în ciuda puterii sale neomeneşti, dar nu a arătat-o. Nu îndrăznea să arate slăbiciune. Nu exista niciun semn vizibil că invocarea ar fi afectat-o în vreun fel, deşi îşi simţea pielea feţei reparându-se singură, ridurile fine dispărând. A zâmbit uşor, pentru a da mulţimii încredere, dar şi pentru că forţase încă o dată

un înger să i se supună şi nu plătise preţul, şi nici nu avea să-l plătească vreodată.

– *Toţi* veţi fi vindecaţi atunci când ne întoarcem în Ystara.

Şi totuşi, ei continuau să se îndrepte ca un val spre ea, o mulţime lipsită de judecată, încrâncenată în dorinţa sa. Liliath s-a tras înapoi în spatele unei coloane, pregătindu-se să-l lovească pe cel din frunte, căci acum nu îndrăznea să folosească magia angelică. Era prea obosită şi nu putea controla urmările, iar o transformare monstruoasă aici avea să se încheie probabil cu ei toţi morţi. Chiar şi ea, deşi ea nu putea muri prea uşor.

Dar Liliath nu a trebuit să facă nimic. Cu un urlet, Biscaray a împins într-o parte valul de respinşi, aruncându-i tăvălug pe cei din frunte înapoi în mulţime, pe dalele de piatră. Se purta de parcă ar fi fost cu toţii o haită de câini care aşteptau o halcă de carne, iar el era dresorul, fără teamă în faţa numărului lor mare.

– Înapoi! Înapoi şi jos! Jos!

Valul s-a retras. Respinşii au căzut în genunchi, clipa lor de dorinţă maximă a trecut. Dar, în spatele lor, Liliath a auzit cum drugul este ridicat la poarta care-i ţinuse închişi în curtea interioară pe durata nopţii şi zăvoarele sunt trase cu zgomot. Portarul templului şi, fără îndoială, o mână de străji aveau să vină la ei în câteva momente, furioşi că fuseseră treziţi înainte de ivirea zorilor, şi mai ales de către nişte oaspeţi atât de nedoriţi.

– Am nevoie de o pelerină, i-a spus Liliath lui Biscaray. Cu glugă, sau o pălărie. Şi trebuie să plecăm cât mai repede.

– Cum poruncești, a răspuns Biscaray. A lătrat câteva ordine către o respinsă din apropiere, care a scotocit repede în bocceaua

ei, în vreme ce alții trăgeau trupul fostului Rege al Nopții în cel mai întunecat colț al claustrului. Plecăm numaidecât, a spus el. De fapt, o să ne dea ei afară, sunt convins. Și apoi.... apoi chiar mergem în Ystara?

– Nu, a răspuns Liliath încet. Am nevoie de timp ca să văd ce s-a întâmplat de când m-am așezat la odihnă. Nu mă așteptasem ca Ystara să fie *încă* năpădită de bestii. O să avem nevoie de o armată ca să ne întoarcem.

– O armată? Orice respins se va alătura stindardului tău, odată ce se va ști...

– Nu, l-a întrerupt Liliath. Nu putem lăsa să se răspândească vestea întoarcerii mele, și *în niciun caz* printre cei care nu sunt din Ystara. Sunt mulți în Sarance și în lumea largă, chiar și în ceruri, care nu doresc ca Ystara să se ridice din nou. Atât muritorii, cât și îngerii se vor împotrivi întoarcerii lui Palleniel, și trebuie să-i păcălim cumva ca să ne ajute. Trebuie să fim... isteți.

– Așa suntem cu toții în Ceata Nopții. Ne descurcăm cu mintea și mâinile noastre viclene, a spus Biscaray.

– Și limbile viclene, sper, a adăugat Liliath, surprinzându-l cu o ușoară clipire lascivă din ochi.

Chiar nu putea să tânjească după un simplu muritor – sentimentele pe care i le inspira Biscaray, acum aproape frumos, nu erau nimic în comparație cu dragostea ei mistuitoare pentru Palleniel. Dar actul fizic o distrăgea totuși, oferindu-i o oarecare descărcare în intensitatea și presiunea destinului pentru care acționa.

La timpul potrivit, avea să-l ia în patul ei pe Biscaray, a decis Liliath. Ca să-l lege mai mult de ea, așa cum făcuse înainte cu

bărbaţi şi femei deopotrivă, şi nu toţi fuseseră tineri şi atrăgători cum era el acum.

Cineva i-a întins o pelerină. Liliath şi-a pus-o, a ridicat gluga şi a strâns-o în jurul ei. Îndoindu-se de mijloc, s-a strecurat, aplecată în faţă, în mulţime; poarta s-a deschis cu un scârţâit şi portarul templului, o femeie, a intrat cu paşi mari în curte, urmată de patru străji care căscau, în vreme ce bastoanele lor deja împungeau şi loveau.

– Cum îndrăzniţi să tulburaţi liniştea templului? a strigat femeia.

Apoi s-a oprit ca să privească în sus spre cer, cu ochii mijiţi la întinderea neagră-albăstruie, lipsită cu totul de nori, dinaintea zorilor, căci era sigură că auzise un tunet. Dar dormise adânc... Oricum, cu siguranţă auzise pălăvrăgeala şi strigătele nelegiuite ale acestor respinşi infami.

– Afară! Afară! N-aveţi niciun respect pentru ospitalitatea noastră! Plecaţi!

TREI

Liliath nu fusese niciodată în Lutace, dar principalul oraş din Sarance nu era foarte diferit de Cadenz, marea metropolă a Ystarei. Şi prin Lutace şerpuia un râu – Leire –, deşi nu era la fel de lat ca Gosse, iar oraşul se întindea pe un teren în mare parte plat, fără dealurile din Cadenz.

Lutace avea totuşi un zid de apărare mult mai înalt şi mai întins decât cetatea ystarană. Era din cărămidă de un galben pal, veche de doar câteva sute de ani, mai degrabă decât din piatra cenuşie a timpurilor străvechi. Dar autorităţile, cele ale oraşului sau cele regale, sau poate amândouă, deveniseră neglijente în privinţa impunerii unor spaţii libere necesare pentru o apărare eficientă, şi o mulţime de case, cocioabe şi barăci fuseseră construite până în zidul cetăţii şi peste el.

Unul dintre multele refugii şi ascunzători ale Cetei Nopţii se afla în Mahalaua Respinşilor, un cartier mărginaş vast care începea din zona cu docuri şi magazii şi se întindea peste zidul din sud-vest al cetăţii, pentru a cuprinde şi ceea ce cu o generaţie sau două în urmă fusese zona rurală. Oamenii lui Bisc puseseră stăpânire pe două case care se înălţau de-o parte şi de alta a zidului, cu caturile

superioare aplecate unul spre altul, astfel încât dintr-o săritură se ajungea de la fereastra mansardei casei din afara zidului la fereastra mansardei casei din interior.

Liliath confiscase pentru sine cea mai mare încăpere din casa dinăuntrul zidului. Întinzându-se aproape pe tot nivelul al cincilea, o parte din ea era aranjată temporar ca un atelier de iconar, cu o masă de lucru lungă lipită de cea mai mare dintre lucarne, pentru a avea lumină naturală. Deşi nu se aştepta să rămână prea mult timp în casa asta, Liliath avea de lucru, pentru a restaura icoanele care suferiseră puţin în timpul lungului ei somn, mai ales cele pe care le recuperase din ascunzătorile secrete lăsat de adepţii ei când ajunseseră prima oară în Lutace. De obicei, îngerii răspundeau mai bine la reprezentările curate, în culori vii.

Un pat mare, cu baldachin, cu draperii din brocart auriu, ocupa celălalt colţ al încăperii vaste. Patul era potrivit pentru o regină şi, de fapt, fusese un dar de nuntă pentru o prinţesă din urmă cu un veac, care murise înainte de căsătorie. Fusese furat dintr-una din cabanele de vânătoare mai neînsemnate, în general nefolosite, din afara cetăţii, curăţat şi dotat cu o nouă saltea de puf şi aşternuturi frumoase. Evident, Liliath ştia că Bisc făcuse rost de un asemenea pat impresionant pentru că spera să-l împartă cu ea, dar ea încă nu se hotărâse să-l lase să facă asta. Cu cât era mai lungă aşteptarea, cu atât mai tare avea el să se simtă dominat de ea.

Liliath stătea la masa de lucru, dar nu restaura o icoană. În schimb, a scos-o din nou pe cea făcută de fratele Delfon şi s-a aplecat mai aproape de ea, atingând cu degetele ei subţiri suprafaţa aurită. Începuse să-l invoce pe îngerul Foraziel de două ori de când

plecase de la templul Sfintei Marguerite, dar de fiecare dată fusese întreruptă, iar acesta profitase de lipsa ei de concentrare, dovedindu-se neașteptat de recalcitrant și neprecis.

Așa că acum trebuia să invoce îngerul în oraș, unde existau mult mai mulți practicanți ai magiei angelice, mult mai mulți îngeri chemați și prezenți în lumea muritorilor, și prin urmare un risc mult mai mare de a fi descoperită sau de a stârni curiozitatea. Nu asta o neliniștea de fapt pe Liliath, căci, dacă vreun mag trimitea un înger ca să cerceteze, putea foarte bine să se descurce cu cei obișnuiți. Dar exista totuși riscul ca însăși Duplessis, cardinalul, să se alarmeze suficient de mult pentru a-l invoca pe Ashalael. În propria lui țară, Arhanghelul ar fi găsit-o într-o clipă pe Liliath, și ea ar fi fost iute învinsă.

Dar Liliath considera că această posibilitate era foarte mică, deoarece aflase că actualul cardinal care deținea marea icoană a lui Ashalael se apropia de cincizeci de ani, dar arăta de șaizeci sau chiar mai mult, deja foarte îmbătrânită de numeroasele ei invocări. Ea nu l-ar chema pe Ashalael în mod nechibzuit, probabil chiar deloc, poate doar la mare necaz. Liliath considera că își putea desfășura micile ei treburi și înșelătorii fără să atragă atenția cardinalului.

Desigur, existau alte riscuri. Deși cardinalul probabil nu ar fi îndrăznit să-l invoce pe Arhanghelul patron din Sarance, era posibil ca niște agenți mai pământeni să dea peste Liliath, și ea încă nu-și stabilise o identitate potrivită sub care să se ascundă. În cazul în care pursuivanții cardinalului – așa cum erau numiți soldații și agenții secreți ai Eminenței Sale – o găseau acum pe Liliath, într-o casă conspirativă a Regelui Nopții, avea să-i fie imposibil să scape

fără să-şi dezvăluie adevărata identitate. Procesul de a deveni altcineva, o scamatorie pentru a îndrepta atenţia umană în altă parte, începuse deja. Dar nu se terminase încă.

În ciuda riscului, şi-a spus Liliath, trebuia să-l invoce pe Foraziel. Nu suporta să nu ştie numele şi locurile unde se aflau cei patru candidaţi.

S-a încruntat din nou la gândul că erau doar patru, dar, la fel de repede, a făcut să dispară cutele frunţii, deoarece ştia că trebuia să-şi ia gândul de la acest obstacol.

Aşezându-şi vârful degetelor pe icoană, Liliath a început invocarea. De data asta, nu s-a bazat pe puterea pură a voinţei de a forţa o legătură imediată, aşa cum făcea de obicei, ci a clădit chemarea încet şi pe furiş, aşa cum fusese învăţată cu mult timp în urmă, când era un copil precoce lăudat de învăţătoarele ei din templu şi numită pentru prima oară Fecioara din Ellanda.

Foraziel, descoperitor al lucrurilor pierdute,

Foraziel, căutător al secretelor,

Foraziel, Foraziel, vino în ajutorul meu!

Încet, foarte încet, Liliath a simţit prezenţa îngerului apropiindu-se. Entitatea era suspicioasă şi nu dorea să fie invocată, dar nu putea ignora firul de putere care curgea din Liliath către icoană şi apoi în cerurile unde locuiau îngerii.

Şi pe urmă îngerul a fost prins. Prins de voinţa aprigă, concentrată a lui Liliath.

– Foraziel! Îmi vei îndeplini porunca. Există patru oameni în Lutace care poartă în ei adevărata esenţă a lui Palleniel. Trebuie să le ştiu numele şi rangul şi unde se află...

– *Nu pot. E interzis. Eu...*

– *Poți! Trebuie! Dacă dai greș, sau te retragi din lume înainte ca sarcina aceasta să fie îndeplinită, următoarea invocare va fi pentru nimicirea ta.*

Liliath a simțit șocul și surprinderea îngerului la cele auzite. Majoritatea îngerilor nici măcar nu erau conștienți că era posibilă nimicirea lor, dar Foraziel nu se îndoia acum, când nu putea să scape de sulița de cristal tremurătoare care era voința lui Liliath. Ea nu știa dacă mai exista vreun mag care să fi descoperit că era posibil să distrugi îngerii, și încă și mai mult.

Dar fiindcă întotdeauna asta îi lua prin surprindere, se îndoia.

Poate că îngerii superiori știau. Liliath nu era absolut sigură că putea distruge unul dintre îngeri și nu voia să riște. Chiar și să distrugă un Serafim sau un Heruvim era o acțiune uriașă, deși o făcuse de nenumărate ori, preluându-le puterea. Mai întâi, pentru a deveni mai mult decât muritoare, apoi pentru a-și spori unele priceperi, și apoi de alte câteva ori pentru a se feri de efectele timpului, înainte de moartea sa care... nu fusese chiar moarte.

– *Mă supun, așa cum trebuie. Intră în atribuția mea. În decursul unei singure ore, mă voi întoarce cu informațiile pe care le vrei.*

– Du-te, așadar, și nu mă dezamăgi! a spus Liliath tare, cu vocea aspră și puternică.

S-a auzit o bătaie de aripi, dar cum Foraziel era încă prezent în lume, Liliath și-a păstrat degetele pe icoană, pentru ca el să nu poată dispărea pe furiș, fără să-și încheie sarcina. Îl simțea vag pe înger zburând peste oraș, încolo și-ncoace, în vreme ce-i căuta pe cei patru pomeniți de Liliath.

Următoarea oră Liliath şi-a petrecut-o imaginându-şi într-un mod plăcut viitorul. Deşi a avut grijă să-şi ţină degetele pe icoană, a fost aproape surprinsă când a simţit prezenţa invizibilă a lui Foraziel, căci mintea ei era îndreptată în altă parte.

– *Mă întorc. Am găsit ceea ce cauţi.*

Liliath s-a însufleţit, şi-a impus voinţa şi a aşezat lângă icoană o foaie de hârtie groasă, din fibre de in.

– Scrie-le numele!

O scânteie micuţă a pâlpâit pe hârtie şi a început să se mişte, lăsând o urmă neagră care forma litera „S", frumos caligrafiată. Liliath a şuierat nerăbdătoare şi l-a simţit pe Foraziel tremurând. Îngerul a început să scrie mai repede, arzând hârtia în graba sa şi trebuind să stingă iute flăcările micuţe cu mâini invizibile, sau cu atingerea aripilor, sau în oricare fel interacţionau îngerii cu lumea fizică. Dar, cu toate acestea, cuvintele erau clare, fie că literele erau formate din găuri arse sau din dungi înnegrite.

– Simeon MacNeel. Student la medicină, la Spitalul Sfântul Jerahibim cel Liniştit.

– Agnez Descaray. Cadet la muschetarii reginei.

– Henri Dupallidin. Funcţionar în serviciul cardinalului.

– Dorotea Imsel. Iconar, studentă la Belhalle.

– *Eliberează-mă!* a rugat-o Foraziel.

Pentru o clipă, o expresie de exasperare plină de cruzime a trecut peste faţa lui Liliath. S-a gândit la pedeapsă, nimicire, absorbire. Dar oricare dintre acestea ar fi alertat cu siguranţă îngerii, atât

cei ce se manifestau aici, cât şi în ceruri, ca şi pe stăpânii lor umani. Era ispititor, dar nu înţelept.

– Pleacă! a spus, fluturându-şi mâna în semn de concediere.

După plecarea lui Foraziel, Liliath a pus icoana îngerului într-unul dintre sertarele biroului de lângă masa ei de lucru. Mai erau şi alte icoane în sertar, dar doar o mică parte din cele pe care le avusese în buzunarele interioare speciale din veşmântul ei, în Mormântul Sfintei.

Liliath a studiat icoanele, apoi a închis încet sertarul şi l-a încuiat. Era tentată, ca întotdeauna, să invoce îngeri doar ca să-şi pună la încercare puterea pe care o avea asupra lor, să savureze neputinţa lor de a-i refuza poruncile. Pentru a dovedi încă o dată că ea singură, în toată lumea, putea să rămână neafectată de folosirea puterilor angelice, recurgând mai degrabă la îngerii pe care îi absorbise decât la propria ei carne.

Avea să rămână tânără şi frumoasă pentru totdeauna, indiferent ce făcea.

Trei bătăi în uşă, urmate de o pauză şi de încă o bătaie i-a anunţat întoarcerea lui Biscaray. Dornic să facă tot ce îi cerea ea, pusese întreaga Ceată a Nopţii la dispoziţia ei: toţi potlogarii, cerşetorii, bocciii[1], borfaşii, găinarii, tâlharii de noapte, mardeiaşii, hoţii de buzunare şi cei prin acoperişuri din Lutace. Faptul că ea îl vindecase îl transformase într-un partizan sincer. Nu se îndoia câtuşi de puţin că Liliath avea să-i conducă pe oamenii lui înapoi în Ystara. Era limpede că mai spera şi că acolo el ar putea mânui adevărata putere, din umbră. Ea bănuia că visul lui era să devină rege

[1] Bocciii erau căutătorii prin canalele de scurgere din subteranele oraşului. (n.tr.)

cu adevărat, închipuindu-se alături de Liliath ca noul conducător al Ystarei.

Doar Bisc și gloata de respinși care fuseseră cu el la Templul Sfintei Marguerite știau cine era cu adevărat Liliath. Juraseră să păstreze secretul și primiseră în schimb promisiuni de vindecare și bogății din partea lui Liliath, iar de la Bisc, amenințări că îi va omorî dacă nu-și țin gura. Chiar și așa, rămâneau un pericol iminent, așa că fuseseră ținuți cât mai aproape. Niciunul dintre ei nu se întorsese la activitățile sale criminale de dinainte; toți munceau acum în casa din zidul cetății.

– Intră! a spus Liliath.

S-a ridicat de pe banca ei și și-a netezit tunica și nădragii. Erau dintr-un satin roșu-închis, cu tunica foarte decoltată, dar purta un guler lat dintr-o dantelă albă fină împodobită cu diamante micuțe care o făcea mai decentă, dar și mai seducătoare, iar nădragii erau suficient de scurți pentru a-i lăsa gleznele la vedere, în vreme ce pantofii cu tocuri aurii accentuau efectul. Doar câteva inele cu icoane mai purta pe degete, și o altă icoană prinsă în piept ca broșă. Părul ei negru lung era adunat sub o bonetă de dantelă împodobită cu mici diamante.

Hainele fuseseră cumpărate cu fonduri ascunse cu multă vreme în urmă, la fel ca cea mai mare parte a icoanelor din biroul ei, în vederea întoarcerii lui Liliath. Deși nu anticipase că somnul ei avea să dureze atât de mult, sau că ystaranii refugiați vor deveni o pătură socială neacceptată, prima generație a adepților săi îndeplinise întocmai ordinele ei.

Biscaray luase personal conținutul celor două ascunzători mai importante. Ea îi îngăduise să vadă ce se afla în cele două mici cufere pe care i le adusese, uimindu-l cu bogăția pe care ordinul ei le adunase, în icoane și pietre prețioase și monede, așa-numiții „delfinii dubli", nobilii de aur extraordinar de grei din Ystara.

Una dintre bogățiile din principala ascunzătoare îl uluise cu totul pe Biscaray. O recunoscuse imediat, atât datorită valorii sale aproape incalculabile, cât și pentru furtul ei, intrat în legendă, de la regina Anne a IV-a de Sarance, cu o sută treizeci și opt de ani în urmă: un magnific șirag cu pietre prețioase și douăsprezece icoane cunoscut drept „Colanul Reginei", sau, în folclorul creat după furtul lui, ca „Cele douăsprezece Icoane cu Diamante", deoarece fiecare icoană gravată pe o plăcuță din bronz aurit era încadrată de zeci de diamante.

Liliath se amuzase să vadă uimirea lui Biscaray, și cu atât mai mult sporirea acelei uimiri când i-a spus că ea pusese la cale furtul pentru că trebuia să studieze icoanele, care reprezentau Cele Douăsprezece Principate ce serveau sub Ashalael. Și mai important pentru scopurile ei, ele fuseseră făcute de infamul mag Chalconte, prima dată când icoanele pe metal gravat se dovediseră a funcționa. Aceste icoane marcaseră începutul coborârii în erezie a marelui mag, deși ele însele nu erau considerate eretice.

Liliath nu îi spusese lui Biscaray ce avea de gând să facă acum cu colanul. Nici ea nu știa prea bine, deși se conturau câteva planuri, iar mintea ei cântărea neîncetat diverse posibilități.

Biscaray a intrat și a făcut o plecăciune adâncă. Purta o mască neagră de piele, un obiect grosolan, care nu i se potrivea prea bine, și

sugera cicatricele de dedesubt, acum dispărute, şi includea şi o mică gaură pentru ochiul stâng, presupus hidos. Nimeni nu trebuia să afle că fusese vindecat, deoarece asta era imposibil.

Aşa cum cerea legea, el purta veşmintele cenuşii ale unui respins – cămaşă, pieptar, nădragi şi pelerină –, dar de când se întorsese în Lutace, hainele lui căpătaseră o tăietură mai elegantă, iar acum avea şi o fâşie îngustă de dantelă neagră la gât şi la manşete, atât cât – sau poate ceva mai mult – i se îngăduia oricărui fost refugiat ystaran.

– Bună seara, milady! a spus Biscaray.

A aruncat o privire către pat, apoi şi-a întors ochii, ca şi cum căutătura lui fusese întâmplătoare.

– Milady? a întrebat Liliath. A zâmbit şi şi-a răsucit o şuviţă rebelă de păr care îi scăpase din bonetă. Am devenit o nobilă albană?

– Dacă asta vrei, a replicat Biscaray. A băgat mâna în pieptar şi a scos un teanc de hârtii. Mi-ai cerut să găsesc pe cineva potrivit să devii, de viţă nobilă, dar încă necunoscută la curte.

– Aşa am cerut, a încuviinţat Liliath, zâmbind din nou.

– Am găsit trei, a replicat Regele Nopţii. Dar cea din Alba e cea mai bună. Ăăă... presupun că vorbeşti albana?

– Da, o vorbesc, a răspuns Liliath în albană.

A zâmbit, un zâmbet crud când şi-a adus aminte de ce era aşa. Unul dintre îngerii pe care îi absorbise fusese din ceata din Alba.

Biscaray, cu privirea lăsată în jos, nu a văzut zâmbetul.

– Spune-mi cine urmează să fiu, cavalerul meu credincios, a spus Liliath.

A traversat încăperea și l-a bătut ușor pe umăr, ca și cum îi acorda o acoladă, apoi a mers mai departe către fereastra înaltă, pentru a privi afară. Vedea reflexia neclară a lui Biscaray în sticla groasă, vălurită, împărțită în nouă pătrate.

– Lady Dehiems, văduvă, în vârstă de douăzeci de ani, a răspuns Biscaray. A sosit din Alba acum două zile. Agenții ei i-au cumpărat fosta casă a bătrânului lord Demaselle, acum o lună. E foarte bogată, și privită cu suspiciune în Alba, căci familia soțului ei crede că ea l-a omorât în vreun fel viclean și ascuns.

– Și a făcut-o?

Biscaray a clătinat din cap.

– Mă îndoiesc. El era bătrân și ea e frumoasă.

Liliath s-a întors să se uite la el. El a privit-o în ochi o clipă, apoi și-a coborât din nou privirea, murmurând:

– Nu atât de frumoasă ca tine. Semănați bine, ochii și pielea ei sunt închise la culoare, aveți cam aceeași înălțime, dar părul ei e castaniu-închis, nu negru...

– Asta se rezolvă ușor, a spus Liliath. Pot să-l chem pe Froudriel sau Asaravael să o facă. Sau chiar mai simplu, cu rubarbă și henna.

– Ea e cea mai potrivită din tot ce am găsit până acum. Nu e vorba doar de înfățișare. E bogată, înstrăinată de familia bărbatului ei și de alți albani, căci cei mai mulți nobili au acceptat ideea că e o criminală. Politică.

– E mag?

Biscaray a clătinat din cap.

– Unul prea puţin important, asta dacă într-adevăr e. Poartă o icoană veche, o camee cu Fermisiel – sau cel puţin aşa spune Erril. Eu nu am recunoscut îngerul...

– Erril? Cocoşata? Una dintre cei de la templu?

– Da. Ea e cea mai bună dintre învăţaţii noştri. Dacă nu s-ar fi născut respinsă, cred că ar fi fost un mare mag.

– Da, îmi aduc aminte de ea, a spus Liliath. Fermisiel nu contează. Atribuţia ei e culoarea, să facă hainele vechi să arate ca noi, şi altele asemenea. Aşa deci. Câte persoane sunt în gospodăria acestei lady Dehiems?

– Majordomul, trei cameriste, doi rândaşi, o bucătăreasă.

– Şi-a adus o bucătăreasă albană în Lutace?

Biscaray a ridicat din umeri, ca şi cum ar fi zis că atunci când era vorba de mâncare, albanii erau şi mai de neînţeles ca în privinţa altor obiceiuri ciudate ale lor.

– Ce legături are aici? Rude? Prieteni?

– Nu am găsit niciuna. Ea provine dintr-o zonă rurală din nordul Albei. O familie nobilă, dar scăpătată. Doar frumuseţea i-a asigurat căsătoria.

– Şi ai văzut-o cu ochii tăi? Chiar semănăm?

– Mai mult decât îndeajuns, odată ce-ţi schimbi culoarea părului. Şi apoi, nici n-a ieşit din casă. N-au văzut-o prea mulţi de când a ajuns aici. Se pare că i s-a făcut rău după traversarea golfului, şi e predispusă spre a se crede bolnavă.

Liliath s-a gândit puţin. Era în faţa unui moment crucial, în care un pas greşit putea avea consecinţe cumplite. Dar trebuia să-şi asume o nouă identitate, una care să-i ofere posibilitatea de a se

mişca şi de a unelti şi de a manipula, pentru a putea înainta cu marele ei plan. În plus, nu voia să mai locuiască într-o singură cameră din refugiul unei cete criminale, cu pat regal sau nu. În Ystara, camerele ei din templu fuseseră la fel de splendide ca Palatul regelui din Cadenz.

– Aş putea să continui cu asta. Uneori invalidă, când şi când... E posibil să se potrivească intenţiilor mele. Dar dacă se simte suficient de bine, ar putea fi primită la curte?

– Da, a răspuns Biscaray. Cum am zis, o familie nobilă, cu legături regale în trecut. Iar suspiciunea de crimă din Alba o va ajuta aici. Regina e nemulţumită de atitudinea albanilor şi se zvoneşte că trădătoarea Deluynes – fosta ei ibovnică – i-a vândut prinţului moştenitor alban scrisorile reginei. Prin urmare... un duşman al prinţului moştenitor trebuie să fie prietenul reginei, nu?

– Prezintă vreun interes pentru cardinal? Oamenii Eminenţei Sale i-au acordat atenţie?

Liliath nu a întrebat nimic de rege. Nimănui nu-i păsa de regele Ferdinand. Regina Sofia a XIII-a domnea cu numele peste Sarance, dar prim-ministrul ei, cardinalul Duplessis, era de cele mai multe ori adevăratul conducător al ţării, regina rareori împotrivindu-se dispoziţiilor şi sfaturilor cardinalului. Regele complota împotriva amândurora, la întâmplare, conform tradiţiei, dar şi fără succes.

– Nu cred, a răspuns Biscaray; părea mai puţin sigur pe el decât până atunci. Nu i-am văzut pe pursuivanţii cardinalului acolo şi nici pe muschetarii reginei, sau pe vreun alt agent cunoscut. Dar cardinalul tinde să observe mai multe decât am vrea noi.

– Nu trebuie să afle despre asta! s-a răstit Liliath. Nu trebuie să știe despre mine!

– Nu, a încuviințat Biscaray. A înaintat și a îngenuncheat în fața lui Liliath, cu mâinile împreunate ca într-o rugăciune către un Arhanghel. Nu va afla. Nimeni n-o să afle. Am eu grijă de asta.

– Mă încred că așa vei face, Biscaray al meu, a spus Liliath. A întins o mână, îngăduindu-i să i-o sărute, apoi s-a întors din nou către fereastră. Foarte bine, a continuat ea. La noapte.

– La noapte? a întrebat Biscaray.

– Oamenii tăi sunt pregătiți?

Biscaray a înclinat capul.

– Vino aici când totul e încheiat, a spus Liliath. Adu o parte din hainele și bijuteriile ei.

– O să fie târziu. Înainte de ivirea zorilor.

– Voi fi aici, a spus Liliath. A aruncat o privire spre pat, apoi s-a uitat din nou la Biscaray și a zâmbit. Te-ai descurcat bine, Biscaray.

– Mulțumesc, milady.

– Încă ceva, a spus Liliath și i-a întins foaia de hârtie cu cele patru nume arse pe ea, negre și clare. Oamenii ăștia patru. Vreau să știu tot ce se poate afla despre ei, familiile lor, obârșia, de unde vin. Și trebuie urmăriți și păziți. Nu prea îndeaproape, ca să nu existe bănuieli. Dar trebuie să fie protejați, să fie în siguranță.

Biscaray a studiat lista, încruntându-se nedumerit.

– De ce sunt așa de importanți? a întrebat el. Par neînsemnați.

– Ai să vezi, în timp, a răspuns Liliath. Dar e foarte important să fie urmăriți și păziți.

– O să ordon imediat, a spus Biscaray. Urmăritori și străji.

Liliath i-a făcut semn să se ridice și i-a oferit din nou mâna pentru a i-o săruta. Când el i-a întors-o pentru a-i săruta interiorul încheieturii, ea nu și-a tras-o, în schimb l-a mângâiat ușor deasupra urechii.

– Când o să-mi spui planul tău? a întrebat Biscaray. Nu înțeleg de ce vrei să devii o nobilă albană. Ce rol poate juca asta în întoarcerea noastră în Ystara, acești patru oameni...

A încercat să o tragă mai aproape de el, dar ea a făcut un pas înapoi și și-a îndreptat spatele.

– O să-ți spun, a răspuns, dar încet, cu vocea încărcată de promisiune. Cel puțin, o parte din planurile mele. Când va veni timpul.

PARTEA a II-a

Cei patru

PATRU

Simeon MacNeel diseca o mână şi medita la aranjamentul oaselor degetului mare şi ale încheieturii, aşa că nu a auzit prima încercare a pajului de a-i spune că era chemat de magistrul Delazan.

Deşi el însuşi era doar un student în primul an, erau mai mulţi doctori novici care asistau la disecţiile lui. Simeon ştia că asta nu se datora faptului că era foarte priceput şi rapid, deşi chiar aşa era. Motivul era, de fapt, înfăţişarea sa, care părea să se afle în deplin contrast cu talentul său. Era un tânăr foarte solid, cu degete despre care şi el credea că semănau cu nişte sângereţi. I se spusese „Bou" şi „Mamut" când începuse lucrul la spital, deşi numele acestea dispăruseră atunci când îşi dovedise priceperea. Părinţii lui erau nişte doctori bine cunoscuţi în oraşul lui natal, Loutain, în provincia Basconia, şi, observând surprinzătoarea lui dexteritate, memoria formidabilă şi atitudinea calmă, îl pregătiseră pe Simeon încă din copilărie pentru medicină, iar el asistase la aproape orice tratament medical şi operaţie posibile. Educaţia oferită de Spitalul Sfântului Jerahibim cel Liniştit era pentru el mai degrabă o formalitate decât o provocare.

Deşi practic era deja doctor, Simeon nu putea profesa fără certificarea oficială dată de pregătirea în spital, şi acceptase cu stoicism că trebuia să se resemneze să repete mare parte din ceea ce ştia deja. Şi existau mereu lucruri noi de învăţat sau de descoperit. Chiar dacă asta se întâmpla foarte rar la lecţiile propriu-zise.

– Magistrul a spus că trebuie să te duci la el imediat, a repetat băiatul.

Simeon nu cunoştea numele pajului. Dar îl mai văzuse pe acolo şi părea mai deprimat ca de obicei. Chiar şi pentru un respins, care era prin definiţie trist.

Pentru o clipă, Simeon s-a întrebat dacă băiatul înţelesese în cele din urmă ce îi oferea viitorul: servitute prin muncă fizică şi o viaţă care probabil avea să se dovedească foarte scurtă. Fiind un respins, magia angelică nu putea fi folosită asupra lui, căci fie ar fi declanşat molima sângelui de cenuşă, fie l-ar fi transformat într-o bestie. Băiatul nu putea avea acces la tratamentele şi protecţiile miraculoase oferite chiar de spitalul care-l angajase – şi cel mai probabil avea să se îmbolnăvească de una dintre maladiile obişnuite care erau tratate aici.

Dar motivul expresiei jalnice a băiatului s-a dovedit a fi mult mai banal, explicat fiind de următoarele lui cuvinte. Era pur şi simplu curiozitate.

– Magistrul Delazan vrea să-l ajuţi să scoată din ladă un specimen în vechea cameră cu borcane, a spus băiatul. *Noi* nu avem voie înăuntru.

– Vechea cameră cu borcane? a întrebat Simeon, încruntându-se. Eşti sigur că pe mine mă vrea?

– A zis „ăla mare și greoi", a replicat băiatul cu un zâmbet afectat.

Simeon a încuviințat din cap, și-a pus jos cu grijă cleștele și bisturiul și s-a dat în spate, cu degetele închizându-se instinctiv pe plăcuța de ivoriu pe care o purta prinsă pe o fâșie de piele în jurul gâtului, șoptind cererea care avea să-l trimită pe înger să se odihnească.

– Cum vrei, a șoptit o voce în mintea lui Simeon, și prezența angelică pe care o simțise ca pe o ușoară căldură a dispărut încet, cu un freamăt în aer care sugera o bătaie de aripi.

Icoana era a Serafimului Requaniel, a cărui atribuție era să protejeze, să ferească, să apere. Toți studenții din spital primeau o astfel de icoană și erau învățați cum să-i ceară îngerului să-i apere împotriva umorilor nevăzute, dar mortale care emanau din cei bolnavi și pe moarte sau care rezultau din disecția celor recent decedați, mai degrabă decât să ofere o stavilă împotriva atacurilor fizice, care era cealaltă utilizare obișnuită a îngerului.

Dar, așa cum se întâmpla cu toate icoanele vechi și mult folosite date studenților, și a lui Simeon oferea doar un canal îngust pentru puterea îngerului, și nu era nici foarte intens și nici nu dura prea mult. Deja simțise prezența lui Requaniel stingându-se și ar fi trebuit să se oprească în curând, chiar și fără întreruperea pajului. Deși, desigur, chiar dacă icoana ar fi fost mai puternică, probabil că oricum ar fi trebuit să se oprească. Folosirea magiei angelice, chiar o magie minoră, pricinuia o pierdere celui care o practica, atât pe termen scurt, cât și lung.

– De ce vechea cameră cu borcane? a întrebat Simeon, înăbușindu-și în mânecă un căscat. Și, mai exact, cine nu are voie înăuntru?

– Eu, a spus mesagerul. Şi toţi mesagerii şi hamalii.

Simeon a părut nedumerit. Diversele specimene şi cadavre folosite pentru studiul privat sau cursurile de anatomie erau întotdeauna mânuite de hamali. Studenţii şi doctorii-magiştri nu făceau niciodată treaba plicticoasă, dificilă şi adeseori murdară de a cără asemenea lucruri înăuntru şi afară... şi de ce vechea cameră cu borcane?

Nedumerirea a dispărut când în cele din urmă şi-a dat seama ce trebuia să fie specimenul.

O bestie.

Creaturile damnate apăruseră prima dată în Ystara distrusă, ţinutul natal al respinşilor. Ystara cea de cumplită amintire, unde, cu o sută treizeci şi şapte de ani în urmă, sângele de cenuşă omorâse cel puţin două treimi din populaţie, transformase aproape toată cealaltă treime şi lăsase pe puţinii rămaşi să fugă în ţări mai sigure.

Dar chiar şi aceşti refugiaţi din faţa dezastrului suferiseră îngrozitor, la fel ca descendenţii lor, cum era şi băiatul din faţa lui, căci ei purtau înlăuntrul lor, în mod latent, molima sângelui de cenuşă.

Molima transforma sângele victimei sale într-o pulbere cenuşie fină, care în general omora, dar uneori producea, în schimb, nişte transformări îngrozitoare. Primii ystarani care fugiseră şi supravieţuiseră nu au părut la început să sufere această cumplită transformare a sângelui – până când s-a folosit asupra lor magia angelică sau au încercat chiar ei să o folosească, şi atunci s-a descoperit că maladia încă mai pândea înăuntrul lor. Sângele li se transforma iute în cenuşă şi ei fie mureau, fie deveneau nişte monştri hidoşi.

Ca urmare, respinşii purtau întotdeauna veşminte cenuşii, culoarea cenuşii de lemn fine, pentru a-şi face cunoscută natura şi pentru a evita astfel orice ciocnire accidentală cu magia.

Majoritatea oamenilor îi evitau pe respinşi ori de câte ori puteau, încă temându-se de molima sângelui de cenuşă, chiar dacă nu se ştia de vreun incident în care cineva care nu provenea din Ystara sau nu era un descendent al ystaranilor să se fi îmbolnăvit. Molima incipientă stătea închisă în sângele lor, şi potenţialul nu putea fi evitat, fiind întotdeauna transmis copiilor lor, chiar şi atunci când îşi luau un partener din afara Ystarei. Deşi asta se întâmpla foarte rar, din motive evidente.

Simeon nu se temea de molima sângelui de cenuşă, dar se temea de bestii. Toţi oamenii sănătoşi la minte se temeau. Respinşii considerau asta o măruntă compensaţie faţă de frica celor înguşti la minte, care din când în când sugerau să fie omorâţi toţi respinşii, pentru a îndepărta astfel pentru totdeauna orice îndoială în privinţa lor şi a molimei. Dar această temere era înăbuşită de una şi mai mare, că dacă respinşii erau atacaţi, puteau să invoce magia angelică asupra lor înşişi şi să devină bestii.

Bestiile iniţiale create în Ystara la apariţia molimei fie trăiau foarte mult, fie se înmulţiseră, deoarece ţara era încă infestată cu ele, dar nu treceau niciodată hotarele către nord şi sud. Singura dată când restul lumii era tulburat de o bestie era atunci când apărea una creată din întâlnirea magiei angelice cu un respins, de obicei în mod accidental.

Întotdeauna erau omorâte cât mai repede posibil, după care de obicei erau arse; aşa că specimenele pentru studiu erau foarte rare.

Simeon nu văzuse niciodată cu ochii lui o bestie, dar citise mai multe cărți despre disecțiile bestiilor, cea mai recentă fiind lucrarea magistrului Delazan însuși, pe care le cerea studenților săi să o cumpere. Era o reluare a unor lucrări mai vechi, dar includea totuși șase gravuri detaliate făcute de faimoasa Katarina Dehallet, iar ilustrațiile cel puțin făcuseră ca aceste creaturi să-i pară lui Simeon foarte reale, și era fascinat de variațiile în formă, mărime și trăsături.

Bestiilor le curgea prin vene același praf gri foarte fin și ciudat ca și acelora care mureau de molima sângelui de cenușă, și Simeon știa că magistrul Delazan susținea că era posibil ca respinșii să contracteze *alte* boli necunoscute de la bestii, și că dorea să caute în disecții dovezi în sprijinul acestei teorii.

Totuși, Simeon se gândea că era mai bine să fie prudent. Și-a adus aminte de o altă teorie a lui Delazan, că sângele de bestie ar putea fi un catalizator care să transforme chiar și non-ystaranii... un gând cu adevărat tulburător.

Simeon s-a încruntat și și-a atins icoana cu Requaniel. Nu mai simțea prezența îngerului; ivoriul era rece acum. Nu mai putea fi folosit timp de câteva zile și cu siguranță nu avea să-l protejeze de miasmele invizibile ce puteau fi emanate de leșul unei bestii.

Simeon și-a scos lanțul cu icoana și l-a îndesat în chimirul pe care-l purta, pentru a se feri de hoții de buzunare, pe sub haina lui de student, un veșmânt de lână bleumarin, lung până la coapse, care-i făcea să se înfioare pe studenții interesați de modă. Unii dintre cei mai îndrăzneți studenți purtau alte haine, sperând că straiul obișnuit de doctor, purtat pe deasupra, avea să ascundă asta, dar lui Simeon nu-i păsase niciodată.

– Magistrul mi-a spus să mă *grăbesc*, a spus mesagerul pe un ton suspicios, urmărind această pregătire. „Trimite-l imediat!", așa mi-a zis.

Simeon a dat din cap în vreme ce-și scotea din chimir o altă icoană, una mai mare, pictată pe o bucată de lemn greu, cam de dimensiunea unei palme, aurită pe margini, cu un ac pe spate pentru a putea fi purtată ca broșă. Era o moștenire de familie, o icoană deosebit de puternică, despre care se spunea că fusese creată de faimosul iconar Chalconte cu câteva secole în urmă, iar puterea ei nu se stinsese în timp, o dovadă a măiestriei și iscusinței sale.

Requaniel era înfățișat în forma sa obișnuită, ca un bărbat între două vârste cu pielea neagră și ochi aurii, cu un nimb auriu și o expresie deosebit de senină. Cele mai multe icoane se rezumau la asta, cu un fundal colorat sau poate sugestia de cer sau nori. Dar în această icoană, Chalconte pictase în spatele capului îngerului meterezele unei mari cetăți, totul realizat în minunate detalii. Simeon o privise printr-o lupă, pe care studenții o foloseau pentru a se uita la organismele minuscule din apă sau sânge, și văzuse că pe ziduri erau soldați și stindarde, și păsări pe cer, toate doar niște punctișoare dacă le priveai cu ochiul liber.

Habar nu avea cum reușise Chalconte să picteze aceste detalii fine extraordinare. Simeon învățase noțiunile de bază ale creării de icoane atunci când fusese instruit cum să folosească magia angelică, dar nu urmase această latură a artei.

– Grăbește-te, te rog! l-a îndemnat băiatul.

– Mă grăbesc, a replicat Simeon scurt.

Și-a prins icoana mai mare de haină, dar nu l-a invocat imediat pe Requaniel. Icoana aceasta era mult mai puternică decât cea

oferită de spital și necesita o concentrare mai mare. Avea nevoie ca mai întâi să-și adune gândurile o vreme.

După ce și-a prins icoana în siguranță, i-a făcut semn băiatului să o ia înainte și l-a urmat cu un pas ceva mai liniștit. Deși, dacă era să fie sincer, ar fi vrut să se miște la fel de repede ca respinsul, și inima îi bătea iute la gândul că în curând nu numai că avea să aibă în fața ochilor o bestie, dar va putea să o și disece și să vadă cât de diferită era de un corp omenesc.

Magistrul Delazan aștepta în fața vechii camere cu borcane, însoțit de doi hamali respinși, un bărbat și o femeie. Simeon nu-i știa și i-a privit nedumerit, căci nu erau figurile obișnuite ale personalului de respinși al spitalului. Bărbatul era uriaș, chiar mai mare ca Simeon, ceva foarte rar întâlnit. Arăta precum cuțitarii care frecventau docurile de pe râu, trăind din furturi și jafuri. Tovarășa lui era o femeie slabă, dar vânjoasă, ai cărei ochi i se mișcau întruna, cuprinzând totul în jur. Nu se purtau ca niște hamali obișnuiți, care de regulă erau apatici, nu se plângeau niciodată, nu făceau nimic fără să li se spună și, la fel ca majoritatea respinșilor, încercau să stea cât mai nevăzuți cu putință.

Delazan nu le dădea nicio atenție acestor hamali atipici. Era deja îmbrăcat în haina lungă neagră pe care o foloseau doctorii pentru operațiile cu mult sânge sau pentru vizitele la casele lovite de molimă, și își ținea sub braț masca de corb cu ochi de sticlă, cu ciocul cel lung îndesat, fără îndoială, cu mentă și alte ierburi proaspete. Purta prinse pe haină câteva icoane, mereu prezentul Requaniel însoțit de alți îngeri pe care Simeon nu i-a recunoscut imediat.

Unul dintre servitorii respinși i-a întins lui Simeon o haină și o mască de corb. Era limpede că magistrul nu voia să riște. Chiar și în

cazul unor corpuri omeneşti normale, uneori magia angelică dădea greş – îngerii îşi retrăgeau puterea, icoanele deveneau dintr-odată nişte obiecte pictate fără viaţă sau chiar se transformau în pulbere. Protecţiile mundane erau mult mai slabe, dar ofereau o mică măsură suplimentară de siguranţă.

Sau iluzia ei, credea Simeon.

Delazan părea nerăbdător, cu buzele strânse, cu bărbia ascuţită împinsă înainte. Simeon s-a întrebat, şi nu o dată, de ce nu îşi lăsa barbă pentru a ascunde cât de ascuţită era bărbia aia. Bărbile erau la modă; cei mai mulţi magiştri bărbaţi purtau măcar un barbişon. Ar fi compensat şi lipsa părului de pe capul lui Delazan, care, deşi nu pe de-a-ntregul chel, avea doar un soi de puf cărunt foarte rar. Nu era cel mai în vârstă magistru din spital, dar arăta foarte bătrân. Simeon se gândea la el ca fiind din generaţia bunicului său şi ar fi fost şocat dacă ar fi aflat că Delazan era puţin mai tânăr decât tatăl lui Simeon – dar ar fi ajuns imediat la concluzia corectă că această îmbătrânire prematură era o consecinţă a folosirii prea frecvente, sau poate prea ambiţioase, a magiei angelice.

– Începeam să mă întreb dacă, din cauza lipsei tale de nerăbdare, n-ar fi trebuit să ofer minunata oportunitate ce se află dincolo de această uşă lui Judith Demansur sau gemenilor Denilin, a spus magistrul Delazan la sosirea lui Simeon.

– Nu, sieur, sunt nerăbdător, a replicat Simeon, luând haina şi punându-şi-o imediat. Foarte nerăbdător. E o bestie?

– Da, sau aşa au zis... oamenii... care au adus-o, a răspuns Delazan. Un accident lângă Malarche, un respins gata să se înece, care nu a fost identificat deoarece era dezbrăcat. Un episcop care

trecea pe acolo a încercat să-i umple plămânii cu aer cu ajutorul lui Yazarifiel, dar bineînțeles că individul înecat a devenit o bestie și a fost omorât de străjile episcopului. Din fericire, leșul a fost revendicat de... o veche cunoștință de-a mea... care a pus să fie înfășurat în gheață și așezat într-o ladă cu un strat de paie, și a fost adus aici în mai puțin de trei zile. Am speranțe că va fi cel mai proaspăt specimen pe care l-am examinat până acum. Pune-ți masca! E Requaniel cu tine? Aceea e o icoană foarte frumoasă. Într-adevăr, foarte frumoasă. Nu e una de-a spitalului, nu-i așa?

– O moștenire de familie, magistre, a spus Simeon. Inițial, un dar regal.

Acea ultimă parte nu era adevărată; nimeni nu știa cum ajunsese icoana în familie. Simeon a spus-o doar ca măsură de siguranță, căci nu-i plăcea privirea fățiș lacomă din ochii lui Delazan. Icoanele foarte vechi și puternice erau extraordinar de valoroase, și el avusese grijă să nu se afle că deținea o asemenea icoană. Bârfele din spital legate de magistru spuneau că avea niște datorii uriașe la jocuri, iar o studentă sarcastică din anul al doilea îi spusese lui Simeon că îl văzuse pe Delazan pariind o mie de livre la o singură mână de cărți – și pierzând.

Nu că Simeon ar fi crezut că magistrul ar fi furat-o pur și simplu, dar era mai bine să nu tenteze pe cineva care avea o putere considerabilă asupra studenților și o reputație de mare datornic.

– Voi chema acum îngerul.

Simeon a atins icoana din piept și a închis ochii. Cu cât era mai puternică o icoană și cu cât oferea o legătură mai înaltă, cu atât mai dificilă era invocarea. S-a concentrat câteva clipe, repetând numele

îngerului iar şi iar în minte, în vreme ce încerca să blocheze tot ce se afla în jurul lui. Când s-a simţit îndeajuns de concentrat, Simeon a şoptit cu voce tare, dar îndeajuns de încet ca cineva care stătea chiar lângă el să nu-l poată auzi:

– Requaniel, Requaniel, vino în ajutorul meu!

Îngerul a răspuns imediat, reacţionând la frumuseţea şi puterea icoanei. Simeon a simţit valul de căldură străbătându-i tot trupul şi anunţând stabilirea legăturii, iar icoana a sclipit cu o lumină rece, o fulgerare care a dispărut imediat. O clipă mai târziu, a auzit şoapta tainică a vocii lui Requaniel.

– *Requaniel e aici. Care ţi-e dorinţa? Dacă îmi stă în putere, ţi-o voi îndeplini.*

– Păzeşte-mă de lucrurile nevăzute care umplu aerul ca nişte umori malefice! a şoptit Simeon, aproape fără să dea glas cuvintelor, ci mai curând gândindu-le şi mişcându-şi buzele ca şi cum ar fi vorbit. Ţine-mi trupul şi fiinţa ferite de rău!

– *Dorinţa ta e îndeplinită*, a spus Requaniel în mintea tânărului. *O vreme, nu vei fi vătămat de duşmanii mărunţi nevăzuţi de ochiul muritor.*

Căldura a dispărut, dar Simeon tot mai simţea prezenţa îngerului. Doar când acea senzaţie liniştitoare avea să-i părăsească trupul şi icoana devenea rece, avea să fie ridicat scutul lui Requaniel. Simeon mai folosise această icoană doar de două ori până atunci, dar de fiecare dată efectul durase aproape o zi întreagă. Mult mai mult decât atunci când folosea icoana veche şi cu puteri slabe pe care i-o dăduse spitalul.

S-a întrebat, nu pentru prima oară, cum putea Requaniel să fie aici pentru el cu atâta putere, când îngerul era folosit de încă cei peste

zece studenți din sala de disecție, cel puțin. Concepția tradițională era că puterea oricărui înger era constantă, indiferent de icoană și de câte ori era invocat în același timp. Dar nu părea să fie corectă.

A deschis ochii și a văzut lentilele de sticlă lucioasă ale măștii de corb pe care Delazan tocmai și-o pusese.

– Mască și mănuși, Simeon! a spus Delazan, cu vocea înăbușită. Voi, slujitorilor, rămâneți afară în fața ușii și nu lăsați pe nimeni să intre fără voia mea. Pe nimeni! Dacă e cineva pe care nu-l puteți opri, atunci bateți la ușă dacă trebuie.

– Da, magistre, a spus bărbatul, respinsul cel mare.

Avea o cicatrice în colțul gurii care părea să provină dintr-o luptă cu cuțitul. Desigur, respinșii erau adeseori plini de cicatrice. Simeon s-a întrebat cum era să fii obligat să înduri asemenea răni și cicatrice, fără speranța intervenției angelice care să înlăture atât durerea, cât și urâțenia. Dar gândul a fost doar de o clipă, apărând și ieșindu-i repede din minte, alungat de nerăbdarea de a diseca pentru prima oară un specimen de bestie.

Delazan a deschis ușa și i-a făcut semn lui Simeon să intre primul. Camera avea o singură fereastră, așezată foarte sus pe o latură, care lăsa să intre prea puțină lumină, și deși fuseseră aprinse câteva felinare, ele erau așezate în așa fel încât să lumineze doar centrul încăperii. Era destul de greu de văzut prin masca de corb. Sticla care acoperea găurile pentru ochi nu era nici foarte curată, nici bine așezată. Simeon trebuia să-și sucească mereu capul dintr-o parte într-alta pentru a putea vedea.

Polițe goale se înșiruiau de-a lungul pereților și peste tot se vedea praf. Cândva, aceasta fusese o magazie pentru unguente și

remedii, plante și ierburi de leac, iar rafturile erau ticsite de sticle și borcane de toate dimensiunile. Dar exista o magazie mai bună și mai mare pentru asemenea lucruri undeva la un etaj inferior în spital. Această încăpere, aflată la al treilea nivel, fusese foarte incomodă și la un moment dat, cu șapte ani în urmă, fusese mutată.

În mijlocul încăperii se afla o ladă mare. Avea în jur de trei metri lungime și peste un metru lățime, și fusese legată excesiv cu o funie groasă cât degetul și, în plus, bătută în cuie. Sub ea se adunase apă, care curgea încet către gaura de scurgere din colțul camerei.

Hârtiile cu avertismente lipite pe fiecare latură anunțau că lada era proprietatea Ordinului lui Ashalael și că nimeni nu trebuia să se atingă de ea, și purtau pecetea prințului-episcop de Malarche: cercuri mari de ceară roșie imprimate cu blazonul prințului-episcop, o sirenă aurie pe un câmp albastru, sprijinită de aripi argintii de înger cu șase vârfuri, totul având deasupra o mitră ivorie.

– Ăăă... sieur, n-ar trebui să fie aici o autoritate... un preot al lui Ashalael pentru a îndepărta aceste sigilii? a întrebat Simeon.

Vocea lui s-a auzit foarte înăbușită de sub mască și a sunat ciudat chiar și în propriile urechi.

– Nu-ți bate capul cu asta, a spus Delazan, fluturându-și mâna nepăsător. Cum am spus, a fost trimisă de un prieten de-ai mei.

Simeon a încuviințat încet din cap. În acest caz, nu era oficial, lucru deloc surprinzător, deoarece oricum toate leșurile de bestii trebuiau să fie arse. Dar nimeni n-ar fi îndrăznit să folosească pecetea prințului-episcop fără autorizare. Sau ar fi îndrăznit? Totul părea ciudat... dar lui n-ar trebui să-i pese. El era doar un student la medicină, care acționa la ordinele unui important magistru.

– Să scoatem capacul, a spus Delazan cu lăcomie. O să tai eu funiile. Tu ia unealta aia şi foloseşte-o ca o pârghie pentru a-l ridica. Nu-ţi bate capul cu peceţile.

– Da, magistre, a răspuns Simeon, luând o daltă lungă, în vreme ce magistrul a început să se ocupe de funiile groase cu un fierăstrău de oase.

Şi Simeon era nerăbdător, şi se întreba ce fel de bestie zăcea în ladă. Existau cel puţin două duzini de specimene diferite consemnate până atunci. Unele aveau o formă aproape umană, dar altele erau mult mai asemănătoare cu animalele sau erau nişte hibrizi ciudaţi de oameni şi animale. Simeon spera că gheaţa nu se topise prea mult şi că leşul era încă destul de bine conservat. Era deosebit de neplăcut să faci disecţia unor trupuri omeneşti pline de apă, şi Simeon presupunea că în cazul bestiilor situaţia nu era diferită.

Ultima funie a cedat cu un plesnet mulţumitor. Simeon a băgat dalta sub capac şi s-a împins cu putere în ea, ridicând un colţ, rupând hârtia cu avertismentul. Se aşteptase să simtă un iz de descompunere, chiar şi prin ierburile care-i căptuşeau masca, dar singurul miros a fost cel de mentă şi lavandă din cioc.

– Şi cealaltă parte, băiete! Repede! a strigat Delazan. Era cuprins de febra anticipării, aproape ţopăind de pe un picior pe celălalt. Hai să vedem ce-avem!

Simeon a băgat dalta şi în cealaltă parte. Dar capacul era încă prea bine bătut în cuie ca să se deschidă, aşa că a trebuit să dea cu dalta de jur împrejur, forţând-o pe sub capac şi ridicând cuiele la fiecare cincisprezece centimetri. În cele din urmă, capacul s-a

desprins. Delazan a apucat nerăbdător de-un capăt al capacului, iar Simeon a ridicat de celălalt, şi capacul s-a deschis.

Interiorul lăzii era căptuşit cu paie, dar din gheaţă nu mai rămăsese decât foarte puţin. Judecând după petele de umezeală de pe lemn, trebuie să fi fost plină cu blocuri grele. Tot ce mai rămăsese erau nişte bucăţele mici de gheaţă, plutind în câteva fire de apă.

Acolo se afla o bestie. O creatură vag umană, înaltă de aproape trei metri, cu tot trupul acoperit cu peri ca nişte ţepi, lungi de vreo trei centimetri, care semănau cu păianjenii-vânători din sud. Faţa sa cândva umană era alungită într-un bot prelung, cu maxilarul pe care se înşiruiau două rânduri de dinţi mici, dar extrem de ascuţiţi; braţele erau scurte, dar foarte groase şi musculoase şi se terminau cu gheare; o coadă cu ţepi se întindea peste picioarele unite în mod ciudat şi terminate cu labe turtite cu câte trei degete, fiecare cu o gheară gata să spintece şi un pinten curbat la călcâi.

Avea ochii portocalii, iar pupilele erau linii negre în zigzag.

Ochii s-au mişcat.

Delazan şi Simeon au sărit în spate, dându-şi brusc seama că această creatură era vie, şi nu doar asta, dar acum nu era constrânsă de capac, funii, cuie şi gheaţă bine îndesată în ladă.

Delazan a bâjbâit după una dintre icoanele prinse de roba sa, uitând în panica lui că nu-i pot fi de niciun folos împotriva unei creaturi din Ystara. Simeon a luat-o la fugă pe lângă capătul lăzii către uşă.

– Ajutor! Ajutor! O bestie! a strigat el, cu vocea lui de obicei profundă brusc ascuţită, atât de înăbuşită pe sub mască, încât era sigur că nimeni din afara încăperii nu-l putea auzi.

Bestia s-a ridicat în capul oaselor, şi bucăţile de gheaţă au căzut de pe el, în vreme ce ghearele s-au apucat de laturile lăzii, săpând linii adânci în lemn. Fălcile i s-au deschis pentru a scoate un ţipăt incredibil de ascuţit, care a făcut toate borcanele din încăpere să zăngăne.

Un strigăt de vânătoare.

A sărit afară asupra prăzii sale.

Delazan a căzut sub creatură, ţipând, încercând încă să invoce în zadar un înger care să-l protejeze. O clipă mai târziu, s-a auzit un sunet îngrozitor de sfâşiere şi bestia şi-a ridicat capul, cu fălcile acum ude de sânge, şi a ţipat din nou.

Uşa s-a deschis brusc în faţa lui Simeon. Cei doi hamali ciudaţi au intrat în fugă. Femeia avea o arbaletă micuţă cu care a tras în bestie, iar săgeata s-a înfipt în pielea păroasă a monstrului, dar fără efect. Celălalt hamal l-a înşfăcat pe Simeon şi l-a aruncat pe coridor, înainte de a scoate de sub robă un satâr mare şi de a se pune în faţa femeii, care aşeza disperată o altă săgeată în arbaletă.

– Fugi, băiete! a mugit hamalul cel solid.

Simeon nu avea nevoie de încurajare. A luat-o la fugă, smulgându-şi masca şi aruncând-o pe jos.

– Ajutor! O bestie! Ajutor!

CINCI

Anticamera galbenă era aproape cea mai îndepărtată de centrul puterii în Palatul cardinalului. Micuța încăpere cu tapet de culoarea șofranului era de obicei locul unde lucrau patru funcționari total neînsemnați, care doar copiau documente în loc să întocmească vreun act important, și cu siguranță niciunul dintre ei nu se aștepta vreodată să stea de vorbă cu însuși cardinalul, sau chiar cu cineva mai important ca cel de-al treilea secretar, care, cel puțin oficial, le supraveghea activitatea.

Așa că Henri Dupallidin, cel mai nou și mai neînsemnat dintre copiști, a ridicat privirea din hârtiile sale și a descoperit, surprins și înspăimântat, că era singur în Anticamera galbenă, când ușa s-a deschis și înăuntru a năvălit monseniorul Robard, cu toată importanța de necontestat a cuiva care era primul secretar al cardinalului Duplessis, cel mai înalt prelat al Ordinului lui Ashalael, Arhanghelul patron din Sarance – și, poate cel mai important – prim-ministru al reginei, mai exact conducătorul de drept al țării.

– Ăăă, bună ziua, sieur! a spus Henri, sărind în poziție de drepți.

Și-a împins în spate scaunul cu spătar înalt, atât de repede, încât a fost cât pe ce să-l răstoarne, și a stropit cu câteva pete de cerneală scrisoarea pe care o copia.

Robard, splendid în cămașă și nădragi strâmți stacojii și un pieptar din stofă cu fir de aur – culorile cardinalului –, s-a uitat sumbru la tânărul Henri, care făcuse ochii mari, în veșmintele sale de funcționar inferior, care erau de un roșu șters și un soi de galben pe care numai cei foarte binevoitori l-ar fi asociat cu vreun metal prețios.

– Unde sunt Dalunzio și Deraner? a tunat el. Și... ăăă... celălalt?

– Sieur Dalunzio are gripă, a spus Henri, după ce a făcut o plecăciune grăbită, fiind din nou cât pe ce să răstoarne scaunul cu spătar înalt. Sieur Deraner... nu știu prea bine. A ieșit ceva mai devreme. Ah, iar pe celălalt îl știu doar după nume; nu l-am întâlnit niciodată pe sieur Macallone.

– Și dumneata ești?

– Henri Dupallidin, la dispoziția dumneavoastră, sieur.

– Când ai intrat în serviciul cardinalului?

– Miercurea trecută, mai exact.

– Aceea e o mustață sau vreo urmă a micului dumitale dejun?

– Începutul unei mustăți, a spus Henri, luând o atitudine defensivă și mângâindu-și buza superioară. Ca de multe ori până atunci, și-a dorit să o fi moștenit pe mama lui, cu pielea cafenie și păr bogat, dar se părea că era bucățică ruptă din bunicul patern, cu piele palidă ce se ardea ușor și păr roșcat fin, care încă nu-i creștea prea des pe față, deși spera că asta se va îndrepta odată cu vârsta. O să se îndesească, a adăugat el, m-a asigurat Agrippa.

Sprânceana stângă a lui Robard s-a ridicat. Agrippa era cel mai la modă frizer din Lutace, salonul lui fiind frecventat de cei mai înalți nobili, de cei mai importanți preoți și de cei mai bogați

negustori. Agrippa era şi el un respins, ceea ce făcea ascensiunea lui cu atât mai interesantă, nefiind ajutat de magia angelică.

– Mă rog, unul dintre asistenţii lui, a recunoscut Henri. Dar Agrippa a încuviinţat din cap când a trecut pe lângă mine.

– Înţeleg, a spus Robard, mângâindu-şi barba neagră scurtă şi creaţă.

Judecând după impresionantele bucle care-i atârnau de sub tichie, Robard nu avea deloc nevoie de încurajările şi uleiurile speciale care aveau să aducă triumful hirsut al lui Henri, după cum spera acesta.

Henri a roşit, dar Robard nu părea sarcastic sau hotărât să-l umilească, aşa cum doriseră ceilalţi copişti să facă încă de când sosise Henri. El bănuia că aşa stăteau lucrurile de obicei, că ultimul venit era întotdeauna tratat astfel.

– Ei bine, de vreme ce dumneata eşti aici şi ceilalţi nu, poate că vei fi de ajuns, a spus Robard. Henri Dupallidin. Părinţii dumitale sunt...

– Tatăl meu este sacristan al Templului lui Huaravel din Adianne, a spus Henri, în vreme ce gândurile i se învârteau în cap.

Poate că va fi de ajuns pentru ce? Ca întotdeauna, a observat uşoara ridicare a sprâncenei atunci când a pomenit de Adianne, aflat în Basconia, ai cărei locuitori erau consideraţi de mulţi alţi saranciani nişte prostănaci grosolani şi iuţi la mânie.

– Mama mea e Perida Dupallidin. A primit o moşie direct de la ducesa de Damerçon, verişoara ei. Henri s-a oprit şi, gândindu-se că era mai bine să fie complet sincer cu secretarul-şef al cardinalului, a adăugat: O verişoară mai îndepărtată. Ducesa m-a

recomandat Eminenței Sale pentru această slujbă. Dar de fapt eu nu am... ăăă... cunoscut-o. Pe ducesă, vreau să spun.

– Ești al doilea copil sau unul venit mai târziu?

În mod clar Henri nu era moștenitorul mamei lui, altfel familia sa nu ar fi rugat niște rude îndepărtate să-i găsească o slujbă, orice slujbă. El și-ar fi dorit să devină soldat – sau, mai exact, artilerist, căci era talentat la matematică și se descurca de minune cu rigla tunarului –, dar nu existaseră nici bani și nici relații potrivite pentru a intra în Compania Regală Loială de Artilerie. Și, bineînțeles, fiindcă provenea dintr-o familie nobilă, deși scăpătată, nu se putea înrola într-un regiment mai puțin important.

O slujbă de funcționar este cea mai bună poziție la care putea spera, și se resemnase la o viață întreagă într-un oficiu oribil de evidență contabilă sau ca arendaș pentru vreun nobil din cine știe ce văgăună izolată, dar mama lui reușise cumva să-i găsească un post chiar în Lutace, și nu oricum, chiar în serviciul cardinalului. Era mult mai bine decât orice sperase Henri însuși.

– Ăăă, al cincilea, a răspuns Henri.

Un al cincilea copil însemna un risc din punct de vedere economic, dat fiind venitul familiei, care deja era confuză înainte de apariția lui. Moșia mamei nu era bogată, iar stipendiul tatălui său, de sacristan al unui templu îndepărtat și foarte mic, de-abia îi putea asigura lui subzistența, cu atât mai puțin unei familii. Frații și surorile mai mari, dacă nu chiar părinții săi, îi aminteau mereu lui Henri că din cauza lui nu se ajungeau și aveau vin pe masă doar o dată la șapte zile.

– Destul de bine, a spus Robard. Vino cu mine!

Henri a dat din cap şi a întins mâna către pumnalul din teacă, pe care-l socotise incomod să-l lase prins la curea când se aşezase pe scaunul cu spătar înalt. În primele zile, îşi adusese cu el şi sabia, până când a observat că niciunul dintre ceilalţi funcţionari nu mai făcea asta şi că toţi râdeau de el pe la spate.

– Lasă-l! a spus Robard. Şi scutură-ţi firimiturile alea de pe pieptar.

– Da, sieur, a răspuns Henri, scuturându-se frenetic.

Nici nu-şi dăduse seama că firimiturile erau acolo şi – blestemat fie norocul lui! – avea chiar şi o pată de gălbenuş de ou, din fericire aproape de aceeaşi culoare ca jalnicul lui pieptar.

– Unde mergem? a întrebat Henri în vreme ce ieşea împleticindu-se în spatele lui Robard în coridor, aproape gata să intre în pintenii auriţi ai primului secretar.

– La Eminenţa Sa, a răspuns Robard peste umăr. Are o treabă pentru dumneata. Sau, mai degrabă, are o treabă pentru unul dintre superiorii dumitale, dar, cum ei nu sunt de găsit, treaba a ajuns la dumneata.

Henri s-a împiedicat, a dat din mâini în toate părţile ca să se oprească şi să nu se ciocnească de spatele lui Robard, şi şi-a revenit suficient cât să pretindă că era doar incredibil de nerăbdător să vadă ce dorea cardinalul.

În adâncul sufletului, era deopotrivă încremenit şi emoţionat. Din cele doar câteva zile în Palat, ştia că niciunuia dintre ceilalţi funcţionari nu li se adresase vreodată cardinalul în trecere, cu atât mai mult nu fuseseră chemaţi în faţa sa. Era o mare putere, care trebuia privită de la distanţă, ordinele sale trecând printr-o serie de

ființe mai puțin importante până la cea mai măruntă, așa cum era Henri, și faptul că se afla atât de departe de o asemenea măreție îi oferea un sentiment de siguranță. Nu voia să atragă atenția asupra lui, sau cel puțin nu o atenție de undeva atât de sus, sau mai degrabă voia atenție, dar nu când purta pieptarul pătat...

– Ai vreo icoană asupra persoanei dumitale?

– Ăăă, nu, domnule, a răspuns Henri. Am una acolo unde locuiesc. Este doar a lui Huaravel, una dintre icoanele familiei, puțin cam veche și tocită. Firește, tata m-a învățat magia angelică; sunt un practicant al ei, într-o mică măsură. Și am avut de-a face cu alți *câțiva* îngeri...

– Amintește-mi, l-a întrerupt Robard, care este atribuția lui Huaravel?

– Ăăă, în general, proprietățile aerului, a spus Henri. Înlăturarea fumului, genul acesta de lucruri. Nu într-o cantitate mare și limitat geografic la Adianne. E doar un Serafim, atât.

– Dacă vei fi chemat din nou, așa cum se poate întâmpla, să o vezi pe Eminența Sa, toate icoanele trebuie lăsate afară. Ea poartă icoana lui Ashalael și, chiar neinvocați, îngerii inferiori tremură în fața unei asemenea măreții puternice, iar icoanele care îi leagă de lumea noastră adeseori se fac fărâme sau iau foc. Să nu uiți asta!

– Oh, n-o să uit, n-o să uit, sieur!

Robard n-a mai spus nimic, dar a grăbit și mai mult pasul. Henri a galopat în urma lui, simțindu-se ca un cal deosebit de tont dus de hăț. Era mai înalt decât Robard, dar asta părea să fie lipsit de diplomație, așa că s-a cocoșat, aplecându-se și mai mult când a văzut că se îndreptau către marea scară ce se ridica din sala centrală de

primire, o construcție vastă, cu balustrade aurite și covor stacojiu, ale cărei prime trepte erau ocupate de pursuivanți ai cardinalului, cu halebarde în mâini și purtând platoșele lor ridicol de lustruite peste veșmintele stacojii și aurii, iar pe cap morioane de oțel cu cioc, gravate cu aur.

Inutil de spus că Henri nu se aflase niciodată la treizeci de pași de marea scară. Aceasta era rezervată pentru cei mai înalți demnitari. Toți ceilalți trebuiau să urce și să coboare pe scările mai mici, de obicei aglomerate, aflate în aripile de est și de vest ale Palatului.

Acum gărzile s-au dat deoparte și au salutat cu halebardele lor când Robard a pornit cu pași mari în sus pe scări, cu Henri urmându-l cât de îndeaproape îndrăznea, îndreptându-și oarecum brusc spatele atunci când a auzit una dintre gărzi șoptind în spatele lui către o alta:

– Cine-i cocoșatul din spatele secretarului?

L-a auzit și Robard. S-a oprit, a aruncat o privire urâtă spre Henri – nu spre pursuivant; aceștia erau printre cei mai valoroși și de încredere membri ai suitei cardinalului –, a clătinat din cap și a urcat mai departe.

Henri și-a îndreptat trupul cât era de înalt, cât pe ce să cadă pe spate pe trepte când s-a întins prea tare, și l-a urmat cu pași mari pe Robard, cu mușchii gâtului încordați, căci se străduia să-și țină capul sus, deși instinctul îl îndemna să se lase în jos și să devină cea mai mică țintă cu putință. Asta fusese întotdeauna tactica lui în fața celor patru frați mai mari, dar în mod clar era timpul să elaboreze alte strategii pentru restul lumii.

A încercat să se liniștească atunci când au părăsit scările la al doilea palier și au străbătut câteva încăperi mai mari și mai elegante,

fiecare plină cu servitori ai cardinalului mult mai bine îmbrăcaţi şi în mod evident mai importanţi decât Henri, şi petiţionari care aşteptau, mult prea importanţi pentru a fi lăsaţi la parter. Unii dintre ei au încercat să-l abordeze pe Robard, dar el şi-a continuat mersul ţanţos, făcându-le semn să se dea deoparte. Toată lumea îl privea pe Henri de parcă ar fi fost un câine vagabond care mergea în urma secretarului.

În cele din urmă, Robard s-a oprit în faţa unei uşi cu două canaturi bogat împodobită, la capătul unei încăperi înalte cu tavanul boltit. O duzină de funcţionari aşteptau înşiraţi de-a lungul pereţilor acestei camere, cu pupitre portabile agăţate de gât ca să poată scrie în orice loc s-ar afla. Trei dintre ei scriau de zor, iar mesageri, băieţi şi fete, aşteptau pentru a pleca în grabă cu misivele lor. Ceilalţi aveau atitudini diferite, toate arătând o practică lungă a răbdării, întreruptă când şi când de o activitate frenetică.

Doi pursuivanţi păzeau uşa, amândoi în uniformă, dar fără platoşă, coif sau halebardă, deşi aveau săbii la brâu şi pistoale în centură.

– Prima dată la Eminenţa Sa, a spus Robard, arătând către Henri.

Gărzile au făcut un pas înainte. Una l-a prins pe Henri de încheieturile mâinilor şi i-a ridicat braţele, iar cealaltă, o femeie, l-a căutat, degetele sale puternice cercetându-l din vârful pantofilor în sus, făcându-l să tresară când au investigat în jurul vintrelor şi al şezutului, urcând apoi pentru a pătrunde sub pieptar şi cămaşa de dedesubt – nu foarte curată, de vreme ce avea pieptarul care să o ascundă – şi au sfârşit prin a-l pipăi în jurul gâtului şi apoi în creştetul capului, degetele trecându-i prin păr asemenea unui pieptene.

– Nicio armă, a spus ciufulitoarea de păr. Nicio icoană.

– Ce puteam avea în păr? a întrebat Henri, deşi în clipa următoare a regretat că vorbise.

– Sârmă de sugrumare, a răspuns ciufulitoarea.

Henri a zâmbit vag, dar femeia nu i-a zâmbit şi ea.

Robard a bătut la uşă.

– Intră!

Robard a deschis uşa şi a păşit înăuntru. Henri a înghiţit în sec agitat, şovăind în prag, până când pursuivantul care-l ciufulise l-a împins din spate, şoptindu-i:

– Intră! Nu mănâncă funcţionari sfrijiţi!

Henri aproape a căzut în cameră, dar şi-a revenit suficient cât să transforme mişcarea într-o prosternare stângace, dar sinceră, lăsându-se într-un genunchi şi aplecându-şi capul aproape până la podea. A rămas o clipă studiind desenul covorului gros, atât de panicat, încât nu mai vedea altceva.

– Aşa deci, Robard! Pe cine mi-ai adus? Nu cred că l-am mai văzut până acum pe funcţionarul ăsta al meu.

Henri şi-a ridicat încet capul, rămânând tot cu privirea în jos. La început, a văzut doar pereţii cu lambriuri elegante, picioarele de mahon bogat ornate ale mai multor fotolii, un şemineu cu focul pregătit, dar încă neaprins, căci era vară, şi colţul unui pupitru, faimosul pupitru cu intarsii de ivoriu al cardinalului (deşi duşmanii ei susţineau că intarsiile erau din oase omeneşti). Ridicându-şi încă puţin ochii, temător, a văzut-o pe *ea*.

Cardinalul Duplessis era mai înaltă şi mai slabă decât Henri. I se părea extraordinar de înaltă, aşa cum stătea în picioare lângă

pupitrul ei, cu o mână frumoasă, încărcată de inele cu icoane, rezemată de suprafaţa incrustată cu ivoriu. Purta o robă stacojie cu o cingătoare aurie, iar de cingătoare atârna o icoană care i-a atras pe dată atenţia lui Henri – aşa cum atrăgea atenţia oricui. Nu avea mai mult de opt centimetri înălţime şi cinci în lăţime, un obiect micuţ din lemn pictat. Nu se vedea niciun pic de auriu pe ea şi nici nu era încadrată de perle sau pietre preţioase, nu avea nimic din podoabele găsite la atât de multe icoane. Înfăţişa un... Henri a clipit şi ochii au început să-i lăcrimeze... se uita direct la ea, dar cumva nu se putea concentra asupra imaginii. Era un chip, i se părea, dar nu putea să i se fixeze în minte. Un nimb deasupra, mai strălucitor ca soarele, dar cum putea fi aşa ceva pictat...

Era icoana lui Ashalael, desigur. Arhanghelul patron al regatului Sarance, una dintre cele mai puternice fiinţe angelice, a cărui atribuţie nu se limita la anumite acţiuni sau obiecte sau lucruri, ci era cu totul geografică. Cineva care-l putea chema cu succes pe Ashalael – ceea ce necesita o voinţă şi o concentrare enorme şi o vastă experienţă în mânuirea magiei angelice – putea realiza minuni, căci menirea îngerului era legată de tot ce exista între hotarele regatului.

Desigur, preţul era extraordinar de mare.

Henri a clipit din nou şi şi-a luat privirea de la icoană, uitându-se la chipul cardinalului. Părea amuzată, ceea ce l-a îngrijorat, şi a mai observat că avea faţa acoperită cu mult suliman rubiniu-deschis, care crăpase la coada ochilor şi în colţurile gurii, lăsând să se vadă pielea cafenie de dedesubt. Părul ei argintiu era strâns la spate şi legat cu o fundă stacojie care-i atârna peste umăr, iar pe cap

avea bereta de catifea albastră cu bordură aurie a unui duce regal, căci avea şi câteva titluri laice, şi încă era prim-ministrul reginei, în ciuda uneltirilor regelui. De beretă era prinsă o icoană, una la care Henri chiar putea să se uite, un înger superior pe care nu-l recunoştea, înfăţişat ca o femeie zâmbitoare, cu un aer matern, care ţinea în braţe un prunc. Doar că mama avea cap de cal, iar bebeluşul cap de mânz, deşi trupurile lor erau omeneşti. Iar mânzul avea nimb, dar mama nu, aşadar pruncul era îngerul...

Cardinalul, chiar şi cu sulimanul care îi netezea faţa, arăta mult mai bătrână decât era, fără îndoială din cauza practicării magiei angelice înalte. Henri nu-şi aducea exact aminte, dar ştia că era cam de-o vârstă cu tatăl lui. Care avea patruzeci şi patru de ani, deşi cardinalul arăta de cel puţin şaizeci.

– Henri Dupallidin, ramura din Adianne a familiei, o rudă îndepărtată a lui Damerçon, a spus Robard. A început să lucreze pentru noi miercurea trecută. Era singurul de acolo. O să-l întreb pe Dubarry despre asta.

Dubarry era al treilea secretar. Pe *ea*, Henri o cunoscuse în prima lui zi aici. Ea îi dăduse împuternicirea lui şi o parte din salariul pe prima lună – restul fiind oprit dintr-un motiv necunoscut – şi îi spusese să se ducă în Anticamera galbenă şi să facă ceea ce i se cerea de către oricine se afla acolo. Ceea ce făcuse.

– Dupallidin! Poţi să te apropii!

Henri nu a păşit, ci mai degrabă s-a scurs înainte, încă aplecat mult spre pământ. A sărutat mâna cardinalului, sau, mai exact, a răsuflat la mai mulţi centimetri deasupra acelor inele cu icoane, şi apoi s-a retras în poziţia lui în genunchi.

– Ridică-te! a spus cardinalul cu bunăvoință. Așadar, ești nou în serviciul meu. Ai depus jurământ?

– Doar ca mirean, Em-em-minența Voastră, s-a bâlbâit Henri. Față de Ashalael, când am început aici. Ăăă, nu voiam, adică nu eram sigur, dacă să devin preot... e un angajament important.

– Tatăl lui e sacristan la un templu al lui Huaravael, Eminență, a mormăit Robard.

– Ah, Izgonitorul de fum din Adianne, a spus cardinalul. Dar nu dorești să-l urmezi pe tatăl dumitale?

– Încă nu, a răspuns Henri cu diplomație.

Un lucru știa cu siguranță – că nu voia să ajungă sacristanul de-a pururi sărac al unui mic templu din mijlocul pustietății.

– Hm, a murmurat cardinalul. Și-a lăsat capul într-o parte, uitându-se la Henri ca și cum s-ar fi gândit dacă să returneze un obiect cumpărat de care era nemulțumită. Sunt mulți cei care mă slujesc, Dupallidin. Funcționarii și oficialii din acest Palat, pursuivanții mei, alții din Lutace, din Sarance și dincolo de ele. Oamenii mei îndeplinesc multe și diverse sarcini, care sunt necesare pentru binele poporului, pentru a proteja Sarance și pentru gloria lui Ashalael, marele nostru Arhanghel și mântuitor.

Henri a încuviințat din cap frenetic, dorind ca ea să vadă că putea avea tot ajutorul lui, oricât de mărunt ar fi fost. Desigur, la fel ca Ashalael, cel mai înalt dintre îngeri și protectorul suprem al tuturor sarancianilor. Deși, dacă era să fie perfect sincer, oricine îi oferea o șansă de a deține o poziție sigură urma să aibă loialitatea lui deplină...

– Uneori, sarcinile care trebuie îndeplinite sunt grele și periculoase, a continuat cardinalul. Uneori, ele sunt... provocatoare în alte feluri.

Încuviințarea din cap a lui Henri a încetinit, căci nu știa prea bine ce voia să spună cardinalul.

– Nu sunt convinsă că ești persoana de care am nevoie pentru această sarcină, a spus cardinalul și, când a vorbit, Henri a putut să simtă atingerea caldă a magiei angelice, mângâierea unei aripi nevăzute.

A ridicat privirea și a văzut-o pe Duplessis ținând în mână o icoană pe care nici măcar nu o observase, una dintre cele câteva prinse într-o brățară de argint abia vizibilă sub manșeta robei sale. Henri nu știa ce înger chemase ea sau ce făcuse acesta, dar bănuia că era unul din Tronuri care putea detecta adevărul sau ajuta la citirea gândurilor de suprafață.

– Sunt gata... *vreau* să vă slujesc așa cum pot, Eminența Voastră!

Cuvintele au ieșit fără ca Henri să se gândească la ele, nesocotind că slujba pe care i-o oferea era cumva suspectă sau avea ceva îndoielnic în ea.

– Știu că vrei, Dupallidin, a spus cardinalul. Știu.

S-a uitat la chipul lui Henri și din nou el a simțit căldura magiei angelice, ca o răsuflare blândă pe față. A auzit o notă argintie de harpă, care părea să vină de departe și urechile lui abia reușeau să prindă sunetul. Apoi a simțit o împunsătură ascuțită de durere glacială în spatele ochiului drept și a tresărit.

– Cunoști Fortăreața Stelată, a spus cardinalul.

– Ăăă, da, Eminența Voastră, a murmurat Henri, clipind pentru a-și alunga durerea.

Cine n-o știa?

Fortăreața Stelată domina colțul de nord-est din Lutace. În construcție de treizeci de ani, se înălța deasupra și în jurul unei ridicături stâncoase care nu era suficient de înaltă pentru a fi numită deal. De secole, acolo se aflase un turn singuratic, construit inițial ca turn de veghe, pentru ca în secolele următoare să servească drept închisoarea cunoscută de toți pur și simplu ca Turnul.

Cu treizeci de ani în urmă, regina Henrietta a IV-a hotărâse să fie înălțată în jurul stâncii o fortăreață modernă, și astfel Varianna, faimosul inginer, fusese luată de lângă prințul de Barogno. Ea proiectase metereze moderne, bastioane și raveline de pământ acoperite cu cărămidă, șanțuri care să fie săpate în piatră, ecluze construite astfel încât șanțul cel mare să fie inundat cu apă din râu, și un sistem de depozite de arme, armurării și magazii care să fie săpate în rocă sau să fie instalate în excavațiile existente.

Planul Variannei necesita și demolarea Turnului, căci se afla în bătaia câmpului de tragere al tunurilor din bastioanele de nord-est. Dar diverse forțe politice impuseseră ca Turnul să rămână, alături de alte schimbări care făcuseră ca Fortăreața Stelată din Sarance să nu fie modelul perfect de fortificație bastionară prevăzută de Varianna.

Aceste lipsuri și stadiul lucrării se datorau în mare măsură faptului că (tot datorită unor considerente politice) comanda Fortăreței Stelate și construcția ei fuseseră împărțite între muschetarii reginei, Garda Regelui, pursuivanții cardinalului și Străjii Orașului.

Fiecare regiment deţinea controlul asupra unuia dintre bastioane şi a unui ravelin al Fortăreţei Stelate, şi împărţea (nu foarte bucuros) responsabilitatea pentru Careul Cadranului, oraşul în miniatură construit în zona centrală între metereze. Pentru a complica şi mai mult lucrurile, marile tunuri şi demi-tunuri din fier sau bronz şi tovarăşele sale mai mici, culverinele, semiculverinele, sakerele şi falconetele care umpleau bastioanele şi ravelinele, se aflau sub protecţia Companiei Regale Loiale de Artilerie.

În ciuda scopului său de a oferi în final o poziţie de apărare a capitalei, majoritatea oamenilor nu se gândeau la Fortăreaţa Stelată în termenii utilităţii sale militare. Vechiul Turn din cadrul noilor fortificaţii continua să domine linia orizontului şi gândurile populaţiei, iar termenii „Fortăreaţa Stelată" şi „Turnul" se amestecaseră, aşa că ori de câte ori era pomenit unul dintre ele, primul gând care apărea în minte era: închisoare.

– Postul la care mă gândeam pentru unul dintre colegii dumitale din camera galbenă, a spus gânditoare cardinalul. E în Turn.

Henri a încercat să ascundă faptul că nu mai putea respira. Fusese atât de fericit să primească un post în care să lucreze pentru cardinal. Părea să fie primul pas pe drumul siguranţei financiare şi al unui viitor viabil, ambele necunoscute până atunci pentru el. Chiar mai bucuros fusese la gândul că putea trece în timp în altă poziţie, poate chiar ca ofiţer de artilerie. Dar turnul-închisoare al Fortăreţei Stelate... să lucreze acolo ar fi îngrozitor...

– E nevoie de un nou funcţionar acolo, care să ajute la consemnarea a ceea ce anchetatorii află de la prizonieri, a spus cardinalul. E un post important. Al doilea asistent al agentului anchetator.

Henri a înghiţit în sec. Ştia că cea mai mare parte a interogatoriilor se făceau cu ajutorul magiei angelice. Dar uneori aceasta nu funcţiona, şi mai existau şi prizonierii respinşi, pe care magia angelică nu putea fi folosită. Ceea ce însemna că acest al doilea asistent al agentului anchetator trebuia să participe la torturi. Să noteze ceea ce oamenii ţipau sau murmurau, între rugile de îndurare şi, când nu obţineau nimic, rugile pentru moarte.

Dar era totodată un post care purta un nume, era o funcţie. Ar fi însemnat un stipendiu mai mare şi ar fi fost şi o treaptă către lucruri mai măreţe...

– Postul vine cu un apartament, a adăugat Robard, care îl privea cu atenţie pe Henri.

Nu a adăugat „în Fortăreaţa Stelată", deşi Henri era sigur de asta.

Îl priveau amândoi. Cardinalul – cu detaşare, cu faţa atât de imobilă, încât Henri nu putea citi nimic pe ea. Robard părea uşor dispreţuitor, ca şi cum toată povestea asta dura prea mult, iar cardinalul nu trebuia să explice, ci pur şi simplu să-i poruncească lui Henri să-şi preia noul post.

– Tot ce-mi doresc e să vă slujesc, Eminenţa Voastră, a spus Henri cu voce tremurată. În orice fel pot să o fac, a adăugat.

Cardinalul şi-a coborât ochii spre el. Henri a încercat să-i evalueze expresia fără să-i întâlnească efectiv privirea, dar nu a reuşit. S-a înfiorat puţin şi şi-a lăsat capul în jos.

– Nu, a spus în cele din urmă cardinalul.

Henri a simţit răceala străpungându-i din nou capul, când îngerul i-a atins mintea şi apoi i-a relatat lui Duplessis tot ce găsea acolo.

– Nu. Nu eşti potrivit. Cred că avem nevoie de cineva...

– Mai în vârstă, Eminenţă? a întrebat Robard, când ea nu a mai continuat.

– Mai hârşit, a răspuns Duplessis, şi vocea ei era rece şi distantă. Nu, nu te pot folosi, Dupallidin.

A făcut un semn de concediere cu mâna, gestul sugerându-i lui Henri o finalitate teribilă.

– Sunt concediat din *serviciul* vostru, Eminenţă? a întrebat pe un ton plângăreţ Henri.

S-a dat înapoi şi s-a holbat la ea, cu o expresie rugătoare. Îi era greaţă şi a trebuit să-şi încleştеze dinţii şi să înghită la loc fierea care-i urcase în gât. Să fie concediat însemna ruina. Avea să devină cerşetor sau să moară pe marginea drumului încercând să ajungă înapoi la familia lui...

– Nu, nu, a spus cardinalul. A zâmbit şi, chiar dacă arcuirea buzelor ei nu a fost însoţită de căldură în ochi, Henri a simţit un val brusc de uşurare. Nu arunc un tăiş pentru că nu e bine călit. Îl dau din nou la forjat. S-a încruntat uşor şi s-a întors către Robard. Pereastor îmi spune că Dupallidin e foarte priceput la cifre, a spus ea. Trimite-l la Dutremblay ca al doilea asistent, poate supraveghetor! Va fi mai folositor acolo decât în Anticamera galbenă.

– Cum porunciţi, Eminenţă, a răspuns Robard.

A făcut un gest de uşuire cu mâna către Henri, care a început să se retragă cu spatele din cameră.

– Găseşte-i pe ceilalţi copişti! a spus cardinalul în vreme ce se ducea în spatele pupitrului, deja luând de pe el câteva hârtii, şi cu

atenţia pe jumătate îndreptată în altă parte. Când o să-i am pe toţi la un loc o să-l aleg pe cel mai potrivit.

Robard şi-a înclinat capul şi l-a urmat pe Henri către uşă, oprindu-se să-l apuce pe tânăr de cot pentru a-l răsuci, astfel încât să iasă cu faţa.

După ce a ieşit din camera cardinalului, Robard a chemat la el pe unul dintre funcţionarii inferiori din sala de aşteptare, o fată. Ea a venit în fugă, şi-a deschis pupitrul agăţat de gât, şi-a ridicat pana şi a desfăcut capacul călimării.

– Eminenţa Sa doreşte ca acesta să fie trimis la Dutremblay ca al doilea asistent, a spus Robard. Scrie-i împuternicirea!

Henri nu a auzit decât pe jumătate aceste cuvinte; continua să se zgâiască înapoi la camera din care tocmai ieşise. Una dintre străjile pursuivante i-a făcut cu ochiul, dar el nu a observat. Era copleşit încă de neaşteptatul interlocutor şi... şi de brusca lui promovare.

Deşi nu ştia la ce fusese promovat... sau unde. S-a întors din nou către Robard şi a aşteptat un moment potrivit pentru a-i vorbi.

– Nu trebuie să se întoarcă în Anticamera galbenă, a continuat Robard abrupt. Ah, spune-i lui Dedene să-i găsească pe toţi copiştii repartizaţi acolo, în afară de acesta, şi să vină cu ei la mine. Pe dată.

Celălalt funcţionar a făcut o plecăciune adâncă, şi Henri s-a înclinat şi el. Când s-a îndreptat, Robard era deja la jumătatea sălii, cu pintenii lui aurii strălucind în lumina care pătrundea prin ferestrele înalte.

– Al doilea asistent al lui Dutremblay, a spus fata în vreme ce scria de zor. Începând de azi, cu un salariu de şaisprezece livre pe lună calendaristică, plus...

– Șaisprezece livre! a strigat Henri.

Asta era de patru ori cât primea în prezent.

– Plus alocația pentru trai de optsprezece livre și un sfert, plătită în avans, a replicat fata. Nu că o să ai nevoie de atât de mult, dat fiind că primești și locuință.

– Locuință? a întrebat Henri.

– În Fortăreața Stelată, a spus fata.

– În...

– Fortăreața Stelată, a repetat ea. Ai noroc, n-o să fie cazarma pursuivanților, pentru că Dutremblay vrea ca oamenii ei...

S-a oprit. Henri se holba la ea. Știa ce spunea fata, dar mintea lui nu putea pricepe pe de-a-ntregul această veste neplăcută, venită atât de repede peste norocul noii sale bogății. Sigur, ținând seama de sărăcia lui anterioară.

– Fortăreața Stelată, a repetat fata. Dutremblay.

Henri a cârâit ceva. Oare înțelesese complet pe dos întrevederea sa? Chiar fusese totuși numit în funcție în turnul-închisoare, ca asistent al agentului anchetator?

Din fericire, fata era obișnuită ca oamenii care ieșeau din întrevederile cu cardinalul să nu-și poată găsi cuvintele și a interpretat corect întrebarea lui Henri.

– Dutremblay este arhitectul reginei! Ea supraveghează construcția Noului Palat, în Careul Cadranului. Vei primi o cameră personală în partea deja construită!

Henri a mai cârâit ceva.

– Careul Cadranului! Centrul Fortăreței Stelate! Zău așa, de unde vii?

– Damerçon, a murmurat Henri.

Se simţea ameţit, camera se înclinase puţin în jurul lui şi a trebuit să respire adânc.

– Unde e asta?

– În Adianne.

– Unde e asta?

– Basconia, a recunoscut Henri.

Fata şi-a tras nasul, a terminat de scris, a aruncat puţin nisip peste rânduri ca să nu se întindă cerneala, şi i-a înmânat lui Henri două documente.

– Poftim, i-a spus. Împuternicirea ta şi un ordin de plată pentru salariul şi alocaţia ta pe prima lună, pe care le poţi lua de la trezorier oricând vrei. Dar eu îţi sugerez să te duci acum, dat fiind că este aproape ora patru, şi cum mâine e ziua Sfântului Tarhern, nu se lucrează.

Un Henri Dupallidin obosit, dar mulţumit se îndrepta în acea seară spre casă, micuţul apartament pe care urma să-l elibereze în curând, aflat la ultimul cat în casa coanei Trevier, o negustoreasă de mirodenii care-i datora o favoare ducesei de Damerçon, materializată în adăpost şi masă ieftină pentru ruda sa îndepărtată.

Una peste alta, fusese o zi minunată pentru Henri, chiar dacă avusese câteva momente în care inima i se oprise la gândul îngrozitor de a fi închis într-o închisoare pentru a consemna tânguirile unor victime torturate. Şi deşi urma să ajungă în Fortăreaţa Stelată, nu avea să fie în închisoare şi presupunea că va putea să vină şi să plece oricând dorea.

Deşi asta putea să fie o presupunere exagerată, considera Henri. Şi dacă trebuia să rămână în fortăreaţă tot timpul sau putea să iasă doar la anumite intervale?

Cu gândul la toate lucrurile astea, a simţit dintr-odată o mână apucându-i punga recent umplută de la brâu. Înainte să poată reacţiona, şnurul care o ţinea acolo a fost tăiat şi o mână a înşfăcat-o. Henri s-a răsucit şi şi-a umplut plămânii pentru a striga în mod inutil „Hoţul!" când a văzut o fetiţă în zdrenţe cenuşii de respins strecurându-se pe sub burta unui cal şi străbătând din câţiva paşi distanţa până la una din ulicioarele înguste care-i asigura scăparea.

Dar strigătul lui Henri n-a mai apucat să-i iasă din gură. În schimb, dinţii lui au scos un clănţănit când fălcile i s-au închis de surprindere. Deşi mica hoaţă era iute, o femeie care trecea pe acolo s-a dovedit şi mai iute. O înşfăcase pe copilă, îi răsucise braţul şi îi smulsese punga dintr-o mişcare rapidă, şi când fetiţa încercase să scoată un cuţit, îi răsucise şi încheietura acelei mâini.

– Am prins-o, sieur! a strigat femeia, ridicând punga în aer şi alungând fetiţa sfrijită cu un picior în fund şi o vorbă murmurată.

Fata s-a albit la faţă şi a luat-o la fugă, fără să se oprească măcar să-şi ia de jos micul cuţitaş de tăiat pungi, rămas pe dalele de piatră.

Henri s-a uitat în jur uluit. Oamenii care treceau şi-au ferit privirea şi au grăbit pasul pe stradă, confirmându-i bănuiala că se întâmpla ceva ciudat. Nu se afla de mult timp în oraş, dar deja se prinsese cum mergeau lucrurile. Hoţii făceau pur şi simplu parte din viaţă şi străinii nu interveneau decât dacă nu riscau absolut nimic sau dacă erau prieteni apropiaţi ori rude dragi ale persoanei jefuite. Femeia asta – în mod clar o respinsă, după pelerina şi

broboada cenușie – fie făcea parte dintr-o escrocherie mai complicată, fie era ea însăși o nebună periculoasă.

– Prinde, sieur! a strigat femeia și i-a aruncat punga.

Henri a prins-o instinctiv și a rămas zgâindu-se după femeie, care a dispărut în aceeași ulicioară unde fugise hoața.

– N-am mai văzut așa ceva, a mormăit cineva în spatele lui Henri, dar când s-a întors, n-a văzut cine vorbise.

Valul de oameni care curgea încontinuu pe Strada Chiciurii se pusese din nou în mișcare, despărțindu-se în dreptul lui ca și cum ar fi fost o stâncă dubioasă.

Henri și-a încleștat mâna pe pungă și a intrat în val, de data asta concentrându-se asupra oamenilor din jur, a găurilor din strada pietruită de sub picioarele lui și la toate lucrurile la care ar fi trebuit să fie atent înainte să fie jefuit.

Dar o mică parte a minții lui nu se putea abține să nu se întrebe de ce o femeie respinsă intervenise pentru a împiedica un copil respins să fure de la el.

În cele din urmă, mintea i s-a limpezit și a înțeles. Chiar dacă era cam pătat și uzat, pieptarul lui galben îl însemna ca fiind omul cardinalului. Mâna Eminenței Sale era într-adevăr protecție. Chiar și în fața hoților din stradă.

ȘASE

Agnez a încercat să-și relaxeze strânsoarea pe rapieră, răsucindu-și încheietura, deschizând degetele. Mănușile pe care i le dăduseră nu erau din pielea suplă de căprioară cu care era obișnuită, ci din toval, groasă și tare, care îi făcea mâna masivă și înceată. Rapiera era și grea și mai lungă decât a ei, plus că era tocită înadins, pe când sabia ei bine îngrijită avea tăișul suficient de ascuțit cât să taie un fir de păr în cădere.

Dar testul acesta trebuia trecut cu mănușile și arma primite, și cu mâna dreaptă, pe când ea prefera în general să lupte cu cea stângă. La fel, era interzis orice ajutor magic, așa că singura icoană pe care o deținea Agnez, o plăcuță pe care se afla imaginea lui Jashenael, era îndesată în banda pălăriei sale și se afla alături de sabia și pelerina ei în colțul camerei. Oricum, tot ce putea face Jashenael era să ofere lumină în întuneric, și asta doar când luna era întunecată sau în primul și ultimul pătrar. Era doar un Heruvim, cu o atribuție foarte restrânsă.

– Haide odată! a exclamat maestrul de arme, lăsând vârful spadei sale să alunece câțiva centimetri pe pietrele de pavaj din curte cu un scârțâit de metal pe piatră.

Era doar o acţiune care invita la un atac nesăbuit, Agnez ştia bine. La ultima lor vizită în Lutace cu doi ani în urmă, mama ei o dusese să vadă una dintre confruntările demonstrative ale maestrului de arme Franzonne, şi campioana muschetarilor reginei era fără îndoială la fel de mortal de rapidă cum fusese atunci.

– Mănuşa mea e prea mare, s-a smiorcăit Agnez, cu o voce voit jalnică, în timp ce-şi lăsa sabia să cadă ca şi cum n-o putea ţine în mână.

Dar chiar în momentul în care rostea ultimul cuvânt, s-a îndreptat brusc într-o fandare direct spre inima lui Franzonne, care pentru o fracţiune infimă de secundă a părut gata să fie atinsă, apoi rapiera ei a fost înlăturată cu violenţă, şi în clipa următoare Agnez se dădea înapoi şi para, răsucindu-se cu disperare într-o parte, şi doar câteva secunde mai târziu îşi strângea mâna rănită, în vreme ce rapiera ei grea zăngănea şi sălta pe pietrele din caldarâm.

Dezarmată atât de rapid, Agnez ştia că într-un duel adevărat ar fi zăcut pe pământ, dându-şi ultima suflare, în vreme ce sângele ei de un roşu aprins se răspândea pe pietre.

– Optsprezece secunde, a spus un bărbat extraordinar de solid, ca un urs – un urs roşcovan, căci pielea lui era roşcat-cafenie, şi deşi părul şi barba lui erau negre, aveau şi ele o tentă roşiatică, la fel ca flăcările dintr-un foc de cărbuni ce stă să se stingă.

Purta aceeaşi tunică neagră cu paspoal argintiu ca Franzonne, uniforma muschetarilor reginei, în cazul lui nişte veşminte suficient de mari pentru a alcătui un cort pentru Agnez.

– Ai numărat prea repede, a spus Franzonne. Deşi te felicit în general pentru reuşită. Nici măcar nu ţi-am văzut buzele mişcându-se, Sesturo.

– Am numărat în minte, a răspuns calm bărbatul. Am *exersat*. Atunci, să zicem douăzeci de secunde?

Agnez şi-a ţinut răsuflarea. Acesta era primul test pe care-l avea de trecut, care să dureze cel puţin a treia parte dintr-un minut împotriva maestrului de arme Franzonne, sabie contra sabie.

Franzonne s-a uitat la Agnez, care încerca să-şi controleze expresia de pe chip, despre care era sigură că o făcea să semene cu un căţeluş dornic să primească o bucăţică din cina maestrului de arme.

– Chestia aia cu „mănuşa mea e prea mare" a fost bună, a remarcat maestrul de arme.

– Mi-a plăcut asta, a murmurat Sesturo.

– E foarte tânără.

– Am aproape optsprezece ani! s-a stropşit Agnez, apoi imediat, disperată: Vă cer iertare, maestre!

– Impulsivă. Maniere grosolane.

Agnez şi-a încleştat maxilarele ca să nu protesteze. Era într-adevăr o basconă, crescută la ţară, dar mama ei nu doar că era un fost muschetar al reginei, dar şi baron Descaray, dintr-o familie veche şi nobilă, al cărei deţinător de titlu avea dreptul unic de a-i oferi reginei un trandafir negru o dată pe an şi de a cere în schimb un beneficiu. Deşi nu existau trandafiri negri, şi niciodată nu existaseră, era o mare onoare.

– Poate Garda Regelui..., a spus gânditor Sesturo.

Agnez şi-a muşcat buza pentru a-şi opri protestele gata să izbucnească. Garda Regelui, zău aşa! Toată lumea ştia că muschetarii reginei erau superiori din toate punctele de vedere, mai ales în privinţa măiestriei în arta scrimei. Dacă Agnez era respinsă de

Franzonne, nici nu se gândea să încerce cu Garda Regelui. Era un loc pentru tinerele vlăstare nobile cărora le plăcea să se gătească, nu să lupte.

– Sau oamenii cardinalului, a spus Franzonne.

Agnez s-a abținut să nu se încrunte, căci asta i-ar fi urâțit fruntea. La pursuivanții cardinalului ar fi fost și mai rău decât în Garda Regelui! Toată lumea știa că nu erau niște luptători cinstiți, ci magi care preferau întotdeauna magia angelică în fața oțelului rece. Erau nu numai soldații, ci și spionii și poliția cardinalului, iar Agnez nu voia să aibă nimic de-a face cu ei. Chiar dacă avea talentul nativ și fusese învățată să folosească icoanele, voia să-și croiască singură drum în lume, nu să fie purtată către înălțimile la care visa pe umerii îngerilor.

Agnez Descaray, căpitan general al muschetarilor reginei.

Într-o bună zi, avea să audă aceste cuvinte rostite, și nu în batjocură.

Dar dacă acum era respinsă de Franzonne... Agnez și-a stăpânit un fior și a încercat să-și păstreze o expresie la fel de impasibilă ca cea a maestrului de arme. Agnez nu știa ce avea să facă dacă nu putea fi muschetar. Să moară, probabil. Să părăsească această curte exterioară a Palatului Reginei și să înceapă să provoace la duel pe cei mai periculoși spadasini pe care-i vedea. Cel puțin, avea să fie un sfârșit rapid, mai bine decât o întoarcere acasă umilitoare.

– Nu, nu e suficient de ursuză pentru cardinal, nici îndeajuns de drăguță pentru Gardă, a spus Franzonne. Ar putea fi confundată cu unul dintre caii lor.

– Fundul? a întrebat Sesturo, uitându-se cu ochii mijiți la Agnez și strâmbându-se.

Agnez și-a încleștat mâinile în mănușile alea imense și stupide. Dar nu s-a mișcat, nu a aruncat una dintre mănuși în fața maestrului de arme și nici nu s-a repezit la Sesturo ca să-l lovească cu pumnii.

Știa că în general nu era considerată nici drăguță, nici plăcută. Unii puteau să-i considere fața cam lungă, și pielea ei cafenie și părul negru te duceau de fapt cu gândul la caii murgi atât de comuni în Sarance. Dar asta nu o interesa pe Agnez, deoarece nu avea nicio legătură cu priceperea ei ca spadasin.

Dar nici nu îngăduia cuiva să o insulte din oricare motiv, inclusiv părerea acestuia despre înfățișarea ei.

Cel puțin nu de obicei.

– Nu, a spus Franzonne și un licăr de ceea ce ar fi putut fi un zâmbet a trecut repede peste chipul ei, ca o briză iscată dintr-odată peste suprafața unei ape liniștite și dispărută într-o clipă. De fapt, deloc asemănătoare cu un cal, cap sau coadă. Te rugăm să ne scuzi, Descaray. Am spus asta doar ca să văd dacă poți înghiți o insultă.

– Pot, aici și acum, a răspuns Agnez bățoasă. Nu și în alte circumstanțe.

– Și eu îți cer scuze, a spus Sesturo pe un ton oficial. Te-a prevenit mama ta că te vom insulta?

– Nu chiar cu cuvintele astea, a replicat Agnez. A șovăit, apoi a adăugat: Mi-a spus să fiu mai mult ca Truffo și mai puțin ca Humboldt.

Sesturo a râs și acea umbră de zâmbet a trecut din nou peste chipul lui Franzonne. Truffo și Humboldt erau principalii clovni

din piesa *Răzbunarea Regelui-Broască*, o operă clasică a dramaturgiei saranciane. Truffo era cel impasibil și de nădejde, întotdeauna calul de bătaie pentru glumele lui Humboldt și ultimul care reacționa la tot ce se petrecea. Pe de altă parte, Humboldt era mult prea deștept și în general motivul stării lor permanente de confuzie și probleme.

– Așadar, a spus Franzonne. Regina te-a acceptat în principiu, de dragul mamei tale. Tu ești... mai mult decât competentă cu sabia, mult mai bună decât mulți. A mai rămas un test...

Agnez nu și-a putut opri încruntarea ușoară care i-a apărut pe frunte. Un alt test? Mama ei nu-i spusese despre *un alt* test.

– Sesturo?

Cutele de pe fruntea lui Agnez s-au adâncit când Franzonne s-a dat într-o parte a sălii și Sesturo s-a ridicat din scaunul lui și s-a apropiat de Agnez. Era și mai mare în picioare decât crezuse ea, cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât ea și mult, mult mai greu. Și, din câte își dădea Agnez seama, numai mușchi.

– Fără degete în ochi, fără mușcături, a spus Sesturo. Lovește podeaua cu palma dacă vrei să te dai bătută.

– O să ne luptăm? a întrebat Agnez, și cuvintele au ieșit mai pițigăiat decât ar fi vrut ea.

– Da, a răspuns Sesturo. Nimeni nu poate intra în regimentul muschetarilor reginei dacă nu m-a pus la pământ, fără ajutorul armelor.

– Cât timp? a întrebat Agnez.

S-a dat în spate în timp ce vorbea și s-a uitat repede în jur, sperând să vadă ceva – orice – care ar putea să o ajute.

– Oh, doar la pământ, a spus Franzonne. Nu vrem să facem din încercarea asta ceva *imposibil*.

Agnez i-a dat ocol lui Sesturo încet. Poate că era mai lent, şi-a spus ea, privindu-i cu atenţie fiecare mişcare. Bărbaţii de mărimea lui erau rareori iuţi. Dacă putea aluneca spre el, să-i secere picioarele la glezne şi să se răsucească...

Sesturo nu era lent.

Agnez de-abia se pregătise să alunece spre el, când Sesturo a sărit înainte şi un pumn masiv a lovit-o pe o parte a capului. Alunecarea a devenit cădere, uriaşul muschetar prinzând fata chiar înainte să se lovească de podeaua de piatră şi să se lovească mai rău decât de la pumnul lui.

– Sesturo! a exclamat Franzonne. Ai dat prea tare!

– Nu, a mormăit uriaşul. A lăsat-o cu blândeţe pe Agnez pe podea, scoţându-i mănuşile pentru a i le pune sub cap, în chip de pernă. Îşi revine.

Agnez a clipit şi a tras de câteva ori aer în piept superficial, tuşind. Preţ de câteva secunde, nu şi-a putut da seama ce se întâmplase. Vedea un bărbat muschetar enorm care stătea în picioare lângă ea şi o femeie muschetar mai micuţă cu un pas în spatele lui.

Apoi totul s-a închegat încet în mintea ei. Agnez a mormăit şi a încercat să se ridice, dar Franzonne s-a apropiat, s-a aplecat şi a împins-o la loc.

– Nu. Acum trebuie să te odihneşti tot restul zilei, a spus ea. Servitorii te vor duce înapoi acasă la tine.

Agnez a privit-o lung şi a încercat din nou să se ridice, dar nu a putut. O durea capul şi nu-şi putea concentra privirea.

– Am... am dat greș? a întrebat.

– Eu nu sunt pe podea, a spus Sesturo.

În vocea lui se simțea o notă ciudată.

Agnez n-a mai încercat să se ridice. Pentru o clipă, s-a simțit copleșită de un sentiment de înfrângere și disperare, dar mai era ceva dincolo de asta, un indiciu în vocea lui Sesturo...

Cei doi muschetari ai reginei o priveau. Așteptau ceva. Agnez a simțit că se afla într-un punct crucial în care trebuia să acționeze, că avea o ultimă șansă... dar nu se putea mișca și cu siguranță nu avea nicio șansă să se lupte cu Sesturo sau să-l pună la pământ.

Deși era posibil ca acesta să nu fie de fapt un test fizic. Ea doar bănuise că asta era și acționase întocmai, iar Sesturo îi răspunsese la fel. Agnez s-a uitat direct la Sesturo, i-a întâlnit privirea, a încercat să-și limpezească imaginea, să ignore durerea care-i zvâcnea în cap.

– Sieur Sesturo, pari încins după eforturile făcute... N-ai... n-ai vrea să te răcorești pe pietrele astea de pavaj câteva momente? a întrebat Agnez cu o voce slabă.

Gura lui Sesturo a zvâcnit și s-a uitat cu coada ochiului la Franzonne. Ea a dat din cap o dată, hotărât.

– Ce rușine! a exclamat Sesturo cu vocea lui joasă ca un tunet când s-a lăsat mai întâi într-un genunchi și apoi s-a prăvălit ca o avalanșă pe podea, pentru a se întinde cât era de lung, cu brațele desfăcute în lături. Pus jos de cel mai necioplit recrut!

– Mai degrabă, de propria dumitale curtoazie, a replicat Agnez încet.

S-a întins la loc și a lăsat valul brusc de ușurare să-i străbată întregul trup. Chiar și durerea din cap începea să dispară.

– Pentru care îți mulțumesc, a adăugat.

– Bine ai venit în rândurile muschetarilor reginei, cadet Descaray, a spus Sesturo, ridicându-se în picioare cu un oftat prelung, ca și cum ar fi fost forțat să se trezească din somn pentru a înfrunta o zi neplăcută.

I-a oferit o mână lui Agnez și a tras-o în picioare fără niciun efort.

– Va trebui să stai în pat tot restul zilei, a spus Franzonne. O să trimit vorbă la spital să vină să te vadă unul dintre magiștrii-doctori. Chiar și cea mai ușoară lovitură a lui Sesturo lasă urme. A scos o plăcuță de bronz din mâneca mănușii sale și a băgat-o în punga de la cingătoarea lui Agnez, spunând: Plăcuța îți va asigura intrarea pe la poarta de apă în Fortăreața Stelată. Prezintă-te la cazarmă după micul dejun. Nu foarte devreme.

Agnez a încuviințat din cap și a simțit imediat fierea urcându-i în gât. A înghițit în sec și s-a chinuit să alunge brusca amețeală care o făcea să-și piardă echilibrul. Sesturo a sprijinit-o, cu mâna sub cotul ei. Franzonne a bătut de două ori din palme, un sunet ascuțit care a făcut-o pe Agnez să tresară. Ușa grea de stejar s-a deschis cu un scârțâit și au intrat patru servitori care duceau o litieră. Așa cum se întâmpla de obicei cu astfel de sarcini mundane, erau cu toții respinși, îmbrăcați în veșmintele lor cenușii tipice, care avertizau că nu aveau dreptul la magie angelică, deoarece dacă se folosea cumva asupra lor, rezultatele aveau să fie fatale, fie pentru mag, fie pentru subiectul lui, sau pentru amândoi.

– Duceți-o pe sieur Descaray la locuința sa, a poruncit Franzonne. Hanul jupânului Hobarne?

– Da, a răspuns Agnez, abia auzit. Încă se mai lupta cu starea de greață. Da. Hanul lui Hobarne, în Strada Iute. Dar n-am nevoie de litieră.

Respinșii s-au apropiat cu litiera, dar Agnez le-a făcut semn să plece. Și-a îndreptat spatele și s-a îndepărtat de mâna lui Sesturo care o sprijinea.

– Pot foarte bine să merg pe jos până la Capul de Grifon, a spus ea, ridicându-și bărbia. Iar acolo n-o să mă bag în pat, ci o să beau! Și o să joc zaruri!

– Foarte bine, a replicat Sesturo. Muschetarii ar trebui să fie săraci. Asta ne face să luptăm mai îndârjit.

Agnez s-a uitat pieziș la el, deși mișcarea i-a readus durerea de cap.

– O să câștig, a declarat ea. Vă doresc o zi bună, sieur Sesturo, sieur Franzonne. Pe mâine-dimineață!

A făcut o plecăciune adâncă spre amândoi, apoi s-a clătinat când a dat să se îndrepte la loc, și-a recăpătat echilibrul pentru un moment, apoi s-a dus să-și ia mănușile, pelerina, pălăria și sabia. Ținându-le laolaltă într-un soi de boccea, s-a îndepărtat cu pași mari – direct în peretele de lângă ușă, apoi a alunecat încet de-a lungul lui, picând pe podea aproape inconștientă.

– Un efort remarcabil, a observat Sesturo. Și-a privit pumnul. Chiar am încercat să n-o lovesc prea tare.

– Duceți-o pe sieur Descaray la locuința sa, a repetat Franzonne.

Respinșii au încuviințat din cap supuși și s-au dus să-l ridice de jos pe cel mai nou membru al muschetarilor reginei, pe care l-au vârât fără ceremonie, împreună cu echipamentul lui, în litieră.

– Câți mai așteaptă? a întrebat Sesturo.

– O duzină, a răspuns Franzonne, privind-o pe Agnez cum era scoasă afară. Niciunul nu pare prea grozav în perspectivă. Dar Descaray... e un spadasin care promite mult.

ŞAPTE

Universitatea Belhalle se întindea cu mai multe zeci de clădiri, curţi şi grădini pe malul stâng al râului Leire. Cu mult timp în urmă, fusese aproape un oraş separat, înconjurat de terenuri cultivate, de unde se putea ajunge în oraşul de la nord şi vest doar cu barca. De-a lungul secolelor, peste râu au apărut poduri, oraşul s-a întins, şi acum Belhalle ajunsese cu totul înconjurată înlăuntrul zidurilor cetăţii.

Printre multele sale clădiri, cea mai bine cunoscută era Rotonda. Marele ei dom de sticlă şi aramă, construit cu ajutor angelic, era reperul cel mai vizibil de la kilometri depărtare. Conţinea principalul atelier de făcut icoane din Sarance, poate chiar din întreaga lume cunoscută. Sub lumina marilor secţiuni de ferestre ale cupolei, erau înghesuite inele concentrice de mese de lucru din centru până la margine, peste patru sute. Cele din cercul exterior erau pentru studenţi; cele mai aproape de centru, unde lumina era mai bună, erau pentru creatorii de icoane mai buni, sau cel puţin mai în vârstă.

Chiar în centrul Rotondei, era o masă de lucru cunoscută ca Probarea. Aici, la treizeci şi cinci de metri sub vârful cupolei, studenţii îşi etalau lucrările de absolvire, care, sperau ei, aveau să-i promoveze

în rândurile magiştrilor. A fi magistru la Belhalle însemna să fii recunoscut drept un mag angelic de prim rang.

Uneori, capii mai mari şi mai buni ai universităţii se adunau la masa Probării din alte motive, pentru a fi priviţi cu veneraţie şi uneori cu un amestec de cinism şi resentiment de studenţii aflaţi la mesele exterioare.

Dar astăzi studenţii nu se aflau aici. Rotonda fusese închisă şi proctorii stăteau de pază la fiecare intrare. În jurul Probării se aflau doar şase persoane. Rectorul, doi dintre cei patru procuratori, administratorul şi episcopul universităţii. Cea de-a şasea persoană era o femeie tânără scundă, cu un aer vesel, cu pielea cafeniu-închis şi ochi negri adânci, care purta o robă albastră de student peste ceea ce semăna cu tunica şi nădragii de piele ai unui rândaş, o ţinută atipică pentru Rotondă. Avea o bucată de cărbune în mână; în faţa ei, pe masa de lucru, se aflau un cuţit ascuţit de iconar şi o foaie groasă de pergament, lângă un exemplar deschis din primul volum din cele cinci ale compendiului ilustrat al îngerilor, *Locuitorii Cerului* al lui Marcew, o lucrare de referinţă esenţială pentru iconari.

– Nu îl cunoşti pe acest înger? a întrebat rectorul.

Era o femeie sobră de vreo şaizeci de ani, îmbrăcată în roba lungă şi neagră, bordată cu galben-şofran, a funcţiei sale, care era împodobită cu şase broşe cu icoane.

„Cunoscut", folosit în acest sens, însemna un înger cu care un mag stabilise o legătură şi realizase deja o icoană pentru a-l invoca sau era în curs de a o realiza. Stabilirea acestei „cunoştinţe" iniţiale adeseori dura zile, sau săptămâni, sau chiar luni ori ani pentru cei mai

puternici îngeri. Să cunoşti un înger era un proces bine ştiut, care nu putea fi grăbit.

Sau cel puţin aşa învăţaseră cei mai mulţi magi angelici.

– Nu îl cunosc, Înălţimea Voastră, a răspuns tânăra, al cărei nume era Dorotea Imsel.

Nu avea decât optsprezece ani şi era studentă în primul an la Rotondă, deşi studiase înainte la Universitatea Tramereine, mai puţin importantă, şi absolvise de fapt de acolo la vârsta fragedă, dar nu total neobişnuită, de şaisprezece ani. Motivul pentru care se afla aici, în centrul Rotondei, înconjurată de asemenea eminenţe de la Belhalle, era examinarea unui talent – sau, aşa cum îl numeau unii, o şmecherie – pe care-l dovedise la Tramereine.

– Am deschis cartea cu ochii închişi, am răsfoit paginile şi am lăsat-o să cadă astfel, a spus administratorul. Şi el purta roba sa neagră oficială, cu bordură nisipie mai degrabă decât aurie, şi singura icoană pe care o avea la vedere era o camee micuţă montată în mânerul pumnalului său, vizibil prin despicătura laterală a robei. Studenta Imsel nu era încă aici şi nu ar fi putut nicicum să intervină în proces. Nu am simţit nicio prezenţă angelică, de niciun fel.

Ceilalţi s-au uitat la paginile deschise. În stânga era o ilustraţie pe toată pagina a unui Serafim, o figură umană cu o piele neagră-albăstruie pătată, cele şase aripi mici caracteristice şi un nimb nu de lumină aurie, ci de flăcări roşii împletite ca o cunună de lauri. Pe pagina din dreapta era un text tipărit, cu anluminuri pictate de mână cu foiţă de aur şi cârmâz, în special în jurul numelui îngerului şi al iniţialei majuscule a textului descriptiv.

Acest Serafim se numea Kameziel şi atribuţia sa era mânia. Era chemat în general pentru a potoli răzmeriţele sau pentru a linişti o persoană cu gânduri criminale, sau, în cazuri rare, pentru a scoate un individ deprimat din starea lui de deznădejde.

– Foarte bine, a spus rectorul. Un Serafim... dacă vei reuşi, preţul nu va fi prea mare. Pur...

Înainte să poată termina cuvântul „purcede", rectorul a fost întrerupt de zarva de la intrarea principală, unde proctorii încercau să oprească pe cineva care voia să intre; dar când şi-au dat seama cine era persoana respectivă, s-au tras înapoi şi au lăsat-o să pătrundă în Rotondă.

Dorotea şi-a îndreptat privirea într-acolo şi pentru prima dată liniştea i-a fost tulburată. Nu o deranjase în mod deosebit când capetele luminate ale universităţii au întrebat-o despre talentul ei special şi apoi i-au cerut să-i facă dovada. Era surprinsă că auziseră de el, dar nu era îngrijorată că avea să-i creeze probleme. Era pur şi simplu ceva la care se pricepea şi nu considerase niciodată această aptitudine deosebit de interesantă sau aparte. Deşi unul dintre foştii ei dascăli o sfătuise să păstreze pentru ea acest talent – şi alte câteva lucruri pe care le putea face –, şi în mare parte îi urmase sfatul. Nu atât din teamă sau prudenţă, ci doar pentru că părea lipsit de importanţă şi era destul de uşor de uitat.

Tot ce voia Dorotea era să picteze şi să creeze icoane. Nu o interesa aplicarea efectivă a magiei angelice sau în general invocarea îngerilor. Pur şi simplu, îi plăcea nespus de mult să creeze icoane. Tramereine şi acum Belhalle erau pentru ea perfecţiunea tuturor lucrurilor bune, deoarece îşi putea petrece toată ziua fie studiind arta icoanelor, fie

făcându-le ea însăşi. Nici măcar nu avea nevoie să gătească sau să facă curăţenie, ci se putea dedica întru totul artei sale. Dar acum Dorotea îşi dădea seama, cu întârziere, că existenţa ei fericită putea fi ameninţată de acest nou interes stârnit de talentul ei deosebit, şi acesta nu era decât cel despre care se ştia. Una era conducerea universităţii, şi cu totul altceva femeia care înainta acum pe intervalul dintre mesele de lucru. Chiar şi clinchetul pintenilor ei şi sunetul scos de rapiera care i se lovea de spatele coapsei stângi în vreme ce venea spre ei cu paşi mari i se păreau ameninţătoare.

Era foarte înaltă, cu părul negru sub pălăria cu boruri mari şi pană roşie. Avea o expresie hotărâtă, ochii negri şi reci. O cicatrice lungă îi cobora de pe frunte până pe maxilar, tăindu-i ochiul stâng – o dovadă că, fără o intervenţie angelică, ar fi pierdut acel ochi şi ar fi purtat un petic. Pielea ei avea nuanţa unei pere aurii, iar cicatricea era o linie albă subţire, ca şi cum cineva ar fi tăiat o felie dintr-un asemenea fruct şi apoi se hotărâse să unească bucăţile, într-o încercare inutilă de a ascunde tăietura.

Deşi această femeie cu înfăţişare periculoasă nu purta tunica unui pursuivant al cardinalului, cu blazonul Arhanghelului cu aripa cu nouă vârfuri, loialitatea îi era ilustrată de culoarea stacojie a vestei şi de emblema din panglica pălăriei, reprezentând aripile aurii ale lui Ashalael deasupra cărora se afla o mitră, sigiliul cardinalului de Sarance. Rangul ei era indicat de eşarfa aurie, iar puterea ei ca mag angelic – de multele inele cu icoane pe care le purta, la care se adăugau altele asupra ei sub formă de broşe şi plăcuţe de curea, acestea din urmă ascunse în parte de eşarfă.

Dorotea a simţit cum cele două icoane slabe ale ei tremură şi freamătă când femeia s-a apropiat, aşa cum făcuseră la una dintre icoanele rectorului. Icoanele ei îi înfăţişau doar pe Dramhiel şi Horcinael, amândoi Serafimi cu atribuţii limitate. Cel dintâi curăţa şi limpezea sângele, activităţi necesare, printre altele, în cazul unor mahmureli. Atribuţia celui de-al doilea era urmărirea hotarului dintre solid şi lichid, aşa că era adeseori folosit de iconari pentru a grăbi pregătirea suprafeţelor cu ghips.

Ei se făceau mici aproape în faţa oricărui alt înger, dar chiar şi aşa, Dorotea bănuia că nou-venita, această femeie a cardinalului, purta asupra ei icoane ale unui înger din Puteri sau poate chiar din Principate. Şi, din cauza aceasta, probabil că nu avea în jur de treizeci de ani, cum părea, ci era mai tânără, îmbătrânită înainte de vreme de îngerii ale căror puteri le mânuia.

Dorotea n-o mai văzuse până atunci, dar nu se îndoia de identitatea ei. La Belhalle erau mulţi studenţi care fie o venerau, fie o considerau un demon pe această femeie, în funcţie de convingerile şi ambiţiile lor politice.

Era Rochefort, căpitanul pursuivanţilor aflaţi în serviciul cardinalului Duplessis.

– Sper că nu am întârziat, a spus Rochefort când a ajuns lângă ei, scoţându-şi pălăria şi făcând o plecăciune în faţa rectorului.

– Nu, a răspuns rectorul scurt, înclinând capul pe când ceilalţi făceau plecăciuni.

Dorotea a avut grijă ca plecăciunea ei să fie destul de adâncă.

– Depinde de ce te afli aici, căpitane, a adăugat rectorul. Îmi solicită cardinalul prezenţa?

Rochefort şi-a pus la loc pălăria şi a aranjat-o.

– Nu, doamnă rector, a răspuns. Sunt aici, aşa cum e şi Domnia Voastră, ca să observ un nou truc de iconar, aşa cum cred că a fost numit. Înţeleg că dumneata eşti Dotorea Imsel, nu-i aşa? Înainte studentă la Universitatea Tramereine, şi înainte de asta la Darroze? Fiica Geniei Imsel, tatăl necunoscut oficial, dar neoficial şi în zonă bine cunoscut a fi Destrange, conte de Darroze?

– Eu sunt, sieur, a răspuns Dorotea, înclinându-se din nou. Cu toate detaliile.

– Mama dumitale este cunoscută ca un iconar de primă mână, în vreme ce tatăl dumitale nu e, a spus Rochefort pe un ton rece, deşi cuvintele ei păreau măgulitoare.

Dorotea s-a încruntat, nesigură dacă intenţia era de a o jigni. Tatăl ei, în ciuda titlului său, nu era foarte respectat, ci în cel mai bun caz era privit ca un idiot arătos şi simpatic. Chiar şi de către Dorotea şi de fraţii ei vitregi. Mama ei doar râdea când Dorotea o întreba cum ajunsese să aibă un copil cu Destrange şi spunea că nici ea nu-şi putea explica. Avea o slăbiciune pentru bărbaţii arătoşi şi nu foarte isteţi, dar nu mai făcuse copii cu niciunul dintre ei, şi în general nu avea legături de prea multă durată.

– Continuă, te rog, studentă Imsel! a spus rectorul, care nu accepta să fie intimidată în propria ei universitate, nici măcar de mâna dreaptă a cardinalului.

– Voi încerca, sieur, a replicat Dorotea, ridicând din umeri.

Avertismentul fostului ei profesor stăruia acum în mintea ei.

– Eu... nu pot s-o fac întotdeauna.

– Începe! a poruncit rectorul.

Dorotea a încuviinţat din cap şi şi-a aţintit privirea asupra ilustraţiei, îngăduindu-le ochilor să-şi piardă concentrarea şi să perceapă întreaga pictură, să o simtă mai degrabă decât să înregistreze reprezentarea ei vizuală. În acelaşi timp, a început să se gândească la numele îngerului, dar în felul special în care o făcea ea, ca şi cum altcineva striga numele şi ea doar repeta ceea ce spunea această prezenţă nevăzută. Era oarecum nebunesc, ştia bine, şi poate un semn al debutului unei nebunii şi mai mari, doar că era o tehnică, un truc pe care ea îl controla. Nu se întâmpla niciodată fără îndrumarea ei conştientă, şi nici nu funcţiona fără o reprezentare vizuală.

– Kameziel! Kameziel! Kameziel!

A simţit începutul unei manifestări angelice în preajma ei, freamătul a şase aripi, o briză caldă care-i gâdila uşor faţa. Şi ceilalţi au simţit-o şi au schimbat între ei priviri, unele impresionate, altele îngrijorate.

Dorotea nu a dat niciun semn că putea, de fapt, într-o oarecare măsură, *să vadă* îngerul sau să-i simtă prezenţa. Ăsta era un alt lucru despre care aflase cu mult timp în urmă că nu era ceva obişnuit, aşa că era mai bine să-l păstreze secret. Mâna ei a zvâcnit şi ea a început să deseneze, bucata de cărbune mişcându-se iute pe hârtie, şi singurul sunet care se auzea era scârţâitul uşor pe care-l scotea, căci toţi cei prezenţi erau complet tăcuţi. Simţeau totodată imanenţa îngerului, deşi Dorotea nu atinsese nicio icoană.

Prezenţa a devenit mai intensă, dar fără să atingă o manifestare deplină. Schiţa a început să fie recunoscută ca fiind imaginea lui Kameziel, sau cel puţin o copie schiţată în grabă a înfăţişării sale

obișnuite, mult mai bine realizate, din carte. Deși aceasta nu era deloc ceea ce vedea Dorotea.

A pus jos cărbunele, a luat cuțitul și și-a făcut o crestătură mică pe dosul mâinii, lângă nenumăratele linii ale unor mici cicatrice albe de la alte tăieturi anterioare. Sângele a țâșnit și, la fel de repede cum folosise cărbunele, Dorotea a redesenat icoana, de data asta cu un penel subțire, picurând sânge peste liniile de cărbune.

Sângele era necesar pentru a fixa o icoană.

În tot acest timp, striga în minte numele îngerului.

Kameziel! Kameziel! Kameziel! Kameziel!

S-a auzit deodată bătaia mai multor aripi, sunetul unor corzi de harpă și Kameziel și-a arătat aprobarea înainte de a pleca. Icoana, deși mult mai grosolană decât ar fi trebuit să fie orice icoană, și făcută mult mai în grabă, a fost considerată reușită, și îngerul avea să răspundă la ea.

Dorotea s-a lăsat pe podea, icnind și apăsându-și degetul arătător pe tăietură, pentru a opri sângerarea. Și-a ridicat privirea și i-a văzut pe ceilalți cercetându-i încruntați opera, cea mai încruntată fiind Rochefort, cu cicatricea de pe față rămânând nemișcată când fruntea i s-a încrețit.

– Eminența Sa mi-a cerut ca în cazul în care studenta Imsel își dovedește... talentul... atunci să fie dusă, pentru propria ei siguranță, la Fortăreața Stelată.

A băgat mâna în mâneca hainei și a scos un pergament strâns rulat, pe care i l-a întins rectorului, care l-a desfăcut fără tragere de inimă și l-a citit repede.

– Îmi pare rău, a spus rectorul, întinzându-i hârtia Doroteii. E o scrisoare de detenţiune pe deplin autorizată.

– O ce? a întrebat Dorotea.

– Vei fi oaspetele Eminenţei Sale, a spus Rochefort.

– Nu înţeleg, a protestat Dorotea. S-a chinuit să se ridice în picioare, ţinându-se de masa de lucru, ameţită. E doar un truc, sieur. De multe ori nu funcţionează. Asta e doar a patra... a cincea oară când am reuşit s-o fac. Ce au a face ciudăţeniile creării de icoane cu cardinalul?

– Văd că nu studiezi istoria, nici măcar în domeniul dumitale, a remarcat Rochefort. A arătat către uşa de la intrare cu mâna înmănuşată în stacojiu: Ne aşteaptă o trăsură.

– Lucrările mele... penelurile şi uneltele, cărţile, hainele...

– Vei primi tot ce ai nevoie, a spus Rochefort. Vino, mai am şi alte sarcini.

– Ce vreţi să spuneţi cu studiatul istoriei? a întrebat Dorotea.

A dat drumul mesei de lucru şi a făcut câţiva paşi şovăitori către uşă. Rochefort nu a răspuns, ci s-a îndepărtat cu paşi mari, cu sabia lovindu-i din nou coapsa, cu pintenii zăngănind iar. Dorotea s-a uitat rugătoare către conducerea universităţii.

Toţi, cu excepţia rectorului, şi-au întors privirea.

– Nu eşti prima persoană care şi-a manifestat acest... ăăă... talent, a spus rectorul. A ezitat, apoi: Cei care au făcut asta în trecut nu au... nu l-au folosit întotdeauna cu înţelepciune, şi uneori el a fost primul semn al altor abilităţi, şi ele mai indicat să nu fie folosite. Dar sunt convinsă că totul va fi bine, copilă, şi după un timp te vei întoarce la noi.

Părea că vrea să se convingă singură. Cuvintele ei cu siguranţă nu au convins-o pe Dorotea. A încuviinţat din cap şi a mers mai departe, concentrându-se să pună un picior în faţa celuilalt, să-şi păstreze echilibrul. Ca de fiecare dată, era epuizată de crearea icoanei grosolane, dar în acelaşi timp încerca să proceseze această schimbare bruscă şi să-şi dea seama ce avea să însemne pentru diferitele ei opere în lucru. Avea câteva icoane parţial terminate şi, de asemenea, îi ajuta pe câţiva colegi la lucrările lor. Ce se va întâmpla cu ei?

– Hai, domnişoară! Mai repede! a strigat Rochefort din uşă.

Aceasta era ţinută deschisă de către proctori şi Dorotea a văzut mai mulţi oameni aşteptând afară, în tunici şi pălării stacojii cu pene roşii, iar lumina se reflecta în tecile rapierelor şi în plăcile de argint de la paturile pistoalelor. Se părea că o întreagă trupă de pursuivanţi aştepta afară, câteva zeci.

Încă epuizată, Dorotea s-a apropiat împiedicat de uşă. De cum a păşit afară, clipind mărunt în lumina soarelui, proctorii au închis cu zgomot în urma ei uşile uriaşe de lemn şi metal, ca şi cum ar fi vrut să întărească alungarea ei. Doi pursuivanţi au apucat-o de braţe. Un altul i-a scos broşa cu icoană de pe robă, i-a luat inelul cu cameea lui Habriliel de pe deget şi cuţitul din teacă. Totul s-a petrecut fulgerător, fără violenţă, dar a fost deprimant.

– O măsură de precauţie, nimic mai mult, a spus Rochefort.

Dar nu se uita la Dorotea. Privirea ei rece se plimba în schimb peste mulţimea de studenţi, cărturari şi servitori ai universităţii, ca şi alţii care zăboveau pe latura de sud a drumului lat ce ducea de la Rotondă înapoi către Podul Derrecault. Erau curioşi, desigur, să vadă ce îi adusese aici nu numai pe pursuivanţi, ci şi pe una dintre trăsurile

roşii cu roţi galbene ale cardinalului, trasă de un atelaj de şase cai suri cu hamuri stacojii. Ca şi pe Rochefort...

Printre robele albastre ale cărturarilor şi studenţilor şi tonurile mai mohorâte ale veşmintelor servitorilor obişnuiţi, se vedea o pată de gri – un grup de patru respinşi, care ieşeau cu atât mai mult în evidenţă cu cât nimeni nu voia să se apropie prea mult de ei. Era ceva neobişnuit să vezi nişte respinşi stând în loc şi privind; de obicei, ei se furişau repede către treburile lor umile.

Cu ochiul ei de artist, Dorotea a recunoscut cvartetul, deslușindu-le trăsăturile în ciuda glugilor şi beretelor şi a jumătăţii de mască, sub care îşi ascundeau cu siguranţă vreo desfigurare. Aceşti patru respinşi tăiaseră gardul viu din faţa apartamentului ei toată săptămâna, poate muncind mai mult decât era nevoie. Deşi nu existau garduri vii pe acest drum, şi nicăieri în preajma Rotondei, ei îşi ţineau cosoarele în mână.

Un alt pursuivant, care privea mulţimea împreună cu Rochefort, i-a prins privirea aţintită asupra respinşilor. La o mişcare a degetului căpitanului, el a pornit-o către grădinari, cu mâna pe mânerul sabiei. Dar n-a făcut nici trei paşi, când ei s-au întors şi s-au îndepărtat, mai întâi cu paşi repezi, apoi în fugă, strecurându-se printre studenţi şi magiştri indignaţi, îndreptându-se către aleea dintre loja portarului de la Colegiul St Antony şi grajdurile universităţii.

– Staţi pe loc, în numele cardinalului! a tunat pursuivantul, scoţând un pistol cu ţeavă lungă.

Dar nu a tras, căci respinşii pătrunseseră în mijlocul mulţimii. În câteva secunde, s-au făcut nevăzuţi.

– Să-i urmărim, sieur? a întrebat pursuivantul imediat. Să trimit călăreţi pe terenul din spatele Colegiului St Antony?

– Nu, a răspuns Rochefort. Anunţaţi-l pe administrator că nişte oameni de-ai Regelui Nopţii dau târcoale pe-aici. Fără îndoială, pun la cale vreun jaf. Cel înalt... în ciuda glugii... aproape sigur era Griselda, care supraveghează cerşetorii şi hoţii de buzunare în Piaţa Demarten. Transmite ordinul lui Debepreval şi celorlalţi locotenenţi ai Gărzii să o aresteze dacă apare acolo şi să-mi raporteze.

– Da, sieur.

Rochefort şi-a întors atenţia către Dorotea.

– Vino! Trăsura ne aşteaptă. Nu mai tremura aşa!

– Nu tremur de *frică*, a răspuns Dorotea, surprinsă. E de la crearea de icoane. Mă epuizează mult mai mult ca o invocare. Deşi doar temporar. Nu pare să aibă acelaşi efect pe termen lung...

Rochefort s-a uitat la ea cu ochii mijiţi. Dorotea privea în altă parte, gândindu-se la efectele schiţării de icoane, aşa cum numea ea procesul. Într-adevăr, o făcea să se simtă mult mai repede epuizată, dar nu exista niciun semn că ar îmbătrâni-o aşa cum ar fi făcut o invocare. Deşi nu încercase până acum cu un înger puternic. Oricum, era probabil mai bine să nu repete tehnica până nu era absolut necesar.

– Eşti o persoană neobişnuită, a spus în cele din urmă Rochefort. Majoritatea celor pe care-i duc în Turnul din Fortăreaţa Stelată fac mai mult chiar decât să tremure doar.

– Hmm, poftim? a întrebat Dorotea, distrasă de gândurile ei – nu auzise decât cuvintele „Fortăreaţa Stelată"

A încercat să-şi aducă aminte ce ştia despre Fortăreaţa Stelată. Auzise pomenindu-se de ea de câteva ori când venise în Lutace, dar

nu-i dăduse atenție. Deși acum își amintea brusc care era esența discuției despre ea: că prizonierii care se duceau în Fortăreața Stelată nu mai ieșeau de-acolo niciodată.

– Am spus că majoritatea celor pe care-i duc la Fortăreața Stelată fac mai mult chiar decât să tremure, a zis Rochefort. Mai ales cei care merg în Turn.

– Oh! a făcut Dorotea. Presupun că așa e. Deluynes a fost băgată acolo, nu?

Averil Deluynes fusese preferata reginei, dar cardinalul o demascase ca fiind în slujba prințului moștenitor alban, căruia îi vânduse multe dintre scrisorile personale ale reginei.

– Pentru o vreme, a replicat Rochefort.

Dorotea și-a amintit acum. Într-o cavernă, în adâncul stâncii pe care era construit Turnul, se afla un butuc al gâdelui. O veche buturugă de stejar întărită prin magie angelică pentru a fi ca fierul. Multe capete se așezaseră acolo, așteptând lovitura securii.

Sau a unei săbii, dacă erai nobil, ca Deluynes. Deși se spune că ea își ridicase capul și sfârșise nu doar decapitată, ci secționată în multe părți, căci călăul o ciopârțise.

– Chiar nu înțeleg *de ce* sunt arestată, a spus Dorotea, încruntându-se. Totul pare foarte arbitrar.

– Cardinalul își face în mod evident griji pentru oricine dovedește un asemenea talent ca cel pe care tocmai l-ai arătat, a replicat Rochefort, apucând-o pe Dorotea de cot pentru a o urca în trăsură; strânsoarea ei era aspră, suficient de puternică pentru a-i lăsa o vânătaie, dar nu a slăbit-o. Ești reținută pentru propria ta protecție. Nu ești arestată.

– E cam același lucru, cu siguranță, a spus Dorotea, rezemându-se de spătar, mulțumită că era oarecum tapițat, spre deosebire de scândurile goale ale diligenței care o scuturase și o smucise tot drumul de la Tramereine la Lutace. Asta e o trăsură foarte confortabilă, a remarcat.

Rochefort s-a uitat la ea cu suspiciune, ca și cum ar fi bănuit un oarecare sarcasm.

– Tocmai mi-am dat seama că n-am văzut niciodată de aproape Fortăreața Stelată, a adăugat Dorotea. Desigur, am văzut de departe Turnul. Mi-am luat o jumătate de zi liberă când am ajuns aici ca să văd orașul. Într-un tur pentru studenții cei noi. Dar nu am ajuns la nord de Podul Mamei. Am văzut Templul lui Ashalael, Palatul Reginei, și Casa Regelui, și închisoarea orașului... am uitat cum se numește...

– Riversedge, a completat Rochefort.

Continua să o privească pe Dorotea, dar acum expresia ei era mai degrabă nedumerită decât bănuitoare.

– Da, Riversedge. Mi s-a părut că arată cam jalnic.

– Chiar este, a încuviințat Rochefort. Dar cei mai mulți oameni ar prefera să fie acolo decât în Turn.

A lovit plafonul trăsurii. O clipă mai târziu, aceasta s-a pus în mișcare huruind.

Dorotea a căscat. Schițarea icoanei o epuizase mai mult decât crezuse. S-a ghemuit în colțul banchetei și a adormit imediat.

Rochefort a clătinat încet din cap, de parcă nu putea crede ce vedea. Un prizonier care era dus în Turnul Fortăreței Stelate cu o scrisoare de detențiune – ceea ce însemna fără judecată și posibil întemnițare pe viață – să adoarmă ca și cum nu avea nicio grijă pe lume!

OPT

– Zici că hamalul spitalului avea un soi de... arbaletă mică? a întrebat locotenentul din Straja Orașului, o femeie trecută prin viață, cu chipul pământiu și ochi bănuitori, cu platoșa înnegrită și îndoită, și cu vesta și nădragii crem cu albastru arătând aceleași semne de uzură.

Își rezemase semihalebarda de zid, dar lovea întruna cu degetele mânerul, ca pentru a se convinge că arma era la îndemână.

– Da... da, avea, a răspuns Simeon. Celălalt avea un satâr. Mi-au spus să fug. Am ieșit pe ușă și am auzit un țipăt în spatele meu, nu știu dacă era unul dintre ei... sau... sau bestia.

– Bestia care era într-o ladă cu gheață trimisă din Malarche?

– Da, a răspuns Simeon. Cel puțin asta e ce mi-a spus magistrul. Și gheața se topise, iar bestia nu era moartă.

– Nu era nicio ladă în cameră, a spus locotenentul. Nicio bestie, niciun hamal ciudat de spital, cu sau fără arbaletă. Și nici magistrul Delazan. Doar o grămadă de sânge pe podea și asta.

A ridicat cele două jumătăți ale foii care afirma că lada era proprietatea Ordinului lui Ashalael și nu trebuia deschisă decât cu permisiunea prințului-episcop de Malarche, a cărui pecete era aplicată în partea de jos a hârtiei. Pecetea era crăpată și ruptă.

– Zici că ai rupt asta de pe ladă? a întrebat locotenentul.

– Da, a spus Simeon, apoi repede, dându-şi seama de capcană: La ordinul direct al magistrului. L-am întrebat dacă nu ar trebui să chemăm un preot al lui Ashalael...

– Dar ai rupt-o?

– Da, a răspuns Simeon. Cum am spus, doar când magistrul...

– Cum aceasta este singura infracţiune pe care o pot dovedi neîndoios, prin propria-ţi mărturisire, Simeon MacNeel, te arestez pentru deteriorarea unui document oficial şi, de asemenea, în vederea interogării pentru posibila ucidere a magistrului Delazan...

– Ce? a mugit Simeon. S-a îndreptat cât era de înalt şi de impunător. V-am spus ce s-a întâmplat!

Locotenentul s-a dat un pas înapoi şi şi-a înşfăcat semihalebarda. Sergentul ei s-a apropiat mai mult, ridicându-şi pe jumătate propria halebardă, care nu avea ciucurii aurii ce împodobeau arma mai mică a locotenentului.

Simeon s-a uitat la lama lungă şi ruginită a marii halebarde şi s-a aşezat la loc pe banca lui. Era de cinci ore în celula asta – una din cele câteva ale spitalului folosite pentru pacienţii nesupuşi –, şi din acel moment lucrurile începuseră să meargă din rău în mai rău.

– Lasă-mă să termin! a spus ţâfnos locotenentul. Deoarece infracţiunea dovedită de mărturisirea ta a fost comisă împotriva Ordinului lui Ashalael, este o problemă a templului. Vei fi predat pursuivanţilor cardinalului şi *ei* vor lămuri restul poveştii tale, inclusiv uciderea sau dispariţia sau ce-o fi a magistrului Delazan. Nu am nicio îndoială că povestea ta e în întregime o minciună, dar, din fericire, nu trebuie să investighez mai departe!

Cu aceste cuvinte, şi-a prins la loc coiful şi a ieşit din celulă, urmată de sergentul ei, care s-a retras mai prudent, cu ochii pe Simeon. Doar când a ajuns la uşă, şi Simeon continua să stea prăbuşit pe bancă, s-a răsucit şi a ţâşnit afară, împingând uşa grea de stejar în urma lui şi coborând drugul.

Câteva minute mai târziu, Simeon a auzit drugul ridicându-se din nou. Şi-a lipit spatele de perete şi şi-a întins picioarele în faţă, vrând să arate cât mai clar cu putinţă că nu reprezenta o ameninţare, în ciuda mărimii lui. Nu voia necazuri cu pursuivanţii cardinalului.

Cel care a intrat nu era unul dintre oamenii cardinalului, ci bătrânul magistru Foxe, decanul care răspundea de toţi studenţii din primul an de la spital. Era din Alba şi venise în Sarance cu atât de mult timp în urmă, încât era uşor să-i uiţi originea, doar că atunci când era emoţionat sau supărat începea uneori să vorbească în limba lui maternă.

Aşa cum făcea acum, mormăind ceva ce Simeon nu putea înţelege, în vreme ce-şi tot arunca braţele în sus fie de furie, fie de agitaţie, şi se trăgea de barbă, care, deşi lungă, era rară şi semăna cu o funie. În cele din urmă, Foxe şi-a dat seama ce face şi s-a întors către sarancian.

– Tu înţelegi ce ai făcut, MacNeel?

– Nu, sieur, a răspuns Simeon. Tot ce am făcut a fost să mă supun magistrului Delazan, exact aşa cum Domnia Voastră ne spuneţi mereu că trebuie să ne supunem magiştrilor.

– Nu fi obraznic! s-a răstit Foxe. Ai atras atenţia cardinalului asupra spitalului, ceea ce noi nu dorim. Nu dorim, ai auzit?

– Nici eu nu doresc, a replicat Simeon. Dar zău, magistre, n-am făcut...

– Liniște! a urlat Foxe. Ascultă! Nu vorbi! Încă ceva ce le spun studenților. Ascultă!

– Ascult, dar...

– Ascultă! Nu dorim atenția cardinalului.

– Ați mai spus asta...

– Nu o dorim. Și nu o vom avea, pentru că, din acest moment, nu mai ești student al acestui spital. Nu, începând de ieri. Voi rectifica întocmai înscrisurile.

– Dar nu puteți face asta! a protestat Simeon. Eu *sunt* student! Am un exemplar al contractului, părinții mei au plătit taxele...

– Nu ești student! a urlat Foxe. Nu al nostru! Le vom da banii înapoi părinților tăi. Contractul va fi rupt!

– Nici măcar nu puteți face asta, a replicat Simeon. Acesta e și motivul pentru care avem fiecare câte un exemplar. Și de ce vreți să o faceți? Voi fi eliberat de pursuivanți. Tot ce i-am spus locotenentului din Strajă e adevărat.

– Ești un scandalagiu! Faci prea tare pe deșteptul, iar Delazan a fost un prost. Cel mai bine e să scăpăm de amândoi. Am susținerea conclavului magiștrilor, nu mai am ce discuta. Trebuie să părăsești spitalul imediat!

– Sunt prizonier, tăntălăule! a exclamat Simeon. Aștept să fiu luat de oamenii cardinalului!

Nemaiputându-și stăpâni furia, Simeon s-a ridicat în picioare. Asta a fost de-ajuns ca Foxe să se retragă repede la ușă, unde a fost cât pe ce să se ciocnească de o femeie foarte înaltă, cu păr negru și

fața însemnată de o cicatrice, care l-a împins deoparte fără niciun efort cu o mână înmănușată în stacojiu. Foxe a scos un țipăt ascuțit și a deschis gura să spună ceva tăios, dar a închis-o și a făcut o plecăciune stângace.

Simeon s-a plecat și el, atât în fața tunicii stacojii și a eșarfei aurii și a însemnului de pe pălăria roșie, cât și a femeii care le purta. Știa că trebuia să fie un soi de ofițer înalt al cardinalului. Plus că avea un aer amenințător, iar degetele ei lungi, îmbrăcate în piele roșie – câteva împodobite cu inele cu icoane cu camee –, mângâiau ușor mânerul sabiei. Simeon era convins că tăișul acela lung putea să iasă într-o clipă și să se înfigă în inima cuiva, dacă femeia considera că era nevoie. Ca să nu mai vorbim de perechea de pistoale placate cu argint și înfipte la cingătoare, și icoanele ei...

– Ah, căpitane Rochefort! a spus Foxe, înclinându-se din nou. Eu sunt doctorul-magistru Foxe și te asigur că acest tânăr nu este, nu, nu... studentul nostru. Orice a făcut, a făcut-o pe propria răspundere.

– Așa am auzit, a replicat Rochefort. Dar afirmația Domniei Tale este contrazisă de faptul că el *este* student, magistre. Eminența Sa este o căutătoare a adevărului, nu a fanteziilor. Dorim ca acest tânăr să vină să ne spună povestea lui și noi o vom verifica. Și dacă se va dovedi că este sincer, așa cum bănuiesc eu că este cazul?

– Cum? a exclamat Foxe. Aiureala aia cu o bestie și hamali ai spitalului cu arbalete, și niciunul găsit, și Delazan care a dispărut?

– Petele destul de prost șterse de pe podeaua din... ăăă... vechea cameră cu borcane sunt un amestec din sângele special de cenușă al unei bestii și o cantitate destul de mare de sânge omenesc de

la răposatul şi probabil nu foarte jelitul Delazan, a spus Rochefort. Şi-a înclinat mănuşa, studiindu-şi unul dintre inelele cu icoane şi ignorându-l pe Foxe. Aş fi crezut că un spital întreg plin de doctori ar fi observat asta, a adăugat ea.

Foxe a înghiţit cu zgomot, cu buzele tremurânde. Rochefort s-a întors către Simeon.

– Vino, doctore Simeon MacNeel! Trebuie să mai cercetăm acest fapt, dar sunt pe deplin convinsă că o să te întorci aici mâine. Nevătămat.

– Nici nu crezusem altminteri, a spus Simeon, minţind.

Şi-a îndreptat haina lungă, şi-a ridicat bărbia şi a urmat-o pe Rochefort afară din celulă, lăsându-l pe Foxe înghiţind în continuare în sec, temându-se să nu-i scape cumva cuvintele duşmănoase care fără îndoială i se formau în gâtlej.

Câţiva pursuivanţi aşteptau lângă poarta principală a spitalului, dar Rochefort nu a ieşit în strada largă numită Drumul Reginei. În schimb, l-a condus pe MacNeel pe cărarea care mergea de-a lungul zidului spitalului şi care ducea la râu. Pursuivanţii i-au urmat.

– Nu mergem la Palatul cardinalului? a întrebat Simeon.

Palatul nu se afla departe, la vreo douăzeci de minute de mers iute, dacă străzile nu erau prea aglomerate.

– Nu, a răspuns Rochefort. La Fortăreaţa Stelată.

– Oh, a murmurat Simeon.

Brusc, a simţit un gol în stomac.

– Am vorbit cât se poate de sincer, a adăugat Rochefort. Povestea ta pare plauzibilă, dat fiind ceea ce ştim despre Delazan şi datoriile sale la joc. Folosirea unei bestii pentru a-l asasina e neobişnuită, dar

nu nemaiîntâlnită. Şmecheria e să pui un respins într-o ladă, să forţezi un înger să-l afecteze – ceea ce nu e o treabă uşoară – şi să speri că se va obţine o bestie şi nu o grămadă de cenuşă. Greu, costisitor şi cu toate şansele să dea greş de mai multe ori înainte să reuşească – dar util. Povestea s-a răspândit deja prin speluncile preferate ale lui Delazan şi sunt convinsă că multe alte datorii întârziate au fost brusc plătite. Nu prea ştiu ce legătură are cu asta Ceata Nopţii dându-se drept hamali sau de ce să te fi salvat. Poate că doi dintre creditorii lui Delazan au plănuit fiecare să-l omoare, unul într-un mod mai sofisticat, şi planurile au coincis.

Au mers în tăcere câteva minute, ieşind de pe poteca de lângă zid pentru a coborî treptele către pontonul spitalului, o construcţie destul de şubredă care înainta în Leire. Una dintre barjele cardinalului era andocată acolo, un vas lung şi greu, mânuit de vâslaşi îmbrăcaţi în stacojiu, câte o duzină pe fiecare parte. Doi pursuivanţi aşteptau pe ponton, privind traficul pe râu, şi alţi doi erau la bordul vasului.

Cu un prizonier, şi-a dat seama Simeon – o femeie înaltă şi palidă, cu pete urâte de soare pe faţă. Purta o rochie fără formă, de respinsă, şi era deja legată în lanţuri, cu încheieturile mâinilor şi gleznele încătuşate. Femeia stătea liniştită pe o bancă de vâslaş şi nu a ridicat capul când Simeon a urcat la bord. A încercat să se uite la ea fără să fie văzut, cătuşele tulburându-l şi mai mult în privinţa propriei sale destinaţii. Femeia părea cu vreo zece ani mai mare ca el şi, în afară de hainele de respins, el nu-şi dădea seama care era ocupaţia ei sau de ce se afla acolo.

– Aşază-te pe a doua bancă, i-a spus Rochefort. În spatele prizonierei.

Când Rochefort a vorbit, femeia a ridicat capul, dar nu a scos niciun cuvânt.

– Tu nu eşti prizonier, a adăugat Rochefort către Simeon. Doar un martor util. Vom confirma adevărul poveştii tale cu ajutorul lui Larquiniel sau Pereastor. Apoi s-a uitat la prizonieră şi expresia i s-a schimbat, pielea cicatrizată din jurul ochiului s-a strâns şi buzele i s-au strâmbat: Spre deosebire de această respinsă, care nu poate fi interogată cu blândeţe. Pentru tine vor fi fiarele fierbinţi, Griselda.

Simeon a tresărit la brusca ameninţare a lui Rochefort şi la menţionarea torturii, dar femeia nu a părut impresionată. S-a holbat mohorâtă la Rochefort, care s-a încruntat mânioasă şi a făcut semn către echipajul vasului.

– Porniţi!

Vâslele s-au cufundat în apă. Barja s-a desprins greoi de ponton şi a virat la dreapta. Drumul spre Fortăreaţa Stelată era în amonte şi, cu toate că râul era scăzut, înainte de ploile de toamnă, curentul era rapid. Douăzeci şi patru de spinări stacojii se ridicau şi coborau, cu vâslele lungi mişcându-se la unison.

Simeon s-a gândit că dacă destinaţia ar fi fost alta decât Fortăreaţa Stelată şi barja nu ar fi aparţinut cardinalului, ar fi fost chiar o după-amiază foarte plăcută pentru o plimbare pe râu. Îi era puţin cam cald în haina lui de doctor, dar îi plăcea să simtă razele soarelui pe faţă. În ultimele luni petrecuse atât de mult timp în spital, încât uitase cum era să se bucure de soare şi de aer curat.

Înaintea lor se afla insula stâncoasă Trei Brazi (copacii fuseseră de mult tăiaţi), peste care se întindeau Podul Mamei şi Podul Fiicei, şase arce pe partea de nord a insulei şi trei pe cea de sud. Barja a

cotit puţin spre stânga, îndreptându-se către cel mai mare dintre arcele Mamei, pe sub care vasele mari treceau cel mai uşor.

Simeon privea în jur cu interes. Mai fusese pe râu de câteva ori, dar în general doar ca să treacă de pe malul stâng pe cel drept când Podul Reginei – cel mai apropiat de spital – era prea aglomerat, şi era mai rapid să cheltuieşti o jumătate de livră pentru o trecere cu barca.

Podul Mamei era construit din blocuri imense de piatră albă, iar arcele aveau doisprezece metri lăţime şi şase înălţime, de la nivelul prezent al râului Leire. Probabil că fusese făcut cu ajutorul unui înger, sau mai mulţi îngeri, căci construcţia era precisă, iar blocurile de piatră enorme.

În mijlocul Podului Mamei era o statuie, a lui Ashalael, în forma obişnuită a Arhanghelului de femeie cu aspect patrician, în robă clasică, având aripile strânse. Ţinea un prunc în braţe, care reprezenta oamenii din Sarance.

Dar sute de ani trecuseră peste ea, şi Simeon vedea că mânuţele pruncului semănau mai mult cu nişte labe, iar faţa lui Ashalael era acum un oval neted lipsit de trăsături. Părea ciudat că statuia nu fusese îngrijită mai bine sau înlocuită.

Tocmai se întreba dacă ar fi fost potrivit să o întrebe pe Rochefort despre asta, sau dacă nu cumva întrebarea lui putea fi considerată o ofensă la adresa Arhanghelului, când a văzut o siluetă cu glugă desprinzându-se din mulţimea de oameni care traversau podul şi aplecându-se peste balustrada de piatră cioplită pentru a îndrepta un pistol cu ţeavă lungă către barjă şi, aşa cum i s-a părut lui Simeon, direct spre el!

Rochefort a văzut şi ea. Într-o clipă, în mână i-a apărut unul din micile ei pistoale placate cu argint. Şi ea, şi asasinul de pe pod au tras în acelaşi timp. Simeon s-a ghemuit când au răsunat împuşcăturile, şi o pală de fum acriu i-a trecut peste faţă, silindu-l să închidă ochii strâns. Câteva secunde mai târziu s-au auzit din nou împuşcături, când alţi pursuivanţi au tras, şi s-a ivit mult mai mult fum alb înecăcios, însoţit de ţipete, în vreme ce Rochefort striga peste toată hărmălaia la cârmaci să îndrepte barja spre mal.

Simeon nu simţea nicio durere. Cu mare băgare de seamă, a deschis ochii şi a tras aer în piept. Nu era rănit. S-a uitat în jur prin norul de fum şi a văzut-o pe Rochefort stând la pupă şi atingând o icoană, în vreme ce şoptea ceva. O clipă mai târziu, a simţit o pală de vânt care semnala bătaia unor aripi de înger şi a auzit sunetul blând al unei corzi de harpă ciupite.

– Ai grijă, căpitane! a strigat un pursuivant. Era un respins cel ce-a tras!

– Pelastriel veghează şi urmăreşte doar, a spus Rochefort calmă. Sunt sigură că l-am nimerit; acum fuge. Du-te cu Dubois şi Depernon, şi luaţi-l cu voi şi pe cel din Strajă de la capătul de nord al podului. Pelastriel vă va călăuzi către criminal. Vreau să-l prindeţi viu.

Barca s-a cutremurat când s-a lovit de malul râului. Vâslaşii au sărit peste îndiguirea de lemn a malului pentru a ţine barca acolo, în vreme ce trei pursuivanţi au coborât şi au luat-o la fugă pe urmele asasinului.

Simeon şi-a şters ochii şi s-a uitat în jur. La început, a crezut că nimeni nu fusese lovit de împuşcătură. Apoi a văzut-o pe respinsă, prăbuşită pe fundul bărcii, cu tunica ei cenuşie pătată de sânge.

Simeon a răsucit-o repede pe spate, ca să vadă unde era rănită. Glonțul o lovise sus în brațul drept, făcându-i o rană cumplită. Simeon i-a sfâșiat mâneca și, văzând cum sângele țâșnea din arteră, și-a pus amândouă degetele mari peste rană ca să-l oprească. Dar era inutil. Rana era imensă, femeia pierduse deja foarte mult sânge, și fără trusa lui medicală nu putea lega artera. Nu putea împiedica sângerarea.

Doar dacă...

– O icoană a lui Beherael! Are cineva una?

Atribuția lui Beherael era de a închide lucrurile. Închizătorul de drumuri, așa i se spunea. O ușă încuiată de Beherael nu putea fi deschisă decât de un înger superior cu o atribuție potrivită (căci, până la urmă, el era doar un Serafim). Dar el putea opri o scurgere într-o conductă, fie ea de plumb, cupru, sau un vas de sânge spart.

Niciunul dintre pursuivanți nu-i dădea atenție lui Simeon.

– Hei! O icoană a lui Beherael!

Rochefort, care stătuse cu ochii ațintiți la pod, cu degetele pe inelul ei cu icoană pentru a păstra comunicarea cu îngerul Pelastriel care-l urmărea pe criminal, a întors privirea în spate.

– Nu fi prost, băiete! a strigat ea. E o respinsă! Fă tot posibilul s-o ții în viață!

Simeon a clătinat din cap, nevenindu-i să creadă ce fusese pe punctul de a face. Dacă ar fi avut icoana, l-ar fi invocat pe Beherael și pe urmă s-ar fi trezit cu o bestie pe vas, sau respinsa ar fi murit rapid de molima sângelui de cenușă.

Pur și simplu nu era obișnuit să trateze respinși, s-a gândit el. Sau poate era șocul brusc al rănirii. Deși îngrijise multe răni de

glonț și sabie, el vedea doar urmările luptei. Nu oameni împușcați în fața lui.

A încercat să țină o mână apăsată pe rană, în vreme ce înnoda mâneca ruptă deasupra ei, pentru a improviza un garou. Dar era inutil. Vedea acum că glonțul pătrunsese la subsuoară și vătămase și plămânul și poate chiar inima.

Respinsa a spus ceva icnind. Simeon s-a aplecat mai aproape, reușind să prindă doar ultimul ei cuvânt.

– Ystara!

Câteva clipe mai târziu, femeia s-a cutremurat și a murit, având pe față o expresie inexplicabilă de triumf.

Simeon s-a rezemat de o bancă și a oftat. Mai pierduse și înainte pacienți, dar rareori astfel. Ah, dacă ar fi avut trusa lui de chirurgie! Chiar și fără magie angelică, ar fi fost poate în stare să facă ceva...

Deodată, Rochefort a bătut în punte cu cizmele ei cu tocuri roșii, aruncând vorbe de ocară. Simeon a auzit din nou bătaia de aripi, când Pelastriel s-a întors. Simeon nu cunoștea acest înger, dar presupunea că atribuția lui sau a ei avea o legătură cu observarea sau urmărirea.

– Blestemați să fie! Le-am spus în viață!

S-a întors la Simeon călcând apăsat și s-a uitat în jos încruntată la grămada udă și însângerată care nu demult fusese o persoană vie.

– Respinși! De ce sunt tulburată acum așa de respinși?

– Am făcut tot ce-am putut, sieur, a spus Simeon, gesticulând. Dar, după cum vezi...

Rochefort s-a uitat urât la el, iar pielea cicatrizată de deasupra şi de sub ochiul ei a devenit deodată mult mai palidă şi mai evidentă.

– Nu-mi place când cei pe care vreau să-i interoghez mor înainte să poată răspunde la întrebări, a zis ea, cu vocea încărcată de ameninţare. Nu uita asta! *Doctore!*

Simeon n-a spus nimic. Era o distanţă mare între asta şi ofiţerul prietenos care-l asigurase că nu va păţi nimic. A încercat să se facă mic, pe cât posibil, s-a apropiat de copastie între doi vâslaşi şi s-a aplecat peste ea ca să-şi spele mâinile pline de sânge în râu.

– Aruncaţi aia peste bord, a ordonat Rochefort celor mai apropiaţi vâslaşi, arătând către leş. Apoi porniţi către Fortăreaţa Stelată.

– Îi aşteptăm pe Dubois şi pe ceilalţi, căpitane? a întrebat cârmaciul, o femeie, fără nicio expresie pe chip.

Nu părea deosebit de alarmată de furia lui Rochefort, dar Simeon a observat că, deşi vocea ei era calmă, ochii îi erau aţintiţi cu prudenţă asupra ofiţerului pursuivanţilor, aşa cum cineva ar privi cu atenţie un câine bine cunoscut, dar posibil foarte periculos.

– Pot veni pe jos, a răspuns Rochefort. Asta le va da timp să se gândească la o scuză pentru că nu mi-au îndeplinit ordinele.

Simeon şi-a frecat mâinile şi mai tare şi şi-a dorit să fi putut salva viaţa respinsei, aproape la fel de mult pentru binele lui cât şi pentru al ei.

NOUĂ

Agnez nu a băut şi nici nu a jucat zaruri după ce a fost adusă înapoi la Capul de Grifon. Ci mai degrabă s-a cufundat într-un somn agitat, din care a fost trezită de un doctor magistru care i-a examinat rana şi a afirmat că vânătaia era neînsemnată. Se vindeca surprinzător de repede. Nu era necesară nicio intervenţie angelică. Nu trebuia decât să se odihnească, ajutată de câteva înghiţituri dintr-un întăritor amar pe care doctorul i l-a turnat dintr-o sticlă neagră.

Următorul lucru de care a fost conştientă Agnez a fost că era în plină zi, poate chiar aproape de amiază. Durerea de cap îi dispăruse, înlocuită de o nerăbdare care se ridica în ea asemenea unui peşte hămesit către o momeală. A sărit din pat ca să se spele, să se îmbrace şi să mănânce un mic dejun rapid, constând în terciul neispititor din oala comună; s-a înarmat cu sabie, două pistoale şi câte un pumnal în fiecare cizmă şi a ieşit ţanţoşă în stradă, unde mulţimea se dădea din calea acestui ucigaş periculos plătit, ca să poată păşi rapid de-a lungul Semilunii către Debarcaderul Reginei, de unde să ia o barcă până la Fortăreaţa Stelată.

– Vrei la Bastionul Reginei Ansgarde sau la Bastionul Reginei Sofia? a întrebat luntrăşiţa, încruntată, în vreme ce vâslea viguros

la pupă, iar zdrenţele cenuşii fluturau în jurul braţelor ei solide şi musculoase.

Era o respinsă, desigur, aşa cum erau cei mai mulţi dintre cei care munceau pe râu.

– Bastionul muschetarilor, a replicat scurt Agnez, deoarece nu ştia răspunsul la întrebare.

Ştia că în fiecare dintre cele cinci bastioane şi cele cinci raveline – avanposturi mai mici – erau încartiruite diferite regimente ale armatei reginei, şi că pursuivanţii cardinalului răspundeau şi de vechiul turn-închisoare, dar asta era tot.

– Bastionul Reginei Ansgarde, a bombănit luntrăşiţa. N-o să mă lase să te debarc fără parola zilei.

– Sunt muschetar! s-a răstit Agnez pe un ton rece.

Luntrăşiţa a pufnit şi s-a uitat cu subînţeles la îmbrăcămintea destul de provincială a lui Agnez, numai piele de căprioară şi postav trainic, în diferite nuanţe de cafeniu stins. Dar nu a îndrăznit să spună nimic, dat fiind armele în mod evident bine îngrijite care-i completau ţinuta.

Dinspre partea ei, Agnez a pipăit din nou după plăcuţa de bronz pe care i-o dăduse Franzonne şi s-a simţit uşurată când a simţit-o. A scos-o din pungă şi a ridicat-o în sus, astfel încât săbiile încrucişate deasupra cărora se vedea o coroană regală – blazonul muschetarilor reginei – pe faţa exterioară să fie clar vizibile pentru luntrăşiţă. Respinsa a pufnit din nou, dar s-a aplecat mai mult deasupra vâslelor sale, căci trebuia să muncească din greu împotriva curentului care era mai rapid acum, când se apropiau de arcele Podului Mamei.

Pe pod se vedea un soi de agitaţie, o masare a Străjii Oraşului, ca un freamăt de păsări cu penaj crem şi albastru. Agnez nu vedea ce-i stârnise, dar vreo douăzeci – sau mai bine – dintre ei se învârteau de colo-colo, strigând unul la altul, împingând mulţimea de trecători să rămână pe latura de nord.

O barjă roşu cu auriu, cu vâslaşi purtând livrele în aceleaşi culori, se afla chiar în faţa bărcii lui Agnez, făcând manevre pentru a trece pe sub arcul din mijloc al podului, împotriva curentului. La pupă, un pursuivant al cardinalului purtând eşarfa aurie a unui ofiţer superior s-a întors încet, privind cu ochi furioşi totul şi pe toată lumea. Agnez s-a pregătit să se uite şi ea urât, dar ochii ofiţerului nu au zăbovit asupra ei. Orice căuta, nu a găsit în Agnez sau în barca sa.

Stând în faţa ofiţerului, un tânăr solid, în roba întunecată de doctor care avea aproape aceeaşi culoare ca pielea lui, şi-a lăsat mâinile peste copastie, spălându-le de... sânge. Agnez s-a holbat la el, sigură că-l mai văzuse undeva. După o clipă, tânărul a întors capul şi fruntea i s-a încruntat, ca şi cum o recunoscuse şi el pe Agnez. Dar apoi barja a dispărut sub pod, în umbrele arcului.

Barca lui Agnez a încetinit, aproape căzând travers pe curent, în vreme ce barja a ţâşnit înainte.

– Hei! Nu încetini acum! a strigat Agnez.

– Nu vreau să ajung prea aproape de *ea*! a spus luntrăşiţa şi a scuipat.

– De cine? a întrebat Agnez. Barja... oh, pursuivantul. Cine e?

– Rochefort, a spus luntrăşiţa, cu o privire plină de dispreţ. Căpitanul pursuivanţilor. Pot să jur că-l duce pe bietul doctor în Turn.

– Îl ştii? a întrebat Agnez.

– Socotesc că e un student de la spital, a răspuns luntrăşiţa. Sau a fost. Nu cred că se mai întoarce acolo.

– Nu arăta ca un prizonier, a spus Agnez gânditoare. Nu era legat.

– Ea n-are nevoie să-şi lege prizonierii, a replicat luntrăşiţa. E ca un şarpe, cu sabie şi pistol. Sau magie. Femeia a scuipat din nou şi a adăugat, cu răutate: Credeam că o ştii. A omorât mulţi muschetari ai reginei, Rochefort asta.

Agnez a adulmecat în aer, ca un câine care prinde o urmă.

– A *omorât* muschetari?

– În duel. *Ea* nu dă niciodată de bucluc fiindcă încalcă edictele, a spus luntrăşiţa. Pe *ea,* cardinalul o lasă să iasă basma curată din orice – şi întotdeauna luptă până la moarte.

Existau mai multe edicte mai vechi care interziceau practica duelurilor, printre ele şi unul mai recent dat de însăşi regina Sofia a XIII-a. Dar, la fel ca acasă, în Descaray, Agnez ştia că practica aceasta continua în Lutace şi, de fapt, fusese sfătuită de mama ei că dacă exista un motiv satisfăcător, o provocare trebuia oferită sau acceptată, indiferent de interdicţiile legale. „Un muschetar nu începe o luptă fără un temei bun", îi spusese mama ei. „Dar dacă ai un temei bun, atunci luptă! Şi câştigă, desigur!"

Cum ideile mamei lui Agnez în privinţa unui motiv satisfăcător şi unui temei bun erau foarte cuprinzătoare, Agnez era mental pregătită pentru a se duela cu oricine. Adeseori.

A pipăit mânerul sabiei cu gândul la pursuivanţii cardinalului. Ştia că muschetarii reginei, pursuivanţii cardinalului şi Garda

Regelui erau rivali, reflectând luptele politice între aceste trei izvoare de putere, şi că se duelau între ei ori de câte ori aveau ocazia, fără a fi prea ostentativi.

Dar până la moarte... asta *nu* semăna cu duelurile de acasă.

Acolo, duelurile se duceau până îi dădea cuiva sângele. Desigur, din când în când cineva murea accidental, dar de cele mai multe ori asemenea treburi se încheiau cu câteva zgârieturi, câteva răni uşoare, care aveau nevoie de un doctor-magistru şi poate de atingerile vindecătoare ale unui înger. Poate unii îşi pierdeau un deget sau sufereau alte vătămări uşoare, dar nimic mai mult.

În mod clar, treburile stăteau altfel aici.

Dacă se ivea ocazia, se gândea Agnez, visând cu ochii deschişi, putea chiar ea să-i dea acestei Rochefort, asasină de muschetari, lecţia finală...

Henri Dupallidin se rătăcise în tunelurile din stânca uriaşă pe care era construită Fortăreaţa Stelată, şi nu se întâmpla pentru prima oară. Se afla de doar două zile în acel loc, dar avea senzaţia că cea mai mare parte a timpului o petrecuse rătăcindu-se pe sub pământ – sau pe sub piatră –, încercând să-şi dea seama unde se găseşte şi să se întoarcă într-un loc cunoscut.

La început, fortăreaţa i se păruse relativ uşor de străbătut. Urmase drumul care şerpuia în jurul Ravelinului de la Ora Şase, cel mai sudic dintre avanposturi, până la lungul drum pietruit ce traversa şanţul foarte lat care, la nevoie, putea fi inundat cu apă din Leire.

După ce îşi prezentase împuternicirea, lui Henri i se îngăduise să meargă mai departe, deşi fusese din nou oprit în locul unde

drumul pe dig întâlnea meterezul de sud, care se întindea între Bastioanele Reginei Beatrude şi Reginei Louisa, ambele garnizoane ale Străjii Oraşului.

Patru dintre cele cinci bastioane erau numite după foste regine sau foşti regi. Cel de-al cincilea şi cel mai nordic purta cu mândrie numele monarhului curent (deşi era cea de-a treisprezecea cu acest nume din istorie). Ravelinele mai mici, aflate între bastioane, dar în afara şanţului lat, erau numite după diviziunile de pe cadranul unui ceas.

Toate astea păreau destul de simple, dar odată intrat pe poartă, Henri a descoperit că pasajul prin meterezele de pământ şi piatră cobora şi, în loc să fie din pământ acoperit cu cărămizi, pereţii, podeaua şi tavanul erau din granit cioplit, ici şi colo imposibil de netezi, o dovadă a intervenţiei angelice.

Henri nu fusese avertizat că meterezele şi bastioanele Fortăreţei Stelate erau construite pe şi în jurul unei movile imense de piatră, care fusese excavată când şi când de-a lungul secolelor şi pe care se construise de multe ori, mai ales în vremea vechiului Imperiu, deşi foarte puţine din acele lucrări antice mai rămăseseră în picioare.

Deşi în jur erau mulţi soldaţi şi muncitori, Henri a descoperit că nu le plăcea să ofere indicaţii, sau mai mult te induceau în eroare, iar zăpăceala unui nou-venit era o sursă principală de distracţie pentru cei care deja se aflau în fortăreaţă.

Numărându-şi paşii şi întocmindu-şi o hartă mentală bazată pe aceste măsurători, Henri a reuşit în cele din urmă să găsească drumul în sus şi afară, în marele spaţiu deschis care era înconjurat de meterezele fortăreţei. Acest loc era cunoscut drept Careul Cadranului.

Henri știa că acolo avea să găsească niște clădiri; în fond, i se spusese despre o cazarmă a pursuivanților și despre Noul Palat la construcția căruia avea să ajute el. Dar în cursul celor câteva ore în care a rătăcit pe acolo, a descoperit un oraș în miniatură perfect gândit: un sistem de drumuri bine pavate și cu scurgere; cinci cazărmi mari de cărămidă construite în jurul unui teren pentru paradă mărginit de ziduri; exista o infirmerie, cu multe ferestre și cu pereții văruiți, ca de obicei; două terenuri înălțate unde erau plantate legume, suprafețe de pământ fertil înconjurate de margini de lemn; două bazine sau rezervoare mari; mai multe depozite lungi și joase pentru provizii; un altar dedicat lui Ashalael, cu o frumoasă fleșă acoperită cu țigle de aramă; o tavernă din care se revărsau numeroși soldați care ieșeau să bea în fața ei, în jurul unor butoaie goale; și câteva șiruri de prăvălii.

Cel mai important loc din Careul Cadranului era construcția începută a Noului Palat și parcul care-l înconjura. Mărginit de un zid scund în diverse stadii de construcție, planul parcului urma curentul la modă de a reproduce o scenă rurală îngrijită. Existau acolo: o fermă de lapte; o pășune pentru vaci; o poiană cu flori de câmp; un teren pentru tras cu arcul, cu ținte reprezentate de baloți de paie; și o livadă de meri cu doar vreo zece din cei o sută de pomi planificați, cu gropile deja săpate pentru a fi transplantați aici, în hârdaie, pomi aflați mai aproape de maturitate. Un deal din blocuri de piatră, aranjate cu artă, tocmai era în construcție, pentru a adăposti în el peștera unui eremit, iar pe fundul câtorva lacuri se întindea pietriș, pentru ca apa să rămână limpede.

În mijlocul parcului parțial aranjat se ridica Noul Palat. Sau, cel puțin, erau multe schele, un talmeș-balmeș de scări și mai multe

macarale puse în funcțiune de respinși care păşeau în interiorul unor roți uriaşe – toate înconjurând un labirint de pereți de cărămidă care în cea mai mare parte aveau înălțimea unui singur nivel, deşi unii entuziaşti văzuseră coşurile ridicându-se în deplina lor înălțime.

Noul Palat, unde urma să muncească şi să stea Henri. Nu părea să existe vreo parte din el unde să se poată locui, iar prezența unui număr mare de corturi nu se anunța promițătoare. Dar, aşa cum avea să afle, i se repartizase o cameră într-o parte a Noului Palat care era terminată.

Camera nu era o încăpere propriu-zisă, căci era destinată să fie una dintre boxele pentru caii reginei. În această parte a grajdurilor se aflau înşirate alte douăzeci, toate ocupate de personalul arhitectului. Dar avea un pat îngust, un pupitru, un scaun şi un scrin. Ca să nu mai vorbim de fân proaspăt pe podea în fiecare zi, căci rândaşii fuseseră deja recrutați dintre respinşi, deşi caii nu aveau să fie mutați aici mai devreme de şase luni.

Cel mai important, nu era în Turn.

Henri îşi amintea de asta în mod constant, oriunde mergea. Deşi bastioanele aveau doisprezece metri înălțime, iar rambleurile dintre ele aveau nouă metri, Turnul se ridica la cel puțin treizeci de metri, iar piatra lui de un cenuşiu bolnăvicios era foarte diferită de cărămizile ruginii şi albul pal al vârfurilor de piatră cioplită ale bastioanelor şi ravelinelor.

Vechiul turn-închisoare. Turnul din Lutace.

Deşi îl vedea tot timpul, Henri încerca să şi-l scoată din minte şi de cele mai multe ori reuşea, pentru că fusese repede pus la treabă.

Dutremblay, arhitectul reginei, nu avea nevoie nici de supraveghetor, nici de un alt funcţionar care să ţină socotelile. Dar avea nevoie de un mesager şi aceasta a devenit imediat sarcina lui Henri. Din păcate, motivul pentru care Dutremblay avea nevoie de un mesager care să transmită dorinţele sale în întreaga Fortăreaţă Stelată şi în zonele subterane de sub ea era faptul că garnizoanele din fortăreaţă erau nişte principate independente şi recalcitrante.

Henri nu avea nicio problemă să se orienteze în Careul Cadranului. Dar sub el, în întinderea de piatră considerabil străpunsă în toate direcţiile, existau mai multe coridoare, încăperi, scări, canale de scurgere şi simple crăpături şi caverne neaşteptate decât îşi închipuise vreodată Henri. Dar trebuia să se descurce prin ele, pentru că arhitectul trimitea mesaje peste tot, în speranţa deşartă de a primi resursele şi mâna de lucru care să facă posibilă terminarea Noului Palat cu doar doi sau trei ani mai târziu decât fusese planificat.

Muschetarii reginei stăpâneau zgomotos Bastionul Reginei Ansgarde şi ravelinele alăturate. Pursuivanţii cardinalului erau încartiruiţi în Bastionul Reginei Sofia, Ravelinul de la Ora Două şi Turn. Garda Regelui se afla în Bastionul Regelui Denis şi în Ravelinul de la Ora Patru. Straja Oraşului, de obicei desconsiderată, avea Bastioanele Reginei Louisa şi Reginei Beatrude şi Ravelinul de la Ora Şase.

Artileriştii Companiei Regale Loiale de Artilerie erau răspândiţi în toate fortificaţiile, invocând atât vechile lor prerogative în privinţa armamentului, cât şi motivele tehnice foarte moderne, pentru a explica de ce trebuiau să facă orice voiau să facă.

Comandanţii tuturor regimentelor luau împreună decizii în legătură cu Careul Cadranului, unde fiecare avea cazarma principală,

şi trebuiau să contribuie în mod egal la construirea Noului Palat. Dar, deşi aceasta era supravegheată de arhitectul reginei, toată lumea ştia că de fapt era proiectul cardinalului. Prin urmare, căpitanul-general Dartagnan al muschetarilor, căpitanul-general Dessarts al Gărzii Regelui, viceprimarul Străjii, Chapelain, şi colonelul-artificier Creon al Companiei de Artilerie nu cooperau în general, deşi pretindeau că o fac.

Şi astfel, Dutremblay alerga întotdeauna după meseriaşi pricepuţi, contribuţii băneşti, materiale de construcţie sau echipe de muncitori respinşi pe care celelalte regimente trebuiau să le procure. În fiecare dimineaţă, punea un teanc de mesaje în mâinile mesagerului ei şi-l trimitea să transmită „cererile" sale ofiţerilor responsabili, la modul teoretic, cu furnizarea celor necesare, care fie nu erau de găsit, fie ofereau o scuză plauzibilă pentru că nu puteau să facă ceea ce le cerea arhitectul.

Henri petrecuse nu mai puţin de două ore pentru a da de urmele unei echipe de zidari folosită de muschetarii reginei care trebuiau să lucreze în acea săptămână la Noul Palat. După ce i-a găsit săpând trepte de piatră într-o pivniţă întunecată şi umedă departe sub cazarma muschetarilor, s-a lăsat distras pe moment şi s-a rătăcit pe drumul înapoi.

Acum se afla într-un tunel îngust şi nu mai înalt decât calota pălăriei sale, aşa că trebuia să meargă aplecat. Lumânarea pe care o ţinea arsese, devenind doar o bucăţică de ceară care i se topea pe degete. Şi Henri era acum sigur că *nu* se afla într-unul din tunelurile folosite de mesageri care să-l ducă repede la suprafaţă şi în Careul Cadranului.

Şi, pentru a înrăutăţi şi mai mult lucrurile, cineva se apropia din direcţia opusă, sau cel puţin se apropia o strălucire slabă, soiul acela de strălucire pală şi pâlpâitoare care sugera o altă lumânare din cele pe care toată lumea le purta peste tot.

– Ho!

O voce de femeie tânără, mult prea entuziastă, dată fiind situaţia, a bănuit Henri. S-a oprit şi şi-a ridicat lumânarea cât de sus a putut sub tavanul jos, pentru a încerca să lumineze în faţa lui.

A fost surprins şi vag alarmat când a văzut o femeie tânără cu o sabie într-o parte şi pistoale la centură, deşi nu purta nicio uniformă. Nu mai văzuse pe nimeni atât de bine înarmat în Fortăreaţa Stelată care să nu fie soldat într-unul din regimente.

Deşi era greu să mergi prin acel tunel îngust, ea reuşea să facă asta ţanţoşă şi cu o încredere de sine care sugera că avea pe deplin dreptul de a fi aici. Inima lui Henri s-a strâns când s-a gândit că va trebui să se retragă dinaintea ei şi probabil să se piardă şi mai tare în labirint decât o făcuse până atunci.

Apoi femeia a ajuns suficient de aproape pentru a-l vedea. Imediat mâna i-a fulgerat către sabie, pe care a scos-o din teacă cu o iuţeală şi o dexteritate îngrijorătoare, fără ca măcar să zgârie pereţii, care erau atât de aproape în cele două părţi.

– M-ai păcălit, aşa-i? O să plăteşti pentru asta!

Henri şi-a scăpat din mână lumânarea, care s-a stins imediat, şi şi-a tras pumnalul de la brâu. A reuşit să pareze lovitura văzută doar pe jumătate care a ţâşnit spre el, împingând într-o parte tăişul care altfel i-ar fi găurit braţul, dar ştia că nu avea cum să ţină departe doar cu un pumnal chiar şi o spadasină începătoare, iar femeia asta

era în mod limpede iscusită în mânuirea sabiei. Când şi-a tras înapoi sabia pentru a lovi din nou, Henri s-a retras de-a lungul pasajului şi a rostit cât de repede şi de clar a putut:

– Opreşte-te! Nu te-am păcălit! Nici măcar nu ştiu cine eşti!

Spada a tremurat în aer.

– Nu eşti funcţionarul de la pontonul Ansgarde?

– Nu! Sunt unul dintre asistenţii arhitectului! Arhitectul reginei! Dutremblay!

Sabia a mai coborât puţin şi femeia şi-a ridicat lumânarea astfel încât lumina să cadă pe chipul lui Henri.

– Hmmm. Scuze, funcţionarule! Aia-i o mustaţă... şi ai părul roşu.

– Sunt conştient că am părul roşu, a spus Henri bătos. Nu cred că asta e o scuză ca să străpungi un străin. Eu am o sabie în camera mea, dacă mă laşi să mă duc s-o aduc...

– Nu, nu, chiar îţi cer scuze. Funcţionarul care a rânjit superior când mi-a dat indicaţii avea părul şaten. În întuneric, cu veşmântul tău de funcţionar, te-am luat drept el.

– E adevărat că sunt temporar funcţionar, dar să nu te înfricoşeze asta, a spus Henri; nu era doar speriat, ci şi furios pentru atacul brusc. Cum am spus, m-aş bucura să-mi aduc sabia şi putem continua discuţia asta într-un loc mai potrivit. Am auzit că există o parte a şanţului sub pod unde...

– Nu eşti funcţionarul de pe ponton, dar noi ne-am mai întâlnit, aşa-i? l-a întrerupt femeia.

Continua să ţină lumânarea în sus şi se uita cu atenţie la faţa lui Henri.

– Nu cred, a spus Henri. Şi nici nu vreau să ştiu...

A şovăit când s-a uitat la ea. *Era* un chip familiar, acum, când o vedea de aproape. Dar nu-i putea asocia chipul cu un nume. Era mai mult o senzaţie decât o amintire...

– De obicei nu mă scuz, dar chiar te rog să mă ierţi, a spus femeia. Vrei să fii cumsecade şi să-mi arăţi drumul către Careul Cadranului şi cazarma muschetarilor?

– Dacă aş şti cum să fac asta, ne-ar fi mai bine amândurora, a replicat el. Dar tu cine eşti?

Tânăra şi-a băgat sabia în teacă râzând şi şi-a scos pălăria, hârşâind-o de tavan. S-a aplecat mai mult, cu un picior întins în faţă într-o plecăciune elegantă, atât cât era posibil într-un tunel îngust.

– Ei bine, atunci, poate găsim drumul împreună. Eu sunt Agnez Descaray, un nou cadet al muschetarilor reginei.

Henri a răspuns cu o plecăciune mai prudentă. I se părea atât de cunoscută – era o adevărată enigmă...

– Eu sunt Henri Dupallidin, a replicat.

Fiind pe deplin conştient de animozitatea dintre muschetarii reginei şi pursuivanţii cardinalului, animozitate care, bănuia el, se putea extinde în general asupra tuturor celor aflaţi în serviciul cardinalului, s-a gândit că negrul funcţionăresc preferat de Dutremblay – mai degrabă decât roşul şi galbenul cardinalului – ar putea acum să-l scape de necaz.

– Eu sunt asistent al arhitectului reginei. Unul foarte nou: am ajuns aici doar acum două zile. De aceea habar nu am unde ne aflăm. M-am rătăcit când m-am întors dintr-una din pivniţe. Tu de unde vii?

– Pontonul de la Bastionul Ansgarde, a răspuns Agnez. Muschetarii de acolo m-au lăsat să trec, dar fără să-mi dea nicio indicaţie. Un funcţionar care mi-a înregistrat intrarea... a zis că era uşor să ajung în Careul Cadranului şi să mă prezint la cazarma de acolo. Nu trebuia decât să o cotesc când la stânga, când la dreapta la fiecare răspântie. Dar rătăcesc de câteva ore în labirintul ăsta.

Henri a încuviinţat din cap.

– Tuturor le place să dea indicaţii false oricărui nou-venit, a spus el. Acum nici nu mai întreb. Cu excepţia respinşilor. Cred că le e frică să mintă.

– Am văzut de departe câţiva respinşi, dar întotdeauna dispar când îi ajung din urmă.

– Aici muncesc sute de respinşi; e de mirare câtă muncă grea încă mai e de făcut, a remarcat Henri. Sunt peste tot. Ai văzut vreo scară în drumul tău?

– Mai multe, a răspuns Agnez. Dar nu am urcat, am rămas la acelaşi nivel, cum mi-a spus măscăriciul ăla de funcţionar. Cotind la stânga şi la dreapta.

– Dacă ne întoarcem pe unde am venit eu, a spus Henri, cred că ştiu unde am greşit...

Nu doar credea – era sigur de asta. Numărase treptele şi cotiturile din drumul în jos către pivniţă, dar lăsase ţâfna muncitorilor de acolo să-l distragă şi ieşise pe uşa greşită. Evitase să se întoarcă pentru că nu voia să dea din nou ochii cu ei, dar acum avea o scuză: avea să-i arate drumul acestui muschetar rătăcit. Se îndoia că muncitorii vor manifesta şi faţă de ea aceeaşi insolenţă stupidă de care avusese el parte. Ea părea mult prea dispusă să-şi folosească toate armele.

– Un plan la fel de bun ca oricare altul, a replicat Agnez. Şi-a lăsat capul într-o parte şi s-a uitat la Henri. Sunt sigură că ne-am mai întâlnit... nu în Lutace. Cu părul roşu şi cu accentul tău, aş zice...

– Sunt bascon, e adevărat, a spus Henri, îndreptându-şi spatele şi lăsându-şi mâna pe mânerul pumnalului. Vrei să remarci...

– Stai puţin, cocoşelule! a exclamat Agnez. Eşti sigur că eşti funcţionar? Pari la fel de dornic să te cerţi ca orice muschetar!

– Eu vreau să devin soldat, a spus Henri. Artilerist, de fapt. Sunt funcţionar doar pentru moment.

– Şi eu sunt basconă, a replicat Agnez. Descaray e doar la ceva mai mult de zece leghe de Farroze.

– Oh! a făcut Henri. Păi, tatăl meu e sacristanul Templului din Huaravael... Ai fost vreodată acolo?

– Niciodată! a exclamat Agnez.

– M-am gândit că poate ai fost, pentru că şi eu am senzaţia că ne-am mai întâlnit, a recunoscut Henri. Dar eu sunt în Lutace doar de... puţină vreme, şi nu am ieşit niciodată din Huaravael înainte de a veni aici.

– Poate că suntem suflete-pereche! a exclamat Agnez. O să te plac şi mai mult dacă – atunci când vom ieşi din locul ăsta – o să-mi arăţi unde pot bea o butelcă de vin! Am gâtlejul la fel de uscat ca praful de cărămidă pe care cizmele mele l-au ridicat în ultimele ore.

– Există o tavernă în Careu, a spus Henri. Dar soldaţii au voie acolo în anumite zile, în funcţie de regimentul lor. Cred că muschetarii au miercurea şi vinerea... iar azi e marţi.

– Nu pot să cred că muschetarii ar accepta așa ceva! a exclamat Agnez. O să bem unde și când poftim!

– Mai întâi trebuie să găsim drumul afară, a spus Henri. Urmează-mă!

S-a aplecat să-și ia de jos lumânarea, dar ceara era strivită sub tălpile lor, iar fitilul rupt. În acel moment, să vadă mai bine, Agnez și-a trecut iute lumânarea din mâna stângă în cea dreaptă, dar flacăra s-a stins.

Imediat, întunericul i-a învăluit cu totul. Henri s-a gândit la toate treptele de pe care se putea cădea, la găurile unde încă nu fuseseră puse capacele de canal, la groapa – e adevărat, în alt bastion – peste care trecuse pe un pod improvizat din scânduri...

– Ai cumva un chibrit negru[1], sau cremene și oțel[2]? a întrebat Henri. Era încântat că vocea îi suna calmă. Eu nu am.

– E lună nouă sau în primul pătrar? a întrebat Agnez.

– Poftim?

– Nu contează, o să încerc oricum, a spus Agnez.

O strălucire slabă a apărut pe banda pălăriei lui Agnez, luminând cele două degete așezate pe o icoană pe care o purta acolo ca însemn. Henri a auzit-o șoptind un nume care i-a ridicat părul de pe ceafă, un efect secundar obișnuit al invocării angelice.

– Jashenael, Jashenael, dăruiește-mi lumina ta!

---

[1] Folosit în pirotehnie, chibritul negru este construit din fibre de sfoară de bumbac acoperite cu o suspensie de pulbere neagră uscată. (n.tr.)

[2] Metodă obișnuită de a aprinde focul – o bucată de oțel care este lovită de o bucată de cremene pentru a obține scântei. (n.tr.)

ZECE

Din toate punctele de vedere, celula era una dintre cele mai bune din Turn. Era undeva sus şi chiar avea o fereastră, deşi era doar o deschizătură pentru arcaşi, care la un moment dat fusese dotată cu zăbrele de fier adânc îngropate în piatră. Dar lăsa să intre aerul şi lumina, ceva ce lipsea cu desăvârşire în celulele aflate mai jos.

Sau cel puţin aşa îi zisese Doroteii temnicerul, care îi ceruse să-i spună „Mama" Era o femeie sfrijită între două vârste, cu faţa ascuţită şi pielea roşcovană şi cu mâini barbare, care purta un şorţ pătat de sânge uscat. Tot pălăvrăgea despre confortul relativ al celulei, spunându-i Doroteii cât de norocoasă era să fie oaspete al cardinalului, în loc de un prizonier absolut.

Mama o informase şi că Rochefort însăşi îi înmânase o pungă cu bani pentru mesele şi confortul Doroteii. Fără să plătească cineva, i-a spus Mama tinerei studente, mâncarea simplă, dar comestibilă pe care o primea ar fi fost înlocuită de pâine veche şi apă, iar cele două pături aspre de lână şi salteaua de paie ar fi dispărut.

Şi mai era şi fereastra. Ea oferea o vedere limitată, căci dădea spre sud-est, şi astfel mare parte din Fortăreaţa Stelată era ascunsă, cu excepţia vârfului Bastionului Regelui Denis şi a Ravelinului de

la Ora Patru. Şi nici mare parte din oraş nu se vedea, doar câteva case de la marginea lui, şi apoi câteva din satele apropiate, cu câmpuri şi păşuni, şi un deal împădurit, lung şi jos, care acoperea tot ce se afla dincolo de el.

Dar Dorotea vedea cerul, cu toată măreţia şi minunile lui, păsările, şi norii, şi vremea. Iar noaptea, erau stelele şi ce perspective puteau oferi ele asupra cerurilor angelice.

Dorotea adora să privească afară pe fereastra îngustă. Altceva nu avea de făcut. Nu avea voie să aibă materiale de scris sau de pictat şi nici cărţi. În afară de pături şi saltea, în celula sa mai avea o lingură de lemn şi o strachină de lemn. Un canal de scurgere puţin adânc, aflat în partea stângă a celulei, servea drept toaletă. În zori şi la apus, Mama aducea o găleată de apă, atât pentru scurgere şi pentru spălat, cât şi pentru băut. Apa era întotdeauna gălbuie şi plină de insecte micuţe, dar la gust era acceptabilă.

Dorotea se afla acolo de două zile şi se adaptase rutinei, când aceasta s-a schimbat dintr-odată. Mama a descuiat uşa pe la prânz, deşi până atunci nu apăruse decât dimineaţa şi seara, cu găleata.

– Ţi s-a acordat dreptul de a te plimba prin Careu, a anunţat ea cu o strâmbătură, care sugera că nu era deloc de acord cu asta. A arătat cu degetul mare la uşa din spatele ei: Tre' să te-ntorci aici înainte să se întunece şi n-ai voie să aduci nimic. O să fii urmărită.

Dorotea nu s-a mişcat. Privirea îi era atrasă de o imagine anume a cerului cu un singur nor, încadrat de fereastra îngustă. Ar fi alcătuit un fundal superb pentru o icoană cu îngerul Lailaraille, a cărui atribuţie era aerul, adeseori folosit de scufundătorii după bureţi-de-mare şi alţii asemenea lor pentru a le prelungi rezistenţa sub apă.

– M-ai auzit? a mugit Mama. Poţi să mergi afară! Haide odată!

Dorotea tot n-a răspuns, până când femeia a venit şi a lovit-o cu putere pe umăr.

– Ce? Oh, da, a răspuns Dorotea. I-a zâmbit Mamei. Îmi pare rău, eram cufundată în gânduri. O să ies imediat la plimbare.

– Eşti tare ciudată, fără doar şi poate! a mormăit Mama. Eşti vreun soi de neam cu Rochefort?

– Hmm? a făcut Dorotea.

S-a desprins de fereastră. Norul se risipise şi cerul gol era mai puţin interesant.

– Nu, nu am pe nimeni în Lutace.

– Privilegii speciale, a bombănit Mama. Toate poveştile astea cu „oaspeţii" şi „vizitatorii temporari" Nu-i ca pe vremuri. Dacă erai trimis în Turn, păi erai trimis în Turn! Haide, pleacă! S-ar putea să nu mai ai din nou voie afară, cu sau fără căpitanul Rochefort!

– Mulţumesc, a spus Dorotea.

S-a oprit să depună un sărut cu un aer absent pe fruntea Mamei. Femeia s-a tras înapoi şi a fost cât pe ce s-o pocnească, bănuind că-şi bătea joc de ea, dar a şovăit. Rochefort *chiar* ordonase privilegii speciale pentru fata asta, şi Mama nu ştia de ce. Era mai bine să o trateze cu prudenţă. Şi-apoi, sărutul păruse cu adevărat nevinovat.

– Ăăă, cum ies afară? a întrebat Dorotea. Chiar n-am fost atentă pe unde am fost adusă aici.

Mama a clătinat din cap şi a trecut pe lângă tânăra studentă, împingând-o într-o parte.

– Nu ştiu, zău, ce-a ajuns lumea asta, a murmurat. Urmează-mă!

A condus-o pe Dorotea pe scara în spirală din colțul de sud-vest, cinci etaje până jos, și afară prin camera de gardă, unde consortul ei, cunoscut de toți ca Unchiul, i-a aruncat o privire plină de înțeles. Doi pursuivanți ai cardinalului s-au oprit din jocul lor de zaruri ca să o cerceteze, dar nu au îndrăznit să comenteze nimic. Mama a observat privirile ațintite asupra Doroteii. Era *ceva* special la oaspetele ăsta al cardinalului. După ce au ieșit din camera de gardă, au traversat podul mobil către o scară de lemn temporară care fusese instalată acolo cu cincisprezece ani în urmă și avea să fie cât de curând înlocuită cu una de piatră.

Dorotea s-a oprit să clipească în lumina soarelui care acum o învăluia, mult mai caldă și mai strălucitoare decât fasciculul subțire de lumină care reușea să pătrundă în celula ei prin fereastra îngustă. La fel ca cei mai mulți creatori de icoane, îi plăcea să lucreze în lumină naturală și fusese încântată de atelierele de la Belhalle, unde sticla desăvârșită de îngeri făcea ca spațiile interioare să pară un loc în aer liber.

– În jos pe scări, a spus Mama. Dacă te supără cineva, spune-le că ești oaspetele Eminenței Sale, în Turn. Să te întorci înainte să se însereze.

– Pot să plec pur și simplu? a întrebat Dorotea. Nu înțeleg cum e să fii un oaspete care nu e chiar prizonier.

– Nici eu nu înțeleg, a replicat Mama, apoi a scuipat peste balustradă.

– Aș putea pur și simplu să merg mai departe, a spus gânditoare Dorotea. Înapoi la Belhalle, înapoi la lucrul meu.

– Eşti încă în Fortăreaţa Stelată, a zis Mama, clătinând din cap. Nu poţi ieşi. Chiar dacă ai putea, ai fi arestată... Adică ai fi invitată să te întorci.

– Eu doar fac icoane, a spus Dorotea. Chiar nu înţeleg.

– Nimeni nu înţelege niciodată, a răspuns Mama şi a scuipat din nou.

Dorotea s-a uitat în Careu. Latura Turnului îi bloca vederea în cea mai mare parte, dar tot zărea câteva clădiri şi o grădină de legume unde lucrau mai mulţi respinşi. În dreapta ei, vârful ca de săgeată al Ravelinului de la Ora Două era doar puţin mai înalt decât meterezele, dar dincolo de el se afla Bastionul Reginei Sofia, o construcţie de pământ masivă acoperită cu piatră. Deasupra ei se vedeau soldaţi mărşăluind, apărând de pe nişte scări sau dintr-un pasaj nevăzut şi dispărând din nou după ce treceau prin faţa ochilor Doroteii preţ de un minut sau două.

– Du-te! a spus Mama.

Dorotea a dat din cap ascultătoare şi a pornit să coboare scările. Îşi simţea degetele furnicând-o, genul de mâncărime pe care-l avea când nu putuse să deseneze sau să picteze sau să facă ceva timp de o zi sau mai mult. Nu neapărat o icoană, deşi asta era ce-i plăcea mai mult. Era la fel de fericită să sculpteze sau să creeze ceva din diferite obiecte găsite. Magia angelică era întotdeauna fascinantă, dar era doar un aspect al dorinţei sale de a crea.

Pasul i s-a iuţit, odată cu furnicăturile din mâini. Nimeni nu spusese nimic despre desenat sau pictat *în afara* Turnului închisorii. Probabil i se îngăduia, câtă vreme nu făcea icoane. Avea câteva livre în pungă, suficient pentru a cumpăra nişte hârtie şi câţiva

cărbuni de desenat. Trebuia să aibă cineva asemenea lucruri aici, un arhitect sau desenator, poate un artilerist sau un poet în devenire. Ar putea desena caricaturi pe care să le vândă, aşa cum făcuse în Tramereine, pentru a câştiga bani pentru mai multă hârtie şi poate vopseluri şi peneluri.

Dorotea a grăbit pasul. Materialele de desen o chemau. Curând avea să lucreze din nou.

Nu a observat că băiatul respins care pândise la baza scării o urma, sărind într-o parte, rămânând în urmă, aparent concentrat la un joc. Dar întotdeauna rămânând cu zece paşi în urma Doroteii şi mergând în aceeaşi direcţie.

Simeon n-a fost dus în Turn, ci într-o cameră confortabil mobilată, undeva în adânc, sub cazarma pursuivanţilor din Careul Cadranului. Acolo, aşezat într-un fotoliu cu perne, cu faţa luminată de un sfeşnic masiv cu vreo douăzeci sau treizeci de lumânări înalte şi roşii care trona pe masa alăturată, era interogat de un magistru obosit, cu părul încărunţit prematur, în contrast cu pielea lui de culoarea mahonului, pe care se vedeau doar câteva riduri. Magistrul, folosind o icoană pe care o purta agăţată la gât pe un lanţ prost aurit, a invocat un înger a cărui prezenţă Simeon a simţit-o ca pe o apăsare rece pe tâmple, însoţită de câteva note foarte joase de bas, foarte diferite de obişnuitele sunete vesele de harpă pe care cei mai mulţi îngeri le evocau.

Din nou, Simeon a descris evenimentele din ziua precedentă.

– Spune adevărul aşa cum îl cunoaşte, i-a raportat magistrul lui Rochefort, care stătea tolănită în apropiere, sorbind vin dintr-o

carafă de argint făcută pentru bere. Doar dacă nu a existat o interferență cu memoria lui din partea unui înger mai puternic – din care Larquiniel nu poate vedea nicio urmă –, ceea ce spune s-a întâmplat în realitate. Funcționarul a ezitat, apoi a bătut ușor cu degetele într-o icoană cu capac, închisă, pe care o purta ca broșă, și a adăugat: Vreți să-l chem pe Pereastor ca să cerceteze mai amănunțit?

Simeon nu știa cine era Larquiniel, probabil doar un Serafim sau Heruvim, dar Pereastor era Stăpânul. Un înger care nu putea fi invocat în mod nechibzuit, căci prețul ar fi fost cel puțin o lună din viața acestui funcționar.

– Nu-i nevoie, a spus Rochefort, punându-și carafa deoparte. Deși ar fi fost mai convenabil dacă ar fi *mințit*. Deraner, ai notat totul?

Un copist cu o față ursuză, care stătea la un pupitru în colț, a încuviințat din cap, chiar în clipa când termina de scris într-un catastif agățat cu un lanț de curea. A aruncat nisip peste pagină pentru ca cerneala să se usuce și a închis catastiful.

– Mulțumesc, sieur Habil, i-a spus Rochefort magistrului.

Acesta s-a înclinat și i-a făcut semn funcționarului. Copistul a dat din nou din cap și l-a urmat pe magistru afară pe ușă.

Simeon și-a înghițit vorbele, hotărând că era mai bine să ia exemplul copistului și să rămână tăcut. Dar Rochefort a văzut mișcarea agitată.

– Există un mister în legătură cu dumneata care nu-mi place, doctore MacNeel, a spus ea. Pot să înțeleg că bestia a fost pusă să-l atace pe magistrul Delazan, date fiind datoriile și dușmanii săi. E neobișnuit, dar nu fără precedent. Dar de ce te-ar salva pe

dumneata aceşti respinşi? Unul cel puţin a murit cu Delazan, dat fiind cantitatea de sânge rămas, deşi a fost şters în grabă. Dar cine a curăţat? De ce se aflau respinşii acolo? De ce să ia leşurile? Nici Eminenţei Sale, nici mie nu ne place genul acesta de mistere.

– Nu ştiu, sieur, a răspuns Simeon.

– Cred că va trebui să pun o Strajă să te urmărească, a spus gânditoare Rochefort. Să văd ce se întâmplă.

Simeon a dat din cap absent. Asta părea să fie cea mai mică dintre problemele lui în acest moment. Încă de la izbucnirea magistrului Foxe, se tot gândise la viitorul lui. Deşi decanul era un fanfaron şi un laş, era şi foarte prudent. Probabil că obţinuse sprijinul Conclavului magiştrilor, şi va fi nevoie de o autoritate mai mare pentru a-i da înapoi lui Simeon locul lui de la spital.

Dar Simeon nu voia să se întoarcă la spital.

– Ar fi mai uşor să fiu urmărit... sau cei din jurul meu... într-un loc ca acesta, nu-i aşa, sieur? a întrebat el.

Rochefort a mijit ochii.

– Ştiu că există o infirmerie în Fortăreaţa Stelată, a continuat repede Simeon. Unii dintre magiştrii de la spital lucrează aici uneori. Mă întrebam dacă aş putea...

– Ah, înţeleg, a spus Rochefort. Declaraţia magistrului Foxe că nu eşti student. Dar obiecţia lui poate fi înlăturată. Poţi să-ţi reiei viaţa la spital.

– Nu vreau să mă întorc acolo, a replicat Simeon. Eram pregătit să rămân, dar acolo oricum învăţ prea puţine lucruri valoroase, şi am auzit că Infirmeria de aici este condusă de doctorul-magistru Hazurain...

– Ah, ceața se limpezește pe deplin, a spus Rochefort.

Doctorul-magistru Hazurain era medicul reginei, și probabil cel mai faimos doctor din întreaga Sarance, deși venea din Dahazaran.

– Ce faci dacă nu ți se permite să lucrezi și să studiezi la Infirmerie? a întrebat Rochefort. Și nici să te întorci la spital?

– Presupun... că va trebui să mă întorc la Loutain, a răspuns Simeon.

S-a străduit să nu arate, dar gândul îl deprima. Nu avea nevoie în mod deosebit de pregătirea oferită de spital, dar avea nevoie de confirmarea oficială că studiase acolo. Mulți pacienți insistau să fie tratați de un „doctor adevărat din Lutace". Dar dacă ar fi putut să spună că fusese pregătit de medicul reginei, doctorul-magistru Hazurain...

– Uneori, nevoile statului se îmbină cu ambiția personală, a spus gânditoare Rochefort.

S-a dus la pupitru și a scris ceva repede pe o foaie de hârtie groasă, a semnat și apoi a sigilat-o cu un aer neatent cu ceară turnată din lumânare și mânerul ornat în relief al pumnalului ei.

– Dă scrisoarea asta funcționarului-șef de la Infirmerie, a spus ea, înmânându-i-o lui Simeon. Te recomandă doctorului-magistru Hazurain, sugerează să-ți continui studiile sub îndrumarea ei și să ajuți în spital, cu stipendiul pe care-l plătesc ei doctorilor lor începători.

– Ăăă... mulțumesc, s-a bâlbâit Simeon, luând hârtia împăturită.

– Eminența Sa va evalua hotărârea mea, l-a avertizat Rochefort. E posibil să fie anulată sau schimbată.

Simeon a încuviințat din cap, dar nu s-a gândit prea mult la asta. Totul depășea orice așteptare a sa. Când ajunsese la spital, o văzuse pe Hazurain operând cu succes o fractură craniană cominutivă, *fără*

ajutor angelic. Simeon nici nu visase că ar putea fi unul dintre studenții ei. Ea era mai presus de obișnuitul doctor-magistru de la spital, la fel cum Turnul era cu mult deasupra șanțului de la Fortăreața Stelată. Și să fie plătit pentru că lucra la Infirmerie! La spital nu era plătit. Primea doar mâncare și un loc de dormit.

– Poate că o să mă și ajuți, a spus Rochefort într-o doară. Dacă se mai întâmplă ceva ciudat, cum a fost cu cei doi respinși care te-au salvat de bestie. Ai putea să mă anunți. Vreau să știu imediat, la orice oră. Ia această plăcuță!

– Da, sieur, a răspuns Simeon.

Nu a întins mâna spre plăcuță, deși a înțeles imediat. Acesta era prețul pentru obținerea postului alături de Hazurain. Dacă îl accepta, trebuia să accepte și că urma să fie un soi de informator pentru Rochefort. Asta i se părea îngrozitor, dar s-a forțat să pară relaxat. Nu datora loialitate nimănui. Rochefort era un ofițer al cardinalului, cardinalul era prim-ministrul reginei. Dacă regina îi spunea că trebuia să spioneze pentru stat, avea să accepte ordinul. Ceea ce se întâmpla acum nu era diferit.

Și totuși, se simțea oarecum cumpărat și vândut...

– Deci? a întrebat Rochefort.

Simeon a luat micul medalion de argint pe care i-l întinsese Rochefort. Pe o parte era scris mottoul cardinalului, iar pe cealaltă o reprezentare a lui Ashalael.

– Arată-l oricărui pursuivant și el îmi va da de știre. Icoanele, trusa medicală și celelalte lucruri îți vor fi aduse, a spus Rochefort. În Infirmerie există camere pentru personalul medical. Spune-i funcționarului că vreau să primești una dintre cele mai bune.

– Da, sieur.

Simeon s-a ridicat în picioare şi a făcut repede o plecăciune. Trebuia să-şi schimbe felul în care-l privea pe acest ofiţer al pursuivanţilor cardinalului. La început, a părut destul de binevoitoare, apoi îl speriase pe barjă, iar acum apărea cumva în lumina unui binefăcător. Dar nu unul cu totul dezinteresat.

Simeon spera să nu fie nevoit să-i raporteze vreodată ceva lui Rochefort.

Căpitanul pursuivanţilor şi-a fluturat neglijent mâna înmănuşată în stacojiu. Simeon s-a înclinat din nou şi a ieşit din cameră. Afară, în faţa uşii, a şovăit, căci se afla într-un coridor întunecat, cu o scară în faţa lui şi o altă uşă grea de fier în dreapta.

– Pe aici, a spus unul dintre pursuivanţii care fuseseră în barjă.

Era o fată nu cu mult mai mare decât el, dar infinit mai stăpână pe sine, un soi de Rochefort în devenire. A luat de jos un felinar cu ferestruică rotundă şi a îndreptat fasciculul îngust de lumină către lungimea coridorului.

– O să te duc până la poarta către Careul Cadranului şi o să-ţi arăt Infirmeria, a spus ea.

– Mulţumesc, a murmurat Simeon.

A urmat-o într-o încăpere bine luminată, plină de funcţionari cufundaţi într-o sortare misterioasă de hârtii; în sus pe o scară lungă săpată în stâncă; apoi printr-o cameră de gardă unde un grup de pursuivanţi trăgeau cu o arbaletă mică, asemănătoare cu cea pe care respinsa o folosise împotriva bestiei din spital, ţintind pe rând într-un pepene sau dovleac mic aşezat pe un birou.

După această cameră de gardă, au trecut printr-o poartă adevărată, pe sub mortiere și o hersă ridicată, pe lângă alți pursuivanți care stăteau de pază, au traversat un pod și apoi au coborât pe o scară deschisă în unghi drept către vasta curte care era Careul Cadranului, un oraș în miniatură.

– Vezi fleșa de aramă a templului? a întrebat pursuivantul.

Nu mai era nevoie să spună că era un templu al lui Ashalael; nu putea fi altcineva, nu aici.

Simeon a dat din cap.

– Mergi într-acolo. Infirmeria e puțin mai la est, clădirea văruită aflată chiar vizavi de tavernă.

– Mulțumesc din nou, a spus Simeon.

– Să mă cârpești cândva, i-a spus pursuivantul, făcându-i cu ochiul.

Simeon nu știa prea bine ce însemna asta, dar a zâmbit. Era surprins de semnul cu ochiul, căci pursuivanții aveau o reputație de celibat puritan. Foarte diferiți de Garda Regelui sau, într-o măsură ceva mai mică, de muschetarii reginei.

– Cu plăcere, a murmurat el. Adică, sper că nu se va dovedi necesar.

– Întotdeauna e, mai curând sau mai târziu, a replicat pursuivantul.

I-a făcut din nou cu ochiul și s-a răsucit pe călcâie, cu teaca sabiei lovindu-se de piciorul ei frumos.

Simeon a urmărit-o un moment, apoi s-a întors cu privirea ațintită asupra turnului templului și s-a îndepărtat.

UNSPREZECE

Taverna era una dintre cele mai vechi construcţii din Careul Cadranului, ultima clădire dintr-un şir de şase anterioare construcţiei fortăreţei. Destinaţia ei era evidentă din butoaiele mari aşezate în faţa uşii, două folosite în acest moment ca mese improvizate, una de un grup de zidari şi cealaltă de un trio din Garda Regelui, mulţi alţii dintre tovarăşii lor de regiment aflându-se înăuntru. Cei din Gardă puteau fi identificaţi după pieptarele verde-închis, cămăşile şi nădragii verde pal, şi tunicile într-o altă nuanţă de verde, cu blazonul lor: o coroană cu cinci vârfuri, peste care se afla o sabie, în relief auriu. În vreme ce zidarii beau bere din carafe de lemn, gărzile beau vin din butelci, ambele grupuri servite de respinşi iuţi în mişcări, fete şi băieţi cu şorţuri şi bonete cenuşii.

Pe ferestre, deschise, dar zăbrelite, se revărsa larma soldaţilor care beau, jucau zaruri, se certau, râdeau şi în general petreceau. Deasupra uşii, prinsă de o bară de fier, atârna o firmă mare, atât de decolorată, încât cele şase pocale originale ajunseseră doar o mâzgăleală de pete colorate fără formă.

Acum, firma era în sfârşit pictată din nou. O fată, îmbrăcată în veşmintele unui student de la Belhalle, era cocoţată sus pe o

scară care fusese legată cu o frânghie de unul dintre marile butoaie de afară, pentru ca pictorița să nu fie răsturnată, o precauție foarte necesară la care se adăuga un ajutor de ospătar respins care stătea la baza scării și striga „Ai grijă cum mergi!" și „Atenție la scară!"

– E aglomerat, a spus Henri, care se simțea foarte mulțumit de sine pentru că reușise să găsească drumul afară din tunelele de sub cazarma muschetarilor, deși nu recunoscuse în fața lui Agnez că ieșiseră în cu totul alt loc decât se așteptase, în grădina de ierburi de leac a Infirmeriei, care se afla vizavi de tavernă și la mai bine de două sute de metri de cazarma muschetarilor. Și mai sunt și toate gărzile regelui, a adăugat.

– Cele mai multe gărzi sunt înăuntru, a remarcat Agnez, arătând într-acolo. E loc la al treilea butoi, lângă zidari. Nimeni nu-i deranjează. Doar trebuie să-ți speli și tu praful ăla, nu? Îmi simt gâtlejul ca niște hârtie gudronată.

– Nu tre' să te prezinți la cazarmă? a întrebat Henri.

Stătuseră de vorbă în vreme ce-și croiseră drum în susul și în josul scărilor și de-a lungul coridoarelor, la lumina icoanei lui Agnez. Descoperise că îi era ușor să vorbească cu Agnez, deși fata avea convingeri puternice. Își făcea griji că ea ar putea afla că de fapt el se afla în serviciul cardinalului, nu al reginei. Voia să-i mărturisească asta, să-și ia o grijă de pe cap, dar încă nu găsise momentul potrivit. Sau, poate, curajul.

– Oh, am timp pentru o butelcă de vin, a răspuns veselă Agnez. Franzonne a zis să nu mă prezint prea devreme.

– Franzonne? Campionul Reginei? a întrebat Henri. Ai cunoscut-o?

– Am luptat cu ea, a declarat Agnez. Așa mi-am câștigat locul de cadet.

– A trebuit s-o înfrângi pe *Franzonne*? s-a mirat Henri în vreme ce așteptau să se elibereze drumul.

Tocmai trecea un grup de grădinari în veșminte ruginii și pălării cu boruri mari, fiecare cărând un copăcel într-un hârdău, urmați îndeaproape de o ceată mare de respinși care trăgeau un căruț înalt pe care se afla o grindă mare de stejar, aproape cu siguranță destinată Noului Palat. Asta l-a făcut pe Henri să se simtă puțin vinovat, căci ar fi trebuit deja să se prezinte la arhitect, dar nu îndeajuns de vinovat cât să-i urmeze.

– A fost egalitate, a zis Agnez în vreme ce se repezeau să traverseze drumul și se instalau în jurul singurului butoi care nu era deja folosit ca masă. În mare parte, a adăugat. Hei, băiete! Două butelci din cel mai bun vin.

Vocea ei limpede, plină de încredere, s-a auzit peste zarva mulțimii și câteva persoane s-au întors ca să se uite, inclusiv cei trei oameni din Garda Regelui. Deja beți, s-au holbat la Agnez și Henri ca și cum văzuseră deodată ceva foarte supărător. Doi dintre ei, un bărbat cu fața turtită și palidă și ochi mici și o femeie oacheșă și mai înaltă, cu o gură disprețuitoare, s-au apropiat de nou-veniți.

– E marți, a spus bărbatul palid, uitându-se furios la Agnez.

Era beat criță și abia se ținea pe picioare.

– Chiar mă întrebam, a replicat Agnez. Mi s-a părut că e luni, dar mă sâcâia o îndoială...

– Garda Regelui bea aici marțea, a adăugat bărbatul, făcându-le semn să plece. Nu ucigași plătiți din provincie și... și funcționari cu degetele pătate de cerneală.

Agnez s-a uitat la pantalonii ei de piele greu de clasificat şi a ridicat o sprânceană, în vreme ce Henri şi-a fluturat degetele, pentru a arăta lipsa cernelii. Bărbatul s-a îmbujorat şi mai tare, iar dispreţul femeii a devenit mai intens.

– Gărzi? a întrebat Agnez. Cu tot verdele ăsta, credeam că trebuie să fiţi grădinari, ca oamenii ăia cu copacii...

S-a ferit de o lovitură de pumn şi s-a tras înapoi, râzând, în vreme ce bărbatul se răsucea. Înainte ca el să-şi revină, l-a lovit cu piciorul în spatele genunchiului şi omul a căzut cu un strigăt de furie şi durere. Femeia din spatele lui a dus mâna la sabie, dar unul dintre zidari s-a ridicat brusc şi a cuprins-o cu braţele.

– Nu, a zis zidarul – o femeie cu braţe solide murdare de praf de piatră, pe care muşchii se reliefau ca nişte benzi de fier. Fără lame!

– Gărzi! La mine! a ţipat femeia, zbătându-se în strânsoarea zidăriţei.

Cea de-a treia gardă, un bărbat mai reticent, s-a ridicat cu un oftat, dar fără să-şi lase jos butelca de vin. Brusc, veselia din tavernă s-a risipit – calmul dinaintea furtunii, urmat un moment mai târziu de zgomotul mai multor scaune cu şi fără spetează care erau trase în spate sau trimise într-o parte cu piciorul, când gărzile se pregăteau să se năpustească afară.

Dar înainte să poată face asta, scara instalată pentru pictarea firmei a căzut brusc, înţepenindu-se între două dintre butoaiele mari şi de-a curmezişul uşii. Cum aceasta se deschidea în afară, ieşirea era acum blocată. Studenta de la Belhalle care se aflase în vârful scării s-a legănat preţ de un moment, ţinându-se cu mâinile de firmă, apoi a căzut în gol.

A aterizat în clipa în care prima gardă s-a ridicat şi s-a repezit din nou la Agnez. Distrasă de căderea scării, Agnez ar fi putut încasa lovitura, doar că Henri a făcut un pas în faţă, a prins braţul omului şi l-a imobilizat, o mişcare folosită în lupta de la ţară şi preferată de fraţii lui mai mari care-l ţintuiau astfel, până când el însuşi devenise foarte priceput la ea. Garda a căzut greoi şi de data asta nu s-a mai ridicat.

Femeia ţinută de zidăriţă a încercat din nou să strige, întâi nedumerită, apoi panicată de strânsoarea care o sugruma. Zidăriţa a aşteptat răbdătoare până când femeia nu s-a mai mişcat deloc. Când şi-a pierdut cunoştinţa, zidăriţa a aşezat-o uşurel lângă tovarăşul ei.

Un urlet s-a auzit dinăuntru, ceva s-a cutremurat, iar geamătul scării a anunţat că gărzile găsiseră ceva pe care să-l folosească pe post de berbece.

Cea de-a treia gardă, în loc să atace, s-a apropiat alene de locul unde zăceau tovarăşii săi adormiţi, luând pe drum o gură zdravănă din butelca lui.

– Ar trebui s' plecaţi, a mormăit el, gesticulând atât de viguros, încât a căzut şi s-a lovit cu spatele de un butoi, ţinând încă în mână, în mod miraculos, butelca cu vin. Alţii n-ar 'nţelege.

– Ce să înţeleagă? a întrebat Agnez. Sunt pregătită să lupt cu oricâţi...

– Nu, nu, a spus zidăriţa, arătând către tovarăşii ei, care îşi adunau şorţurile şi uneltele. Taci din gură, fată! Au băut toată după-masa. O să se lase cu morţi aici, nu-i doar o încăierare. Mai bine plecaţi!

Cu aceste cuvinte, zidarii s-au îndepărtat. S-a mai auzit un bubuit și un zgomot de ceva spart, apoi un urlet triumfător când scara a crăpat, dar fără să se rupă de tot.

– Are dreptate, a spus Henri.

S-a uitat în jur. Indiferent pe unde ar fi plecat, aveau să fie văzuți și urmăriți. Cu siguranță gărzile aveau să se uite și în prăvăliile din apropiere, ceva ce părea să le fie clar negustorilor, care deja își zăvorau ușile și ferestrele.

Era o singură poartă deschisă, chiar peste drum.

– Infirmeria, a spus el, arătând cu mâna.

A pornit-o într-acolo, apoi s-a oprit. Căci nici Agnez, nici pictorița firmei nu se mișcau. Stăteau și se priveau, Agnez cu o mână pusă streașină la ochi, studenta răspunzându-i privirii cu un zâmbet prietenesc, dar absent.

– Haideți!

Fie că a fost strigătul lui Henri, ori sunetul scării în sfârșit distruse și al ușii tavernei care se deschidea brusc, Agnez și pictorița au reacționat și toți trei au luat-o la fugă către cealaltă parte a drumului. Din păcate, chiar și acele câteva minute de întârziere au făcut ca primele gărzi care au ieșit pe ușă să-i vadă alergând și și-au dat seama încotro se duceau. S-a stârnit o zarvă de nedescris când, împleticiți, străjerii au început să cadă unii peste alții de beți ce erau, când s-au năpustit în stradă. Un clopot s-a auzit bătând, chemând poate întăriri, deși Henri n-avea habar de unde. Ce se întâmpla când Garda Regelui pornea răzmeriță? Cine o potolea?

Cei trei au ajuns la poartă cu zece pași înaintea urmăritorilor lor, au trântit-o și au lăsat drugul exact la timp. Agnez s-a uitat în dreapta și-n stânga și apoi în sus către zid.

Cineva s-a împins cu o bubuitură în poartă, însoţită de un strigăt de durere. Străjerii se aruncau în poarta grea de stejar.

– Dacă rostogolesc butoaiele până aici şi se suie pe ele, sau găsesc o altă scară, o să treacă peste zidul ăla într-un minut, a spus Agnez.

– Sunt prea beţi, a răspuns Henri, dar deja se uita prin curte după o altă cale de scăpare.

Infirmeria propriu-zisă era o clădire impunătoare, văruită în alb, cu ferestre mari arcuite. Mai era o poartă, întredeschisă, care – credea Henri – ducea către grădina de plante de leac, unde el şi Agnez ieşiseră din labirinturi. Dacă puteau ajunge acolo, ar fi...

– Nu sunt toţi prea beţi, a spus Agnez, arătând cu mâna.

Două gărzi tinere apăruseră pe coama zidului. Zărindu-şi presupuşii duşmani, au sărit jos, cu săbiile scoase, o acţiune oarecum comică, având în vedere că abia se ţineau pe picioare.

Agnez şi-a scos şi ea sabia şi s-a aşezat în faţa lui Henri şi a pictoriţei de firme.

– Doar unul are sabie, a spus o femeie înaltă cu pletele roşii ieşite de sub pălăria scăpată în timpul saltului de pe zid.

– Unul, s-a arătat de acord celălalt străjer, cu mustaţa şi barbişonul deosebit de îngrijite şi a cărui piele gălbuie netedă sugera că nu avea mai mult de şaptesprezece ani. Ăăă... contează aşa mult?

– Nu putem lupta amândoi împotriva lui, a spus femeia, oprindu-se nesigură pe picioare şi coborând vârful sabiei către dalele de piatră. Nu se face.

– Nu, a încuviinţat bărbatul.

– Tre' să te lupţi cu unul odată, a spus femeia. S-a uitat la Agnez şi a adăugat: Doar că nu-s prea sigură că eşti o doamnă

distinsă. Eu sunt Debeuil, cadet în Garda Regelui. Nu pot să lupt chiar cu oricine.

– Numele meu e Descaray, cadet la muschetarii reginei, a răspuns Agnez. Dar încă nu mi-am primit uniforma.

– Oh, un muschetar! a zis femeia. Atunci e-n regulă. O să te atac într-un moment. Trebuie să...

Privirea i s-a tulburat și s-a holbat în spatele lui Agnez, care a încercat să-și stăpânească zâmbetul. Nu mai văzuse pe nimeni atât de beat care să se țină încă pe picioare. Deși în acest caz era vorba mai degrabă de o bălăbăneală într-un mic cerc.

– Cer scuze, a spus Henri pe un ton agreabil, făcând un pas în față. Dar mă întreb dacă nu aș putea oferi o soluție la această situație în care doar unul dintre noi are sabie?

– Tu cine ești? a întrebat garda bărbat. Încerca să-și bage la loc sabia în teacă și bâjbâia, urmându-și mișcarea repetitiv asemenea unui câine care se învârtea după coadă. Eu sunt Demaugiron. Nu marchizul, ăla e soră-mea.

– Eu sunt Dupallidin, asistent al arhitectului reginei, a spus Henri. Acum, dacă îmi vei împrumuta sabia ta, atunci doi dintre noi vor avea săbii.

– Oh, da, bună idee, a spus bărbatul. S-a oprit din încercarea de a băga sabia în teacă, a ținut-o de sub gardă și i-a întins mânerul lui Henri, care l-a luat și s-a dat înapoi.

– O să vă atac într-un moment, a zis femeia, clipind. Adu-mi aminte, de ce ne luptăm?

– Nu putem să ne luptăm, a spus Henri, doar unul dintre voi are o armă, și sunt doi dintre noi care au sabie.

– Ai dreptate! a exclamat bărbatul. S-a gândit puţin. Poate că aş putea să o împrumut pe a ta?

– Desigur, a răspuns Henri. Dar atunci aritmetica va fi aceeaşi, doar că în sens invers. În condiţiile astea, nu putem lupta deloc.

– Nu putem? a întrebat femeia.

Henri, Agnez şi pictorița de firme au clătinat încet din cap.

– Din cauză de-artimetică, a spus bărbatul, încuviinţând din cap cu un aer înţelept. A stat destul de nemişcat în vreme ce Henri i-a băgat sabia în teacă. Păi, atunci, asta e. Unde suntem?

– Sunteţi în curtea spitalului meu, a spus o voce severă care aparţinea unui doctor-magistru încruntat.

Un doctor-magistru în mod clar foarte important, o femeie de vreo cincizeci de ani. Sau probabil că mai degrabă de patruzeci, îmbătrânită prematur de folosirea magiei angelice. Roba ei neagră era bordată cu auriu şi purta o beretă de catifea grena cu un ciucure auriu peste părul ei blond-alburiu, care era strâns la spate cu o panglică cu pietre preţioase. Avea pe beretă o insignă cu icoană, alte câteva broşe cu icoane prinse pe robă şi patru inele cu icoane.

Tonul ei autoritar şi înfăţişarea ei au fost de ajuns ca toţi intruşii să se întoarcă şi să se încline. Cele două gărzi ale regelui au căzut în nas şi s-au chinuit să se ridice.

Un doctor mult mai tânăr venea în spatele doctorului-magistru. Era opusul ei fizic din toate punctele de vedere; un bărbat cu pielea foarte întunecată, cu aproape jumătate de metru mai înalt şi de două sau trei ori mai lat. Roba lui era simplă şi mânecile erau pătate cu sânge uscat.

– Ce se întâmplă? a întrebat pe un ton nerăbdător doctorul-magistru, când poarta a bufnit din nou. Zgomotul ăsta nu le face deloc bine pacienţilor mei.

– Soldaţi beţi, sieur, a raportat Agnez, luând poziţie de drepţi.

Poarta a fost din nou asaltată, cu lovituri şi urlete de durere.

– Hm! S-au rănit la picior. Nu putem lăsa lucrurile aşa.

Magistrul şi-a împreunat mâinile, cu două degete de la mâna stângă aşezate pe unul dintre inelele cu icoane pe care le purta la mâna dreaptă. A respirat adânc şi a început să şoptească.

– Ah, a făcut pictoriţa de firme. Dramhiel. Dureri de cap şi toate celelalte.

Pentru prima dată, Henri s-a uitat cu atenţie la această studentă micuţă şi pentru a doua oară în acea zi a avut sentimentul că mai întâlnise pe cineva şi înainte. Deşi nu semăna deloc cu Agnez, fiind mult mai subţire şi cu pielea şi părul mult mai închise la culoare, iar ochii ei vioi erau aproape negri, avea senzaţia că şi pe ea o ştia dintotdeauna. Dar habar n-avea cine era, ceea ce era ridicol.

– Ăăă, te cunosc? a întrebat el.

S-a uitat la Agnez, cu fruntea adânc cutată, dar ea se holba la doctorul cel tânăr, care se zgâia şi el la ea, şi pentru a *treia* oară Henri a avut un sentiment de familiaritate firească, convingerea că-l cunoştea şi pe acest tânăr solid, sau că-l cunoscuse şi cumva uitase.

Deodată s-a auzit bătaia de aripi a unui înger şi o notă îndepărtată de trompetă. Henri a simţit o durere bruscă în fundul ochilor, care a dispărut într-o clipă, dar nu la fel de repede şi pentru gărzile de dincolo de zid sau pentru cei doi ghemuiţi în apropiere. Un cor

de gemete şi suspine a răsunat deodată: „O, capul meu!", „Ochii mei!", „Au, oasele mele"

– Nu ştiam că Dramhiel poate curăţa aşa de mulţi odată, a remarcat pictoriţa de firme.

– Nu Dramhiel, s-a răstit doctorul-magistru. Superiorul lui, Azhakiel, din ceata Tronurilor. O greşeală obişnuită, date fiind atribuţiile lor aproape identice. Vino, MacNeel! Vreau să-ţi aud evaluarea pacientului nostru cu rotula expusă.

S-a răsucit pe tocurile roşii – culoare care indica o poziţie înaltă la curte – şi s-a îndepărtat cu paşi mari.

Tânărul doctor solid s-a uitat după ea neliniştit, apoi înapoi la ceilalţi trei.

– Trebuie să plec, le-a spus. Numele meu e Simeon MacNeel. Trebuie să ne întâlnim. E ceva... nu înţeleg...

– Da, a spus Agnez. L-a recunoscut ca fiind prizonierul pe care-l văzuse în barja cardinalului, iar acum, de aproape, avea aceeaşi senzaţie de ciudată familiaritate pe care o avusese cu Henri. Unde? Să ne întâlnim?

– Aici? a sugerat Simeon. La apus sau curând după aceea.

– Prea aproape de tavernă. Gărzile regelui..., a spus Henri, arătând către cei doi căţărători de ziduri care leşinaseră şi acum sforăiau. E încă marţi, ziua lor...

– Oh, toţi ăia vor fi inconştienţi sau vor suferi de cea mai groaznică mahmureală, a spus Simeon, apoi s-a uitat la pictoriţa de firme. Dramhiel... sau Azhakiel, cum tocmai am aflat... curăţă trupul, dar preţul pentru trezirea bruscă e foarte mare. Presupun

că ar fi mai bine să le pun pe ajutoarele mele să-i aducă pe ăştia doi înăuntru. O să doarmă până se întunecă.

A făcut un semn către scările spitalului şi un respins, care stătuse şi privise, a dat din cap şi a venit în fugă.

– Gărzi sau nu, ar fi înţelept să ne întâlnim într-un loc mai retras, a spus Henri. Eu am o cameră în Noul Palat – mă rog, o boxă la grajduri. Sunt Henri Dupallidin, asistent al arhitectului reginei.

– Foarte bine, a spus Simeon. La Noul Palat, atunci, Henri. Şi...

– Agnez Descaray, a zis Agnez. Cadet la muschetarii reginei.

Apoi s-a uitat la pictoriţa de firme, care a zâmbit veselă, dar nu a vorbit.

– Şi tu? au întrebat cei trei la unison.

– O, sunt Dorotea Imsel, iconar, studentă la Belhalle... hmmm... presupun că acum nu, pentru că sunt „oaspete" al cardinalului. În Turn. A tăcut pentru o clipă, văzându-le privirile de compasiune şi groază. Oh, nu sunt acolo de mult. Ziua am voie să ies afară, dar noaptea stau încuiată, aşa că nu pot să vin să mă întâlnesc cu voi când se înserează.

– Mâine la ora asta? a întrebat repede Simeon.

Când ceilalţi au încuviinţat din cap, el deja se îndepărta, oprindu-se să vorbească cu respinsul, care plecase să cheme nişte brancardieri pentru a duce gărzile înăuntru.

– Trebuie să mă întorc la Noul Palat, a spus Henri.

Dar nu s-a mişcat.

– Şi eu la cazarma muschetarilor, a spus Agnez. Nici ea nu s-a mişcat. E atât de ciudat... cum pot să *simt* că vă cunosc pe toţi, dar, de fapt, *nu* vă cunosc? Şi mai sunt şi *alţii*?

– Hm? a făcut Dorotea.

Aproape că vedeau cum mintea ei revenea dintr-un loc îndepărtat.

– O, asta e uşor, a spus ea. Ei, nu e uşor. E necomplicat, presupun.

– Ce? a întrebat Henri.

– Asta se întâmplă când oamenii au invocat acelaşi înger într-o perioadă scurtă de timp în locuri foarte apropiate, a explicat Dorotea. Îngerul pe care-l împărţim este cel care creează această senzaţie. Deşi sunt curioasă ce înger ar invoca un muschetar, un funcţionar şi un doctor. Chiar dacă eu sunt iconar, am folosit foarte puţină magie angelică în ultimul timp, bănuiesc că cel mai frecvent...

– Eu n-am mai invocat un înger de şase luni, a întrerupt-o Agnez. Mă încred în sabia mea, nu în magie.

– Nici eu, a recunoscut Henri. Sunt un mag slab şi am o singură icoană, veche şi tocită. Nu îndrăznesc să-l invoc pe Huaravel decât la mare necaz – pe care nu mi-l pot imagina –, căci icoana se va fărâmiţa probabil.

– Eu nu-l ştiu pe Huaravel, a spus gânditoare Dorotea. Îmi retrag părerea.

– Ce părere?

– Despre familiaritatea asta pe care o simţim cu toţii, a continuat ea. Nu e nici simplă, nici necomplicată. Pur şi simplu trebuie să aflăm mai multe. O să mă gândesc la asta la noapte.

– Stai! Ce faci? a întrebat Henri când Dorotea a dat să ridice drugul porţii.

– Trebuie să termin de pictat firma, altfel cârciumarul n-o să mă mai lase să-mi ţin noile vopseluri acolo, a spus Dorotea. Nu am voie cu asemenea materiale în Turn.

– Dar gărzile alea, ai lăsat scara să cadă..., a început Agnez.

– Oh, cred că se vor duce pe trei cărări la culcare, în cel mai bun caz, sau o să rămână laţi, ca cei doi care au sărit peste zid, a spus Dorotea pe un ton calm. Şi apoi, nu eu am lăsat scara să cadă.

– Nu?

– Băiatul respins a făcut-o, cel care o ţinea ca să nu se mişte. Dar m-am bucurat că a făcut-o.

– De ce? a întrebat Henri.

– Mi-a fost de ajutor toată dimineaţa, a răspuns Dorotea. Cred că unii oameni sunt pur şi simplu aşa...

– Nu, de ce te-ai bucurat *tu*?

– Pentru că asta m-a făcut să mă uit în jos şi v-am văzut pe voi doi, şi m-am gândit... Nu, nu m-am gândit, *am ştiut* că trebuia să vorbesc cu voi, a spus Dorotea. Ceea ce e foarte interesant. Ne vedem mâine.

A ridicat drugul, a crăpat poarta pentru a arunca o privire afară şi, mulţumită parcă de ceea ce vedea, s-a strecurat prin deschizătură. Agnez a scos şi ea capul pe poartă o clipă mai târziu, cu mâna pe mânerul sabiei.

– Are dreptate, a declarat ea. Au plecat. Ar fi mai bine să mă duc la cazarmă.

– Iar eu la Noul Palat, a spus Henri.

Cei doi şi-au strâns mâinile viguros. Cadetul muschetar a zâmbit.

– Ce aventură! O zi bună, frate funcţionar!

– Sunt doar temporar func....

Vocea lui Henri s-a stins când Agnez s-a strecurat pe poartă şi a dispărut. A auzit-o fluierând de cealaltă parte a zidului în vreme ce se îndepărta. Aventură. El nu voia o aventură; voia doar stabilitate şi siguranţă financiară. O slujbă sigură. Şi nici nu voia să facă parte dintr-o relaţie misterioasă cu un muschetar, un doctor-magistru şi un iconar care era „oaspete" al cardinalului în Turn.

Buzele i-au zvâcnit când s-a gândit că fusese numit „frate", şi pentru prima oară şi-a dat seama că se gândise imediat la Agnez ca la o soră. Era o femeie atrăgătoare, cam de vârsta lui, deşi oarecum înspăimântătoare, dar nicio clipă nu o privise altfel decât cu un interes frăţesc.

Deja o simţea pe Agnez ca pe o soră, la fel ca pe surorile lui adevărate. Poate chiar mai mult, căci ele erau considerabil mai mari decât el şi-l tratau în general cu un dispreţ moderat.

Şi apoi era iconarul, Dorotea. Şi ea era o tânără foarte atrăgătoare, într-un fel diferit de Agnez. Dar nici ea nu trezea în Henri altfel de sentimente decât frăţeşti. Şi pe ea avea senzaţia că o cunoştea dintotdeauna, fără să ştie absolut nimic despre ea.

Ca şi cum ar fi fost într-adevăr fraţi buni şi crescuseră împreună, dar, cumva, el uitase toate detaliile.

Era foarte ciudat.

Tulburat, Henri a furişat o privire pe poartă înainte să se strecoare prin deschizătura ei, uitându-se în toate direcţiile. Avea senzaţia că nu se ferea doar de gărzile mânioase ale regelui, ci şi de alte primejdii.

Doar că nu ştia care erau.

PARTEA A TREIA

Groapa

DOISPREZECE

Casa Demaselle era o îmbunătăţire substanţială faţă de cocioaba prăpădită a Regelui Nopţii de lângă zidul oraşului. Nu doar că se afla într-o zonă mult mai curată din Lutace, dar dormitorul lui Liliath era de trei ori mai mare şi avea ferestre înalte, care dădeau în grădina înconjurată de ziduri a ceea ce era în esenţă un domeniu rural în inima cetăţii, şi îi oferea o vedere largă asupra oraşului.

Mutarea mersese fără probleme. Cel puţin pentru Liliath. Fosta lady Dehiems şi tot personalul ei, cu excepţia copiilor, nu mai erau pe acest pământ. Aşa cum era obiceiul în lumea infractorilor, leşurile lor fuseseră puse în saci, legate de pietre şi aruncate în râu prin canalele de ape reziduale. Nu aveau să plutească, ci urmau să fie rostogolite de curentul rapid al râului, iar în Leire existau o mulţime de ţipari flămânzi.

Acum, Liliath era lady Dehiems. O văduvă tânără şi frumoasă care, în lipsa unor lucruri mai bune de făcut, se credea bolnavă, aşa că nu-şi părăsea conacul şi domeniul. Personalul ei numeros era aproape în întregime alcătuit din respinşi, ceea ce era puţin cam excentric, dar nu nemaiîntâlnit, mai ales printre stăpânii nemiloşi sau zgârciţi. Era uşor să-i tratezi urât pe respinşi sau să-i plăteşti mai puţin decât pe un sarancian cu aceeaşi experienţă.

Liliath era încântată să aibă acum un valet, unul adevărat, numit Hatty. Deşi era o respinsă, Hatty nu făcea parte din ceata Regelui Nopţii. Sau, mai degrabă, nu se numărase înainte printre locuitorii infractori din Lutace, deşi, fără îndoială, ştia cine era adevăratul ei stăpân şi ce se aştepta de la ea. Biscaray îi angajase pe ea, pe bucătăreasă şi pe paji din alte case. Dar grădinarii şi hamalii erau cu toţii hoţi şi asasini hârşiţi, printre care şi toţi cei care fuseseră la Templul Sfintei Marguerite şi ştiau, aşadar, cine era cu adevărat Liliath, iar celor câţiva care nu fuseseră acolo li se spusese pur şi simplu că ea era un aliat foarte important al lui Biscaray, implicat într-o escrocherie secretă care avea să aducă un profit imens, ce va fi împărţit şi cu ei.

Asta chiar era adevărat, cu excepţia împărţirii, şi-a spus Liliath, în vreme ce se uita în grădină. Poruncise să fie agăţate felinare cu sticlă colorată în pomii fructiferi cu spaliere şi de-a lungul zidului scund al grădinii de legume. Felinarele erau drăguţe, dar serveau şi scopului practic de a lumina calea din apropiere de casă, pe care s-ar fi putut strecura vreun duşman.

Fostul ei pat regal fusese adus în noua casă în acea dimineaţă. Liliath încă nu-l împărţise cu Biscaray, tot ce se consumase între ei fusese doar un sărut lung în dimineaţa rece în care îi adusese rochiile şi bijuteriile lui lady Dehiems. Îi plăcuse acel sărut, fără să simtă pentru o clipă altceva decât aceeaşi plăcere vagă pe care o avea de la o rază bruscă de soare într-o dimineaţă rece sau de la un pahar de vin deosebit de bun. S-a gândit că el simţise mai mult, aşa cum şi trebuia să fie.

Acum Biscaray întârzia. Îl aştepta de câteva ore, şi era aproape miezul nopţii. Avea multe de raportat, în mod deosebit unde se

aflau şi ce făceau cei patru, deşi ea nu-i dăduse de înţeles că acesta era interesul ei major.

Descaray. Dupallidin. Imsel. MacNeel. Încruntându-se, Liliath s-a îndepărtat de fereastră şi s-a dus la măsuţa ei de toaletă pentru a lua un clopoţel. L-a scuturat de câteva ori cu putere şi i s-a răspuns aproape înainte chiar să-l lase jos, noul ei valet deschizând încet uşa camerei alăturate. Hatty era scundă şi subţirică, cu pielea întunecată şi ochi de un albastru pal, şi, aşa cum era moda zilei pentru valeţii respinşi, era rasă în cap. Purta nişte nădragi simpli, dar eleganţi, de un gri închis, o vestă gri-închis peste o cămaşă gri-deschis cu guler alb înalt şi era încălţată în papuci de catifea cu talpă de plută, ca să poată umbla fără zgomot la treburile ei şi să nu o tulbure pe nobila ei stăpână.

– Aţi sunat, milady?

– Îl aştept pe Biscaray de câteva ore, a spus Liliath. Am treburi de discutat cu el. Interesează-te... nu, întreab-o pe Sevrin dacă a primit vreo veste de la el. Ba nu, şi mai bine, spune-i lui Sevrin să vină la mine.

Sevrin era şefa asasinilor din Ceata Nopţii, în prezent deghizată ca portar al marii case şi majordom al personalului din interior, cu excepţia bucătăriei, unde bucătăreasa era şefă. Era surprinzător de bună ca portar, poate datorită anilor în care se furişase în casele nobililor pentru a le jefui.

Hatty a făcut o plecăciune şi s-a strecurat afară din cameră. Doar câteva minute mai târziu, a apărut Sevrin. În mod clar se pregătise să iasă, căci nu purta veşmintele unui servitor superior, ci uniforma Cetei Nopţii: ghete grele, vestă şi nădragi moi din piele,

cu brațele goale, în afară de apărătoarele de oțel pentru încheieturi. La curea avea un pumnal lung, cu garda din șerpi de bronz înlănțuiți, zgâriați și tociți.

– Da, milady! a spus Sevrin.

A făcut o plecăciune stângace, căci în preajma lui Liliath era întotdeauna agitată. Spre deosebire de cei mai mulți dintre respinși, ea nu avea nicio cicatrice vizibilă. Pielea ei cafenie era netedă și curată, ochii întunecați strălucitori, și nu dădea semne vizibile de boală sau slăbiciune fizică.

– Unde e Biscaray? a întrebat Liliath.

– Ăăă, a făcut Sevrin. El... păi, există o contestare...

Liliath s-a încruntat.

– Ce înseamnă asta?

– Bisc n-a vrut să te deranjeze, a răspuns Sevrin agitată.

– Spune-mi! i-a poruncit Liliath.

Simțea cum urcă în ea furia; o dificultate de care nu auzise îi putea amâna planurile.

– Unora din Ceata Nopții nu le-a plăcut că Bisc a devenit Regele Nopții, a spus Sevrin. Unii dintre cei care erau apropiați de Franz Mână-Uscată. Adică, n-am putut să le spunem ce-a pățit de fapt Franz. Așa că povestea a fost că Bisc și Franz s-au bătut și Bisc a învins. Doar că unii din ceată – cei care n-au fost acolo – au tot zis că treaba nu s-a făcut corect și că Bisc nu e cu adevărat Regele.

– Deci ce s-a întâmplat? a întrebat Liliath încruntată.

Dacă Bisc era înlocuit sau poate chiar omorât, ea ar fi trebuit să o ia de la capăt cu cine era acum șef. Avea nevoie de Ceata Nopții.

– Cine e noul Rege al Nopții?

– Nu, nu, a spus Sevrin. Tot Bisc e Rege. Deocamdată. De-abia a fost contestat de Râmă.

– Cine... sau ce e Râmă?

– E şefa bocciilor, cei care caută prin canale, a răspuns Sevrin. Aşa că se adună o Judecată a Tâlharilor, care să hotărască dacă Bisc e cu adevărat Rege sau nu. Doar că Râma nu l-ar fi contestat niciodată dacă n-ar fi socotit că are numărul necesar de oameni, sau că poate să adune Judecata suficient de repede înainte să aflăm cu toţii unde e. Şi atunci Bisc *nu* e Regele şi o să fie omorât pentru pretenţie. Asta dacă nu adunăm destui oameni de-ai noştri acolo care să voteze pentru el.

– Unde e Judecata asta a Tâlharilor? a întrebat Liliath.

– Urmează să aflu, a răspuns Sevrin. Râma a lansat provocarea în seara asta. Bisc a trebuit să se ducă direct acolo, şi i-au mituit pe primii doi mesageri. Dar mai sunt şi alţii, şi Judecata nu se adună niciodată înainte de miezul nopţii. Ar trebui să aflăm curând unde se ţine.

– Cum e posibil să aflu despre asta abia acum? a întrebat Liliath furioasă. Cine merge cu tine la această Judecată a Tâlharilor?

– Ăăă, toţi, în afară de Karabin şi Micul Jack, s-a bâlbâit Sevrin. Ei rămân aici ca să... să te păzească, milady.

– Să rămână aici pentru a păzi casa, a spus Liliath. Eu o să vin cu voi.

S-a dus la unul dintre garderoburi şi l-a deschis, scoţând de acolo o rochie şi o pelerină cenuşii de respins, ghete fără toc, o vestă groasă de piele şi o glugă căptuşită, din cele purtate de cărătorii de gheaţă ca să ţină departe răceala de la blocurile pe care le duceau pe cap.

– Dar, milady! a protestat Sevrin. O să se *lupte*. Şi Bisc ne-a spus că nu poţi risca să foloseşti magia în oraş...

– M-ai văzut luptând, a spus Liliath, scoţându-şi repede capotul bleu pal ca să-şi pună rochia şi pieptarul şi să-şi lege gluga, care s-a strâns în jurul feţei şi a ascuns-o bine, lăsând doar un mic oval în jurul ochilor şi al gurii. A băgat din nou mâna în garderob şi a scos o curea neagră cu ţinte de care erau prinse două pumnale în teacă, aproape nişte săbii mici, fiecare la fel de lung cât antebraţul ei, de la cot până în vârful degetelor. Şi-a prins cureaua, şi-a scos pumnalele şi le-a inspectat oţelul de Damasc, apoi le-a băgat la loc în tecile lor. M-ai văzut luptând, a repetat ea. Ai văzut ce i-am făcut lui Franz Mână-Uscată.

– Da, milady, a răspuns Sevrin, cu capul plecat. Dar am crezut că a fost... un înger... pe care l-ai invocat să te ajute.

– Nu, a replicat Liliath. S-a mişcat brusc, atât de iute, încât Sevrin a icnit când a văzut-o pe Liliath lângă ea, cu mâna deja încleştată pe mânerul pumnalului respinsei. Nu am nevoie să invoc un înger care să mă ajute să *lupt*, a spus ea. Eu sunt... ceea ce sunt. Aşa cum va descoperi şi această Râmă, spre marele său regret.

– Da, milady, a şoptit Sevrin. Eu... cineva trebuie să fi venit deja cu vestea. Ar trebui să cobor acum...

– Da, a încuviinţat Liliath. Cu cât ajungem mai repede la această Judecată a Tâlharilor, cu atât mai bine.

Când au coborât la parter, au descoperit că sosise deja un mesager, o fată cu un singur picior, unul dintre cerşetorii din Piaţa Demarten. Toţi servitorii casei se adunaseră lângă uşa de serviciu, gata să iasă afară. Cum a văzut-o pe Sevrin, fata, gâfâind încă după ce fugise în cârje, a strigat:

– Groapa! E groapa cu statui. Rabb şi Alizon T au prins unul din şobolanii ăia de canal şi am scos-o de la el.

– Le-ai spus şi celorlalţi? a întrebat Sevrin.

– Da, dau ei de veste, a răspuns fata agitată. Alizon T s-a dus la Grădini, Rabb s-a dus la Vechiul Doc, Jast la cel Nou, şi Micul Jack înapoi în Demarten...

– Bun, a întrerupt-o Sevrin. Te-ai descurcat bine. Du-te şi spune-i lui Pieter în casa din zid, spune-i să-i aducă pe toţi cei de care se poate lipsi.

– Şi tre' să vin şi eu? a întrebat fata, plină de speranţă.

Sevrin a încuviinţat din cap. Cerşetoarea s-a răsucit în cârjele ei şi a ieşit pe uşa deschisă.

– Ce e groapa asta cu statui? a întrebat Liliath.

– O veche balastieră la sud de oraş, dincolo de Crucea lui Nep, a spus Sevrin. Unde aruncă toate statuile alea groaznice de îngeri ale lui ăla, cum îi zice...

– *Ale cui* statui?

Sevrin a ridicat din umeri, dar cocoşata Erril, învăţata, a vorbit.

– Magul care a încercat să facă statui ca icoane de invocare. Cu mult timp în urmă. Sarancianii se tem de statui, aşa că stau departe de locul ăla. Îl chema...

– Chalconte, a spus Liliath încet. Cunosc opera lui Chalconte. Mai bine ca oricine.

Chalconte fusese ars pe rug pentru numeroase erezii, la zece ani după ce făcuse cele douăsprezece Icoane cu Diamante. În urmă cu vreun secol – nu, Liliath trebuia să adauge şi anii somnului ei –, cu peste două sute de ani în urmă. Liliath pornise pe propriul

drum în mare parte datorită unei copii interzise a manualului lui Chalconte, care descria totul, de la tehnica lui de schițare uluitor de rapidă în vederea creării unor icoane până la experimentele cu statui și alte forme tridimensionale pentru a invoca îngerii, și apoi tehnicile încă și mai periculoase cu care încercase să realizeze „icoane vii"

– Credeam că statuile lui au fost distruse, a adăugat Liliath. M-ar interesa să le văd.

– Ăsta e unul dintre motivele pentru care sarancianii se tem de ele, a spus Erril. Cele de marmură nu pot fi sparte; cele de bronz nu pot fi topite. Așa că au fost duse la vechea balastieră și îngropate acolo. Dar iarna torentele de apă de pe dealul de deasupra le scot la lumină. Pe urmă încep discuțiile despre cine trebuie să le îngroape din nou – orașul, templele sau regina. De data asta, groapa e deschisă de mai bine de cinci ani.

– Trebuie să plecăm, milady, a spus Sevrin hotărât. O să ne ia o oră să ajungem până la Groapă, și trebuie să adunăm cât mai mulți dintre oamenii noștri înainte de miezul nopții!

Liliath a dat din cap în semn de încuviințare și și-a condus afară mica trupă de respinși. De la intrarea servitorilor, câteva trepte duceau către o curte, cu grajdurile în stânga și o poartă spre stradă, care era închisă, cu excepția unei ușițe ținute deschisă de Karabin, lângă care se afla Micul Jack – desigur, o matahală – cu bâta lui mare.

– Nu lăsați pe nimeni să intre în afară de mine, a spus Liliath către cei doi care urmau să rămână acasă. Nimeni. Ați înțeles?

– Da, milady, a răspuns Micul Jack, în vreme ce Karabin a înclinat încet capul pentru a arăta că a înțeles.

Nu putea vorbi şi purta o mască sub nas pentru a ascunde o rană oribilă la maxilar sau gură.

– Nu putem merge ca un grup pe străzi, milady, a spus şoväitor Sevrin. Cu siguranţă Straja ne va opri...

– Faceţi aşa cum obişnuiţi, a replicat Liliath. Eu vă voi urma discret.

– Da, milady, a spus Severn.

A făcut un semn şi, unul câte unul, la intervale, ceilalţi opt respinşi s-au strecurat afară în Calea Delorde pentru a se alătura mulţimilor de lucrători care se duceau acasă; şi celor care începeau lucrul de noapte; şi vânzătorilor ambulanţi care ofereau plăcinte sau ţipar în aspic, lemne de foc sau pălării, flori sau articole de fier; şi nenumăraţilor soldaţi, şi luntraşi, şi funcţionari-contabili, şi studenţi care se repezeau înăuntru şi afară din taverne şi berării, şi respinşi care măturau balegile lăsate de cai şi adunau gunoaiele în cărucioare şi furau din buzunare; şi Străjii care mărşăluia prin oraş; întregii mulţimi fremătătoare din Lutace.

În camera ei din Turn, Dorotea se uita afară pe fereastra îngustă. Vedea doar o frântură din partea de est a oraşului ce se întuneca încet, dar îi plăcea să privească scânteile minuscule de lumină şi strălucirea care înflorea acolo unde erau mai multe torţe sau o casă bogată unde în fiecare seară se consuma o cantitate foarte mare de lumânări. Mai erau şi câteva oaze mici de lumină aproape la fel de intensă ca în timpul zilei, produsul magiei angelice. Tipic opera unuia dintre numeroşii Serafimi a căror atribuţie implica în vreun fel lumina, sau a Heruvimului Ximithael, atât de des invocat, a cărui atribuţie era focul.

S-a auzit o bătaie în uşă, ceva surprinzător, căci Mama nu bătea când venea să-i aducă Doroteii masa de seară şi găleata de apă, doar îşi zăngănea cheile înainte de a deschide uşa.

Zăngănitul de chei s-a auzit, dar uşa nu s-a deschis imediat. S-a mai auzit o bătaie şi Dorotea a spus în mod reflex:

– Intră!

Mama a deschis uşa, dar în cameră a intrat Rochefort. Avea sabia la brâu, dar nu şi pistoalele, iar mâinile îi erau goale. Şi-a scos pălăria şi a făcut o plecăciune. Dorotea a dat şi ea din cap, oarecum absentă, căci atenţia îi mai era încă pe jumătate îndreptată către imaginea văzută prin fereastra îngustă, iar gândurile îi stăruiau asupra întâlnirii enigmatice cu ceilalţi trei tineri din acea după-amiază. Era convinsă că un înger îi lega într-un fel anume. O simţise, sau aşa credea. Dar ceilalţi nu erau de fapt magi şi nici nu aveau în comun o invocare recentă...

Rochefort a spus ceva, întrerupând-o pe Dorotea din gândurile ei.

– Am adus nişte vin, a zis Rochefort, ridicând în aer o sticlă şi două pocale cositorite.

– De ce? a întrebat Dorotea.

Rochefort nu a răspuns imediat. S-a aşezat pe salteaua umplută cu paie, rezemată cu spatele de peretele de piatră, şi-a întins picioarele lungi, cu pintenii zgâriind puţin podeaua, şi a pus jos sticla şi pocalele, la îndemână.

– Vreau să vorbesc cu tine, Dorotea, a spus ea în cele din urmă.

– De ce?

– Pentru că nu ţi-e frică de mine.

Dorotea a ridicat din sprâncene. Rochefort îi atrăsese acum atenţia, şi s-a uitat mai îndeaproape la ofiţerul cardinalului – la cicatricea de pe faţa ei, la ridurile din colţurile gurii, la mâinile ei. Rochefort nu a privit-o în ochi, în schimb, a turnat cu grijă vinul în cele două pocale.

– Foarte puţină lume nu se teme de mine, a spus Rochefort, întinzându-i Doroteii un pocal. Ţel atins, dar câteodată... chiar şi eu îmi doresc să văd alte emoţii la cei din jurul meu.

Dorotea a luat pocalul şi s-a dus să se aşeze lângă Rochefort. A sorbit o gură de vin. Era un vin foarte bun, de la Barolle, mult mai bun decât cel dulce, puţin mucegăit pe care i-l dădea hangiul, drept plată parţială pentru că reînsufleţea firma.

– Când te-am văzut prima dată, am crezut că eşti mult mai bătrână, a spus Dorotea. Te-ai consumat prea mult invocând îngeri.

– Cardinalul nu se cruţă, iar ca pursuivanţi ai ei o urmăm, făcând ceea ce trebuie făcut pentru Sarance, Ashalael şi regină, a răspuns Rochefort. A mai luat o gură de vin şi a adăugat: Întâmplător, mâine împlinesc douăzeci şi şapte de ani.

Dorotea a încuviinţat din cap prietenește, deşi era puţin surprinsă că Rochefort se consumase atât de mult înainte chiar să împlinească treizeci de ani. Arăta cu cel puţin zece ani mai în vârstă.

Toţi magii angelici ştiau care era preţul muncii lor. Unii se menajau şi nu invocau niciodată un înger mai înalt decât cei din Tronuri. Unii jucau un joc complicat al echilibrului, invocând îngeri (sau punând pe alţii să-i invoce) pentru a repara semnele vârstei şi pentru a revitaliza trupurile istovite, dar asta era o strategie reductivă, căci îngerilor nu le plăcea să îndrepte munca altor îngeri,

fie efectul direct, fie cel secundar, şi astfel de fiecare dată trebuia să fie folosită o entitate mai înaltă.

– Eu fac nouăsprezece luna viitoare, a spus Dorotea. Mă întreb dacă voi fi prizonieră şi atunci.

– Eşti oaspete, a contrazis-o repede Rochefort. Am încercat să mă asigur că eşti găzduită cât se poate de confortabil aici.

– Eu cred că sunt prizonieră, a replicat Dorotea pe un ton calm. Şi nu înţeleg de ce. Poate că mi-ai putea spune?

Rochefort s-a uitat la ea, cu ochii aprinşi, apoi înapoi la pocalul pe care-l strângea cu ambele mâini. Degetele ei erau lungi şi elegante, încheieturile puternice şi musculoase. Mâinile unui duelist.

– Talentul tău, schiţarea de icoane. S-a mai arătat şi înainte. Mulţi din temple îl văd ca un prim pas către alte lucruri, ducând spre o anume erezie.

– Cine a mai făcut-o până acum? a întrebat Dorotea. Credeam că eu am descoperit tehnica asta, dar bănuiesc că nu ar trebui să fiu surprinsă. Oamenii invocă îngeri de foarte mult timp.

– Chalconte a fost unul, şi ystarana. Fecioara din Ellanda. În unele cercuri nu au fost uitaţi.

– Chalconte a făcut statui, nu? a întrebat Dorotea. Ca să fie folosite drept icoane. Dar nu a reuşit.

Deşi nu se vorbea mult despre opera lui Chalconte, Dorotea văzuse referiri la el în diferite lucrări clasice despre crearea de icoane. Iar în sala de lectură verde din biblioteca Degrandin de la Belhalle existau câteva icoane făcute de el, unele deosebit de frumoase, pe care ea le admirase cât de bine reuşise prin sticla groasă a vitrinei încuiate unde erau expuse.

– Statuile au fost doar o parte a ereziilor lui Chalconte.

– Și credeam că Fecioara din Ellanda e un erou care a salvat o mare parte din oamenii ei atunci când Palleniel și-a pierdut mințile. Sau ce-a făcut el.

– Nimeni nu știe ce s-a întâmplat în Ystara, doar că totul a fost provocat de Palleniel, a răspuns Rochefort. Sau dacă cineva știe, nu a spus și altora. Oricum, se bănuiește că Liliath are ceva de-a face cu ceea ce s-a întâmplat. Ea a fost conducătoarea unui cult ciudat dedicat lui Palleniel. Palleniel Exaltat, așa îi spuneau. I-a aruncat o privire Doroteii, apoi s-a uitat din nou la pocalul ei, ca și cum ar fi văzut ceva în vinul ei întunecat, și a continuat. Liliath a salvat într-adevăr mai multe mii dintre oamenii ei, dar curând după aceea a dispărut, în circumstanțe misterioase. Probabil că a fost omorâtă de cineva care o învinovățea pentru molima sângelui de cenușă, din cauza cultului lui Palleniel Exaltat, care tocmai fusese considerat schismatic și trebuia desființat. Dar ea era implicată și în politici și intrigi pur laice, așa că cine știe...

– Și ea schița icoane, a spus Dorotea, când Rochefort a tăcut.

– Da, era faimoasă pentru asta, a încuviințat Rochefort cu greutate.

S-a uitat din nou la Dorotea, apoi și-a mutat repede privirea.

– La ce te uiți? a întrebat Dorotea. Îți întorci ochii ca și cum eu strălucesc prea tare, ca soarele după ceață. Sau ți-e rușine și nu poți să mă privești.

Rochefort a băut iar din vin.

– Tu... ai ceva ce îmi amintește de cineva, deși nu semeni cu ea, a șoptit Rochefort. O femeie pe care am iubit-o. Și pe ea am adus-o în Turn. Turnul ăsta.

– Cu un motiv întemeiat? a întrebat Dorotea.

– Da, a răspuns Rochefort încet. Da. A trădat-o pe regină, a trădat Sarance, chiar... şi pe mine.

– Nu a mai ieşit de aici?

– Nu în viaţă.

Dorotea s-a gândit la asta un timp. Rochefort nu a mai privit-o, ci a băut, după ce şi-a umplut iar pocalul.

– Presupun că eşti cumva ca un înger şi deci trebuie să lucrezi conform atribuţiei tale, care este să faci ce-ţi cere cardinalul, a spus Dorotea. Dar nu cred că Eminenţa Sa a avut un motiv întemeiat să mă aducă aici.

– Oamenii sunt mai complicaţi decât îngerii, a replicat Rochefort.

Dorotea a dat din cap, ca şi cum ar fi încuviinţat, dar era doar un gest politicos. Nu era convinsă că îngerii erau mai puţin complicaţi decât oamenii. În definitiv, conceptul de atribuţie era o invenţie omenească, iar de-a lungul vremii, magii angelici învăţaseră să le ceară îngerilor să facă multe lucruri diferite, care nu apăruseră iniţial în atribuţia lor definită istoric, ceea ce năştea întrebarea dacă până la urmă atribuţia chiar însemna ceva.

Au rămas în tăcere câteva minute, sorbind din pocale, înainte ca Rochefort să vorbească din nou.

– Îmi pare rău că te-am adus aici.

– Nu sunt genul care se frământă prea tare pentru ce s-a întâmplat sau ar putea să se întâmple, a răspuns Dorotea. Şi-a privit picioarele şi şi-a mişcat degetele. Cred că semăn cu mama în privinţa asta. Amândouă profităm cât mai mult de situaţie, oriunde ne-am

afla. Păşim pe nisip şi nu ne uităm înapoi să vedem cum ne şterg valurile urmele. Ne bucurăm de mişcarea valurilor în jurul picioarelor noastre şi de scoicile pe care le culegem. Şi nici nu privim prea departe în faţă.

– Trebuie să plec, a spus Rochefort, dar nu s-a mişcat.

– Crezi că dacă aş ruga-o pe Eminenţa Sa să-mi dea drumul, mi-ar da? a întrebat Dorotea.

– Nu, a răspuns Rochefort. Dar... ar putea să o facă dacă o rog eu.

Dorotea s-a uitat la ea şi de data asta Rochefort a privit-o în ochi.

– Vrei ceva în schimb? a întrebat pe un ton calm Dorotea. Chiar dacă semăn atât cu mama, cât şi cu tatăl meu când e vorba să mă culc cu cineva cu uşurinţă, asta e întotdeauna pentru că pur şi simplu vreau să fac dragoste cu persoana respectivă. Nu ca să câştig favoruri şi niciodată ca răspuns la o ameninţare.

Rochefort nu a spus nimic, dar s-a mişcat brusc, sărind de pe saltea. A lăsat vinul şi pocalele, şi-a luat de jos pălăria şi s-a îndreptat cu paşi mari către uşă. S-a oprit acolo, a apucat inelul pentru a o deschide şi a vorbit foarte încet, aproape către lemnul ferecat în fier şi nu către Dorotea, care o privea lung.

– Sper să nu ai niciodată vreun motiv să-ţi fie frică de mine, Dorotea!

Şi apoi a plecat, iar cheile au zăngănit în vreme ce uşa era încuiată.

TREISPREZECE

În vreme ce Liliath lăsa în urmă oraşul propriu-zis, ploaia s-a pornit în câteva reprize scurte, dar intense. Picături mari şi dese căzdeau preţ de un minut sau două, după care vântul îndepărta acel nor şi luna ieşea din nou, cel puţin până la următorul nor şi ropot de ploaie.

La început, respinşii au fost doar o parte din traficul general, dar la Crucea lui Nep asta s-a schimbat, căci era prea târziu în noapte pentru ca oamenii cinstiţi să se afle pe drumuri. Un torent continuu de hoţi, spărgători de case, jefuitori la drumul mare, borfaşi, hoţi de buzunare, escroci, trişori, cerşetori, boccii, înşelători şi toţi minunaţii membri ai Cetei Nopţii au ieşit de la Crucea lui Nep şi au luat-o pe drumeagul îngust care şerpuia în sus pe dealurile joase către est, spre balastieră.

Când Liliath şi respinşii au ajuns la destinaţia lor, cu puţin înainte de miezul nopţii, vântul a îndepărtat un nor încărcat de apă, dar care nu se scutura şi în momentul în care cerul a rămas senin înainte de sosirea următorului nor, la lumina strălucitoare a lunii, Liliath a văzut că Groapa nu era o singură scobitură în pământ, ci trei excavaţii uriaşe, trei cercuri concentrice, fiecare conţinând în interiorul

său o groapă şi mai adâncă. O cărare şerpuia în sensul invers acelor de ceasornic de-a lungul marginii excavaţiei exterioare, apoi o lua în sensul acelor de ceasornic pe lângă următoarea, apoi din nou îşi schimba direcţia şi devenea mult mai abruptă la cea din urmă, terminându-se cu o serie de trepte de lemn şi poteci şi, în cele din urmă, o scară foarte lungă care cobora în ceea ce putea fi o beznă deplină dacă nu ar fi fost cele câteva sute de respinşi din Ceata Nopţii adunaţi deja acolo, cei mai mulţi având în mână torţe aprinse, ici şi colo lumina devenind mai intensă datorită unui felinar.

Din loc în loc, printre respinşi, cenuşii în întuneric, se vedeau nişte siluete de marmură palidă, granit întunecat şi bronz lucitor. Unele se ridicau mult deasupra oamenilor, statui cu aripi, înalte de doi sau trei metri. Altele aveau dimensiuni umane sau chiar mai mici, deşi nu toate aveau formă umană. Erau acolo reprezentate Tronuri, creaturi geometrice ciudate, cu inele şi aripi, şi coroane; şi alte forme, care aminteau de bestii, deşi aveau aripi şi nimburi care indicau că erau un soi de îngeri.

Liliath a simţit prezenţa statuilor lui Chalconte chiar înainte să coboare în adâncuri, strecurată într-un şir lung de respinşi. A fost surprinsă de senzaţia prezenţelor angelice potenţiale, căci statuile lui Chalconte erau, potrivit celor citite de ea, un eşec total.

Erau un eşec, se gândea ea, dar la mustaţă. Chalconte încercase să facă nişte icoane care aveau înălţime şi lăţime şi greutate, considerând că asta va uşura invocarea, căci va ancora îngerul mai puternic de lumea muritorilor şi astfel va reduce preţul în durată de viaţă plătit de cel care invoca.

Nu reușise. Statuile nu funcționaseră ca icoane, dar cu fiecare pas Liliath simțea rămășițele prezenței multor îngeri. Chalconte reușise să închidă în piatră și bronz o scânteie din esența individuală a fiecărui înger.

Liliath a zâmbit, arătându-și dinții micuți și foarte albi, ca o pisică încântată să descopere un șoarece prins într-un colț. Chalconte, faimosul mag și eretic, încercase iar și iar, cu statuie după statuie, să facă ceva ce ea reușise încă de timpuriu și întrecuse cu mult.

Și mai bine, Liliath putea chiar să folosească acele fărâme minuscule de putere angelică închise în statui. Deși avea să facă asta doar dacă devenea absolut necesar, căci magii din orașul aflat în apropiere aveau să simtă această acțiune, inclusiv cardinalul...

– Se pare că destui dintre ai noștri au primit mesajul, a șoptit Sevrin, când șirul lung de oameni de pe potecă s-a oprit pentru a-i îngădui cuiva care alunecase să se ridice. A arătat în jos către groapa cea mai adâncă. Ai noștri în dreapta – Bisc e lângă statuia aia grasă –, iar Râma și oamenii ei în stânga.

– Care e Râma? a întrebat Liliath.

– Femeia de lângă tipul ăla solid cu felinarul, a spus Sevrin. Vezi bățul ăla din mâna ei? E o cange de bocciu, cu un cârlig ascuțit la un capăt. Îl folosesc să adune lucrurile din canale, dar e și o armă bună.

– E bătrână, a remarcat Liliath.

Râma părea trecută bine de șaizeci de ani și era cocoșată de cât umblase aplecată prin canale, căutând diverse lucruri. Își pierduse o ureche, care, după cum arăta, îi fusese mușcată, iar din păr îi rămăseseră doar câteva șuvițe, împletite și încolăcite strâns peste capul ei, sugerând poate motivul poreclei sale.

– Mă aşteptam la un pretendent tânăr, a spus Liliath.

– Viclenia e mai importantă decât orice altceva pentru Ceata Nopţii, a replicat Sevrin. Tinereţe sau forţă sau ce-o mai fi. Iar Râma este foarte vicleană. Era cât pe-aci să nu aflăm despre provocarea asta. Nici acum nu sunt sigură...

Sevrin a tăcut când şirul de oameni s-a pus din nou în mişcare şi în acelaşi timp Bisc a ridicat privirea şi a văzut-o mai întâi pe Sevrin şi apoi pe Liliath. Deşi purta ca de obicei masca şi era întuneric, Liliath şi-a dat seama, din felul în care s-a îndreptat brusc, că prezenţa ei era o surpriză neplăcută. Nu o voia acolo.

Ea a zâmbit din nou, în mod deliberat, silindu-se să nu arate furia care clocotea în ea. Toate astea nu erau necesare şi puteau să-i strice planurile. Nu putea îngădui aşa ceva.

Când au ajuns în fundul gropii, oamenii din faţă s-au despărţit, ducându-se într-o parte sau în alta, la Biscaray sau Râmă.

Era un spaţiu liber între cele două grupuri şi acum, că se apropiaseră, Liliath a observat că mai exista o groapă, care marca hotarul între cele două facţiuni. O groapă nu mai mare de fapt de nouă metri în diametru, dar nu putea vedea cât de adâncă era, ceea ce o făcea să creadă că era într-adevăr foarte adâncă. Existau două scări, de-o parte şi de alta, prinse una de alta cu sfoară, care, spre deosebire de treptele mai solide şi potecile de sus, arătau ca şi cum tocmai fuseseră construite pentru acea seară.

Pe când mergeau pe lângă marginea ultimei gropi, Biscaray a venit să le întâmpine. Aici, în public, nu s-a plecat în faţa lui Liliath şi nici nu i-a acordat vreo atenţie specială, salutându-i pe Sevrin şi pe ceilalţi împreună. Dar când au intrat în mijlocul grupului lui,

s-a aplecat către Liliath, o şoaptă răguşită menită doar pentru urechea ei.

– Milady! Nu trebuia să vii aici.

– S-ar putea să ai nevoie de ajutorul meu, a spus Liliath. Şi-a rotit privirea prin groapă. Părţile sunt egale ca număr. Când începe lupta? Şi cine ar trebui să moară primul? Râma?

– N-o să fie o luptă generală, a răspuns Biscaray. Forţele sunt prea apropiate. Râma spera să ţină secretă întâlnirea şi să mă termine. Dar acum, că n-a mers, n-o să îndrăznească să pornească o bătaie generală.

– Şi atunci ne întoarcem cu toţii în oraş?

– Nu. O să fie o singură luptă, în doi, jos în gaură.

– Tu cu bătrâna? a întrebat Liliath.

Nu i se vedea fruntea încruntată sub gluga strânsă în jurul feţei, dar a sugerat-o încreţirea nasului.

– Cu luptătorul ei, a răspuns Biscaray. Kate Posaca, femeia de lângă ea. Practic nu iese niciodată din canale, doar dacă Râma vrea să fie cineva omorât. Noaptea, bineînţeles, sau undeva pe sub pământ. Se zice că vede în întuneric. De-asta au vrut Judecata aici, desigur.

Liliath şi-a lăsat capul într-o parte, studiind-o pe Kate, femeia mai înaltă, mai tânără şi considerabil mai musculoasă de lângă Râmă. Purta veşminte zdrenţuite de respins, legate pe ea la întâmplare, dar strâns, şi acolo unde pielea nu era acoperită, pe mâini şi faţă, era mânjită cu rotocoale de lut sau un soi de vopsea cenuşie. Şi-a întors faţa din lumină când felinarele şi torţele s-au mişcat, şi gura i s-a deschis puţin, dând la iveală dinţii vopsiţi în negru şi piliţi ca să fie ascuţiţi.

– Ce arme folosește? a întrebat Liliath, căci nu vedea niciuna.

– Nu e voie cu arme în gaura de înfruntare, a spus calm Biscaray. Nu aici. De-asta a ales-o Râma. Dacă era vreunul dintre celelalte locuri ale noastre – să zicem Moara lui Archer –, aș fi fost eu în avantaj. Dar aici, în întunericul din gaură, fără arme... O să fac tot ce pot, dar s-ar putea să trebuiască să-ți găsești un alt servitor, milady.

– Nu cred..., a început să spună Liliath, dar a fost întreruptă de un strigăt brusc, preluat și repetat de mulțimile din cele două părți.

– Înfruntare! Înfruntare! Cine e Regele Nopții? Cine e Regele Nopții?

Râma a fost prima care a răspuns. Cățărată în picioare pe umerii unei statui a îngerului Jeravael, și-a ridicat cât mai sus cangea de bocciu. Încet, strigătele s-au stins, chiar și pe partea lui Biscaray, până ce în groapă s-a lăsat liniștea și nu s-au mai auzit decât șuieratul și pocnetul torțelor care ardeau, și câte o tuse înăbușită sau un târșâit de picioare.

– Franz Mână-Uscată a fost Regele Nopții, a strigat Râma.

Vocea ei era adâncă și răsunătoare, pentru a fi auzită bine. Femeia știa cum să se adreseze unei mulțimi.

– Dar a fost omorât, departe și-n împrejurări ciudate. Biscaray își zice Regele Nopții, da' nu e. N-a fost aclamat, n-a înfruntat o contestare. Până acu', căci eu îl contest. Eu sunt Râma, adevăratul Rege al Nopții!

– Râma! Râma! Râma! i-a răspuns mulțimea în urale.

Adepții lui Biscaray au rămas tăcuți, mulți ținându-și strâns armele, cu trupurile încordate și gata de acțiune.

Încet, uralele s-au domolit. Biscaray a dat din cap şi s-a urcat pe o statuie de bronz al unui înger din Tronuri, aşezându-şi tălpile pe aripile lui. A ridicat mâna, fără să o strângă în pumn, ca şi cum le făcea semn unor prieteni.

– *Eu* sunt Regele Nopţii, a rostit el.

Nu a strigat, şi vocea lui era puţin înăbuşită de masca pe care o purta mereu, acum ascunzând faptul că nu avea cicatrice şi nici carnea însemnată, pe care Liliath o vindecase. Dar asta doar a făcut ca toată lumea să asculte mai atent.

– Aşadar, mă conteşti, Râmă? Prin aclamaţii sau luptă în doi?

Ochii Râmei au sclipit în lumina felinarului când s-a uitat în stânga şi în dreapta, o evaluare de ultim moment a forţei relative a celor două părţi. Dar era limpede că erau aproape în număr egal, poate chiar Biscaray avea mai mulţi. Şi încă mai veneau respinşi pe trepte şi poteci, şi cei mai mulţi dintre întârziaţi aveau cel mai probabil să-l sprijine pe Biscaray şi nu pe Râmă. Aclamaţiile aveau să-l favorizeze pe Biscaray.

– Luptă-n doi, a spus ea.

– Îndrăzneşti să mă înfrunţi? a întrebat Biscaray. Ce curajos din partea ta!

Chiar şi câţiva din partea Râmei au chicotit la asta.

– Luptătorul meu, a spus Râma, abţinându-se de la o replică furioasă. A arătat spre Kate Posaca, iar aceasta a rânjit la ea ca un câine la stăpânul său. În gaură, aşa cum zice datina, a continuat Râma. Datină pe care tu sperai s-o eviţi, Bisc! Îl înjunghii pe Franz în spate şi toate-s bune, crezi tu, da' acum tre' să cobori în gaură.

– Nu l-am înjunghiat pe Franz în spate, a spus Bisc, foarte sincer.

Dar înainte să mai apuce să zică ceva, Liliath s-a repezit sus lângă el, ţinându-se în echilibru pe aripa întinsă, apucându-l pe Biscaray de umăr ca şi cum era cât pe ce să cadă, deşi nu avea nevoie să facă asta. În schimb, l-a apăsat cu degetele, oprind ceea ce se pregătea el să zică.

– Eu sunt luptătorul lui Biscaray, a strigat ea. Regele Nopţii nu are nevoie să-şi murdărească mâinile cu una ca tine.

Râma s-a holbat la ea, cu ochii ei bătrâni pătrunzători, sclipind roşii în lumina torţelor.

– Şi cine eşti tu? a întrebat. Un asasin, pun rămăşag, de-l costăluieşti pe tânărul Bisc nişte bani frumoşi. Da' nu poţi folosi lamele alea în gaură. Tre' să respecţi datina veche, datina noastră.

Liliath a dat din umeri teatral şi şi-a scos încet pumnalele, pe care le-a întins cu mânerul înainte lui Sevrin. Îl simţea pe Biscaray încordat sub mâna ei, vrând să spună sau să facă ceva, dar a rămas supus sub apăsarea degetelor ei.

– N-am avut niciodată nevoie de o lamă ca să calc pe o râmă, a strigat Liliath. Sau să strivesc trupul unei râme sub gheata mea.

Kate Posaca a şuierat, dezgolindu-şi dinţii ascuţiţi.

– Râmele sunt cele ce conduc, jos în întuneric, a spus Râma. Pân' la urmă, râmele sunt cele ce mănâncă totul.

– Nu pot să zic însă c-am auzit că *întâi* omoară pe cineva, a replicat Liliath. Biscaray e Regele Nopţii. Hai să dovedim asta, şi repede! Cine coboară prima în gaură?

– Coborâţi împreună, a spus Râma. Aşa cum e datina. Ar trebui să ştii asta. Care ţi-e numele? Nu de alta, da' ca să ne amintim de tine după ce nu vei mai fi.

– Cred că o să-ţi aminteşti oricum, a spus Liliath, şi din voce îi dispăruse orice urmă de zeflemea. Pentru scurtă vreme, câtă ţi-a mai rămas. Dar pentru că trebuie să am de-a face cu o râmă, de ce să nu-mi spui... Şarpele lui Biscaray?

Bătrâna a ridicat din umeri.

– Spune-ţi cum îţi place. Nu contează. Omoar-o pentru mine, Kate!

Kate Posaca a rânjit şi s-a apropiat de scara de pe partea ei. Se mişca într-un fel ciudat, uşor adusă de spate, dar agilă ca o maimuţă. Nu şi-a lăsat capul în jos, ci şi-a ţinut bărbia ridicată, cu ochii aţintiţi asupra lui Liliath.

Biscaray s-a aplecat către Liliath.

– Poţi să te retragi, i-a şoptit el agitat. Să nu crezi că poţi s-o omori cu molima sângelui de cenuşă, ca pe Franz. Asta doar va crea alte probleme.

– O s-o omor pur şi simplu, i-a răspuns ea tot în şoaptă. Şi o să termin cu distragerea asta. Ar fi trebuit să-mi spui de ea, înainte să ajungem la asta.

– Eu... nu mă aşteptam la nicio contestare, a îngăimat Biscaray. Dar nu trebuie să rişti. Kate Posaca e mortală...

– Vrei să spui moartă, sau în curând va fi, l-a întrerupt Liliath.

A coborât de pe statuie, iar mulţimea s-a despărţit pentru a-i face loc să se ducă la scara de pe partea ei a găurii.

În faţa ei, Kate Posaca a scuipat în adâncuri şi apoi brusc s-a repezit la scara ei, alunecând în jos pe ea mai degrabă decât coborând fuscel cu fuscel. Dar Liliath a fost la fel de rapidă, adoptând aceeaşi tehnică. Lemnul aspru i-a zgâriat palmele prin mănuşile moi

de piele, dar n-a dat importanţă, proptindu-se cu latura ghetelor în scară ca să încetinească şi să se uite în jos pentru a-şi da seama cât mai avea de coborât.

Liliath putea vedea în întuneric. Toate simţurile ei erau mai intense. Totodată, era mai puternică şi mai rapidă decât orice muritor, şi de aceea nu se temea de niciun duşman.

Această încredere prea mare în forţele ei era cât pe ce să o termine. Pe când se apropia de fundul găurii, după ce coborâse cel puţin optsprezece metri şi mai avea poate vreo şase, şi-a dat seama că Râma deja trişase. Acolo jos erau oameni, nişte siluete vagi care credeau că stau într-o beznă totală. Şi, după cum se auzea, aşteptând la picioarele scării, pregătiţi cu un năvod cu plumbi.

La vreo trei metri şi jumătate de capătul scării, de siluetele neclare şi de albul ochilor celor care pregătiseră ambuscada, pe care vederea superioară a lui Liliath le deslușea, ea a sărit. Oamenii au ridicat năvodul, dar prea încet. Liliath i-a simţit marginea îngreunată cu plumbi atingându-i spatele când a aterizat pe unul dintre oameni, trântindu-l la pământ şi strivindu-l, totodată atenuându-i ei căderea. L-a lovit în gât în momentul impactului, strivindu-i traheea, şi în aceeaşi clipă a ţâşnit deoparte şi s-a îndepărtat iute.

Mai erau doi, şi Kate Posaca undeva în cealaltă parte. Nici fundul găurii nu era foarte clar, aşa cum crezuse Liliath – din nou, cu prea multă încredere în sine. Putea deslușI nişte siluete înalte, nişte forme învăluite în întuneric. Gaura era presărată cu bolovani mari şi cu câteva statui care căzuseră, doi îngeri cu aripi, de mărimea unor oameni, şi unul din Tronuri, având de vreo două ori dimensiunea celorlalţi.

Ceilalţi aruncători de plasă îşi strângeau în tăcere năvodul pentru un nou atac. Din mişcările lor şi din felul în care stăteau, Liliath ştia că n-o puteau vedea. Dar erau boccii, obişnuiţi să vâneze comori, şi oameni, şi şobolani în canalele şi catacombele întunecate de sub oraş, cu auzul sensibil la cea mai mică mişcare. Probabil stăteau concentraţi să-i audă răsuflarea, gâfâitul care venea odată cu teama şi lupta explozivă.

Ceea ce, din nefericire, nu îi ajuta, căci Liliath îşi domolise deja răsuflarea şi acum stătea ghemuită într-o tăcere absolută, ascultând la rândul ei.

Oamenii s-au strâns unul într-altul, iar unul a bătut cu un deget pe dosul mâinii celuilalt. Apoi s-au mişcat la unison, aruncând plasa acolo unde căzuse compatriotul lor, căci auziseră sunetul ultimelor spasme ale mortului.

Când s-au apropiat ca să pipăie ce prinseseră, Liliath a atacat. L-a lovit pe primul cu piciorul în vintre, forţându-l să se lase în jos, în vreme ce l-a prins de cap şi i l-a răsucit la 270 de grade, iar pocnetul oaselor a răsunat în gaură. Apoi a prins de subsuori trupul care cădea şi l-a aruncat peste tovarăşa lui, trântind-o la pământ. Când acest al doilea atacator s-a chinuit să se elibereze, Liliath a găsit cuţitul din cureaua bărbatului, l-a scos şi a înjunghiat de două ori. Dar în timp ce făcea asta, ceva a şuierat prin aer şi Liliath a ţipat, mai mult de furie decât de durere, când o săgeată de arbaletă i-a pătruns în partea dreaptă a pieptului, sub claviculă, deasupra sânilor.

Kate Posaca era acolo, lăsând să cadă din mâna dreaptă una dintre arbaletele mici ale respinşilor, cu un felinar micuţ cu un muc de lumânare în mâna stângă, cu clapeta trasă astfel încât doar o rază

foarte îngustă de lumină ieșea, suficientă pentru a-și putea trimite săgeata. Și-a scos un pumnal din mânecă, și în aceeași clipă Liliath și-a aruncat cuțitul, iar lama a zburat direct în ochiul stâng al femeii.

Kate Posaca a căzut fără să scoată un sunet, cu excepția bufnetului înfundat când a lovit pământul.

Liliath a rămas complet nemișcată, ascultând. Auzea zumzetul stins al mulțimii aflate departe deasupra, dar nimic altceva.

A pipăit săgeata, tresărind de durere când s-a mișcat puțin. A întins mâna peste umăr și degetele ei i-au atins vârful. O străpunsese, și când a expirat, pe buzele ei s-a ivit sânge. Un sânge ciudat de luminos, care scânteia cu propria lumină argintie.

Liliath știa că săgeata îi atinsese plămânul. Orice persoană normală ar fi fost deja prăbușită, în pragul morții. Chiar atât de diferită cum era, Liliath avea să se înece în cele din urmă în propriul sânge, asta dacă nu cumva o vindeca magia angelică.

Nu avea nicio icoană la ea, un risc pe care și-l asumase în cazul în care avea să fie căutată sau ar fi fost contestată identitatea ei ca membră a Cetei Nopții. Fără Gwethiniel, care să o întregească, sau Beherael, care să oprească sângerarea, sau Herreculiel, care să grăbească înlocuirea sângelui.

Liliath a simțit cum urcă în ea furia, acoperind durerea. Nu putea să moară. Avea un destin care nu putea fi schimbat de niște simpli muritori și de câteva săgeți de arbaletă.

Nu avea la ea icoane. Dar existau acele fragmente ciudate de putere angelică în statuile de lângă ea, și în cele de deasupra, și Liliath era singura dintre toți muritorii care știa cum să le acceseze și să absoarbă în ea puterea lor brută.

Într-adevăr, Chalconte înlesnise lucrurile pentru ea, căci în mod normal trebuia să invoce mai întâi îngerul, să-l domine și încet-încet să-i preia puterea. Dar magul eretic făcuse deja toate astea. El pur și simplu nu știa ce reușise, sau cum putea fi folosită puterea pe care o atrăsese în statuile lui.

Liliath a ținut cu mâna dreaptă săgeata de aripioare și s-a răsucit ca să prindă celălalt capăt, chiar de sub vârful ei. Nu a fost o mișcare ușoară, dar a reușit să o apuce bine – și astfel a rupt săgeata.

Nu a încercat să-și stăpânească țipătul, pe jumătate agonie și pe jumătate furie. Ecoul lui a răsunat în sus și afară din gaură, și ea a auzit mulțimea tăcând și a văzut lumina apropiindu-se de marginea găurii când respinșii s-au uitat în jos și au încercat, fără succes, să vadă ce se întâmpla.

Frângerea săgeții îi agravase rana. Liliath și-a văzut sângele argintiu, strălucitor, țâșnindu-i peste degete și și-a dat seama că deabia se mai putea ține pe picioare, în ciuda puterilor angelice pe care le înmagazinase în ea cu mult timp în urmă.

Acea putere trebuia sporită, și încă repede. Liliath a căutat în jur cu privirea, simțind prezențele din statuile căzute de lângă ea, aici, în fundul găurii. Le știa, și le-a luat numele înlăuntrul ei, în pofida rezistenței lor slabe, căci îngerii încă mai erau legați de eurile lor mărețe din ceruri. A ignorat strigătele jalnice din capul ei pe când îngerii fragmentați încercau să scape de legăturile în care îi prinsese Chalconte, închisorile lor de marmură sau bronz. Încercau să fugă, să nu fie folosiți.

Dar, la fel ca întotdeauna, voința lui Liliath a fost mai puternică. A triumfat asupra lor, le-a absorbit puterea și și-a însușit-o.

Durerea s-a domolit, dar nu a dispărut. Liliath a respirat adânc, încet. Sângele nu mai bulbucea la gura ei. Marginile rănii crestate din pieptul ei s-au strâns, dar nu s-au închis de tot.

Nu luase suficientă putere angelică brută pentru a se vindeca pe deplin.

Liliath s-a uitat în sus, la cerul ceva mai luminat, cu nuanţe de roşu, de deasupra găurii şi din jurul ei, unde respinşii îşi ţineau torţele.

Era un risc uriaş, dar trebuia să o facă. Nu putea să rămână rănită. În plus, riscul imediat nu era pentru ea, ci pentru respinşii de deasupra. Oricine atingea o statuie din care ea absorbise îngerul avea să capete molima sângelui de cenuşă sau avea să devină o bestie...

Liliath a început să caute din nou statuile cu puterea minţii, pipăind după cele mai puternice rămăşiţe, căutându-le numele şi natura. Le simţea pe toate în mintea ei, toate acele cioturi jalnice de putere angelică închisă în piatră sau bronz.

Două dintre ele erau mai puternice decât celelalte, probabil erau Virtuţi sau Puteri. Una se afla pe partea lui Bisc a găurii, cealaltă pe partea Râmei.

Liliath a zâmbit din nou şi şi-a concentrat voinţa asupra lui Darshentiel, cel de pe partea Râmei. A simţit rămăşiţa pâlpâind şi ţâşnind în toate direcţiile, căutând disperată o scăpare. Dar Liliath a tras-o în ea, bucurându-se de propria putere şi dominaţie.

Rana i s-a închis complet, respiraţia i-a devenit adâncă şi regulată. Avea toate simţurile ascuţite intens.

S-a dus la unul dintre respinşi şi a rupt o fâşie din veşmântul lui, cu care s-a şters la gură şi şi-a curăţat hainele, îndepărtând

petele sângelui ei ciudat, sclipitor. Nu trebuia să vadă nimeni asta. Dar nu a reuşit să-l îndepărteze pe tot. Fărâme de lumină îi rămăseseră pe haine, până ce a înmuiat cârpa în sângele respinsului şi şi-a acoperit petele.

După ce a terminat, s-a dus la scară şi a început să urce, iute ca un păianjen, chiar în clipa în care sus au început să se audă ţipete. Nu era ceva la care să nu se fi aşteptat, dar s-a căţărat şi mai repede, cu mâinile şi picioarele abia atingând fusceii, şi ţipetele au devenit deslușite, amestecate cu pocnetele bruşte ale pistoalelor şi muschetelor, cu sunetul corzilor de arbalete vibrând, şi, desigur, cu strigătele „Bestia! Feriţi-vă de bestie!"

PAISPREZECE

Cardinalul Duplessis s-a trezit dintr-odată, cu o tresărire. Pentru o clipă, nu a ştiut ce o trezise, apoi a auzit din nou sunetul. S-a uitat afară prin deschizătura draperiilor, trase pe jumătate, din jurul patului ei aurit, cu baldachin. Camera era tăcută, ferestrele oblonite, uşa închisă. Ceasul mare de pe poliţa căminului ticăia ca de obicei, iar acele lui erau la două şi la trei. Ceea ce o trezise era un sunet grav, foarte grav, un zăngănit adânc pe care-l cunoştea bine, deşi nu-l mai auzise de mulţi ani.

– Anton! a strigat ea, coborând din pat şi încălţându-se în papucii căptuşiţi cu blană. Anton!

Uşa s-a deschis şi în prag a apărut funcţionarul ei de noapte, Anton, cu un felinar în mână, care lumina alături de mucurile de lumânare din sfeşnicul de pe pupitru. Un pursuivant stătea în spatele lui, o femeie, cu sabia deja scoasă din teacă. Dar nu exista niciun duşman, niciun intrus venit pe horn sau pe fereastra de la etajul al treilea. Cardinalul îşi pusese un halat stacojiu peste cămaşa de noapte şi se îndrepta către pupitru, unde erau aşezate cele mai importante icoane ale ei, coliere, broşe şi inele, iar pe poliţa de sus, singură, separată de celelalte, cea mai mică, dar cea mai puternică, cea a lui Ashalael.

– Da, Eminenţă!

– Trimite după căpitanul Rochefort. Dublează garda aici şi pune să fie alertate companiile de la Fortăreaţa Stelată să-şi preia posturile. Toate porţile oraşului să fie închise. Anunţ-o pe Dartagnan la Palatul Reginei... spune-le că se apropie o primejdie, încă nu ştiu ce.

– De îndată, Eminenţă!

A dispărut, strigând către funcţionarii inferiori care, asemenea lui, lucrau noaptea ca să pună pe hârtie tot ceea ce cardinalul poruncise în timpul zilei, şi ca să fie pregătiţi pentru nopţile ei albe. Pursuivantul şi-a băgat sabia în teacă şi a stat în pragul uşii, care rămăsese deschisă.

Cardinalul s-a aplecat peste pupitru. Toate icoanele tremurau, vibrând pe tăblia bine lustruită, trepidând mai aproape de icoana lui Ashalael, de pe poliţa de deasupra. În acelaşi timp, scoteau acel sunet jos, sunetul unei note de bas scoasă de o coardă de harpă ciupită încet, undeva foarte departe. Ceva le tulburase, o lucrare intensă sau neobişnuită de magie angelică, ce se desfăşura în apropiere.

Andrea Duplessis a privit lung icoanele, întrebându-se dacă venise cumva momentul să-l convoace pe Ashalael, ceva ce voia şi totodată o speria. De trei ori îl invocase pe Arhanghel, şi plătise preţul. O altă invocare avea probabil să-i aducă sfârşitul, şi totuşi, nu era nimeni care să decidă în locul ei. Cel puţin nimeni pe care să-l considere că merita cumplita responsabilitate de a fi cardinal de Sarance şi invocator al lui Ashalael. Mai rău, erau atât de mulţi sfătuitori răi în jurul reginei, încât nu magia lui Ashalael era cea de care avea nevoie regatul, ci de mâna sigură a cardinalului pe cârma corabiei care era ţara.

Sau cel puțin așa își spunea ea.

Dar, în lipsa invocării, avea să comunice cu Ashalael, cu un preț mai mic, dar nu de neglijat. El nu avea să acționeze, și uneori chiar răspundea într-un fel atât de distant și de misterios, încât comunicarea era inutilă, prea tainică pentru a o înțelege.

Dar trebuia să o facă.

Cardinalul a pus un deget pe icoana lui Ashalael. Imediat, toate celelalte icoane au rămas nemișcate. Ea a respirat adânc și, fără să vorbească cu voce tare, și-a îndreptat voința către unirea cu îngerul în ceruri.

Ashalael! Ashalael! Nu te invoc, ci doresc doar cuvinte. Ce se petrece în regatul Sarance, încât tulbură așa cerurile?

La început, nu a venit niciun răspuns. Dar a simțit o prezență, o greutate mare la celălalt capăt al unei linii fine, ca și cum se dusese să pescuiască în ape adânci și simțea prima mușcătură ușoară a ceva imens și îndepărtat.

Ashalael! Ashalael! Nu te invoc, ci doresc doar cuvinte.

Mâna a început să-i tremure când a simțit îngerul apropiindu-se. Și-a apucat încheietura cu mâna stângă, ca s-o țină nemișcată, și a respirat din nou adânc.

Dintr-odată, ceasul de deasupra căminului a început să bată și acele să se învârtească invers. În cămin au apărut niște vârtejuri mici, sclipitoare, care săreau și se roteau. Celelalte icoane au început să trimită sunete discordante de harpă, ca și cum cineva nebun încerca să cânte la patru harpe odată, cu mâinile și cu picioarele. Pursuivantul din cadrul ușii a făcut un pas înapoi și a rămas complet nemișcat.

Cardinalul a simţit umbra unor aripi mari deasupra sa şi în cameră s-a făcut frig. S-a înfiorat sub halatul ei căptuşit cu blană de jder şi a vorbit pentru a treia oară.

Ashalael! Ashalael!

Cuvinte ca nişte ţurţuri i-au străpuns creierul. Nu le-a auzit, doar le-a simţit.

Sunt aici.

Duplessis s-a chinuit să-şi rostească întrebarea.

Ce tulbură regatul? Cine? Unde?

Ashalael a răspuns, în felul său.

Greutatea vocii lui a făcut-o să se înmoaie şi să se prăbuşească spre podea, dar cumva a reuşit să adune suficientă putere cât să-şi tragă mâna de pe icoană şi să trimită prezenţa copleşitoarea a lui Ashalael înapoi de unde venise, căci Arhanghelul, atât de şovăielnic la început, devenea din nou interesat de lumea muritorilor şi dorea să se manifeste pe deplin.

Ceea ce, era sigură acum, ar fi omorât-o. Acea invocare finală trebuia păstrată pentru ceva de absolută necesitate, ceva care, fără discuţie, era de o importanţă extremă pentru regat.

– Eminenţă, aveţi nevoie de ajutor?

– Nu, nu, a răspuns cardinalul cu vocea gâtuită.

Şi-a îndeptat spatele, cu mâna încleştată de birou. Răspunsul lui Ashalael îi umplea mintea. A şoptit pentru sine cuvintele lui, încercând să înţeleagă exact ce voise să spună Arhanghelul.

Magul ucigaş culege sfărâmătura de îngeri în rana adâncă a pietrei.

– „Magul ucigaş", a repetat cardinalul.

S-a încruntat şi s-a înfiorat, căci asta sporea durerea de cap care i se întindea rapid în orbite. Nu-l mai auzise niciodată pe Ashalael folosind această expresie şi nici nu citise despre ea în rapoartele cardinalilor anteriori. Dar poate că era o descriere, nu un nume... un mag care omora oameni. Era foarte greu să faci îngerii să omoare pe cineva în mod direct, dar nu imposibil. De obicei, asta putea fi aranjat indirect, astfel încât îngerul să nu-şi dea de fapt seama că lucrarea sa avea să ucidă.

Da, un mag criminal. Un mag ucigaş. Asta era destul de clar.

„Sfărâmătura de îngeri..." nu însemna mai mult pentru ea, deşi îşi amintea totuşi vag că văzuse undeva acest termen. Dar acum capul o durea îngrozitor de tare; era greu să gândească. S-a întors cu spatele la birou şi s-a dus clătinându-se până la un scaun, pe care s-a prăbuşit.

– Anton! a strigat, ţinându-şi mâna zbârcită, tremurândă, peste ochi. Vinul de ghimbir şi o compresie pentru ochi!

– Da, Eminenţă, imediat. Şi doctorul Degarnier? Sau să trimit la Fortăreaţă după magistrul Hazurain?

– Da, Degarnier, a murmurat cardinalul.

Capul şi ochii o dureau îngrozitor şi brusc i s-a făcut teamă că asta ar putea însemna o hemoragie în creier. Un atac cerebral, care putea duce la moarte sau damblagire, dacă nu era evitat de vindecarea angelică.

– Grăbeşte-te!

Dar, cu toată durerea care o seca, încerca să dezlege enigma răspunsului lui Ashalael. „Rana adâncă a pietrei" asta era o altă expresie pe care o citise undeva sau o auzise. S-a concentrat,

forțându-și voința formidabilă să ignore durerea, greața care urca în ea, separându-și intelectul de trup.

Încet, amintirile și gândurile s-au legat, au născut gânduri noi, s-au închegat.

Rană în piatră... o tăietură... o despicătură... o viroagă... o carieră de piatră... marea balastieră aflată la sud de oraș, umplută de șase ori, redeschisă de inundații, folosită pentru a arunca ciudatele statui ale lui Chalconte care păreau o greșeală, nu icoane, dar exista ceva... rămășițe... sfărâmătură...

– Rochefort! A ajuns Rochefort?

– Nu încă, Eminență. Nu e în Palat. Mesagerii s-au dus acasă la ea și la Fortăreața Stelată.

– Mai trimite mesageri, a murmurat cardinalul.

Nu se putea uita la funcționar. Deși stătea cu ochii închiși, sub pleoape îi fulgerau lumini, puternice ca niște artificii.

– Spune-i să ia două... nu, trei... trupe de pursuivanți și să meargă la vechea balastieră de lângă Crucea lui Nep. Să caute un mag... aresteze... pericol.

Luminile au devenit mai intense, și cardinalul s-a lăsat în cele din urmă în voia lor, cufundându-se în întunericul inconștienței.

Trezită de răpăitul puternic și insistent al tobelor, Agnez a sărit din pat și s-a repezit să-și pună nădragii și vesta, căci dormise în cămașă și lenjerie de corp. Încă nu avea uniforma completă de muschetar, dar și-a tras pe ea tunica neagră cu argintiu ca și cum ar fi purtat-o de o mie de ori până atunci și și-a îndesat pe cap pălăria

neagră cu pene argintii în timp ce se aşeza la loc pe pat ca să-şi tragă cizmele.

Ceilalţi trei cadeţi din camera ei nu s-au dovedit la fel de iuţi şi nici la fel de siguri în mişcări, cu încăperea luminată doar de felinarul de noapte cu clapetă care atârna deasupra uşii. Bombănind şi frecându-şi ochii, încă se schimbau când Agnez era complet echipată, cu sabia şi pistoalele la centură, muscheta în mână şi bandulieră peste umăr.

În vreme ce îşi controla catarama de la bandulieră şi se asigura că toate cartuşele stăteau drepte, uşa s-a dat de perete şi o siluetă uriaşă s-a aplecat pentru a păşi înăuntru, borul pălăriei sale atingând felinarul, chiar dacă se afla la aproape doi metri jumătate de la podea.

– Ho! a strigat Sesturo. Unul dintre copilaşi nu e foarte somnoros! Vino cu mine, Descaray! Voi, ceilalţi, prezentaţi-vă la Gruppe după ce terminaţi să vă faceţi frumoşi!

Gruppe era ofiţerul de instrucţie, o femeie mai în vârstă şi ursuză, musculoasă şi cu o voce care putea străpunge o armură. La fel ca în cazul multor muschetari, numele ei era o invenţie, cum erau şi Franzonne şi Sesturo. Era o veche tradiţie printre muschetari ca cei de origine foarte nobilă să renunţe la numele lor şi la orice moştenire, pentru a intra în serviciul reginei. În cazul lui Gruppe, nasul ascuţit care evoca o asemănare considerabilă cu regina Sofia sugera că ea provenea într-adevăr din cea mai înaltă nobilime.

Agnez l-a urmat afară pe Sesturo, oprindu-se doar pentru a le zâmbi şi a le face cu mâna tovarăşilor ei, dintre care unul a aruncat spre ea, fără tragere de inimă, cu o gheată. Îi cunoscuse doar

în după-amiaza dinainte, dar deja luptaseră unul împotriva altuia la antrenamente şi Agnez câştigase, apoi îşi pierduse jumătate din bani jucând Treisprezece cu ei, astfel stabilind relaţii prietenoase în toate felurile.

Răpăitul tobelor a încetat când au ieşit dn cazarmă şi s-au îndreptat spre terenul de paradă, cei patru toboşari – trei fete şi un băiat – alergând să-şi ia poziţia în partea din spate a formaţiei. Câţiva întârziaţi se grăbeau şi ei să se alăture companiei, toţi veterani. În vreme ce majoritatea muschetarilor locuiau în oraş, în locuinţele proprii, una dintre cele patru companii ale regimentului trebuia să se afle în permanenţă în cazarma din Fortăreaţa Stelată sau în cea din Palatul Reginei. La fel şi cadeţii, deşi erau doar opt în prezent, cei din camera lui Agnez şi din cea alăturată, care în mod clar nu se treziseră nici ei suficient de rapid pentru Sesturo, căci niciunul nu se afla aici.

Soarele tocmai răsărea, dar nu se înălţase suficient pe cer pentru a oferi prea multă lumină, mai ales cu prezenţa norilor de ploaie adunaţi în forţă, ale căror contururi întunecate erau colorate de zori cu dungi subţiri de roşu.

– Stai lângă mine! a mormăit Sesturo, strecurându-se la locul lui la capătul rândului din faţă.

Agnez a rămas lângă el, imitând ţinuta celorlalţi, un soi de poziţie de drepţi relaxată, poziţia politicoasă a unor aristocraţi care aşteaptă nişte veşti importante, mai degrabă decât cea a unor câini bine dresaţi care se tem de lupte.

– Ce se întâmplă? a întrebat Agnez.

– Cine ştie! a răspuns Sesturo, zâmbind. Şi-a lovit una de alta mănuşile imense. Dacă avem noroc, ne aşteaptă o luptă. Uite-o pe Decastries, poate o să ne spună ea ce se întâmplă!

A zis-o ca şi cum Decastries era un soi de simplu mesager, când de fapt ea era locotenentul care comanda trupa. Nu prea aveai ce vedea la Decastries, şi-a spus Agnez – o femeie cu pielea întunecată, între două vârste, cu o înălţime medie, cu părul argintiu purtat într-o coadă lungă sub pălărie, într-o uniformă obişnuită de muschetar. Singurul indiciu al rangului ei era o eşarfă aurie îngustă petrecută peste umăr, în loc de o bandulieră cu cartuşe, şi nu purta muschetă. Decastries era însoţită de alţi câţiva muschetari şi de un mesager în uniforma stacojie cu auriu a cardinalului. Mesagerul nu părea tulburat să se afle printre muschetari şi o urma foarte îndeaproape pe Decastries. Agnez a remarcat asta cu voce tare către Sesturo.

– Nu există rivalitate între noi când suntem de serviciu sau când primim un anume ordin, a spus Sesturo. S-a uitat în jos către Agnez. Din când în când trebuie să luptăm împreună. Să nu uiţi asta!

– Nu uit, a încuviinţat Agnez.

– Muschetari! a tunat Decastries, făcând-o pe Agnez să înţepenească într-o poziţie mai rigidă.

Poate că locotenentul nu părea impozant, dar vocea sa cerea atenţie deplină.

– Eminenţa Sa cardinalul a vorbit cu Arhanghelul Ashalael despre o mare primejdie pentru Sarance şi Maiestatea Sa regina!

Agnez a fost surprinsă că aceste cuvinte nu au părut să fie luate în serios. Sesturo a scos un pufnet uşor, iar muschetarul de lângă el şi-a dat ochii peste cap. Decastries a lăsat ca valul de neîncredere moderată să se stingă, apoi a continuat:

– Natura acestei ameninţări nu este cunoscută cu exactitate, dar trebuie să fim pregătiţi în bastionul şi ravelinul nostru, iar patrulele trebuie să iasă afară. Compania a Treia rămâne la Palat, iar cea de-a Doua şi a Patra se adună tot acolo. Întoarceţi-vă la posturile voastre!

Locul a explodat ca fel ca perii din pămătuful unei păpădii lovite cu piciorul, când muschetarii s-au mişcat în toate direcţiile, grăbindu-se către poarta care dădea în Careul Cadranului, către tunelul ce ducea la bastion, înapoi la cazarmă pentru a lua muschetele uitate sau alte părţi ale echipamentului, şi către toate celelalte puncte: grajduri, armurărie şi cantină.

Agnez l-a urmat pe Sesturo, simţindu-se ca un pui de urs care aleargă în urma părintelui său. Marele muschetar nu s-a îndreptat către poartă sau tunel, ci spre Decastries, care folosea un pupitru portabil ţinut de un servitor pentru a scrie un mesaj, pe care i l-a înmânat mesagerului cardinalului.

– Decastries! a strigat Sesturo. Lasă-ne pe mine şi copilaşul ăsta să mergem la Palat, să vedem dacă Franzonne sau căpitanul ştiu ce se-ntâmplă.

Decastries s-a uitat la ei, cântărind-o cu privirea pe Agnez.

– Cine eşti? a întrebat ea scurt.

– Agnez Descaray, sieur, a răspuns Agnez. Ieri m-am înrolat.

– Du-te cu Sesturo! s-a răstit Decastries, deja întorcându-se către un alt muschetar. Franico, alege o duzină de oameni şi duceţi-vă

la Vechiul Pod Nou! Ar trebui să fie acolo o trupă din Strajă. Vor trece, desigur, sub comanda ta.

– Vino! a spus Sesturo, bătând-o pe umăr pe Agnez, fără îndoială socotind-o o atingere blândă.

Agnez şi-a stăpânit o tresărire şi l-a urmat, mişcându-şi sabia în teacă.

– Mergem la Palatul Reginei? a întrebat ea, alergând ca să nu rămână în urmă faţă de paşii lui enormi.

Se îndreptau către scările care coborau în tunelul ce ducea la Bastionul Reginei Ansgarde. Când au ajuns la poarta tunelului, Agnez a observat că, în vreme ce în ajun poarta fusese păzită doar de doi muschetari, care jucau dame, acum erau mai bine de douăzeci acolo, iar hersa fusese coborâtă pe jumătate.

– Să vorbim cu căpitanul?

Agnez încă nu-l întâlnise pe faimosul căpitan al muschetarilor. Dartagnan era destul de bătrână acum, poate avea chiar cincizeci de ani, dar încă era o spadasină legendară. Fusese luptătoarea reginei Henrietta a IV-a şi era unul dintre confidenţii cei mai apropiaţi ai actualei regine, deşi, spre deosebire de cardinal, nu urmărea să conducă guvernul din Sarance.

– Din când în când, cardinalul se sperie de o umbră, a explicat Sesturo. S-a oprit ca să-şi ridice mâna în faţa uneia dintre torţele prinse în pereţii tunelului şi i-a folosit umbra ca să facă o formă de raţă. E posibil ca şi acum să fie doar asta. Dar căpitanul va şti tot ceea ce e de ştiut. Am putea chiar să o vedem şi pe regină.

Agnez a încuviinţat din cap, nefiind în stare să vorbească.

Sesturo s-a uitat la ea, cu o privire de nepătruns.

– Cunoşti salutul regal special? Când eşti în uniformă, cu muschetă?

– Ce? a scâncit Agnez. Ce?

Sesturo a râs, şi a continuat să râdă mult mai mult decât a socotit Agnez că era nevoie, în vreme ce străbăteau tunelul şi intrau în bastion, apoi treceau prin diferite porţi şi uşi şi coborau scări păzite pentru a ajunge la docul de pe râu, de unde au luat o barcă în josul apei către Palat.

Dorotea a fost şi ea trezită de tobe, nu doar dinspre cazarma muschetarilor, dar şi dinspre cele ale pursuivanţilor, Gărzii Regelui, Străjii Oraşului şi artileriştilor, deşi locuitorii a cel puţin unul dintre aceste locuri au fost sculaţi din somn şi de trompete.

S-a dus la fereastra ei îngustă, dar nu era mai nimic de văzut. Prima lumină slabă a zorilor, o tentă roşiatică sub norii de ploaie – dar nu părea să se întâmple nimic deosebit, cel puţin nu în câmpul îngust al vederii ei. Dacă n-ar fi fost nori, s-ar fi uitat la ceruri şi la noaptea care se stingea, deşi nu era deosebit de pricepută să citească în stele indicaţiile mişcărilor angelice. Într-o zi, spera să fie. Asta dacă avea să se mai întoarcă vreodată la Belhalle să-şi continue studiile...

Plouase mult în timpul nopţii, iar pe cornişa de deasupra ferestrei se adunase un ochi de apă ruginie, din care alunecau încet picături care aveau să ducă în timp la eroziunea zăbrelelor de fier. Dorotea a băgat alene degetul într-o picătură şi l-a mişcat, amestecând pigmentul. Era surprinzător de gros, conţinând mult mai multă rugină decât crezuse.

Apoi şi-a tras degetul şi a examinat pigmentul roşu de pe el. A râs şi a schiţat rapid o siluetă pe zidul de lângă fereastră, pe unul dintre blocurile de piatră mai netede. Desenul ruginiu, improvizat, s-a conturat surprinzător de bine, şi Dorotea nu s-a putut abţine să nu continue să adauge şi unele detalii. Mai întâi gura cu buzele strânse, apoi norul unei răsuflări şi cercul perfect care reprezenta nimbul, făcut dintr-o singură mişcare rapidă.

Îl desena pe Zamriniel, un înger pe care-l cunoştea foarte bine, unul dintre primii pentru care făcuse o icoană şi pe care-l invocase de multe ori. Zamriniel era doar un Serafim, dar unul foarte folositor – rolul său era să amestece lucrurile asemănătoare, cu condiţia să nu fie foarte mari sau grele. Zamriniel putea aduna, de pildă, tot praful dintr-o încăpere într-o grămăjoară. Era unul dintre cei mai buni îngeri folosiţi pentru o asemenea curăţenie, deşi mulţi magi şi preoţi considerau că folosirea unui înger pentru o sarcină domestică se apropia de erezie, doar dacă, desigur, nu era vorba de o încăpere din templul sau colegiul lor – şi altcineva plătea preţul invocării.

Celula era plină de praf. Adunat în colţuri, printre lespezile pardoselei, întărit în colţurile tavanului. Ar fi fost mult mai plăcut dacă era curăţat, adunat frumos într-o grămăjoară, astfel încât Dorotea să-l poată arunca pe fereastră. Iar preţul pentru a invoca un Serafim era de fapt atât de mic...

Tânăra şi-a rupt cu uşurinţă coaja micii răni de pe dosul mâinii, de unde scosese câteva picături de sânge pentru demonstraţia cu icoana de la Belhalle. Dar chiar în clipa în care Dorotea îşi muia degetul în sânge şi mintea ei se concentra asupra lui Zamriniel, a reuşit să se oprească şi să se tragă înapoi.

– Oh, proasto! şi-a spus în şoaptă Dorotea.

Şi-a şters sângele pe tivul rochiei şi apoi a luat puţină apă cu rugină pentru a-şi şterge schiţa, care acum era doar o pată de murdărie pe perete.

Era greu să facă asta. Simţea că tot trupul ei ardea de dorinţa de a invoca un înger, orice înger. Nu era treaba nimănui altcuiva. Satisfacţia de a face o icoană reuşită şi o invocare erau nişte lucruri personale...

Doar că nu erau. Rochefort o spusese cât se poate de limpede. Crearea unei icoane schiţate şi invocarea unui înger nu trebuiau făcute nesocotit, poate chiar deloc. Poate doar dacă trebuia să scape. Poate că nici atunci.

Dorotea s-a întors la salteaua ei umplută cu paie şi şi-a tras pătura peste ea, apoi a ridicat-o şi peste cap. În ciuda a ceea ce-i spusese lui Rochefort, nu era în stare cu totul să ignore viitorul. Era adevărat într-o oarecare măsură, dar din când în când chiar şi optimismul ei natural putea fi copleşit, cel puţin pentru scurt timp.

Dar sub pătură, fără să vadă lumea din jur, îi era ceva mai bine. Şi atunci, exact aşa cum făcuse întotdeauna de când era mică şi voia să scape de probleme, Doroteii i-a fost uşor să adoarmă la loc.

La Infirmerie, Simeon nu a fost trezit de tobe, era deja pus pe treabă, îngrijea un artilerist care-şi rupsese piciorul alunecând pe o treaptă udă de pe metereze. Avea mare noroc că mai era în viaţă, iar fractura era închisă, aşa că Simeon nu trebuia să ceară ajutor angelic. Era o femeie-artilerist curajoasă, dar problema lui cea mai mare

era să le țină la distanță pe cele trei prietene entuziaste ale ei, care voiau să ajute, să privească sau să comenteze.

Dar prietenele au dispărut de îndată ce s-au auzit tobele și trompetele, lăsându-l pe Simeon să termine de legat piciorul rupt de o atelă cu ajutorul unei infirmiere respinse. După ce au terminat și pacienta a fost ajutată să se întindă pe un pat, Simeon a întrebat-o pe infirmieră ce era cu toate sunetele acelea puternice de tobe și trompete care se auzeau dinspre cazarme și bastioane, mai ales că era înainte de ivirea zorilor.

– Se mai întâmplă din când în când, a spus respinsa, căscând după tura de noapte. Vești de război sau necazuri în oraș. Nu știu. E ca atunci când împungi un mușuroi; soldații dau în clocot. Mai ai nevoie de ceva, doctore? Cum ajunge aici Darben, și sper că va fi în curând, eu am plecat.

– Nu, a răspuns Simeon. Și eu mă duc să mă culc. Magistrul vrea să o ajut la scoaterea unui pietre la ora zece.

– Serios? a întrebat infirmiera. Era mai vorbăreață decât majoritatea respinșilor cu care lucrase Simeon la Spitalul Sfântul Jerahibim, deși el observase deja că în această Infirmerie domnea o atmosferă mai relaxată. Deja? Tre' să fii bun, doctore! Sunt unii aici pe care nu i-ar lăsa nici la zece pași de o trebușoară complicată ca asta. Mult noroc!

Pe când se întorcea către camera lui, Simeon s-a trezit că zâmbește prostește, cu un sentiment de mulțumire. Simțea că își găsise locul în lume, iar acum direcția înaintării lui prin viață avea să fie cu siguranță ascendentă.

Henri a dormit în tot acest timp. S-a trezit pentru scurt timp, inițial a crezut că răpăitul tobei era grindină sau o ploaie torențială, a fost nedumerit de trompeta care se auzea cu intermitențe, și după cinci sau șase secunde a decis confuz că, deoarece în boxele alăturate nu se simțea nicio mișcare, asta nu avea nicio legătură nici cu el, așa că s-a întors pe partea cealaltă și s-a cufundat din nou în somn.

CINCISPREZECE

Liliath a ieşit la suprafaţă în mijlocul unei busculade sălbatice, cu toată mulţimea imensă de respinşi încercând disperată să ajungă la potecă în acelaşi timp, în vreme ce chiar lângă ea o duzină de oameni dornici de bătaie se luptau cu o bestie proaspăt născută din cauza că fusese folosită magia angelică. Monstrul avea încă o formă vag umană, dar era mult mai înalt şi mai subţire decât omul care fusese, poate avea de două ori înălţimea lui, cu două perechi de braţe terminate cu gheare şi nişte picioare lungi articulate ca ale unei lăcuste, iar pielea îi lucea asemenea chitinei.

Când Liliath a apărut, ochii roşii ai bestiei s-au rotit şi s-au aţintit asupra ei, ignorând luptătorii din faţa sa. S-a repezit imediat, coborându-şi coarnele foarte ascuţite, care erau deja pline de sânge. Mai multe săgeţi de arbaletă erau înfipte în pielea ei de insectă, gri-închis, şi un praf cenuşiu îi curgea din alte câteva răni, care nu reuşiseră să o domolească.

Când Liliath a sărit într-o parte, sclipirea puternică de flacără şi bubuitul înfricoşător al unei archebuze vechi şi foarte mari a venit din dreapta ei, ghiuleaua grea lovind bestia în cap cu un sunet ca al porţilor oraşului care se închid.

Dar bestia a continuat să înainteze, călcând în picioare câțiva respinși, sfâșiindu-i cu spinii de pe picioarele ei, smucindu-și capul pentru a străpunge cu coarnele un altul care încercase să o taie cu un pumnal. O arbaletă a zvâcnit, o altă săgeată s-a înfipt în coastele bestiei, dar ea a mers mai departe clătinându-se, cu ochii roșii încă fixați asupra lui Liliath. Liliath a sărit peste câțiva respinși morți sau în pragul morții și s-a urcat repede pe una dintre statuile cele mai mari, înfățișarea obișnuită a îngerului Harekiel, ca o femeie musculoasă într-o tunică de gimnast, cu brațele întinse deasupra capului, ca și cum se pregătea să sară înainte, cu aripile sale înalte strânse la spate. Această încercare de icoană a lui Chalconte nu era o placă sau o camee micuță, ci o statuie de cinci metri și jumătate, sculptată dintr-un bloc masiv de marmură.

Bestia s-a repezit ca un berbece la baza statuii, făcând-o să se clatine ușor. Dar era prea grea chiar și pentru monstru. Când bestia s-a dat înapoi și a mugit de durere, o respinsă solidă și-a învârtit toporul și lama a mușcat adânc din capul bestiei. A rămas înfiptă acolo și femeia, înțeleaptă, i-a dat drumul, în vreme ce bestia urla și se zbătea în spasmele violente ale morții, lovind statuia de câteva ori înainte să piară.

Liliath a privit de sus, de unde era cocoțată, cum femeia cu toporul, probabil sluga unui măcelar, judecând după șorțul lat și apărătoarele cenușii pentru braț, s-a urcat pe trupul bestiei pentru a-și scoate arma, făcând să se reverse încet un șuvoi de sânge cenușiu.

Erau douăzeci sau poate mai mulți respinși morți sau în agonie în preajma locului unde bestia apăruse dintr-un bărbat sau o femeie, printre care și o femeie prăbușită peste cârjele ei, mesagerul care adusese la Casa Demaselle vestea Judecății Tâlharilor.

Râma nu se număra printre morți și Liliath n-o vedea nicăieri. Acum erau mult mai puține felinare și torțe, și o enormă masă întunecată de respinși se înghesuia, încercând să ajungă la potecă. Numai în partea de sus era mai liber, unde cei mai iuți de picior deja se îndepărtau în fugă.

Bisc a urcat lângă ea. Avea sânge pe pieptarul împodobit cu dantelă, dar nu era al lui.

– A fost o capcană, a spus Liliath. Râma avea deja trei oameni acolo jos, cu un năvod și arme. Iar Kate Posaca avea o arbaletă.

– Dar i-ai omorât, a zis Bisc. Ești rănită?

– Nu. Sângele ăsta nu e al meu. Unde e Râma?

Bisc a arătat către un grup de respinși ascunși în parte de statuia îngerului din Tronuri. Unul avea o pelerină peste cap și era legat cu o funie.

– Am prins-o. Când se mai potolește furia, o să fie aruncată în gaură.

– Nu, a spus Liliath. Am nevoie de ea.

Bisc nu a răspuns imediat.

– Tot o să moară, a insistat Liliath. Doar că într-un mod mai folositor.

– Cum dorești! a replicat Bisc.

– Nu pari prea tulburat de tot ce s-a întâmplat, a remarcat Liliath, arătând acolo unde lumina felinarelor și a torțelor cădea pe bălți de sânge, trupuri prăbușite și sfâșiate, cei răniți foarte grav holbându-se în sus la cerul nopții, fără să vadă, neputând să înțeleagă ce li se întâmplase.

– Moartea și agonia reprezintă soarta respinsului, a spus Bisc, ridicând din umeri. Învățăm asta de mici. Aveam opt ani când m-am

îmbolnăvit de vărsat. Părinții mei nu erau în Ceata Nopții, lucrau ca servitori pentru un negustor de mirodenii... Eu mă jucam cu copiii lui, Florenz și Elen. Au luat și ei vărsatul, dar a venit un doctor-magistru și i-a vindecat. Dar pentru mine... Nu puteam să înțeleg de ce *ei* au scăpat deodată de febră, de durerea de nesuportat, de starea de rău, iar eu nu. Când s-a dovedit că aveam să trăiesc, am fost considerat prea urât, prea dezgustător pentru foștii mei tovarăși de joacă. Părinții mei au murit la scurt timp, de o altă plagă pe care îngerii au vindecat-o pentru adevărații saranciani. Nu aveam unde să mă duc, decât în Ceata Nopții, și nu e niciodată lipsă de moarte sau agonie printre *noi*. Am început ca cerșetor, arătându-mi chipul hâd... Biscaray s-a uitat la bestia care zăcea pe jos, și a adăugat: Cât despre bestii... Le-am văzut omorând. Chiar am văzut una mai înainte. Franz Mână-Uscată a pus-o la cale, cu un mag prea prost să-și dea seama că va fi omorât după ce și-a făcut treaba. Am auzit atunci că noi nu trebuie de fapt să purtăm cenușiu. Îngerii știu ce suntem și refuză să-și folosească puterile asupra noastră. Magul acela a zis că îngerii trebuie să fie forțați să-și folosească puterile asupra unui respins. E adevărat?

– Da. E adevărat, îngerii îi recunosc pe cei din Ystara și se feresc, la fel cum refuză să facă un rău evident, a spus Liliath. Dar pot fi siliți, dacă invocatorul are voință puternică. Mai există vreo cale de ieșire de aici?

A arătat către mulțimea care încă se înghesuia pe poteci și scări. Chiar în acel moment, cineva a fost împins peste margine, din întâmplare sau dinadins. O cerșetoare firavă, care de-abia era în stare să meargă. Zdrențele ei cenușii au fluturat în urma sa când a căzut, țipând.

– Există, a recunoscut Bisc. Dar nu e ușoară. De ce să ne grăbim? Râma e învinsă. Oamenii ei fie fug, fie au trecut de partea mea. Nu e nevoie să ne grăbim.

– Crearea unei bestii aici, folosind rămășițele de putere dintr-una dintre statuile lui Chalconte, a tulburat cerurile, i-a explicat Liliath. Cardinalul va ști curând că *ceva* s-a întâmplat, și locul unde, chiar dacă nu cu precizie. Mă aștept ca pursuivanții să fi pornit deja încoace. Așa că trebuie să ieșim acum.

– Există mai multe scări de frânghie pe latura sudică, a spus Bisc. Se urcă mult. Nu pot fi mai mult de șase oameni odată pe o scară...

– Dacă ne numărăm printre cei șase, asta nu pare să conteze, a remarcat Liliath.

Bisc s-a uitat la ea cu atenție, apoi și-a întors privirea, încuviințând încet din cap.

– N-o să putem nici să ne întoarcem în oraș, dacă pursuivanții sunt deja pe drum... va trebui să mergem la refugiul de la Crucea lui Nep sau în pădurile de deasupra.

– Cu cât plecăm mai curând, cu atât mai bine, a spus Liliath.

Simțea murmurul îndepărtat de neliniște printre îngeri, asemenea valului de hulă ce se sparge pe țărm, purtat din larg de un vânt puternic.

Bisc a coborât, strigând noi ordine.

Liliath l-a urmat mai încet, luându-și pumnalele de la Sevrin, care tăcea mâlc.

Cinci minute mai târziu, se cățărau pe scările de frânghie, cu Râma legată fedeleș și ridicată cu o funie ca o grămadă de surcele

trase în sus către un far. De cealaltă parte a gropii, cei mai puternici şi mai zdraveni la trup îi împingeau pe cei mai slabi deoparte, uneori chiar peste margine.

Dacă ar mai fi rămas, Regele Nopţii şi locotenenţii săi ar fi putut să impună o ordine. Dar Bisc a deschis drumul în sus, pe scările de frânghie, fără să se mai uite înapoi.

Un torent roşu şi negru, o sută douăzeci de pursuivanţi ai cardinalului, îmbrăcaţi în stacojiu şi călare pe cai negri, au trecut ca o furtună prin Crucea lui Nep, ca şi cum ar fi întârziat la o bătălie, împingând deoparte fără nicio greutate orice obstacol, tocmai când drumurile începeau să se umple, căci oraşul şi ţinuturile rurale din jurul lui se trezeau înainte de ivirea zorilor. Dacă au observat numărul surprinzător de respinşi care umpleau drumurile, nu s-au oprit să-i ia la întrebări, călăreţii din frunte doar strigând la mulţimea pestriţă să se dea deoparte, ordin întărit cu cravaşele sau subliniat în mod fatal de potcoavele grele ale cailor.

Liliath urmărea valul de pursuivanţi printr-o ferestruică din podul casei de la Crucea lui Nep, unul dintre multele refugii pe care oamenii lui Bisc le deţineau în oraş şi în împrejurimile lui. Lângă ea stătea Regele Nopţii, privind şi el. În spatele lui erau Sevrin şi Erril şi un al patrulea respins pe care Liliath nu-l ştia, un bărbat mărunt şi tăcut care şchiopăta.

– Trei trupe complete, conduse de căpitanul Rochefort, a spus Bisc încet. Am avut noroc să ieşim din balastieră la timp... şi dacă îl invocă pe Ashalael cardinalul?

– Nu l-a invocat pe Ashalael şi nici n-o va face, a spus Liliath plină de încredere. E bătrână şi temătoare şi nu-l va chema pe Ashalael decât dacă va trebui neapărat să o facă. Dar după o perioadă lungă de asociere, invocatorii dezvoltă un soi de legătură strânsă cu îngerii lor. E posibil să stea de vorbă cu ei fără o invocare completă. Sunt sigură că Ashalael i-a spus cardinalului că se întâmplă ceva în balastieră, dar nu ce şi nici cine-i autorul. Aşa că ea şi-a trimis pursuivanţii ca să afle. Dar nu va descoperi nimic folositor.

– Pot să-i înţeleg curiozitatea, a remarcat Bisc cu un zâmbet strâmb.

A urmat un moment de tăcere, în care nu s-au auzit decât copitele cailor pe drumul pietruit de afară, pe unde trecea ariergarda pursuivanţilor, cu ceva mai puţină energie decât cei din faţă.

– Bănuiesc că nu ne putem întoarce înainte să se întunece, a spus Liliath. O să-mi lipsească patul meu.

L-a atins uşor pe Bisc pe dosul mâinii în timp ce vorbea, dar el nu a reacţionat, doar a încuviinţat din cap.

– Cel mai bine ar fi să rămâi aici, milady. Orice ar mai găsi Rochefort la balastieră, oricum va găsi oameni de-ai noştri morţi, şi pe urmă o să vrea să ia la întrebări pe orice respins despre care cred ei că ar face parte din Ceata Nopţii.

– Bine, atunci, a spus Liliath. S-a dus la un cufăr dintr-un colţ, cu capacul spart, şi s-a aşezat pe el, iar ţinuta ei făcea ca până şi acest obiect distrus să pară un tron. Vom avea timp să-mi dai veştile pe care le-am aşteptat aseară şi nu le-am primit.

– Veştile? a întrebat Bisc cu o voce obosită, scărpinându-se în cap. Eu... când am auzit despre provocarea Râmei...

– Cei patru! s-a răstit Liliath, neputând să-şi ascundă nerăbdarea, nevoia de a şti; deja aşteptase prea mult. Ce-i cu cei patru pe care i-am vrut urmăriţi şi păziţi?

– Da, a zis Bisc. Deşi aş vrea să înţeleg...

– O să-ţi spun când va trebui să ştii, a replicat ferm Liliath. Nu e momentul acum. Şi-a scos boneta şi şi-a scuturat părul. Dar am hotărât ce urmează să fac. În raportul tău anterior, ai spus că toţi patru sunt la Fortăreaţa Stelată, dar numai Dorotea e într-un fel prizonieră?

Bisc a încuviinţat din cap.

– Ea e cel mai greu de urmărit şi păzit, a spus el. Nu există respinşi în Turn. În orice alt loc e uşor – servitorii arhitectului în Noul Palat, măturătorii în cazarma muschetarilor, infirmierii în spital, şi peste tot o mulţime dintre copiii noştri umblă de colo-colo şi fac tot felul de munci. Am încercat să folosesc oameni pe care pursuivanţii să nu-i cunoască, deşi noi... eu... am făcut o greşeală cu unul dintre ei înainte, când Dorotea era încă la Belhalle.

– Cei patru s-au cunoscut? a întrebat Liliath. Ar trebui să fie atraşi unul de altul.

– S-au cunoscut, a confirmat Bisc, cu o expresie de curiozitate reţinută. Au plănuit să se întâlnească din nou, mâine... nu, în după-amiaza asta de fapt. La Noul Palat.

– Poate prea curând, a remarcat Liliath. Eşti sigur că nu ne putem întoarce în oraş?

– Nu e imposibil, a admis Bisc. Dar riscant. Aş prefera să nu...

– Trebuie să iau trei dintre Icoanele cu Diamante, şi o să avem nevoie şi de Râmă, vie deocamdată, a spus Liliath. Şi vreo şase

dintre cei mai de încredere oameni ai tăi. Care vor trebui să intre pe furiş în Fortăreaţa Stelată. Cu Râma.

– Toate astea se pot face, a spus Bisc. Ce ai de gând?

– Acesta e începutul, a răspuns Liliath, cu vocea încărcată de promisiune şi autoritate. Am zis că avem nevoie de o armată care să ne ajute să ne întoarcem în locul în care trebuie să ajungem în Ystara. Sarancianii ne-o vor oferi, dacă totul merge aşa cum sper eu.

– Ce trebuie să facă oamenii mei cu Râma? a întrebat Bisc. Şi de ce trei dintre Icoanele cu Diamante?

– Te voi lămuri, a spus Liliath şi, făcându-i semn să vină lângă ea, i-a şoptit ceva la ureche, atingându-l cu limba.

PARTEA a IV-a

Icoanele cu diamante

ŞAISPREZECE

Până spre seară, zvonurile despre ce se întâmplase la balastieră se răspândiseră în tot oraşul, disecate şi reinventate şi în general făcute să pară mult mai formidabile. Odată ajunsă la cazarmă, Agnez a aflat că tovarăşii săi de cameră nu erau imuni la această răspândire de zvonuri şi, după ce au descoperit că ea nici nu venea cu noutăţi şi dacă ar fi venit, oricum nu le-ar fi spus, s-au hotărât să-i împărtăşească propriile lor bârfe.

– Sute de respinşi morţi, a spus mironosiţa guralivă pe nume Gretel Delamapan, al cărei pat se afla vizavi de cel al lui Agnez. Aşa am auzit. Cei mai mulţi în balastieră, dar o mână de oameni şi-au găsit moartea în luptă cu Straja şi pe urmă au fost călcaţi în picioare de oamenii lui Rochefort când au ajuns.

– Un mag renegat a transformat o duzină dintre ei în bestii, a adăugat un alt cadet, Devan Derangue, un tip ceva mai în vârstă şi mai posac, care fusese într-un regiment inferior timp de un an şi se considera un soldat cu experienţă şi mai înţelept decât ceilalţi. De distracţie, a explicat el, ca să se lupte între ele, iar spectatorii să facă pariuri. Dar bestiile au ieşit şi mulţimea a intrat în panică.

– Imposibil! a pufnit Delamapan, care, pe lângă faptul că se considera mult mai bine îmbrăcată, era convinsă că era un mag mai priceput decât ceilalţi. O bestie, poate. O duzină? Imposibil!

Agnez nu a alimentat zvonurile, ci pur şi simplu i-a ascultat în vreme ce-şi schimba cămaşa, lăsând-o pe cea murdară să cadă pe podea, de unde servitorul respins avea să o ia mai târziu pentru a o spăla. După ce şi-a închis nasturii la vestă şi şi-a pus din nou tunica ei preţioasă de muschetar, şi-a îndreptat pana la pălărie, pe care şi-a aşezat-o pe cap într-o parte, şmechereşte, şi s-a dus spre uşă.

– Hei, unde pleci, Descaray? a strigat Delamapan. Din nou sarcini speciale cu mocofanul ăla mare de Sesturo?

– O să-i transmit acest salut lui sieur Sesturo din partea ta, Delamapan, a spus Agnez pe un ton serios. Deşi s-ar putea să nu-l văd prea curând, căci mă duc doar să beau vin cu nişte prieteni, o distracţie cu care încep să cred că tu nu eşti prea familiară.

– Ei, şi tu acum, am glumit doar..., a început Delamapan agitată, privirea ei neliniştită trădând faptul că vizualiza reacţia lui Sesturo, sau poate pumnii lui. Dar cum Agnez a început să râdă, Delamapan a scos un geamăt şi a adăugat: Şi deşi ştiu că n-o să-i spui nimic lui sieur Sesturo, o să-mi stăpânesc mai bine limba.

– O idee înţeleaptă! a remarcat Agnez pe un ton grav.

A făcut o plecăciune către ceilalţi cadeţi, fără să-şi scoată pălăria, şi a plecat, iar ei au strigat în urma ei nişte cuvinte de ocară prietenoase, având grijă să-şi restrângă descrierile doar la ea şi nu la vreun alt muschetar superior.

La ora stabilită, Henri aştepta lângă poarta de sud principală a Noului Palat, aşezat pe un bloc de piatră. Loja portarului fusese construită, dar zidurile de-o parte şi de alta nu, ceea ce o făcea să pară cam singuratică şi ciudată. Mai ales deoarece porţile, deşi terminate, nu fuseseră încă prinse de roţile dinţate masive ale cadrului lor şi stăteau întinse pe jos, chiar în spatele cadrului, lângă o stivă foarte înaltă de cărămizi. Un grup de respinşi aranja cărămizile dintr-o parte a stivei în cealaltă, aparent fără vreun motiv anume. Agnez a ajuns prima, mergând cu paşi mari şi ţanţoşă pe drum, ca şi cum ar fi fost tot numai al ei. Henri a sărit de pe blocul lui de piatră şi cei doi s-au înclinat unul în faţa celuilalt, Agnez reuşind să scoată în evidenţă noua sa tunică de muschetar.

– Da, foarte frumos, eşti un muschetar adevărat, a spus Henri.

– Chiar sunt, şi n-ar trebui să uiţi asta, a replicat Agnez, bătându-l pe umăr.

Îl privea deja ca pe un frate mai mic, chiar dacă erau de-o vârstă. Un frate mai mic isteţ. Priceput la cifre, probabil nu foarte abil într-o luptă.

– Chiar am salutat-o pe regină azi, când a trecut pe lângă mine.

– Ai văzut-o? a întrebat Henri, impresionat. Arată la fel ca pe monede?

– Nu chiar, a răspuns Agnez. E... mai bătrână. Cardinalul era acolo şi-i şoptea la ureche.

– Oh, cu cardinalul am făcut cunoştinţă, a spus Henri, ignorând tonul lui Agnez.

Vorbise ca şi cum cardinalul era un soi de seducătoare, iar şoptitul ceva ilicit.

– Ai făcut cunoştinţă! Cum de... nu vreau să fiu necuviincioasă, Henri, dar...

– Păi, am vrut să-ţi spun încă de când ne-am întâlnit prima dată în tunel...

– Ce?

– Dar când am văzut cât de dornică erai să mă străpungi, şi cum erai un muschetar al reginei, am şovăit...

– Ce?

– Deşi sunt asistent al arhitectului *reginei*, postul mi l-a dat cardinalul...

– Ce?

– Păi, cardinalul e prim-ministrul, aproape toate numirile sunt făcute de cardinal, regina aproape niciodată...

– Ştiu asta! De ce ţi-a dat cardinalul postul?

– Păi, eram deja unul dintre funcţionarii Eminenţei Sale...

– Eşti unul dintre funcţionarii cardinalului!

– Ei, doar temporar. Vreau să devin artilerist, dar familia mea nu şi-a permis să-mi cumpere un loc în Regalii Loiali...

– Eşti unul dintre funcţionarii cardinalului!

– Da, a încuviinţat Henri ţeapăn. A inspirat adânc şi a spus: Să mă duc să-mi aduc sabia?

Agnez a râs şi l-a bătut din nou pe spate.

– Nu! Dacă erai un pursuivant, poate... dar cum sunt de ceva mai mult timp muschetar, am descoperit că rivalitatea între regimentele noastre ba există, ba nu există, iar în clipa asta nu există,

pentru că trebuie să fim pregătiţi să luptăm împreună. Asta atunci când cineva cu autoritate îşi dă seama cu cine trebuie să luptăm. Bănuiesc că suntem ca nişte fraţi şi surori care se ciondănesc mereu, dar fac echipă şi atacă pe oricine din afară care se bagă în treburile lor.

– Oh, bun, a zis Henri. Adică, întotdeauna am bănuit ce vrea cardinalul: să facă ce e mai bine, şi ea e cel mai competent...

– Hai să nu vorbim despre politică! l-a întrerupt Agnez. Fiindcă fără îndoială o să ne certăm. Asta dacă nu admiţi de la început principiul esenţial că regina ar trebui să fie propriul său prim-ministru.

– Aş prefera să admit că regele ar trebui şi el să fie folosit, a replicat Henri.

– Ei bine, cu asta suntem amândoi de acord, a spus Agnez.

– Dacă regina foloseşte cardinalul ca prim-ministru şi are încredere în el, cu siguranţă asta înseamnă că voi, muschetarii, ar trebui să susţineţi decizia Maiestăţii Sale şi, prin urmare, să susţineţi cardinalul, nu?

– Asta-i o discuţie alunecoasă! a exclamat Agnez. Am zis fără politică! În orice caz, tot ce ştiu e că, fiind muschetar, mă supun ofiţerilor mei, care se supun reginei. Tu pari să te afli într-o situaţie mai complicată, fiind un om al cardinalului, dar lucrând pentru regină.

– Aş zice că lucrând pentru cardinal, lucrez pentru Maiestatea Sa..., a început Henri.

– Cine lucrează pentru cardinal? l-a întrerupt Simeon, apărând înalt în spatele lui Henri.

Purta, ca de obicei, o haină lungă de doctor, doar că aceasta era curată. Adăugase o pălărie cu calota foarte înaltă, dar el era atât de mare, încât borul părea mai mic decât ar fi trebuit şi totul era ciudat de disproporţionat. Ducea pe umăr o taşcă, iar la curea, în loc de pumnal, un cuţit lung şi subţire de chirurg.

– Eu, a spus Henri, aruncându-i o privire lui Agnez. Sunt asistent al arhitectului reginei, dar am fost numit de Eminenţa Sa. Iar înainte, am fost unul dintre funcţionarii ei. Ai cardinalului, adică. Doar câteva zile. O vară a mea mi-a obţinut postul şi am fost foarte recunoscător pentru asta. Vedeţi voi, noi nu avem bani. Vreau să spun, mai bine mai puţin decât deloc, căci amândoi părinţii mei au avut dintotdeauna datorii.

– Presupun că, într-un fel, şi eu lucrez pentru cardinal, a remarcat Simeon.

– Cum! a exclamat Agnez şi Henri a părut surprins.

– Cum, Agnez? Ştiu că pursuivanţii şi muschetarii se împung mereu, căci am cusut destui dintre ai tăi şi din ceilalţi în spital. Dar trebuie să recunoşti că în realitate cardinalul deţine toată autoritatea în Sarance...

– Regina preferă să-şi delege autoritarea cardinalului! l-a întrerupt Agnez.

– Ei, poate că aşa e, a spus Simeon pe un ton împăciuitor. În orice caz, cum spuneam, şi eu îi datorez cardinalului postul meu actual. Sau, mai degrabă, căpitanului Rochefort...

– Căpitanul Rochefort? Am avut o discuţie ciudată cu ea aseară.

Cei trei s-au întors curioşi să vadă cine cutezase să-i întrerupă. Dorotea a zâmbit şi s-a înclinat, atentă să nu scape blocul de hârtie şi cutia cu cărbune de desenat pe care le ţinea sub braţ.

– De ce ai..., a început Henri, dar s-a oprit.

Respinşii care aranjau cărămizile se uitau la ei, şi mai era şi un val permanent de alţi muncitori, mesageri, grădinari şi diferite tipuri de funcţionari care treceau prin loja portarului – sau pe lângă ea – şi oricare dintre ultimele două categorii puteau să-l caute pe Henri cu o sarcină din partea arhitectului reginei.

Mai rău, ar fi putut să apară chiar arhitectul.

– Nu putem rămâne aici, altfel cineva o să-mi dea ceva de făcut. Când am vorbit ieri, mă gândeam la camera mea, dar de fapt e doar o boxă pentru cai, şi dacă prin preajmă se află vreun alt funcţionar, o să fie neplăcut... dar există un loc retras pe care l-am găsit. Am dus acolo mai devreme nişte vin, ca să se răcească.

– Condu-ne! a spus Agnez, luminându-se la faţă.

Abia au convins-o pe Dorotea să-i însoţească, fiindcă ea se apucase deja să schiţeze loja portarului şi respinşii cu grămada lor de cărămizi. După ce i-a promis că va găsi acolo un peisaj mult mai pitoresc, Henri i-a condus prin loja portarului de-a lungul drumului de trăsuri parţial pietruit, apoi au ocolit capătul oglinzii de apă – în care încă nu se găsea apă şi era căptuşită cu cărămidă deosebit de fină, smălţuită –, şi au mers peste ceea ce într-o bună zi avea să fie o pajişte, pe lângă o copie arhitectonic exactă, dar mult mai mică a Templului lui Ashalael de pe Insula Grădinii din Leire, şi ea în construcţie, către un lac noroios, umplut doar pe jumătate, şi o movilă de blocuri uriaşe de piatră la capătul dinspre sud.

– Asta e partea ornamentală a parcului, a spus Henri. În partea de vest e o livadă, o fermă de lapte în miniatură şi altele.

– O să ne cățărăm pe o piatră? a întrebat Agnez, încruntată, când s-au apropiat. De ce au fost aruncate aici?

– N-au fost aruncate, ci, de fapt, aranjate cu mare grijă, a explicat Henri. Vor fi acoperite cu pământ şi iarbă la timpul potrivit. Veniţi în cealaltă parte să vedeţi.

Au ocolit îngrămădirea de piatră şi au văzut că pe latura dinspre lac pietrele fuseseră aranjate în aşa fel încât să formeze o peşteră, care avea deja înăuntru pereţii tencuiţi, o podea pavată şi o sobă de fier, al cărei burlan, bine ascuns, ieşea afară printre pietrele de sus. Era şi mobilată oarecum, căci existau nişte scaune cioplite din blocuri mai mici de piatră, aranjate în jurul unei mese dreptunghiulare. Henri împrumutase mai devreme un vraf de pături noi pentru cai şi le aşezase ca perne. De asemenea, vizitase prăvălia cu vinuri şi cumpărase câteva butelci de vin alb de Jureau, care stăteau acum în cel mai răcoros colţ al peşterii. Henri mai făcuse şi un aranjament special cu bucătarii de la Infirmerie, aşa că vinul era însoţit de câteva pâini proaspete, trei bucăţi de brânză (două tari şi una moale, din Basconia şi Flarieu) şi o duzină de mere mici şi dulci din Nord, care completau oferta.

– Peştera Sihastrului, a anunţat el. Un loc foarte romantic, doar că atunci când plouă şi bate vântul dinspre nord, toată apa intră înăuntru.

– Loja portarului era un subiect mai bun de desenat, a spus Dorotea. Îmi displac născocirile astea false. Loja portarului avea un

scop, iar porţile desfăcute care zăceau lângă ea erau perfecte în simetria lor.

– De ce nu desenezi lacul? a sugerat Simeon. Respinşii ăia care pescuiesc sau ce-or fi făcând ei acolo reprezintă un subiect foarte bun.

La vreo cincizeci de metri depărtare, şase respinşi înaintau cu greu, unul după altul, prin apa noroioasă care le ajungea până la coapse. Toţi se uitau în jos, uneori aplecându-se să scormonească cu mâinile sau să împungă în noroi cu nişte beţe scurte.

Henri s-a uitat atent la ei şi s-a scărpinat în cap pe sub pălărie, împingând-o într-o parte, astfel încât borul aproape îi atingea umărul.

– Cred că vor să pară că au treabă, când de fapt ei se sustrag de la muncă, a remarcat el. Fiecare muncitor de aici, fie el respins sau nu, încearcă să se dea adeseori ocupat cu o activitate importantă. Probabil că ar trebui să mă duc să aflu, dar şi eu sunt foarte dornic să evit orice fel de muncă. Aşa că n-o să mă duc.

S-a aşezat în capul mesei, în cel mai somptuos scaun, fără îndoială destinat într-o zi reginei sau cardinalului, deşi în acea zi avea să stea pe multe perne decorative, nu pe pături de cai pliate care să ţină departe răceala pietrei.

Agnez a scos dopul uneia dintre butelci şi, după ce şi-a turnat puţin pe gât ca să-şi potolească setea, a umplut pocalele simple de lemn care erau tot ce reuşise Henri să „împrumute" de la bucătăria provizorie ce servea toţi muncitorii Palatului. Aceasta era un cort uriaş, prin care trecea apa, ridicat în locul unde urma să fie o grădină de plante

de leac, închisă între ziduri, deşi în prezent nu erau decât câţiva ţăruşi bătuţi cu ciocanul în pământ şi nişte linii desenate cu cretă.

– Deci, Dorotea, ai zis că ai avut aseară o discuţie cu căpitanul Rochefort, a spus Agnez, după ce toată lumea s-a aşezat şi fiecare a primit un pocal, iar Dorotea a fost lămurită să nu plece pentru a găsi ceva interesant de desenat.

– Da, a venit în celula mea din Turn, a răspuns Dorotea. Cred că încerca să mă curteze...

Simeon a înghiţit cu zgomot, Agnez şi-a lăsat pocalul jos şi Henri a încercat să se poarte ca şi cum ştia deja.

– Pentru că îi amintesc de o femeie pe care a iubit-o, a continuat Dorotea, apoi s-a încruntat. Nu cred că de dragul meu.

– Credeam că e *bătrână,* a remarcat Agnez.

– E mai tânără decât pare, a spus Dorotea. Desigur, preţul magiei angelice. Mi-a spus că are doar douăzeci şi şapte...

– Păi e destul de bătrână, a remarcat Agnez.

De aici au pornit o discuţie în care s-a stabilit că ea era cea mai tânără dintre cei patru, cu vreo trei luni. Urma Simeon, cu optsprezece ani şi două luni, apoi Henri, cu optsprezece şi jumătate, şi Dorotea, cea mai mare dintre ei, care mai avea câteva săptămâni şi împlinea nouăsprezece ani.

– De fapt, ziua de naştere a lui Rochefort e azi, a spus gânditoare Dorotea. Şi, într-un fel, e frumoasă.

– Ca un şoim sălbatic, s-a arătat de acord Simeon. Dar prea frumoasă pentru siguranţa ei. Pot să înţeleg foarte bine că pare mai bătrână, dat fiind toată magia ei. Am văzut-o invocând un înger,

aparent fără vreun efort de concentrare sau să se gândească la preț. L-a trimis să urmărească un asasin respins care trăsese în ea pe râu.

Întrebările au țâșnit din toate părțile și Simeon s-a trezit explicând toată pățania cu bestia și magistrul Delazan, urmată de întemnițarea lui și de drumul până la Fortăreața Stelată, și norocul de a obține noua lui slujbă. Nu le-a mărturisit că acceptase să o informeze pe Rochefort de orice lucru interesant care se întâmpla, deși de câteva ori a simțit un impuls puternic de a le spune.

Povestea lui Simeon a dus în mod natural la cea a lui Henri, și toată lumea s-a arătat foarte interesată să afle cum era în realitate cardinalul. Au fost dezamăgiți când Henri a susținut că nu se uitase de fapt la ea și tot ce-și putea aminti era fața ei stacojie, ascunsă sub un strat gros de boială. Și, la fel ca Rochefort, părea mai bătrână decât era, și îi invoca și ea foarte ușor pe îngeri. Inclusiv pe cel care o ajutase să aprecieze cât de folositor îi putea fi Henri.

– Îngerul s-a uitat *înăuntrul* capului tău? a întrebat Agnez. L-ai simțit?

– Nu sunt prea sigur dacă a făcut asta, a răspuns Henri. Nu m-a durut... doar am simțit un soi de prezență rece în mintea mea... și pe urmă cardinalul a știut niște lucruri despre mine, cum că mă pricep la socoteli, ceea ce e adevărat, și că aș fi groaznic ca ajutor de călău; știa că nu puteam lucra în Turn...

Vocea i s-a stins când toți și-au întors privirea către Dorotea.

– Pe mine nu m-a torturat nimeni, a spus ea. Încă.

– De ce *ești* prizonieră? a întrebat Simeon. Și dacă ești, de ce ai voie să ieși afară în timpul zilei?

– Sunt „oaspete", a spus Dorotea.

A explicat cum demonstrația ei de schițare a icoanelor o adusese în Turn și cum Rochefort îi spusese mai târziu că asta se datora faptului că Chalconte și Fecioara din Ellanda schițaseră și ei icoane și se bănuia că asta dusese la erezie deplină. Cel puțin în cazul lui Chalconte. Cazul lui Liliath era mai puțin cunoscut.

– Mi se pare o prudență exagerată, a remarcat Simeon. Doar pentru că poți face icoane într-un mod diferit nu înseamnă că vei ajunge să faci statui ciudate și să susții că oamenii definesc atribuțiile îngerilor și că acestea nu sunt veșnice.

– Asta a făcut Chalconte? a întrebat Agnez. Ieri, am auzit oameni la Palat vorbind despre statuile lui Chalconte – le Palatul Reginei, cel adevărat, nu ăsta de aici...

– Ăsta e un Palat adevărat, sau va fi, a protestat Henri.

Agnez și-a dat ochii peste cap și a continuat.

– Deci Franzonne, asta e luptătoarea reginei, pe care o știu bine, a zis că alarma de azi-dimineață a fost pentru că o mulțime de respinși au fost omorâți și cel puțin unul dintre ei s-a transformat în bestie. În balastiera unde trebuiau să fie îngropate statuile lui Chalconte, doar că sunt mereu scoase afară de inundații. Dar nu știam cine e Chalconte și nu era potrivit să întreb, căci tocmai trebuia să treacă regina. V-am zis că am văzut-o azi pe regină?

– Cred că de cinci sau șase ori deja, a spus Henri. Dar cine e sau a fost Chalconte? Și care-i povestea cu statuile?

– Chalconte a fost un iconar eretic care și-a pierdut mințile, a spus Simeon. Una dintre multele lui erezii era că dacă putea face statuile să funcționeze ca icoane de invocare, ele ar fi ancorat mai puternic în lumea muritorilor îngerul pe care-l reprezenta. Stând aici mai mult, îngerul ar fi fost folosit pentru diferite lucruri.

Evident, nu a reușit, dar a continuat să sculpteze în secret mulți ani înainte să fie descoperit și executat.

– De unde știi asta? a întrebat Henri, aruncându-i o privire Doroteii, care nu-i răspunsese la întrebarea despre Chalconte, deși el bănuia că știa; dar ea nu era atentă.

– Am căutat informații despre el, deoarece a făcut o icoană a lui Requaniel deținută de familia mea, care a ajuns la mine.

– O icoană făcută de Chalconte? a întrebat Dorotea, renunțând brusc să se mai uite către lac, la grupul de respinși, și întorcându-și privirea atentă spre Simeon. O ai la tine? Pot să o văd?

– Da, a spus Simeon. A șovăit puțin, apoi a băgat mâna în veșmântul său, la un buzunar interior ascuns. Dar e ceva ciudat, simt că te știu atât de bine, încât o să fac asta. Icoana e de departe cel mai valoros obiect pe care-l deține familia mea... De obicei n-o las din mână...

Dorotea a luat icoana cu grijă, întorcând-o în așa fel încât lumina care venea din gura peșterii să cadă direct pe ea.

– Legătura... noastră... e misterioasă, a spus ea absentă, apropiind icoana de ochi și apoi îndepărtând-o încet. Am crezut că ne leagă un înger pe care-l știm cu toții, pe care l-am invocat. Dar asta s-a dovedit neîntemeiat. Așa că trebuie să ne întrebăm ce altceva ar putea fi. E interesant că avem aceeași vârstă și suntem cu toții basconi. Asta e o icoană extraordinară... Nu pot să-mi dau seama cum a fost făcută această lucrare frumoasă, poate doar de un alt înger... și totuși, mi s-a spus întotdeauna că magia angelică nu poate fi folosită la crearea de icoane.

– Chiar *suntem* cu toții basconi, a spus Agnez. Și-a rotit privirea în jurul mesei, la uriașul Simeon, cu pielea lui întunecată; la

micuța și oacheșa Dorotea; la Henri cel palid și roșcovan, și la propriile mâini cafenii. Și am senzația că sunteți... familia mea. Dar, sigur, nu putem fi rude. Nu semănăm deloc.

– M-am întrebat dacă nu cumva avem același tată, pentru că, fiind de-o vârstă, nu am putea fi frați de mamă, a spus Dorotea, dându-i înapoi icoana lui Simeon. Dar asta pare cu totul imposibil, din mai multe motive. În ciuda indiferenței totale a părinților *mei* în privința tovarășilor de pat.

– Imposibil, a spus Henri. Mă rog... foarte improbabil. Tatăl meu nu a ieșit niciodată din templul lui Huaravel. Știți, ar fi arestat pentru datorii dacă ar părăsi împrejurimile templului său. Și eu nu cred că ar călca strâmb.

– Eu sunt convins că părinții mei pur și simplu mi-ar fi spus dacă aș fi avut frați, fie ei buni sau vitregi, a zis și Simeon. Sunt amândoi doctori-magiștri, amândoi foarte... deschiși... în privința unor asemenea lucruri. Când am împlinit paisprezece ani, mi-au dat *Felurile Iubirii* a lui Janossa și au insistat să ne uităm împreună la unele dintre cele două sute de ilustrații colorate manual ale cărții...

– O mai ai? a întrebat Henri.

– Acasă, în Adianne, a răspuns Simeon.

– Noi patru suntem diferiți din aproape toate punctele de vedere, a spus Agnez. Și mă îndoiesc și eu că tatăl meu ar fi putut să aibă un alt copil. Mama l-ar omorî, și el o știe bine.

– Bănuiesc că semeni cu mama ta, nu? a întrebat Henri.

– A fost muschetar al reginei, a declarat Agnez cu mândrie. Ea m-a învățat tot ce știu despre săbii.

– Mi-ar fi plăcut să mă nasc în familia ta, a spus Henri. S-a uitat la Simeon. Sau în a ta. A mea are prea mulţi copii şi prea puţini bani. Părinţii tăi sunt bogaţi, Dorotea?

– Probabil că mama e, deşi e greu de spus. Îi place să trăiască simplu, a răspuns gânditoare Dorotea. Se uita din nou la grupul de respinşi. Tatăl meu nu e tatăl meu oficial. E destul de excentric şi a pierdut şi a găsit câteva averi.

– Cum găseşti o avere? a întrebat Henri. Tare mi-ar plăcea să ştiu.

– În cazul lui, când are bani, îi dă, a spus Dorotea. Se uita cu atenţie în gura peşterii, la oamenii din apă. Uneori, îi foloseşte cu cap şi astfel îi înmulţeşte. Unul dintre respinşii ăia e băiatul care a scăpat ieri scara. Poartă haine diferite şi o beretă, dar el e.

– Ar trebui să-i dăm un dar, a propus Agnez. S-a ridicat de la masă şi s-a dus să se uite. Ce fac?

Unul dintre respinşi, o femeie, ridicase din apă o prăjină lungă cu un cârlig ascuţit şi curbat, un fel de baston rudimentar. Nu a zis nimic, dar ceilalţi respinşi s-au strâns lângă ea. Câţiva au aruncat o privire spre peşteră şi apoi şi-au întors repede ochii, ca şi cum nu se uitaseră de fapt.

– Caută ceva, a remarcat Agnez.

– Aia e o cange de bocciu, a spus Simeon. Căutătorii prin canale. I-am văzut intrând şi ieşind din marele canal de deversare în Leire de lângă spital.

– Nu cred că există un canal pe aici, a spus Henri, care trebuise să studieze planurile Noului Palat. Deşi stânca asta e plină de tuneluri... ce-au de gând?

Ca din întâmplare, patru dintre respinşi au format din nou o linie pentru a bloca vederea dinspre peşteră. În spatele liniei, ceilalţi doi aproape se târau prin apă, plimbându-şi braţele dintr-o parte într-alta.

– Nu vor să ştim ce caută, a remarcat Agnez, şi mâna ei s-a dus spre mânerul sabiei. Sau ce-au găsit.

– Ce contează? a întrebat Dorotea.

Îşi luase din nou cărbunele şi schiţa scena, prinzând din câteva mişcări rapide esenţa siluetelor care stăteau în picioare, oamenii aplecaţi, undele care se propagau prin apă.

– Mai bine mă duc să aflu, a oftat Henri. Dacă e ceva important şi Dutremblay află că am fost aici şi n-am făcut nimic...

S-a aplecat să-şi scoată ghetele, dar în acelaşi moment s-a auzit o împuşcătură dinspre lac. Unul dintre respinşi s-a dat înapoi şi a luat-o la fugă, aruncându-se în apă. Un altul, o femeie, a pornit după el, cu un pistol în mână. Cu pumnalele scoase, ceilalţi au pornit o luptă încinsă, apoi s-a auzit un ţipăt de durere.

Agnez s-a repezit în apă, cu cizme cu tot, cu sabia în mână.

– În numele reginei, opriţi-vă!

ŞAPTESPREZECE

O clipă mai târziu, Henri a urmat-o pe Agnez, ţopăind ca să-şi bage la loc piciorul în gheata pe care aproape şi-o scosese.

Simeon şi-a luat taşca şi a alergat de-a lungul malului lacului după respinsul care fusese împuşcat şi urmăritoarea lui, care se îndreptau spre podul ornamental peste partea mai îngustă din nord.

Ceilalţi respinşi au ieşit din luptă şi s-au îndepărtat cu greu prin apa noroioasă. O pereche a pornit către malul vestic, vrând să ajungă la grămezile de cherestea înşirate pe viitorul câmp de turniruri din vest, unde grămezile înalte de grinzi pentru Palatul principal formau un adevărat labirint. Cea de-a doua pereche s-a dus direct spre malul de est şi, ajungând acolo, a ieşit afară ca să fugă spre gaura din zidul exterior de est, unde într-o zi avea să fie o altă lojă impozantă a portarului.

Dorotea a rămas în gura peşterii, schiţând toată acţiunea.

Agnez şi Henri făcuseră o greşeală intrând în lac, căci se mişcau mult mai încet prin el decât respinşii, care nu erau stânjeniţi de prea multe veşminte, ca să nu mai vorbim de ghete, cizme sau pantofi. Ajungând rapid la mal, au luat-o la fugă către labirintul de lemne. Asemenea lor, respinsul „împuşcat" era fie nevătămat, fie

împins cu putere de frică, deoarece a ajuns la pod și a dispărut sub el, semn că acolo era un pasaj ascuns. Un minut mai târziu, urmăritorul lui s-a dus după el.

Simeon, văzând că serviciile sale nu erau necesare, a venit înapoi, în vreme ce Agnez și Henri au ajuns la locul unde respinșii căutaseră prin apă înainte să se ia la harță.

Acum nu se mai vedea niciunul dintre respinși și nimeni altcineva nu le dădea atenție. Sunetul unei singure împușcături era în mod evident insuficient pentru a trezi interesul vreunui lucrător. Ar fi trebuit să se afle paznici pe acolo, dar, ca de obicei, autoritatea împărțită însemna că orice regiment care trebuia să ofere soldați nu făcea niciodată asta, poate doar dacă erau aduși la cererea expresă a arhitectului, de obicei printr-un mesaj trimis prin Henri sau prin unul dintre tovarășii săi. Asta se întâmpla foarte rar, dat fiind că Noul Palat se afla în mijlocul Fortăreței Stelate. Ce dușmani puteau fi acolo de care să apere Palatul?

Obiectul pe care-l căutaseră respinșii și pentru care, odată găsit, se luptaseră era un leș. În mod ciudat, nu plutea cu fața în jos, ci stătea îngrămădit în apă. Agnez și Henri au șovăit când s-au apropiat și amândoi și-au dus mânecile la nas.

– Ah, ce duhoare! a exclamat Henri.

– Nu știam că un leș poate să miroasă atât de oribil, a spus Agnez.

– Să-l tragem afară? a întrebat Henri. Oare de ce se luptau pentru cineva mort?

Agnez a scuturat din cap, cu nasul băgat adânc în mânecă.

– Eu sunt muschetar, a răspuns. Nu vreun gropar sau jefuitor de cadavre, și cu siguranță nu când leșul duhnește în halul ăsta.

– Şi atunci, îl lăsăm pur şi simplu aici?

– Nu-i treaba noastră, a răspuns Agnez.

– O să fie probabil a mea, a spus Henri deprimat. Mie îmi revin toate treburile neplăcute din scheletul ăsta de Palat.

– Îl scot eu, a anunţat Simeon, pleoscăind prin apă către ei. A strâmbat din nas, dar nimic mai mult. Puroarea aia nu e mirosul de leş. E suflul care iese din canale; cu siguranţă femeia e bocciu. Dar, ca întotdeauna cu asemenea mirosuri şi duhori, e posibil să existe riscul unei putreziciuni sau infecţii. N-aţi atins-o, nu?

Agnez şi Henri s-au tras câţiva paşi înapoi, scuturând amândoi din cap.

– Duceţi-vă să luaţi o pătură din peşteră şi întindeţi-o pe mal, le-a cerut Simeon. O s-o aşez acolo.

– Eu mă duc să văd unde au intrat cei doi sub pod, a spus Agnez. Şi-a scos un pistol de la brâu şi l-a încărcat cu mişcări ostentative din cornul cu praf de puşcă din bandulieră. Dacă stau ascunşi acolo, o să-i gonesc.

– Probabil că totuşi e un tunel acolo, a remarcat Henri cu un oftat. Sunt peste tot în locul ăsta. Mă duc să aduc pătura.

A pornit-o prin apă spre sud şi spre peşteră, în vreme ce Agnez s-a îndreptat spre nord. Simeon şi-a prins cu grijă de haină icoana lui Requaniel şi şi-a aşezat degetele pe ea. Ca niciodată, ea a vibrat imediat sub degetele lui, ca şi cum îngerul de care era legată era nerăbdător să se manifeste. Asta nu se mai întâmplase până atunci, şi Simeon aproape că şi-a tras mâna. Dar apoi mişcarea de vibrare a încetinit şi s-a oprit.

– Requaniel, Requaniel, vino să mă ajuţi!

Reacţia îngerului a urmat imediat şi Simeon a simţit-o ca pe o izbucnire bruscă de căldură în tot trupul, şi a auzit murmurul mai multor corzi de harpă.

– *Requaniel e aici. Care ţi-e dorinţa? Dacă îmi stă în atribuţii, se va împlini.*

– Păzeşte-mă de lucrurile nevăzute care se adună ca umori rele în aer, a şoptit Simeon incantaţia ştiută. Ţine-mi trupul şi fiinţa ferite de rău.

– *S-a făcut şi s-a făcut,* a răspuns Requaniel. *Până când sunt eliberat sau mă satur de această lume.*

Simeon şi-a luat încet degetele de pe icoană. Requaniel nu mai păruse niciodată atât de prezent, sau atât de distinctiv şi specific. De fapt, Simeon nu-şi amintea ca îngerul să-şi fi schimbat vreodată răspunsurile, aşa cum tocmai făcuse.

S-a aplecat peste trupul respinsei, ţinându-şi răsuflarea, cercetându-l fără să-l atingă la început, apoi sucindu-l uşor de pe o parte pe alta pentru a vedea mai mult. Era o femeie cu pielea foarte pală, destul de bătrână, poate de şaizeci sau şaptezeci de ani. A remarcat părul rar, strâns împletit în şase sau şapte codiţe lipite sau fixate cumva de scalp, o pieptănătură pe care Simeon o mai văzuse, dar nu la o femeie în vârstă. Avea şi câteva cicatrice pe cap, linii alburii pe pielea ei întunecată. Dar erau vechi şi nu constituiau cauza morţii.

Ferindu-şi faţa şi respirând pe gură, Simeon a băgat mâinile în apă şi le-a strecurat la subsuorile ei, apoi a ridicat-o uşor. Era mult mai grea decât se aşteptase el, şi a văzut că asta se datora unei tăşti din piele unsă cu grăsime, ticsită bine, pe care o ţinea femeia în braţe, şi care era prinsă şi de cureaua din jurul gâtului ei.

Icnind de efort, Simeon pe jumătate a cărat, pe jumătate a târât prin apă leşul şi taşca atârnată de el. Când a ajuns la cel mai apropiat mal, Henri se întorsese cu o pătură, pe care a întins-o pe margine. Simeon a pus jos femeia şi i-a aranjat picioarele şi veşmântul cenuşiu în aşa fel încât să arate ca şi cum tocmai adormise. Destul de puţin totuşi, căci avea paloarea şi pustietatea morţii. Mai greu i-a fost lui Simeon să-i mişte braţele, căci rigiditatea cadaverică se instalase deja, iar mâinile ei erau încleştate pe taşcă.

– A murit azi, ceva mai devreme, i-a spus el lui Henri, care continua să păstreze distanţa şi braţul peste faţă, deşi ochii lui se tot îndreptau către taşcă.

– Înecată? a întrebat Henri.

Simeon a scuturat din cap şi s-a lăsat într-un genunchi pentru a cerceta coastele femeii. Veşmântul ei era rupt acolo şi prin gaură se vedea pielea decolorată. A tras deoparte pânza, dând la iveală o gaură adâncă.

– Aş zice că a fost înjunghiată şi a încercat să fugă, dar a sângerat până la moarte pe când traversa lacul. Azi-dimineaţă devreme. Ceea ce e ciudat. Trebuie să fi rămas cu faţa în jos până când respinşii ăia au îndreptat-o, altfel am fi observat-o mai devreme... Mă întreb de unde venea şi unde se ducea. Şi, mai ales, cum a intrat în Fortăreaţa Stelată.

– Oare ce-o fi în taşca ei? a spus Henri.

– E foarte grea, asta e sigur, a zis Simeon.

– Au vieţi dure şi morţi dure, a remarcat Dorotea, care se apropiase fără zgomot după ce îşi lăsase hârtia şi cărbunele în peşteră. Respinşii, adică.

– Așa e, a încuviințat Simeon. Întotdeauna mi s-a părut greu să putem face atât de puțin pentru ei când se îmbolnăvesc sau sunt răniți. Chiar și la spital, sau la Infirmeria de aici, pentru hamalii și servitorii noștri și familiile lor. Simeon a examinat din nou rana, arătând spre sângele închegat, roșu-închis. Respinșii sunt întocmai ca noi, diferiți doar când sunt atinși de magia angelică, a continuat el. Priviți, sângele ei e roșu. Nimeni nu poate explica de ce magia angelică îl face să devină o pulbere cenușie sau îi transformă pe ei în bestii. Din câte știu, nici ei nu-și pun această întrebare.

– Au nesocotit cerurile și au fost blestemați de propriul Arhanghel pentru păcatele lor, a spus Henri. Toată lumea știe că respinșii și-au croit ei înșiși destinul.

– Nu e așa. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu adevărat, a spus Dorotea, pe un ton prea aspru. Mă îndoiesc că au avut vreo legătură cu asta. Ei doar suferă consecințele.

– Ce consecințe? a întrebat Agnez, care se întorsese, mișcându-se așa cum făcea întotdeauna, între un mers rapid și fugă. Nu a așteptat un răspuns și a continuat: Chiar *există* un tunel sub pod, cu un grilaj cu lacăt. Probabil că cel de-al doilea respins l-a închis. Era pe jumătate inundat, așa că poate e mai degrabă un canal.

– Oh! a făcut Henri. Da. Există o conductă de apă din râu; asta trebuie să fie o conductă secundară. Asta e pe un plan separat. Doar ca să zăpăcească pe toată lumea. Presupun că, dacă apele râului nu sunt foarte crescute, se *poate* intra pe acolo în fortăreață. Ar trebui să raportez asta.

– Deci ce aveau de gând? a întrebat Agnez. Cine e asta? Ce are-n tașcă?

– Hai să aflăm! a spus Simeon.

A desfăcut cureaua, a ridicat taşca şi a dus-o la câţiva paşi de cadavru, contra vântului, apoi a pus-o din nou jos pentru a trage de curelele ei cu mâinile lui mari şi îndemânatice, desfăcându-le iute din catarame, deşi pielea era umflată de cât stătuse în apa lacului.

În taşcă era un pachet strâns înfăşurat în pânză uleiată, legat de mai multe ori cu sfoară cerată. Simeon a scos pachetul şi l-a pus jos. Dar când s-a aplecat mai aproape, icoana prinsă pe pieptul veşmântului său a vibrat şi a început din nou să tremure, şi el a auzit vocea clară a lui Requaniel scoţând un strigăt de frică sau poate de uluire...

Simeon s-a tras repede înapoi, chiar când Dorotea s-a aplecat în faţă.

Au vorbit aproape în acelaşi timp.

– E o icoană puternică în...

– Magie angelică...

Henri s-a uitat în jur. Cei mai apropiaţi oameni erau un grup de respinşi conduşi de un supraveghetor din personalul arhitectului şi care stăteau în jurul unei capre de ridicat greutăţi, instalată deasupra unei grămezi de cherestea pe terenul de turniruri, toţi concentraţi să coboare pe pământ una dintre grinzile foarte mari. Ar fi fost greu să vadă cineva de la acea distanţă orice detaliu. Dar era posibil să existe vreunul cu privirea deosebit de ageră sau doar suficient de curios ca să se apropie...

– Ar trebui să ducem pachetul în peşteră, a sugerat Henri. Să-l deschidem acolo.

– Dacă aveţi icoane la voi, ar fi mai sigur să le lăsaţi afară, a spus Dorotea. Orice ar fi în pachetul ăla, e extrem de puternic. Pot să simt asta.

– Poţi? a întrebat Simeon.

Şi-a atins icoana şi l-a eliberat pe Requaniel, apoi a băgat broşa la loc în buzunarul ascuns de sub haină. După aceea a luat de jos cu grijă pachetul şi l-a ţinut cât mai departe cu putinţă de el. Era extrem de greu pentru dimensiunile sale, ca şi cum ar fi fost plin cu plumb.

Sau aur, aşa cum probabil credea Henri, judecând după felul în care se holba la el.

Dorotea a dat din cap.

– E un talent pe care-l dezvoltă unii... câţiva iconari. Devenim sensibili chiar şi la prezenţa unor îngeri nechemaţi. Dacă fac parte din cele mai puternice ordine.

A spus asta plină de siguranţă, dar, de fapt, ştia doar că *ea* era sensibilă la icoanele puternice. Nimeni nu-i mai spusese vreodată că avea aceeaşi abilitate.

– Nu putem să lăsăm pur şi simplu leşul aici, a zis Agnez.

– Pune pătura peste ea, a spus Simeon. Există la Infirmerie oameni care adună cadavrele, o să-i trimit să o ia.

– Ce fac cu respinşii morţi? a întrebat Agnez.

Simeon a şovăit. Pe cei mai mulţi oameni i-ar fi minţit, dar simţea că nu putea face asta cu ei.

– Noi... ăăă... îi tăiem pe cei care sunt în stare bună, ca să învăţăm mai multe despre cum este alcătuit corpul omenesc, a spus el. Dar acesta a stat deja prea mult timp în apă. Va ajunge în gropile mortuare din sudul oraşului.

– Şi familia ei, prietenii? a întrebat Dorotea. Cu siguranţă cineva o să vrea să ceară trupul!

– Dacă nu sunt prezenţi la moarte, nu cred că cineva face ceva ca să... ăăă... îi anunţe, a spus Simeon stânjenit. Şi respinşii oricum sfârşesc în gropile mortuare. Nu au voie să fie înmormântaţi în Necropolă sau Safavy. Şi, desigur, nu omorâţi de Ximithael.

– De ce? a întrebat Dorotea. Nu pot deveni bestii după moarte, iar molima sângelui de cenuşă nu poate face rău nimănui care e deja mort.

– Aşa se procedează, a răspuns Simeon.

– Hm! a făcut Dorotea.

– Haideţi! i-a îndemnat Henri. Hai să vedem ce e în pachet! Dacă e o icoană puternică, trebuie să fie valoroasă, nu? Şi e aşa de grea...

– Ar trebui să informăm o autoritate, a remarcat Agnez, în timp ce se întorceau cu toţii la peşteră. E foarte ciudat să vezi respinşi care să se încaiere la vedere. Şi nu au voie să aibă pistoale sau muschete, ca să nu mai zicem să le folosească.

– Hai să aşteptăm şi să vedem ce e în pachet! a spus Henri.

Au grăbit cu toţii pasul pe măsură ce se apropiau de peşteră, ajungând aproape să alerge înăuntru, iar Simeon a aşezat pachetul pe masa de piatră. L-a lăsat acolo şi şi-a deschis haina pentru a-şi scoate punga, pe care a pus-o cu grijă pe jos lângă vin, în colţul rece al peşterii.

– Mai are cineva vreo icoană? a întrebat.

– Ale mele sunt la Rochefort, a spus Dorotea. Sau poate vreo slugă le-a pus într-o cutie, pe undeva.

– Eu nu-l am decât pe Jashenael, în scrinul din cazarmă, a răspuns Agnez.

– La fel, vechea mea icoană a lui Huaravel e în camera mea, a spus şi Henri.

– Ei bine, atunci, putem începe, a zis Simeon.

Toată lumea s-a strâns în jurul lui în vreme ce el a tăiat funia cu scalpelul său, retezând fiecare legătură cu o mişcare scurtă, hotărâtă. La ultima funie, a pus scalpelul jos, a stat o clipă, apoi şi-a deschis taşca şi a scos un cleşte de lemn.

– Oh, haide! l-a îndemnat Henri. Fă-o odată!

Simeon s-a dat puţin mai în spate şi, cu braţul întins, a folosit cleştele ca să apuce învelitoarea de pânză uleiată, în vreme ce tăia ultima frânghie.

– Dacă asta e o comoară, poate să existe o capcană, a spus el. Aţi citit *Ciudăţenii şi mecanisme* a lui Deflambard?

– Nu, a fost răspunsul general.

– Deflambard colecţiona mecanisme viclene şi altele asemenea, le-a explicat Simeon. Unul dintre ele era o fiolă cu arc plină cu otravă, introdusă într-un pachet strâns înfăşurat, ca acesta. Când era tăiată ultima legătură, fiola exploda, spărgându-se şi aruncând cioburi de sticlă încărcate de otravă în toţi cei aflaţi în preajmă. Staţi deoparte şi feriţi-vă ochii!

Aşa a făcut şi el, îndepărtându-se cât de mult a putut înainte de a desface cleştele. Pachetul nu s-a deschis brusc şi nici nu au zburat bucăţele de sticlă cu otravă. Simeon a dat din umeri şi, folosind cleştele, a desfăcut pânza uleiată, dând la iveală un alt strat dedesubt.

– Bine împachetat ca să nu intre apa, a spus el. Interesant!

Tot cu cleştele, a tras stratul interior, scoţând la iveală colţurile şi apoi toată suprafaţa unei mici casete de bronz, de patruzeci şi cinci de centimetri lungime, douăzeci şi cinci lăţime şi treizeci înălţime. Marginile erau uşor coclite. Avea un cârlig ca încuietoare, dar nu şi broască.

Dorotea şi-a lăsat capul în jos ca şi cum ar fi fost cuprinsă brusc de ameţeală, şi s-a tras în spate, ţinându-se de masă cu ambele mâini.

– În caseta aia e cel puţin o icoană *foarte* puternică, a şoptit ea.

Toţi tăceau, fascinaţi de micuţa cutie de bronz. Din colţul peşterii, foarte slab, se auzea un sunet ca al unui stup de albine. Vibraţia joasă a icoanei lui Simeon în punga lui.

El a întins din nou cleştele, a împins cârligul şi a ridicat capacul.

Caseta era plină ochi cu teancuri ordonate de monede mari de aur.

– Aur! a exclamat Henri. Aur!

– Sub aur e o icoană extraordinar de puternică, a spus Dorotea, cu siguranţă în glas.

– Delfini dubli de Ystaran! a exclamat Henri, luând o monedă şi ţinând-o în palmă. Fiecare valorând nouăzeci şi şase de livre! Trebuie să fie zece în fiecare teanc, şi sunt douăzeci şi patru de teancuri – vai de mine, asta înseamnă douăzeci şi trei de mii patruzeci de livre...

A mai luat câteva, cântărindu-le în mână, şi a râs încântat. Spaţiul liber pe care-l lăsase în teanc a dat la iveală colţul unei hârtii, care fusese ascunsă sub primul strat de monede.

– Ce-i aia? a întrebat Simeon, arătând cu degetul.

Capetele s-au unit când s-au aplecat cu toţii mai aproape ca să se uite.

– O scrisoare, a zis Dorotea.

– N-ar trebui să atingem nimic, a spus Simeon, agitat. Cu siguranţă aparţine cuiva...

– Nouă! a exclamat Henri, ameţit de încântare.

A mai luat câteva monede, scoţând la lumină scrisoarea împăturită de dedesubt. Deasupra se vedea o pecete ruptă, din care rămăsese doar jumătate, pe care se afla o parte din aripile cu şapte vârfuri ale unui înger şi partea de sus a unui scut heraldic, atât de crăpat şi rupt, încât era imposibil să se identifice blazonul.

-Şapte vârfuri de aripă, aşadar un Arhanghel, în mod normal blazonul unui cardinal, a remarcat Dorotea, arătând către ceara ruptă. Dar e diferit... ar trebui să fie vârfurile unei mitre acolo... aşa că poate nu...

– Trebuie să informăm autorităţile potrivite, a spus Simeon, cu stânjeneală.

– Şi care ar fi astea? a întrebat Agnez. Hai să ne uităm mai întâi la scrisoare!

– Hârtia pare veche, a observat Simeon. S-ar putea să se rupă. Ar trebui să lăsăm...

– E pergament, nu hârtie, a spus Dorotea. Şi foarte bine păstrat.

– S-ar putea să fie important, a declarat Agnez.

S-au uitat cu toţii unul la altul şi apoi la Simeon, care a dat din cap fără tragere de inimă, pentru a întări acordul tacit.

Dorotea a scos cu grijă scrisoarea şi a aşezat-o pe masă, apoi a desfăcut-o. Pergamentul era în stare bună, dar scrisul se decolorase în timp. Încă mai putea fi citit, dar asta nu ajuta prea mult.

– Nu are nicio noimă! a exclamat Dorotea. A început să citească cu voce tare: „Lrxhohîhthc c istv şhrvty..."

– Un cod, a spus Agnez.

– Unul uşor, a remarcat Henri, uitându-se peste umărul Doroteii. Să vedem... e o săritură de trei litere.

Ceilalţi s-au uitat la Henri, care a ridicat din umeri.

– Eu m-am priceput întotdeauna la cifre. Să vedem... pot să-ţi iau cărbunele şi nişte hârtie?

Dorotea a rupt o foaie şi i-a întins-o, cu o bucată de cărbune. Henri a scris repede alfabetul şi litera care corespundea în cifru. Apoi, atingând cu cărbunele literele, a parcurs mesajul de pe pergament.

– Foarte bine. Spune aşa: „Înţelegerea a fost pentru toate icoanele. Trebuie să le aduci personal pe cele trei rămase pentru a primi plata completă. Poate că nu ştii că sora ta mi s-a alăturat? Noi am plecat din Cadenz; nu te duce acolo. Adu icoanele la noul meu templu al lui Pallaniel Exaltat, la piscurile gemene aflate la trei leghe nord de Baranais. Nu mă dezamăgi din nou şi nici nu încerca să păstrezi ceva pentru tine. Liliath."

– Unde e Baranais? a întrebat Henri.

Ceilalţi au ridicat din umeri.

– Din nou Liliath, a spus Dorotea. Şi sunt sigură că acolo, sub aur, e o icoană puternică.

– Păi, să vedem! a zis Henri.

A mai scos câteva monede, pe care le-a aranjat frumos în teancuri. Când caseta a rămas pe jumătate goală, au văzut în mijlocul ei o pânză groasă îndoită. Henri a şovăit şi s-a uitat la Simeon.

– Nu ştiu de nicio capcană sau mecanism ascuns care să se poată afla într-o pânză îndoită de o asemenea dimensiune, a spus Simeon.

– Eşti sigur? a întrebat Henri.

Când el a ezitat, Agnez s-a aplecat şi a desfăcut pânza, dând la iveală trei icoane dreptunghiulare prinse între ele cu cleme aurii în formă de „S". Erau toate de aceeaşi mărime, cam cât o palmă de om. Gravate de un adevărat maestru, plăcile de bronz aurit erau încadrate de diamante montate în aur. Trei rânduri de diamante, unele mari pe marginea exterioară, apoi unele de dimensiuni medii şi o mulţime de diamante minuscule în interior.

Îngerii reprezentaţi erau practic umani, dar aveau aripi enorme, de patru sau cinci ori mai mari decât trupul lor, şi cu şase vârfuri. Unul purta o sabie, unul un scut şi al treilea o trompetă. Primul avea faţa şi mâinile din jais, al doilea din bronz roşiatic, iar al treilea din jad galben.

– Yamatriel, Samhazael, Triphiniel, a şoptit Dorotea. Trei dintre Cele Douăsprezece Principate ale lui Ashalael. Deşi doar Samhazael este o icoană activă...

– Ştii cine sunt? a întrebat Simeon.

Era o întrebare retorică; în mod evident Dorotea ştia. La fel cum îi recunoscuse şi el imediat, dintr-o duzină de cărţi şi lucrări de referinţă.

– Cum aş putea să nu ştiu?

– Ce sunt? au întrebat Henri şi Agnez în cor.

– În afară de o mulţime uluitoare de diamante! a adăugat Henri, cu lăcomie în glas.

– Trei dintre Icoanele cu Diamante ale reginei Anne, a răspuns Simeon. O parte din legendarul Colan al Reginei.

Agnez a ridicat din umeri. Henri avea o privire nedumerită.

– Icoane foarte faimoase, a spus Dorotea.

– Furate acum vreun secol din vistieria Palatului, a adăugat Simeon. *Proprietate personală a reginei.*

– Ah! a făcut Henri, iar din vocea lui a dispărut brusc încântarea, când perspectiva de a putea pretinde această bogăție extraordinară a pierit. Ei, poate o să fie o recompensă...

– Regina trebuie informată imediat, a declarat Agnez. Mă duc eu... nu, stați puțin... mai bine rămân de pază. S-ar putea întoarce respinșii.

– Probabil că va trebui într-adevăr să anunțăm pe cineva, a spus Henri încet. Adică, despre icoane, sigur. Dar aurul?

– Trebuie să spunem despre tot, a zis Simeon. Icoanele, aurul, scrisoarea. Deja am fost luat la întrebări de oamenii cardinalului și nu vreau să repet... de fapt, și cardinalul va trebui să afle... amândouă trebuie anunțate. Dar discret. Cu cât știu mai puțini despre asta, cu atât mai bine. Mai ales că suntem implicați.

– Dar va fi o recompensă! a protestat Henri. Nu-i așa?

– O să păzesc eu caseta, a spus Agnez, ignorându-i întrebarea. Henri, l-ai cunoscut pe Sesturo, nu? Când ai dus mesaje?

– Muschetarul uriaș? Știu cine e.

– Ar trebui să fie în cazarma noastră. Du-te la el, spune-i ce am găsit și cere-i să vină aici și să-i trimită veste și lui Franzonne; ea poate duce un mesaj direct la regină.

– Presupun că pot face asta, a răspuns Henri încet. Se gândea la posibilitatea unor recompense şi la cine ar putea să le ofere. Ştiţi, eu sunt de fapt omul cardinalului. Ar trebui să-i spun lui Monseigneur. Deşi asta înseamnă că va trebui să iau o barcă până la Palatul cardinalului...

– Cine e Monseigneur? a întrebat Agnez.

– Robard. Primul secretar al Eminenţei Sale.

– Probabil că pot da eu de veste mai repede cardinalului, a intervenit Simeon, cumva stingherit. Rochefort mi-a dat un însemn, după toate întrebările la care am fost supus. Orice pursuivant căruia i-l arăt îi va duce imediat un mesaj.

– De ce ţi-a dat aşa ceva? a întrebat Dorotea.

– Suspiciuni, a răspuns Simeon cu greu. În general, cred. Mi-a spus să raportez orice mi se pare ciudat, ca atunci când respinşii m-au salvat de bestie. Iar asta este, cu siguranţă, ceva ciudat.

Dorotea a încuviinţat din cap şi ochiul ei stâng s-a închis puţin, un semn caracteristic pentru ea atunci când se gândea profund.

– Din nou respinşi, a spus ea. Chalconte. Liliath. Respinşi. Simt că toate se leagă între ele într-un fel... nu neapărat într-un fel bun.

– Vrei să spui că s-ar putea să nu existe o recompensă? a întrebat Henri pe un ton plângăreţ.

– Sunt sigură că va exista un soi de recompensă, a răspuns Agnez nerăbdătoare. De la regină *şi* cardinal. Sună bine, nu?

– Poate că nu, a replicat Dorotea, cu îndoială.

Ceilalţi s-au uitat la ea.

– Nu sunt sigură că va fi benefic în cazul meu, a adăugat ea. Dar presupun că va fi imposibil să mă excludeți.

– De ce ai vrea să fii exclusă? a întrebat Henri.

– Icoanele alea, a spus Dorotea. Au fost făcute de Chalconte Ereticul. Și iată-mă aici, suspectă de unele legături cu asemenea lucruri, când ele apar deodată. Iar două dintre ele nu mai sunt impregnate cu putere, și totuși, nu sunt distruse. Ceea ce nu ar trebui să fie posibil. Și mai e și scrisoarea de la Liliath, care poate trezi suspiciuni în privința mea, fără să înțeleg de ce, desigur.

– Poate că am putea să nu pomenim de tine..., a început Henri, dar a fost întrerupt de Simeon.

– Nu, a spus doctorul cel solid. V-am spus, mai mult ca sigur o să fim supuși unui interogatoriu.

– Dar n-am făcut nimic rău! a protestat Henri.

– Da, dar cardinalul tot m-a închis în Turn, a remarcat Dorotea.

Pentru o clipă, nimeni nu a spus nimic.

– Și eu, care mă gândeam că în sfârșit aveam să fiu bogat! s-a plâns Henri.

– Hai să punem totul la loc în casetă! a spus Simeon. Recunoaștem că ne-am uitat înăuntru, dar imediat ce ne-am dat seama ce sunt icoanele, am anunțat-o pe regină și pe cardinal. Nu pomenim de scrisoare decât dacă suntem întrebați direct. Și încă ceva...

– Ce? a întrebat Agnez nerăbdătoare.

– Legătura pe care o simțim, a spus Simeon. De parcă ne-am cunoaște. Despre care Dorotea a crezut că se datora invocării aceluiași înger de către noi toți. N-ar trebui să pomenim nimic de asta, doar dacă trebuie neapărat.

S-a uitat la toţi ceilalţi, care au încuviinţat din cap, cu un aer solemn. Era limpede că orice ar fi fost ceea ce îi atrăsese unul spre altul avea să fie privit cel puţin cu suspiciune de către cardinal.

– S-ar putea să nu putem să păstrăm secretul, a spus Simeon. Dar trebuie să încercăm. Plec să-i dau de veste lui Rochefort. Cu cât întârziem să anunţăm, cu atât mai suspect va părea.

– Când pui problema aşa..., a zis Henri. Eu mă duc la Sesturo.

– Spune-i să se grăbească! a zis Agnez.

Şi-a scos sabia şi s-a aşezat ameninţătoare în gura peşterii, aruncând priviri ucigătoare în toate părţile, în vreme ce Henri ieşea pe lângă ea. Simeon şi-a luat punga şi l-a urmat îndeaproape. În spatele lor, Dorotea şi-a aşezat bărbia pe mâinile strânse şi şi-a lăsat gândurile să se întoarcă spre acele trei icoane uluitoare, rezistând dorinţei arzătoare de a deschide caseta ca să se uite din nou la ele.

OPTSPREZECE

– Mi s-a spus că obiectele furate sunt aproape cu siguranţă pierdute, a zis Liliath, înmânându-i ofiţerului din Strajă un pergament scris cu meticulozitate. Dar dacă există şi cea mai mică şansă de a le căpăta înapoi, trebuie să încerc. Au aparţinut unei stră-stră-stră... oh, foarte îndepărtate... străbunici şi, prin urmare, au o valoare sentimentală foarte mare, pe lângă valoarea lor în aur şi pietre preţioase.

– O recompensă de zece mii de livre! a remarcat locotenentul, o femeie colţuroasă, cu faţa pământie, al cărei coif lovit arăta o aplecare mai mare spre încăierările din tavernă decât rezolvarea unor infracţiuni. Milady, întreaga Strajă din Lutace va scotoci fiecare munte de pietate, bârlog de hoţi, fierărie şi giuvaiergerie din oraş!

– Asta e speranţa mea, a spus Liliath. Pe cea de a doua pagină sunt descrise în detaliu icoanele, iar monedele erau şi ele deosebite, delfini dubli de aur de Ystara.

– Hmmm, „trei icoane vechi din bronz aurit şi aur, încadrate de diamante", a citit locotenentul. Nu ştiţi care sunt îngerii pictaţi? Asta ar ajuta.

– Nu m-am mai uitat la ele de când eram copil, a răspuns Liliath. Oricum, nu erau nişte îngeri albani obişnuiţi. Iar eu nu sunt mag.

– Ei bine, diamantele o să le distingă, a spus locotenentul. Deşi probabil că deja au fost demontate şi vândute separat. Prin urmare, sunt alea trei, iar aurul – nu sunt prea mari speranţe să recuperăm ceva; probabil că a fost topit şi, în orice caz, vechile monede din Ystaran nu sunt chiar atât de rare – şi pe urmă, ia să vedem, un joc de dame de argint, gravate cu imaginile reginelor şi nobililor albani, într-o cutie din lemn de santal. Asta va fi uşor de găsit, dacă apare pe piaţă. Totul era împreună, ziceţi?

– Îmi pare rău, a fost neglijenţa mea, căpitane, a spus Liliath. În vreme ce majoritatea obiectelor mele valoroase erau ţinute la etaj, în vistierie, am lăsat o casetă mică de bronz şi cutia cu dame într-un cufăr de călătorie în pivniţă. Nu ştiam că aceşti... aceşti infractori ticăloşi... puteau să-şi sape un drum înăuntru prin canalele de scurgere.

– Boccii, a spus locotenentul, încruntându-se. Soiul cel mai rău de respinşi. Hoţi şi criminali, fiecare femeie, bărbat şi copil. A şovăit, apoi a adăugat: Există posibilitatea, milady, ca o abordare directă a Regelui Nopţii...

– Regele Nopţii?

– Aşa îşi zice el, desigur, s-a grăbit să explice locotenentul. Conducătorul bandei criminale. Respinşi, în cea mai mare parte. Dacă i s-ar oferi o recompensă... prin nişte mijlocitori pe care-i ştim noi...

– Ce? a întrebat Liliath, îndreptându-şi spatele cu o expresie de afront alban deplin. Îmi sugerezi să-i plătesc chiar pe hoţii care mi-au furat mult preţuitele mele bunuri?

– Ăăă, nu, a murmurat locotenentul.

– O să urc recompensa la douăzeci de mii de livre dacă vinovații sunt prinși și executați... cu condiția să-mi fie returnate și bunurile, a spus Liliath pe un ton rece. Poți să pleci.

– Da, milady, a murmurat femeia, apoi a făcut o plecăciune adâncă și a plecat, destul de stânjenită.

Bisc a apărut din spatele paravanului, încruntat.

– Oare asta nu va atrage chiar atenția cardinalului, pe care doreai să o eviți?

– Îi va *îndrepta* atenția către un exilat din Alba, a spus Liliath. Vor fi ocupați să investigheze presupusele mele legături albane. De asemenea, îmi va oferi accesul la regină. Ceea ce, la rândul său, va pune bazele pentru armata care ne va duce înapoi în Ystara.

– Dacă totul iese conform planului tău, a remarcat Bisc.

– Dacă *cele mai multe* lucruri ies, a replicat Liliath. Nu trebuie să iasă *totul*. Ai primit vreo veste de la cei care au aruncat-o pe Râmă?

Bisc s-a încruntat.

– Hershino a raportat acum câteva minute, dar ceilalți nu s-au întors încă, ceea ce e ciudat. Oricum, din raportul lui Hershino se pare că cel puțin prefăcătoria de la lac a mers așa cum voiam. Cei patru au luat ceva de la leș și l-au dus în peștera ornamentală; trebuie să fie caseta. Și pe urmă, câteva minute mai târziu, Dupallidin și MacNeel au ieșit repede și s-au îndreptat spre poarta de sud. De acolo vor fi urmăriți.

– Hm! Sunt amândoi oamenii cardinalului, într-o oarecare măsură, a spus Liliath. Mă așteptam ca muschetarul să se ducă la regină. Ar trebui totuși să meargă; nu îmi închipui că Duplessis o

să ascundă asta de Sofia. Dar dacă o face, putem să ne asigurăm că Sofia află. Şi regele, trebuie să avem grijă să ştie cu toţii, şi astfel să fie tentaţi.

– Ce facem dacă lucrurile nu merg aşa cum ne aşteptăm noi? a întrebat Bisc. Şi dacă eşti arestată? Dusă în Turn?

– Atunci trebuie să mă salvezi, dragă Biscaray, a răspuns Liliath, trăgându-l spre el pentru a-l săruta uşor pe frunte.

Agnez i-a zărit de îndată ce au început să iasă de sub pod. Mai întâi unul, apoi altul, până ce patru respinşi au apărut, toţi înarmaţi cu cangelele cu cârlig ale bocciilor, care luceau ameninţătoare în lumina după-amiezii. Apoi alţi doi respinşi s-au ivit, în mod clar prizonieri, căci aveau mâinile legate la spate. Agnez nu era sigură, dar i s-a părut că erau cei doi care fugiseră într-acolo mai devreme.

– Ce-i asta? a murmurat pentru sine.

Încă patru respinşi au ieşit, înarmaţi cu cângi. Împingându-i înainte pe cei doi prizonieri, au pornit-o spre sud.

Opt la unu depăşea puţin diferenţa căreia socotea că-i putea face faţă singură. Trei la unu, cu siguranţă. Patru la unu, poate. Avea două pistoale, şi se putea răfui cu doi duşmani de la distanţă... deşi era posibil să fie şi ei înarmaţi la fel, dat fiind că unul încălcase mai devreme legea care le interzicea respinşilor să folosească arme de foc. Încă doi cu sabia ei, cel puţin – dar tot mai rămâneau patru, înarmaţi cu cângile alea lungi, cu cârlige, care puteau ajunge departe...

– Dorotea! a strigat. Ştii să lupţi?

– Ce? a venit răspunsul din peşteră.

– Ştii să lupţi?

– Nu i-ai văzut niciodată pe studenţii din răzmeriţa de la Belhalle? a întrebat Dorotea, ieşind afară şi clipind în lumina puternică a soarelui, lângă Agnez.

– Nu, şi asta nu-mi răspunde la întrebare, a zis Agnez, continuând să-i urmărească pe respinşi.

Se opriseră din nou, îi împinseseră pe prizonieri în genunchi, în apă, şi se adunaseră în jurul lor în cerc.

– Ştiu să lupt, a spus Dorotea. Deşi prefer să nu. Şi nu am decât cuţitul meu. Probabil că aş putea aduna nişte pietre, mă pricep la aruncat şi trag destul de bine cu pistolul, dacă...

– Eu trag *foarte bine* cu pistolul, aşa că pe-astea le păstrez, a spus Agnez.

Respinşii au început deodată să-i lovească pe prizonieri cu cângile lor şi cu picioarele pe sub apă, preţ de câteva momente de atac criminal.

– Ce..., a început Dorotea.

Agnez a inspirat, pregătindu-se de luptă dacă respinşii se apropiau. Dar oamenii şi-au oprit brusc hăcuirea sălbatică, şi toţi doisprezece s-au întors sub pod şi au dispărut, ultimul oprindu-se pentru a scuipa înapoi către cei morţi.

– a fost asta? a continuat Dorotea.

– Nu ştiu... dar se pare că nu sunt interesaţi să-şi recapete comoara, a răspuns Agnez. Ceea ce e foarte bine, fiindcă erau prea mulţi.

– Putem oricum să fugim dacă se întorc, a spus Dorotea. Chiar şi cu caseta.

– Muschetarii nu fug, a declarat Agnez.

– Să mergem să aruncăm o privire? a întrebat Dorotea. Să vedem cine a fost omorât?

– Nu, a răspuns Agnez. Bocciii ăia ar putea fi în tunel, stând la pândă să ne atace. Mai bine să aşteptăm întăriri.

– Credeam că muschetarii nu fug, a remarcat Dorotea.

– Nu fugim, a spus Agnez. Dar nu trebuie să atacăm prosteşte... Aud un cal.

Dorotea şi-a lăsat capul într-o parte, ascultând, şi a auzit bufnetul şi tropăitul copitelor pe pământul gol unde avea să fie pajişte într-o zi, însoţite de zăngănitul harnaşamentului. Câteva clipe mai târziu, un singur cal şi un călăreţ au apărut la trap de după dealul artificial, un călăreţ superb în stacojiu, cu eşarfă aurie şi o pană roşie la pălărie.

– Rochefort, a zis Dorotea, zâmbind uşor, fără să-şi dea seama că o face.

– Sperasem că Sesturo şi alţi câţiva muschetari o să ajungă primii aici, a murmurat Agnez, ridicându-şi sabia şi aşezându-şi tăişul pe umăr.

Şi-a amintit cum visase ea, când auzise prima dată de Rochefort, descrisă ca ucigaşă de muschetari, că într-o bună zi ea, Agnez Descaray, îl va face pe pursuivant să dea socoteală pentru crimele sale. Şi apoi era felul în care Rochefort îi tratase pe Dorotea şi Simeon, întemniţând-o pe ea şi ducându-l pe el la interogatoriu.

Şi-a aşezat pe chip o expresie aspră şi şi-a aţintit privirea înainte.

Rochefort a tras de frâu chiar la gura peşterii, iar calul ei a tropăit, ridicând în aer mult praf. Dorotea a tuşit, dar Agnez l-a

ignorat, stând cu un aer nepăsător şi uitându-se în sus la Rochefort ca şi cum această nou-venită călare ar vrea să ceară îndrumări cum să ajungă la o vânzătoare de flori sau altceva asemănător.

– Doctorul MacNeel a trimis vorbă despre o descoperire, a spus Rochefort, şi ochii ei aprigi şi reci au trecut repede de la Agnez la Dorotea. Unde e el?

– Nu s-a întors, a răspuns tărăgănat Agnez. Sau aşa îmi închipui.

– Şi descoperirea?

– Înăuntru, a răspuns Agnez. După cum se vede, sub paza muschetarilor reginei. Aşadar, nu e pentru Domnia Ta.

– Agnez! a şuierat Dorotea.

– Eşti insolentă, a remarcat Rochefort. Chiar şi pentru un muschetar. Deşi nu-mi place să fac prea mult pe profesoara, se pare că din nou un muschetar trebuie să primească o lecţie de purtare. Am dreptate în această presupunere?

Agnez a ridicat din umeri, foarte încet, cu o privire insolentă.

Rochefort a oftat, a ridicat un picior şi a coborât de pe armăsarul ei. L-a bătut uşor pe gât cu două degete şi calul s-a îndepărtat ascultător câţiva paşi, s-a uitat înapoi şi apoi şi-a lăsat capul în jos pentru a smulge unul dintre smocurile jalnice de iarbă care se iţeau ici şi colo pe malul lacului. Rochefort şi-a scuturat câteva fire de praf de pe nădragi şi şi-a tras sabia.

– Probabil că ar trebui să te întreb cum te cheamă, a spus ea. Pentru piatra de mormânt.

– Nu e nevoie de aşa ceva! a intervenit Dorotea pe un ton indignat. Am trimis mesaje atât pursuivanţilor, cât şi muschetarilor,

ca să evităm genul acesta de lucruri! Agnez, poartă-te frumos! Rochefort, cu siguranţă nu poţi să vrei să omori un cadet nou...

– Numele meu e Descaray, a spus Agnez furioasă, ignorând-o pe Dorotea. Nu pot să-mi imaginez că un pursuivant al cardinalului are ceva de învăţat pe un muschetar al reginei, cu siguranţă nu în privinţa manierelor!

– O basconă, din câte înţeleg, a spus Rochefort cu o voce tărăgănată. Judecând după laude şi duhoarea de grajd...

– Şi eu sunt basconă! a protestat Dorotea, dar niciuna dintre cele două luptătoare nu a auzit-o, amândouă mişcându-se în acelaşi timp.

Sabia lui Rochefort a fulgerat, îndreptându-se direct spre inima lui Agnez. Ea a parat lovitura, ripostând imediat către capul lui Rochefort, dar Rochefort s-a ferit într-o parte cu o mişcare rapidă şi fluidă şi a împins lama muschetarului în jos în acelaşi timp în care şi-a întins braţul stâng şi a înşfăcat partea din faţă a tunicii lui Agnez, făcând-o să-şi piardă echilibrul.

Mişcarea a aruncat-o pe Agnez în faţă. Tunica i s-a ridicat peste cap, făcându-i pălăria să zboare şi acoperindu-i ochii pentru un moment. Preţ de o clipă îngrozitoare, s-a aşteptat să simtă durerea rapidă şi arzătoare a unei lame mortale înfipte în spate. Dar mişcarea ei o dusese suficient de departe pentru a evita un asalt imediat – sau poate că Rochefort a ales să nu acţioneze – şi ea s-a răsucit la timp pentru a para câteva atacuri şi lovituri feroce, retrăgându-se de fiecare dată.

Dar pe cât de repede se trăgea ea înapoi, la fel de iute înainta Rochefort. Lama pursuivantului a făcut o mişcare bruscă, trasând o linie de-a curmezişul braţului drept al lui Agnez, deasupra cotului. O tăietură, nu imediat periculoasă, căci ea lupta cu mâna stângă,

dar un mesager al celor ce urmau. Lumea lui Agnez s-a micşorat în clipa în care a înţeles că Rochefort era o spadasină mai bună şi că avea să o omoare în cursul următoarelor câteva mişcări. Dar, în acelaşi timp, prin minte i-a trecut sfatul mamei sale pentru o asemenea situaţie, atunci când se confrunta cu un inamic superior.

„Schimbă terenul, căci altceva nu poţi schimba."

A parat din nou şi de data asta nu s-a tras înapoi, ci s-a aruncat într-o parte, a făcut patru paşi în fugă şi a sărit pe cel mai apropiat bloc mare de piatră, marginea dealului artificial. De acolo a ţâşnit în sus pe o altă stâncă, unde s-a răsucit şi s-a pregătit pentru următorul asalt al lui Rochefort, ignorând sângele care se prelingea încet din rană în cutele mânecii sale.

Asaltul nu a venit. Rochefort a rămas uitându-se furioasă în sus la Agnez, dar Dorotea se aşezase în faţa pursuivantului, cu braţele larg deschise.

– Ajunge! a spus Dorotea încet.

– Ce e muschetarul ăsta pentru tine? a întrebat Rochefort, şi cicatricea de la ochi era albă ca varul, iar colţul gurii îi tremura de furie stăpânită.

– O prietenă, a răspuns Dorotea calmă. Cred că omori prea uşor oamenii, Camille.

Sabia lui Rochefort a coborât imperceptibil.

– De unde ştii cum mă cheamă? Şi cum îndrăzneşti să-mi spui pe nume?

– Am întrebat-o pe Mama, în Turn, a răspuns Dorotea. Şi tu mi-ai spus Dorotea.

Agnez a deschis gura să strige o insultă, ca să continue duelul, dar a închis-o hotărât când rezerva ei destul de limitată de bun-simţ, ajutată de perceperea bruscă a durerii din braţ, a reuşit să-i înfrângă ardoarea combativă, poate pentru prima oară în viaţă. Agnez ştia că era posibil ca într-o bună zi să o înfrângă pe Rochefort, dar mai întâi trebuia să devină şi mai rapidă şi mai pricepută. Nu se îndoia că asta avea să se întâmple, dar deocamdată trebuia să rămână în viaţă.

Lui Rochefort nu i-a scăpat mişcarea uşoară a buzelor lui Agnez, zgomotul dinţilor strânşi.

– Voiai să spui ceva, muschetarule?

– Nu, a răspuns Agnez, foarte sinceră acum, arătând spre tăietura ei. Ai fost prima care a făcut să curgă sânge, sieur. Nu e suficient?

Rochefort a clătinat încet din cap.

– Vino să vezi ce am găsit, a spus Dorotea.

S-a întins ca să o prindă pe Rochefort de mâna stângă. Pursuivantul şi-a tras-o deoparte, continuând să se uite în sus la Agnez, dar Dorotea doar şi-a mişcat mâna înapoi de fiecare dată, până când degetele lui Rochefort s-au strâns încet în jurul mâinii Doroteii. O clipă mai târziu, pursuivantul şi-a luat privirea de la Agnez ca şi cum ar fi uitat cu totul de oponentul său. Şi-a băgat sabia în teacă şi a lăsat-o pe Dorotea să o conducă spre peşteră. S-au oprit în faţa ei pentru o clipă şi Dorotea a şoptit ceva, iar când au intrat în peşteră, Rochefort şi-a scos de pe degete inelele cu icoane.

Agnez şi-a băgat şi ea sabia în teacă şi s-a aşezat pe blocul de piatră, lăsându-şi capul pe braţe, gâfâind. Simţea că nu are suficient aer, iar braţele şi picioarele o ardeau, pe lângă durerea care-i pulsa în braţ

de la rana de sabie. Efortul de a se mişca suficient de repede doar pentru a evita atacurile lui Rochefort, fără a reuşi să riposteze, o epuizaseră mai mult decât orice antrenament de până atunci.

– Te duelezi în ciuda edictelor!

Agnez s-a îndreptat într-o clipă şi a luat poziţie de drepţi. Cunoştea acea voce tunătoare.

Sesturo şi – încă şi mai groaznic pentru Agnez – Franzonne stăteau la poalele dealului, însoţiţi de o duzină de alţi muschetari, cu Henri în urma lor. Henri i-a făcut cu mâna, cu un aer îngrijorat, dar Agnez nu avea ochi decât pentru cei doi superiori ai ei.

– Am văzut că ai încrucişat spadele cu Rochefort, a zis Sesturo. Mă surprinde foarte tare că mai respiri şi că ai pierdut doar puţin sânge. Cine era tânăra care l-a înfruntat pe căpitanul Eminenţei Sale acolo jos, neînarmată?

– Dorotea Imsel. Studentă la Belhalle.

– E curajoasă, a remarcat Franzonne.

– Este, a încuviinţat Agnez. Dar m-aş fi descurcat.

A sărit jos de pe blocurile de piatră şi şi-a cules tunica şi pălăria.

Franzonne şi Sesturo au schimbat o privire.

– Nu, n-ai fi făcut-o, a spus Franzonne. Ai un mare talent cu sabia, Descaray, dar nu ai ajuns încă la perfecţiunea necesară pentru a lupta cu cineva ca Rochefort. O să ne antrenăm mai mult împreună.

– Dacă vrei să strici un cuib de viespi, a adăugat Sesturo, trebuie să fii pregătită să ai de-a face cu viespile.

– M-a insultat, a spus Agnez băţoasă. Şi pe muschetarii reginei.

– Nu-i eşti de niciun folos Maiestăţii Sale dacă eşti moartă. Poate că ar trebui să fii mai iute cu isteţimea şi mai înceată cu sabia, i-a sugerat Franzonne. Ce ţi-a spus mama ta?

– Mai mult Truffo, mai puțin Humboldt, a răspuns Agnez, cu obrajii îmbujorați.

Era o mustrare, chiar dacă fusese făcută cu blândețe.

– Un sfat bun, a mormăit Sesturo. Acum, asistentul ăsta al arhitectului reginei zice că tu... și prietenii tăi ați găsit ceva foarte important. Putem vedea?

– Sigur, a răspuns Agnez, punându-și pălăria și arătând spre gura peșterii. Înăuntru, pe masă. Proprietate a Maiestății Sale, de mult pierdută.

– Așa am auzit, a spus Franzonne. Și dacă e așa, cred că mai vin niște oaspeți la petrecere pentru a sărbători găsirea sa. Hai să intrăm înainte să se aglomereze peștera!

– Va trebui să vă lăsați la intrare orice icoană pe care o aveți asupra voastră, i-a avertizat Henri. Ca să nu fie vătămată de icoana îngerului din Principate dinăuntru.

Franzonne a clipit de câteva ori, și-a scos pălăria în semn de mulțumire către Henri și apoi a gesticulat cu ea, indicând un semicerc în fața peșterii, iar apoi către trupul de sub pătura de cai, aflat la ceva distanță.

– Gatesby, stai de pază aici, și să-i punem pe Degraben și Hroth lângă respinsul ăla mort de acolo. Nimeni nu are voie să se apropie, în afară de ofițeri. Trimite-i înăuntru... ah... avertizează-i în privința icoanelor lor.

Henri a tușit și și-a ridicat palma mult deasupra capului.

– Ah, lasă-l și pe doctorul cel mare să intre, fiind unul dintre descoperitori, a adăugat Franzonne. A arătat către brațul lui Agnez. Cred că o să-ți lege el rana aia.

Agnez s-a uitat dincolo de grupul de muschetari. A zărit o duzină de pursuivanți ai cardinalului apropiindu-se, cu capul lui Simeon înălțându-se deasupra penei de la pălăria celui mai înalt. Simeon a văzut-o și s-a bătut pe braț, apoi și-a ridicat trusa, arătând că se va ocupa într-adevăr de tăietura ei de sabie. Observa imediat cea mai mică pată de sânge, s-a gândit ea, înainte să se uite în jos și să vadă că nu era chiar o pată. Acum, mâneca ei se întunecase de la tot sângele curs și se vedea o urmă însângerată de palmă pe stânca albă de pe care se ridicase.

În spatele lui Simeon, un pursuivant urmărea calul lui Rochefort, care se îndepărtase în galop când începuse duelul, iar dincolo de el era un grup al Străjii Orașului condus de un locotenent cu coiful lovit; câțiva din Garda Regelui, printre care se amestecau niște artileriști îmbrăcați în portocaliu; o mulțime de zidari și tâmplari în alb și albastru; și, în sfârșit, alaiul era încheiat de grupuri de respinși în griul lor mohorât.

– Veștile se răspândesc rapid, a șoptit Henri, venind lângă Agnez. Cel puțin când vestea e „o comoară". Ce ți-a venit să te lupți cu Rochefort? Simeon! Simeon! Agnez leșină!

– Ba nu! a spus Agnez indignată, deși se lăsase puțin peste Henri. Sunt doar obosită.

NOUĂSPREZECE

– Sunt sigur ale reginei? a întrebat locotenentul din Strajă, uitându-se la icoane, care erau din nou așezate pe masă, cu teancurile compacte de monede lângă ele și, alături, scrisoarea, iar caseta, după ce fusese golită, cercetată ca nu cumva să aibă compartimente secrete. Dar tocmai am aflat despre exact asemenea icoane încadrate de diamante care au fost furate de la o nobilă albană, și există o recompensă. Do... adică zece... zece mii de livre!

Un murmur de surprindere a străbătut peștera, întrerupt de vocea imperioasă a lui Rochefort.

– O nobilă albană? Cum o cheamă și când ai primit această veste?

– Lady Dehiems, a răspuns locotenentul, scărpinându-se pe sub coiful îndoit. S-a uitat la Rochefort, apoi la Simeon, care a ridicat o sprânceană, amintindu-și de ultima lor întâlnire. A anunțat furtul azi-dimineață. Ale stră-stră-și-alte-câteva-străbunicii ei, așa a zis. Astea trei icoane, cu diamantele, și un set de dame – pe-ăsta l-a văzut cineva? Nu? Ei, și aurul, ăsta pare să fie tot aici. A cumpărat Casa Demaselle de la bătrânul lord Demaselle. Bocciii au intrat din canale în pivnița ei, acum nu mai e nicio îndoială în privința asta. Moarta aia de lângă lac, care avea caseta, știți cine era?

– Nu, au răspuns în cor Franzonne și Rochefort.

– Îi ziceau Râma, a spus locotenentul, cu un pufnet disprețuitor. Mare grangur în Ceata Nopții. Poate că era chiar Regele Nopții, n-am știut niciodată. Și ăilalți doi care plutesc? Din Ceata Nopții, dar nu boccii, erau hoți în banda din Piața Demarten. Îți dai seama de asta pentru că la bocciii adevărați pielea de pe picioare e întotdeauna umedă, ca terciul vechi de o zi, cu o crustă tare, dar fleșcăit în același...

– Ajunge! s-a răstit Rochefort.

– Spun doar că erau acolo două feluri de criminali respinși, a zis locotenentul. Care s-au atacat între ei. Un grup a pus mâna pe pradă, celălalt a încercat să i-o ia.

– N-am auzit până acum de nobila asta albană, a spus Franzonne.

Locotenentul a avut o privire pierdută.

– E extraordinar de frumoasă, chiar și cu boneta de văduvă...

– Nu mă interesează în mod deosebit cum arată, a întrerupt-o Franzonne. De ce n-am auzit de ea?

– A venit de curând în Lutace. Am întrebat în dreapta și-n stânga. A avut un soț în Alba – mult mai bătrân – care a murit. Unii de-acolo cred că l-a omorât ea, sau i-a grăbit moartea, și el era o rudă a prințului moștenitor. Așa că ea a trebuit să plece. E *foarte* bogată, pe cât e de frumoasă. Dar nu înțeleg cum ar fi avut ea icoanele astea, dacă ele îi aparțin reginei...

– Au fost ale reginei *Anne*, a spus Franzonne. N-ai auzit niciodată de Icoanele cu Diamante? Colanul Reginei? Furate acum o sută treizeci și doi de ani?

– Nu, a răspuns locotenentul din Strajă cu indiferență. S-a întâmplat înainte să mă nasc eu.

– Toate astea trebuie cercetate, a spus Rochefort nerăbdătoare. O să duc caseta și conținutul ei la Eminența Sa...

– Este proprietatea reginei și trebuie să ajungă la regină, a întrerupt-o Franzonne.

– Două dintre icoane au fost cumva... separate... de îngerii lor, dar nu s-au fărâmițat și nici nu s-au transformat în pulbere, a spus Rochefort. În mod clar asta este o problemă legată de templu. Iar scrisoarea, cu siguranță nu crezi că există minți mai pricepute la coduri decât ale funcționarilor din Camera Umbrelor a Eminenței Sale? Eu voi lua totul.

– Și aurul? a întrebat locotenentul. Ar trebui să mă ocup eu de el și să i-l înapoiez lui lady Dehiems.

– Pentru recompensă, fără îndoială, a mârâit Rochefort. Asta dacă aurul chiar ajunge la ea fără să ți se lipească de degete. Cum am spus, toate astea trebuie cercetate. Eu voi lua totul.

– Nu vei lua, a replicat Franzonne. Icoanele sunt proprietatea reginei, chiar dacă au lipsit atâta vreme.

Rochefort și-a dus mâna pe mânerul sabiei. Degetul arătător al lui Franzonne s-a așezat delicat pe garda propriei săbii, celelalte trei rămânând în aer pentru a o scoate cât mai repede din teacă. Toată lumea a simțit tensiunea din peșteră, care s-a propagat imediat în trupele de afară, iar acestea s-au împărțit în două grupuri separate, femei și bărbați pregătindu-și deopotrivă armele.

Sesturo a început să râdă, un hohot tare care a răsunat cu putere în peșteră, aproape ca o lovitură de tun sau un tunet.

– Ia uite cum arătăm, ca niște câini care se luptă pentru un picior de oaie, a spus el. Haideți să trimitem vorbă Maiestății Sale *și* Eminenței Sale, și să așteptăm poruncile lor, iar între timp să ne udăm gâturile uscate cu vinul ăla de-acolo din colț.

Rochefort a șovăit, apoi a încuviințat încet din cap.

– Foarte bine, a spus ea.

I-a făcut semn cu mâna unui pursuivant, care a venit repede și s-a aplecat spre ea, în vreme ce căpitanul i-a șoptit mesajul pe care voia să i-l trimită cardinalului. Franzonne a chemat un muschetar pentru același serviciu, către regină.

– Sunteți siguri că astea sunt aceleași Icoane cu Diamante care i-au aparținut reginei Anne? a întrebat locotenentul din Strajă, pe un ton plângăreț, în vreme ce Henri turna vin pentru ofițeri.

Simeon, Agnez și Dorotea stăteau în picioare într-o parte, cât mai retrași, fără să protesteze că scaunele și pocalele le fuseseră uzurpate. Nu trebuiau să discute între ei ca să știe că cel mai bun lucru pe care-l aveau de făcut era să stea cât mai departe cu putință.

Locotenentului din Strajă în mod clar îi era greu să renunțe la recompensă, pe care deja și-o atribuise.

– N-ar putea fi astea alte icoane care au o mulțime de diamante pe margine? a stăruit ea.

– Sunt sigur trei dintre cele douăsprezece Icoane din Colanul Reginei, a spus Dorotea, făcând un pas înainte, deși Simeon a apucat-o de veșmânt ca să o tragă înapoi și să rămână tăcută. N-am nicio îndoială. Nu vedeți că sunt din metal gravat și nu pictate? Și apoi, opera lui Chalconte este foarte distinctă, chiar și fără diamante.

Simeon, privind-o pe Rochefort pe furiș, atât când îndrăznea, a observat cum ochii pursuivantului se îngustează la auzul numelui lui Chalconte.

– Ah, curajoasa studentă! a exclamat Franzonne. S-a apropiat de ea și s-a aplecat mult peste mâna ei. Te-am văzut așezându-te în fața sabiei lui Rochefort. Puțini oameni ar face asta.

– Serios? a întrebat Dorotea. În acel moment, mi s-a părut singurul lucru pe care-l puteam face. Nu voiam să o omoare pe Agnez. Și-apoi, nu eram cu adevărat în primejdie, căci căpitanul Rochefort răspunde de mine, într-un fel.

– Ce vrei să spui?

– Eu sunt oaspete al cardinalului, a răspuns Dorotea. În Turn.

– Zău? a întrebat Franzonne, aruncându-i o privire rapidă lui Rochefort. O studentă de la Belhalle prizonieră în Turn? De ce?

– Nu e prizonieră! a exclamat Rochefort. E oaspete al Eminenței Sale. De aceea a fost liberă să umble peste tot, cu hoți respinși și... alții ca ei. A tăcut și s-a uitat la cei patru prieteni, Dorotea stând cu un pas în fața celorlalți. Deși, a adăugat ea, mă întreb ce aveți în comun toți patru.

– Suntem toți basconi, căpitane Rochefort, a spus repede Simeon. Cum ai remarcat mai înainte. Găsim o alinare în vocile familiare și discuțiile despre casă.

– Prin urmare, nu e o conspirație, a replicat Rochefort, cu glasul dulce.

– Patru basconi într-o peșteră, cu mâncare și băutură, a zis Franzonne, și ea tot basconă. Acasă am numi asta o serbare. Și-apoi,

în ce fel de conspiraţie ar putea fi implicaţi aceşti patru tineri, mai ales când unul dintre ei e un muschetar al reginei?

– Am spus că „nu e o conspiraţie", a remarcat Rochefort.

Dar a continuat să se uite la cei patru, privirea ei stăruind asupra Doroteii, care părea să nu vadă ochii aţintiţi asupra ei, deşi toţi ceilalţi au observat.

Preţ de câteva minute, a urmat o tăcere stânjenitoare. Ofiţerii au băut încet, fiecare părând pierdut în gânduri. Sesturo, deşi nu era ofiţer, se purta întotdeauna ca şi cum ar fi fost. A băut de două ori mai mult vin ca ceilalţi. Muschetarii, pursuivanţii şi sergenţii din Strajă umblau de colo-colo prin faţa peşterii, vorbind doar între ei sau cerându-le diverşilor spectatori care tot soseau să se întoarcă la treburile lor.

– Vă cer iertare, sieuri, a spus Henri, după alte câteva minute de tăcere prelungită. E posibil ca arhitectul să se întrebe... adică, probabil că sieur Dutremblay are nevoie de prezenţa mea, dacă mi se îngăduie...

– Nu, a spus Rochefort.

– Va fi nevoie de tine, într-un fel sau altul, a zis şi Sesturo pe un ton prietenos. Dutremblay ştie că suntem aici şi că eşti cu noi. Mă aştept ca jumătate din Lutace să ştie de-acum.

Simeon a încercat să-şi reţină încruntarea stârnită de această veste.

– Nu de la pursuivanţii mei, a spus Rochefort.

– Şi nici de la muschetarii mei, a adăugat Franzonne. Dar veştile se împrăştie. Aveţi curaj, tinerilor, şi răbdare! Cred că

atât regina, cât şi cardinalul vor aprecia că aţi adus acasă aceste comori.

Henri s-a uitat la Agnez, care acum avea un bandaj alb curat pe braţ, şi şi-a ridicat sprâncenele, cu ochii zâmbind. Ea a dat uşor din cap spre el şi apoi s-a uitat la Simeon, care şi-a lăsat capul într-o parte şi s-a încruntat, nu de îngrijorare, ci ca şi cum ar fi fost cufundat în gânduri, iar apoi s-a uitat la Dorotea, care rămăsese cu privirea aţintită asupra icoanelor de pe masă, unde fuseseră aşezate.

– Mă întreb totuşi cum de acele două icoane...

S-a oprit brusc şi a scos un icnet, când Simeon a călcat-o pe picior.

– Ce-ai zis, sieur Imsel? a întrebat Franzonne.

– Nimic, a chiţăit Dorotea.

– Ei bine, a intervenit Sesturo când tăcerea a ameninţat să se lase din nou. Avem vin. Şi sunt sigur că Maiestatea Sa nu ne-o va lua în nume de rău dacă vom folosi monedele astea ca să jucăm cărţi, cu condiţia să le punem la loc.

S-a aplecat şi a scos din carâmbul cizmei sale uriaşe o cutie de metal, pe care a deschis-o pentru a lua din ea un set de cărţi de joc uzate.

– Eu nu joc, a spus Rochefort. S-a ridicat de pe scaun şi s-a apropiat cu paşi mari de intrarea peşterii. Mă duc să cercetez tunelul de sub pod. Trimiteţi vorbă când se întorc mesagerii.

– Sigur, i-a strigat Sesturo. S-a întors către locotenentul din Strajă: Sieur?

– Ce jucăm?

– Ce doreşti, de vreme ce nu e pe banii mei, a răspuns Sesturo. Poate Triplu? Franzonne?

Franzonne a dat din cap în semn de aprobare şi şi-a mai turnat un pocal de vin.

– O să avem nevoie de un al patrulea...

Uriaşul muschetar s-a uitat la cei patru prieteni. La început, nimeni nu a răspuns, apoi Henri a făcut fără voie un pas înainte, ca şi cum ar fi fost tras de o forţă nevăzută.

– Eu joc, a spus Henri. Puţin.

– Atunci, vino lângă noi! l-a îndemnat Sesturo.

Henri s-a aşezat, iar Sesturo i-a dat fiecărui jucător câte cinci cărţi, în vreme ce locotenentul din Strajă a început să numere câte o duzină de monede pentru fiecare din teancurile de pe masă. Părea să sufere că trebuia să se despartă de bani. I-a numărat foarte încet, iar degetele ei zăboveau pe fiecare monedă când o punea jos.

– Opt, a spus ea, aşezând o monedă în faţa lui Franzonne. Nouă... zece...

– Pot să mă mai uit la icoane? a întrebat Dorotea.

– Te rog, a răspuns Franzonne, luându-şi cărţile.

Aerul ei firesc de autoritate a făcut ca toată lumea să o privească atunci când Dorotea a rostit întrebarea.

Muschetarul a oftat când şi-a trecut privirea peste cărţile primite.

– Sunt sigură că Maiestatea Sa... şi Eminenţa Sa vor primi cu bucurie orice observaţie pe care ai avea-o. Poate că ai putea să mă lămureşti şi de ce eşti un „oaspete" al cardinalului?

– Ştiu o tehnică rapidă de a schiţa icoane, deşi nesigură, a răspuns Dorotea, uitându-se cu mare atenţie la icoana centrală, minunându-se de detaliile lucrării, mai fine decât părea posibil chiar şi cu cel mai

ascuțit ac de gravat și cea mai bună lupă. De aproape, vedea că îngerul Samhazael era înfățișat ca o femeie cu aripi, făcută în întregime din fum, realizată din volburi și vălătuci nu mai mari decât niște grăunți de nisip. Credeam că sunt prima care realizează această schițare, a continuat ea, dar aparent Chalconte a făcut-o înaintea mea, iar cardinalul pare să creadă că asta trebuie să ducă la realizarea de statui și la erezie. Ah, și Fecioara din Ellanda se pare că schița icoane, și poate că și ea era eretică, deși nu sunt foarte lămurită în privința asta sau de ce își face griji cardinalul pentru cineva care a murit cu atâta vreme în urmă.

– Ah, știu despre ce e vorba aici, a spus locotenentul din Strajă cu un zâmbet acru. Cardinalul întotdeauna a urmărit cu atenție *asta*, ne întreabă în mod regulat despre ea, chiar așa, cum noi avem tot timpul de-a face cu Ceata Nopții, adică respinșii ăia care sunt puși tot timpul pe rele. Profesional vorbind.

– Despre ce întreabă?

– Fecioara din Ellanda! a exclamat locotenentul. S-a încruntat la cărțile ei și le-a rearanjat, apoi le-a pus din nou în ordinea inițială. O mulțime de respinși cred că o să renască sau o să se întoarcă sau ceva de genul ăsta și o să le facă soarta mai bună, că după ce i-a condus pe toți afară din Ystara a zis: „O să mă-ntorc, așteptați-mă!" sau ceva de genul ăsta, și pe urmă a dispărut.

– Și? a întrebat Sesturo.

– Și, în caz că e ceva adevăr în asta, iar respinșii se dezlănțuie sau se revoltă, trebuie să raportăm orice semn, a spus locotenentul. Bineînțeles, cum nu știm precis ce înseamnă „orice semn", totul se îngreunează. Dar dacă cineva începe să facă aceeași magie pe care o făcea Liliath, atunci poate e Fecioara renăscută, înțelegeți ce spun?

– Dar asta e o prostie! a exclamat Dorotea. Eu sunt eu însămi, nu vreo mântuitoare ystarană renăscută, chiar dacă asta ar fi posibil! Și nici nu am de gând să-mi pierd mințile, cum a făcut Chalconte!

– Te cred, a răspuns locotenentul. Dar pun pariu că de-asta te afli în Turn. Liliath.

A chicotit și și-a aranjat din nou cărțile.

– E ridicol! a repetat Dorotea, foarte supărată. Eu sunt Dorotea Imsel, nu altcineva.

– De-asta nici nu ne îndoim, a spus pe un ton liniștitor Franzonne. A pus jos trei cărți și a rostit: Floarea, ramura și copacul, un set de trei.

– Râu, pod, drum, a replicat imediat Sesturo, punând jos trei cărți de-ale sale. Un set superior.

– Eu nu am nimic, a spus locotenentul. Nu risc nicio monedă.

Și-a pus cărțile înapoi sub teancul rămas.

Cei doi muschetari au mai luat câte trei cărți fiecare și s-au uitat la Henri, care și-a rearanjat cărțile, și-a mușcat buza de jos și s-a scărpinat în cap într-un fel ostentativ.

– Am o presimțire proastă, a spus Franzonne. Niciun actor atât de prost nu poate fi la fel de nepriceput la cărți.

– O albină pe floarea ta, o diligență pe drumul tău și soarele și luna *și* cerul, a anunțat Henri, punându-și toate cărțile jos. Ambele voastre seturi depășite și un set acoperitor, așa că pariul s-a dublat. Am câștigat jocul, sieuri.

– Pfui! a exclamat Sesturo, aruncându-și cărțile pe masă.

Franzonne și le-a lăsat jos mai încet și a împins două monede din teancul ei către Henri. La fel a făcut și Sesturo, cu un deget imens.

Locotenentul din Strajă a fost următorul care a împărțit cărțile și au mai jucat câteva runde de Triplu, monedele de aur mișcându-se înainte și-napoi, dar cele mai multe adunându-se în fața lui Henri.

În cele din urmă, mesagerii s-au întors, venind împreună, așa cum probabil fusese aranjat înainte de a pleca. Rochefort și-a făcut și ea apariția, cu cizmele pline de apă de cât umblase prin lac, și și-a rezemat trupul înalt de un perete.

– Ei? a întrebat Franzonne.

– Obiectele trebuie duse la Palatul Reginei, a spus mesagerul muschetar. Maiestatea Sa dorește să le vadă imediat.

– Cardinalul va fi acolo, a adăugat pursuivantul, aruncându-i o privire lui Rochefort. Eminența Sa dorește, de asemenea, să stea de vorbă cu cei patru care au descoperit această comoară.

– La fel și Maiestatea Sa, a spus muschetarul. Comoara și cei patru trebuie duși la Orangerie. Căpitanul Dartagnan a spus să-i aduc pe cei patru prin poarta grădinii-labirint, comoara prin poarta din zidul de nord al fortificației.

– Nobila albană – lady Dehiems – a fost și ea convocată, a continuat pursuivantul. Iar trupurile trebuie duse la Infirmerie pentru o examinare completă. Orice obiect găsit asupra lor trebuie să-i fie trimis căpitanului Dartagnan la Palatul Reginei.

– N-aveau nimic, a zis locotenentul din Strajă. V-am spus, ceilalți doi nici nu erau boccii. Cred că fuseseră deja jefuiți de bocciii care le-au făcut felul.

– În agitația de azi-noapte, la balastiera din afara orașului, au fost respinși care s-au luptat între ei, deși trebuie să fi existat și un

mag acolo, de vreme ce unul dintre oameni a fost făcut bestie, a spus Rochefort. S-a uitat la Dorotea şi apoi şi-a întors din nou privirea, cu chipul lipsit de orice expresie. În ultimul timp, unii respinşi s-au purtat ciudat. Cred că pentru rezolvarea acestei enigme ne-ar fi de ajutor arestarea unor membri cunoscuţi ai Cetei Nopţii, ca să vedem ce ştiu.

– Întotdeauna îi ajutăm cu bucurie pe pursuivanţii Eminenţei Sale, a spus locotenentul din Strajă pe un ton morocănos, gândindu-se la munca suplimentară care o aştepta.

– Ce enigmă? a întrebat Dorotea. Chiar nu fac parte din nicio enigmă sau conspiraţie. Şi în mod hotărât nu sunt Fecioara din Ellanda renăscută.

– Ah! a făcut Rochefort. Cine ţi-a spus asta?

– Nu contează, a răspuns Dorotea. Doar că eu cred că e un motiv foarte stupid să închizi pe cineva în temniţă.

– Ceva îl tulbură pe Ashalael, şi Eminenţa Sa e tulburată la rândul ei, aşa că trebuie să luăm în considerare toate posibilităţile, a spus Rochefort. A ezitat, apoi a continuat încet: După cum ştii, dacă ar fi după mine, te-aş elibera.

Nici Rochefort şi nici Dorotea nu au observat că toţi ceilalţi erau interesaţi de discuţia lor, deşi se prefăceau că nu ar fi. Când Rochefort a tăcut, Sesturo şi-a adunat cărţile de joc, făcând un adevărat spectacol din asta.

– Strânge monedele, Dupallidin! i-a cerut Franzonne. S-a uitat la locotenentul din Strajă. Am avut patruzeci şi opt, din câte îmi amintesc.

– Da, sieur, a răspuns Henri. A aruncat o privire spre grămadă şi a adăugat: Patruzeci şi opt. Deşi pe masă sunt doar patruzeci şi şapte.

– Pari foarte priceput la cifre, a tunat Sesturo. Cred că e posibil ca o monedă să fi căzut pe podea lângă amica noastră din Strajă. Aşa!

Henri s-a aplecat şi a cules de jos moneda rătăcită, aflată chiar lângă cizma locotenentului şi, de fapt, cu o clipă în urmă e posibil să fi fost sub ea. A pus-o lângă celelalte, apoi le-a aşezat pe toate în casetă. Dorotea a pus Icoanele cu Diamante înapoi deasupra lor, manevrându-le cu mare grijă, doar cu vârful degetelor.

Scrisoarea a rămas pe masă.

Rochefort s-a aplecat şi a luat-o. Brusc, cei patru prieteni au încercat să se uite în altă parte, dar, dându-şi repede seama că asta părea suspect, s-au uitat din nou la scrisoare. Toate astea au părut şi mai suspecte.

Rochefort fie n-a observat, fie nu a dat atenţie mişcărilor lor ciudate. A pus scrisoarea deasupra icoanelor şi a închis cârligul. Apoi s-a îndreptat şi s-a uitat la Franzonne.

– Nu vreau să par ridicolă şi să cărăm amândouă ceva atât de mic, dar greu, a spus ea. Aşadar, vrei să laşi pe unul dintre pursuivanţii mei să o ducă?

– Nu, a răspuns Franzonne. Dar înţeleg că doctorul nostru mare şi puternic de aici a cărat-o de la lac. Eşti dispusă să accepţi să o care el? Nici pursuivant şi nici muschetar?

– Foarte bine, a zis Rochefort, cu o privire tăioasă, care oprea orice replică, spre locotenentul din Strajă, rămasă cu gura căscată, fără îndoială cu o clipă înainte să se ofere să care chiar ea caseta. Am poruncit să fie aduse două trăsuri la poarta de sud, aşa cum e ea. Nu înţeleg cum gândesc arhitecţii să construiască ceva aici, ceva dincolo, şi să le unească peste mai mulţi ani sau poate niciodată. Porţi şi

hornuri, şi niciun perete încă! A clătinat din cap şi a revenit la problema lor. Îţi propun ca noi două, Franzonne, şi câte doi dintre oamenii noştri să mergem cu prima, şi cu caseta, iar aceştia patru în cea de-a doua.

– Dacă Sesturo merge cu ei, desigur.

– Şi Depernon al meu.

Franzonne a zâmbit şi a înclinat capul în semn de aprobare.

– Atunci e stabilit, a spus Rochefort. A tăcut o clipă, apoi a adăugat: Eu nu cred că vreun respins sau alţii de teapa lor ar fi suficient de îndrăzneţi să încerce să pună mâna pe comoară, dar e bine să fim în gardă.

– Am ordonat ca o trupă călare să ne aştepte tot la poarta de sud, pregătită să ne însoţească, a spus Franzonne. Cred că va fi de ajuns ca să descurajeze orice număr de... ăăă... boccii sau alţii.

– Întâmplător, şi eu am o trupă care aşteaptă acolo, a replicat Rochefort, cu un zâmbet vag.

– Aş putea chema o trupă de-a noastră de la cazarmă, a sugerat locotenentul din Strajă. Ar dura doar o oră sau...

– Plecăm imediat, a zis Rochefort.

– Da, a aprobat Franzonne. Cu cât ajunge mai repede caseta asta în siguranţă la Palat, cu atât mai bine. Să pornim!

DOUĂZECI

Palatul Reginei era o îngrămădire de clădiri mari de vârste foarte diferite, şase sute de ani despărţind-o pe cea mai veche de cea mai recent ridicată, legate între ele de un adevărat labirint de construcţii mai mici în stiluri arhitecturale diferite, în funcţie de toanele suveranului care ordonase construcţia, uneori domolite de preocupări defensive, de obicei legate mai degrabă de populaţia lutaciană decât de duşmanii externi.

Existau zeci de intrări diferite în Palat, unele direct din străzile înconjurătoare sau de pe râu, în dependinţe sau în claustre. În cea mai mare parte, lumea venea şi pleca pe poarta de est, unde petiţionarii de rang potrivit erau primiţi în marea curte exterioară, în care îşi treceau timpul jucând bile, citind, bând, mâncând, şi întotdeauna vorbind, vorbind, vorbind, în speranţa de a obţine accesul mai adânc în Palat, pentru a solicita vreo sinecură, un post sau o decizie de la unul dintre miniştrii reginei sau chiar de la regină.

Nu s-a vorbit prea mult în trăsură în vreme ce trecea hurducăind pe străzile pietruite din Lutace, în vreme ce muschetarii şi pursuivanţii care o însoţeau dădeau mulţimea la o parte pentru a putea fi păstrată o viteză constantă, chiar şi peste poduri. Cei patru prieteni voiau să

vorbească, era limpede, din felul în care se priveau şi gurile se deschideau şi limbile se mişcau, doar pentru a se închide şi a redeveni nemişcate, când ochii fugeau la Sesturo şi pursuivantul Depernon.

Când s-au apropiat de Palatul Reginei, trăsura din faţă cu Rochefort, Franzonne şi comoara a cotit pentru a o lua pe Calea Sawyers către nordul Palatului, iar trupele de muschetari şi pursuivanţi au urmat-o.

Atât de aproape de Palat, se presupunea că erau în siguranţă. Doar doi călăreţi au rămas cu cea de-a doua trăsură, care hodorogea de-a lungul promenadei de lângă râu. Sesturo a deschis uşa şi a rămas atârnat în afară, privind înainte cât putea mai bine. Soarele începuse să coboare sub linia orizontului când părăsiseră domeniul Noului Palat şi acum apusese. Cele patru felinare ale trăsurii, câte unul în fiecare colţ, ofereau o strălucire slabă în jurul vehiculului, iar strada din faţa lor era întunecată, cu excepţia unei singure torţe înfipte sus, într-un suport de metal, pe coama zidului înalt, fără ferestre, care se întindea pe partea dreaptă a drumului pe câteva sute de metri, o mărturie a uneia din acele perioade când prudenţa învinsese dorinţa vreunei regine trecute pentru o terasă deschisă spre râu.

Zidul funcţiona ca o barieră pentru nemulţumiţii sau rebelii care veneau pe apă, dar şi pentru ceaţa care se ridica în mod obişnuit de pe râu când se răcea vremea în apropierea iernii. Aşa se ridica şi acum, şi vălătuci de ceaţă se rostogoleau peste drum şi se ridicau învârtejindu-se pe lângă cărămizile vechi ale zidului. Ceaţa anunţa o schimbare de anotimp. Curând aveau să vină ploile de toamnă, mai reci şi mai intense decât răpăielile scurte de vară.

Deocamdată, ceața întuneca mai tare strada și ochii lui Sesturo s-au îngustat când a văzut un pâlc de siluete, mai bine de douăzeci, în jurul singurei uși din perete. Dar când s-au apropiat, s-a relaxat și a intrat la loc în trăsură ca să se așeze.

– Căpitanul ne folosește ca momeală pentru comoară. A împrăștiat zvonul printre caraghioșii care ne-au invadat curtea în căutare de favoruri. Ei cred că oricine e lăsat să intre pe altă cale decât cea obișnuită trebuie să fie cineva important. Trageți-vă pălăriile pe ochi... sau, da, bereta... studentă Imsel... nu-i lăsați să se uite bine la voi, să vă dea ceva sau să vă rețină. Duceți-vă direct înăuntru!

– Eu rămân la trăsură, a spus tristul Depernon.

– Iar eu o să fiu ariergarda, a zis Sesturo, flexându-și mâinile uriașe, înmănușate. Întotdeauna îmi place să-i împing deoparte pe așa-zișii ăștia curteni, iar unii sunt hotărâți să încerce să se țină după noi.

L-au auzit pe vizitiu zbierând ceva, apoi au răsunat strigătele călăreților de afară, urmate de alte strigăte drept răspuns, oameni care țipau, întrebând cine era în trăsură, punând întrebări și lansând cereri, insistând să fie și ei primiți, sau să li se ia scrisorile, laolaltă cu alte plângeri de neînțeles. Vizitiul a zbierat din nou și trăsura s-a oprit hurducăindu-se; Depernon a deschis portiera și a sărit afară, surprinzând pe toată lumea când a strigat cu o voce foarte puternică și pătrunzătoare:

– Cu treburi importante la cardinal! Faceți loc!

Agnez a fost prima care l-a urmat pe pursuivant, evitând o încercare a lui Simeon de a o ajuta. La urma urmei, rana ei era doar o zgârietură și aproape uitase de ea.

Deşi călăreţii îşi întorseseră caii pentru a crea un culoar îngust între trăsură şi uşa din zidul înalt, şi stăteau pregătiţi cu cravaşele, solicitanţii cei mai îndrăzneţi şi mai puţin bine situaţi social se strecurau acolo, chiar se târau printre picioarele cailor, strigând şi încercând să se agaţe de cizmele lui Agnez. Ea l-a împins pe unul deoparte cu piciorul şi s-a grăbit spre uşă, pe care Depernon o ţinea pe jumătate deschisă. Au urmat-o şi ceilalţi, unul peste altul, cu Sesturo în urma lor şi o duzină de curteni nerăbdători în spatele lui. Sesturo s-a răsucit în pragul uşii, zbierând. Silueta lui ca de urs s-a dovedit suficientă pentru a-i descuraja pe urmăritorii nedoriţi. Poarta a fost trântită în spatele lui şi drugul coborât.

– Ce e aici? a întrebat Henri, uitându-se în jur.

Stăteau unul lângă altul într-o curte exterioară micuţă. Garduri vii de buxus, foarte înalte, creşteau în toate părţile. În întuneric era imposibil să vezi dacă exista vreo deschidere sau cărare printre ele.

– Labirintul de buxus, a spus Sesturo. S-a întors către unul dintre muschetarii care fuseseră înăuntru şi deschiseseră uşa şi s-a uitat cu atenţie la el. Deranagh, nu? Ea o să ne conducă prin labirint.

– Nu eu, a chicotit muschetarul. Dar sunt convinsă că Errastiel o va face.

A atins o icoană prinsă de panglica pălăriei şi a murmurat ceva, şi s-a auzit un sunet slab ca de clopoţel, limpede şi foarte îndepărtat. În faţa muschetarului, în aer, s-a ivit o luminiţă albastră. Deranagh a murmurat din nou ceva, şi luminiţa s-a îndreptat către un gard.

– Gata, acum plecaţi! a spus muschetarul. Errastiel nu zăboveşte niciodată prea mult.

Sesturo a luat-o înainte, găsind o deschizătură în gard care a devenit vizibilă doar când a ajuns foarte aproape de ea. Chiar şi ziua ar fi fost greu de văzut, după cum creştea buxusul. De asemenea, a trebuit să se ghemuiască mult, la fel ca Simeon, deşi ceilalţi doar s-au aplecat puţin.

Rămasă ultima, Dorotea s-a oprit să vorbească cu muschetarul.

– Nu o cunosc pe Errastiel, a spus Dorotea. Care e atribuţia ei?

– Să găsească drumul, a răspuns muschetarul. Sau să-l arate. Să nu rămâi în urmă, sieur!

– Ah, da... a spus Dorotea.

S-a uitat în jur, dar nu a văzut nici luminiţa îngerului şi nici vreo siluetă muritoare, până când Henri şi-a băgat capul înapoi prin deschizătura din gard.

– Haide! a îndemnat-o el. Dacă ne rătăcim, o să rămânem aici cel puţin până mâine-dimineaţă!

Cărările prin labirint erau foarte înguste şi existau multe răscruci bruşte. Sesturo – o voce fără trup ajunsă deja la câteva cotituri înainte – îi încuraja să se ţină unul de altul, iar pe cel din spatele lui să-l apuce de centură.

În cele din urmă, au ieşit din labirint într-o curte mai mare aflată între două dintre clădirile principale ale Palatului, Vechiul Palat şi Orangeria, destinaţia lor în acea seară. Orangeria nu avea decât şaizeci şi trei de ani, iar pereţii săi groşi, din cărămidă roşie, cu ferestre înalte cu sticlă purificată de îngeri, erau într-un contrast evident cu piatra veche de secole a Palatului originar.

Sesturo i-a condus nu spre uşile principale, aurite şi bogat împodobite, ci după colţ şi apoi de-a lungul laturii clădirii, care nu

avea ferestre, iar peretele de acolo era mult mai gros pentru a păstra căldura înăuntru. La jumătatea peretelui, după vreo 120 de paşi, au ajuns la o uşă foarte obişnuită. Sesturo a bătut la ea, o bătaie complicată şi secretă. O clipă mai târziu s-a deschis un vizor, chipul lui a fost cercetat cu atenţie, uşa bine unsă s-a deschis fără zgomot şi ei au fost lăsaţi să intre în Orangerie.

Interiorul acestei clădiri era un singur spaţiu deschis, întrerupt cumva de arcadele aşezate la intervale regulate pentru a susţine acoperişul, alcătuit din panouri alternate din lemn tencuit şi sticlă, şi aceasta de provenienţă şi limpezime angelică. Lămpi uriaşe din bronz cu ulei şi mai multă sticlă angelică erau atârnate cu lanţuri de tavan, iar peretele de sud, de-a lungul căruia veniseră, era dominat de şase şeminee imense, aşezate din patruzeci în patruzeci de paşi. Fiecare dintre aceste vetre mari era îngrijită de şase respinşi, care introduceau în aceste adevărate furnale bucăţi mari şi grele de lemn tare şi întunecat – stivuit în piramide ordonate în apropiere. Respinşii purtau veşmintele lor cenuşii obişnuite, la care se adăugau nişte panglici galbene pe mâneci, un indiciu că serveau familia regală şi erau mai de încredere decât majoritatea.

Mulţumită focurilor care duduiau, era foarte cald înăuntru, mai ales după aerul umed şi ceţos de afară. Căldura era necesară pentru portocali, lămâi, portocali amari şi chitri, aşezaţi foarte aproape unii de alţii. Douăzeci de şiruri de pomi, pe lungimea Orangeriei, cu un mic spaţiu central şi un foişor chiar în mijlocul clădirii, unde se aflau o platformă şi un tron pentru regină.

Acum, vizitatorii nu puteau vedea decât tavanul aurit al foişorului, dar printre şirurile de pomi ajungea până la ei un susur încet

de conversație. Sesturo a schimbat câteva cuvinte în șoaptă cu cei doi muschetari care păzeau ușa laterală, care rapid și politicos au percheziționat grupul ca să se asigure că nu au arme cu praf de pușcă, cu excepția pistoalelor lui Agnez, care, fiind muschetar, era de încredere.

După aceea, Sesturo le-a făcut semn celorlalți să-l urmeze și i-a condus pe unul dintre coridoarele dintre șirurile de pomi către foișor, dar paralel cu el, de care îi separau trei rânduri de portocali amari.

Mai aveau vreo cincizeci de metri, când s-a auzit un sunet brusc de trompete, un acord de cinci note. Sesturo s-a strâmbat și s-a oprit, ridicând o mână pentru a le arăta celorlalți să rămână pe loc.

– Ce se întâmplă? a șoptit Agnez, care se afla cel mai aproape de el.

Ceilalți s-au adunat în jurul ei pentru a auzi răspunsul lui Sesturo.

– Regele, a spus el. Trebuie să fi auzit despre comoară. Maiestatea Sa va fi furioasă. N-o să vrea ca regele să vă vadă.

– Putem să ne apropiem? a întrebat Henri. Nu l-am văzut niciodată pe rege. Și, de fapt, nici pe regină.

– Nici eu, a adăugat Simeon. Și nu m-ar fi deranjat dacă treburile ar fi rămas așa.

– Ești destul de înțelept, doctore, a chicotit Sesturo. Dar e prea târziu. Ai atras deja privirile celor puternici. Urmați-mă, dar nu vorbiți!

A luat-o din nou înainte, mult mai încet, traversând câteva rânduri de pomi la următoarea deschidere și apropiindu-se de

foişor. Pomii de acolo erau toţi portocali şi erau încărcaţi cu fructe pârguite, pe când ceilalţi pe lângă care trecuseră înainte erau deabia înmuguriţi sau aveau doar fructe tinere şi verzi.

La următoarea intersecţie de şiruri de pomi, erau doi muschetari de gardă, care s-au întors repede când s-a apropiat Sesturo, cu săbiile trase de-o palmă din tecile lor. S-au relaxat când l-au văzut, şi din nou s-a purtat o discuţie în şoaptă înainte să plece mai departe.

– Curând o să fiu de gardă aici, i-a şoptit Agnez lui Henri. Peste câteva săptămâni, cel mult. Iar peste un an, n-o să mai fiu cadet.

Henri a încuviinţat din cap şi a zâmbit. Deşi nu era la fel de pesimist ca Simeon, sau poate Dorotea – deşi era greu să ştii ce gândea de fapt Dorotea –, nu era pe deplin sigur că noua atenţie de care se bucurau din partea celor puternici avea să se termine atât de bine pe cât sperau ei. Peste un an, era posibil să fie cu toţii în Turn. Sau şi mai rău...

Sesturo i-a condus la ultimul şir de pomi înainte de pătratul pietruit din jurul foişorului şi s-a oprit din nou, făcându-le semn să se apropie. Acum auzeau vocile înăbuşite ale curtenilor din jurul tronului şi, deşi pomii erau atât de apropiaţi încât formau aproape un gard viu, i-au zărit pe ei şi foişorul cu tron.

– De aici ne furişăm, a şoptit el şi a arătat cu degetul. Vedeţi pomul ăla foarte înalt, chiar în spatele foişorului, cu portocale uriaşe în el?

Ceilalţi au încuviinţat din cap, arătându-şi fiecare mirarea, mai mare sau mai mică, deoarece portocalele erau de cel puţin două ori mai mari decât oricare altele pe care le văzuseră vreodată...

– Magie, probabil, a murmurat Agnez.

– Nu, a răspuns Sesturo. Artificiu. Sunt din aur şi cupru. Ăsta e primul copac aşezat aici, de propriile mâini ale reginei Louise a VI-a. Rămâneţi în spatele acelui copac şi aşteptaţi să fiţi chemaţi.

– Unde te duci? a întrebat Henri.

– Să raportez căpitanului, a răspuns Sesturo. A arătat printr-o mică deschizătură din frunziş. Stă în spatele reginei, în stânga ei, ca de obicei. Vedeţi?

Toţi s-au înghesuit să se uite, cât pe ce să dea cap în cap, şi a urmat un moment vesel de îmbrânceală tăcută înainte ca o înţelegere tacită să-i facă să se uite pe rând. Henri a fost primul.

Prin deschiderea de o palmă din frunziş, se putea vedea cea mai mare parte a foişorului. Tronul din mijloc nu era deosebit de maiestuos, ci mai degrabă un scaun cu spătar înalt, deşi era aurit şi perna era din catifea mov cu ciucuri aurii. Regina Sofia a XIII-a stătea sprijinită de spătar, cu capul aplecat într-o parte, ascultând o femeie mai în vârstă, cu faţa boită purpurie sub o beretă aurie, îmbrăcată într-o robă lungă stacojie garnisită cu hermină, pe care Henri a recunoscut-o imediat ca fiind cardinalul Duplessis. Era mai uşor să o privească de departe decât atunci când ajunsese în faţa ei. Nu mai simţea dorinţa de a privi în pământ. Cardinalul nu purta icoana cu Ashalael; Henri a presupus că ar fi creat probleme pentru icoanele îngerilor inferiori ale celor din preajmă.

Regina însăşi l-a cam dezamăgit pe Henri, ca să nu spunem mai mult. Era mult mai scundă decât cardinalul şi purta o perucă neagră, lungă, foarte deasă şi creaţă, legată cu zeci de panglici mici aurii, care îi acopereau cea mai mare parte a feţei. Peste perucă era

aşezată o coroană mică şi joasă din aur cu smaralde, care era prinsă cu o lamă foarte îngustă şi împodobită cu pietre preţioase în loc de un ac de pălărie.

Nu era îmbrăcată într-o rochie de ceremonie – căci în ultimul secol femeile de origine nobilă purtau rochii doar la baluri şi alte ocazii pretenţioase –, ci se conforma modei zilei, purtând veşmintele de vânătoare, considerate ideale. În cazul ei, era vorba de o cămaşă albă de in, o tunică din piele de căprioară, de culoarea oului de măcăleandru, cu jabou şi manşete de dantelă aurie, şi, imitând pantalonii de piele de vânătoare, nădragi din in închis la culoare, împodobiţi cu dantelă aurie pe laturi. Cizmele erau roşu-închis, foarte bine lustruite şi înalte până la coapsă, dar acum carâmbii erau rulaţi sub genunchi. Sabia stătea rezemată de tron, o sabie dreaptă, de ceremonie, atât de bogat încrustată cu pietre preţioase, încât ar fi fost greu de mânuit, dar o privire atentă ar fi putut să observe că pe mâner se aflau patru icoane mici, aşadar scopul ei era probabil mai degrabă magia angelică decât orice luptă mundană, deşi regina Sofia nu era cunoscută ca un mag deosebit.

Din cât putea vedea Henri din faţa ascunsă sub perucă, chipul ei arăta destul de obişnuit, dar avea un nas cam ascuţit. Pielea ei era cafenie, destul de întunecată şi foarte netedă, dar el s-a gândit că probabil era vopsită, la fel ca stacojiul cardinalului. Purta mănuşi, presărate cu multe pietre preţioase micuţe.

În stânga reginei, căpitanul Dartagnan stătea într-o poziţie de drepţi relaxată, deşi de sub pleoapele pe jumătate coborâte îi urmărea pe curtenii din jurul foişorului. Deşi se apropia de cincizeci de ani, era subţire şi musculoasă, şi stătea cu mâna pe mânerul unei

săbii uzate, iar pe dosul palmei o cicatrice pală se distingea pe pielea ei măslinie. Spre deosebire de sabia reginei, a căpitanului nu avea nicio podoabă. Tunica, vesta și nădragii erau cu negru și argintiu, veșmintele standard ale muschetarilor, dar eșarfa aurie a funcției sale nu era purtată peste umăr, ci pur și simplu răsucită în jurul taliei, și numai nodul dintr-o parte se vedea prin despicătura tunicii. Nu purta inele, broșe sau orice altceva cu icoane. Fiind în prezența reginei și nefiind duce regal ca Duplessis, nu purta pălărie, părul ei tăiat scurt cu briciul fiind la fel de argintiu ca broderia tunicii sale, iar pielea ei la fel de întunecată ca stofa.

Una peste alta, arăta ca o cioară bătrână într-un stol de papagali colorați țipător.

Erau numai ele trei pe platforma din foișor; nimeni altcineva nu mai stătea lângă regină. Henri s-a mișcat puțin, încercând să vadă audiența din față, dar unghiul nu era potrivit.

– Rândul meu, a șoptit Simeon.

Fără tragere de inimă, Henri s-a dat într-o parte și, după ce s-a uitat și Simeon, toți ceilalți au venit pe rând să-și privească regina, cardinalul și căpitanul-general al muschetarilor.

– Oare cum o fi arătând, de fapt? a murmurat Dorotea.

– Cine? a întrebat Simeon.

– Regina. Adică, sub peruca aia.

– Uită-te la o monedă, a spus Henri. Una de o livră sau un galben regal.

– Amândouă au folosit un portret mai vechi, a șoptit Dorotea. De acum cel puțin un deceniu. Și apoi, Depuisne era cunoscut pentru gravurile sale măgulitoare.

– Cine? a întrebat Agnez.

– Depuisne, a spus Dorotea. Iconarul şi făuritorul de bani al reginei. Dar nu mai e, Delisieux e în funcţie acum.

– De unde ştii toate lucrurile astea? a întrebat Agnez.

– Cum aş putea să nu ştiu? Presupun că şi tu ştii lucruri care au legătură cu... soldăţeala şi altele de felul ăsta.

– De fapt, de ce poartă perucă? a întrebat Simeon.

– Bănuiesc că i-a albit părul, a răspuns Dorotea. Deşi există câţiva îngeri care pot rezolva asta... Poate că pur şi simplu îi plac perucile?

– Tăceţi! a şoptit Henri, cât de tare a îndrăznit. Se uita din nou prin deschizătură. Vine regele!

S-au înghiontit iar ca să vadă mai bine, dar Henri nu şi-a mai cedat locul. Totuşi, Simeon, trăgând în jos o creangă, a reuşit să creeze o deschidere suficient de mare ca să privească toţi patru, asta dacă el se uita peste capul lui Henri, Dorotea îşi aşeza bărbia pe umărul lui Henri, iar Agnez se întindea, lungindu-şi gâtul dintr-o parte.

– E destul de arătos, a remarcat Dorotea. Piesa aia de două livre bătută la nunta lor nu minte cu totul...

Regele era un prinţ din Cele Optzeci şi Şase de Regate, cu cinci ani mai tânăr decât regina, şi era cunoscut pentru pasiunea lui pentru lux şi distracţie. În ciuda vieţii desfrânate pe care o ducea de doisprezece ani de căsnicie, îşi păstrase silueta şi trăsăturile care fuseseră în parte responsabile pentru alegerea lui de către prinţesa – pe atunci – Sofia, deşi pierduse afecţiunea ei de mult. Era la fel de înalt ca regina, aşadar cam scund, părul lui foarte creţ era încă negru, iar

pielea lui curată lucea ca abanosul lustruit. Nu avea nevoie să folosească vreun suliman.

Şi el era îmbrăcat cu haine de vânătoare, dar în haina lui din brocart auriu cu nasturi zornăitori din piatra lunii, în nădragii căptuşiţi şi cu fante, negri cu auriu, şi cu cizmele negre de piele terminate în partea de sus cu o împletitură de fir de aur, arăta mai degrabă ca un menestrel scump decât un vânător, impresie sporită de chitara ornamentală prinsă pe spatele lui, cu o curea tot aurie. Cânta prost şi avea o voce slabă, dar îi plăcea mult muzica. La fel ca regina, nu era deloc priceput ca mag şi purta un singur inel cu icoană.

Curtenii au tăcut atunci când regele s-a apropiat de foişor şi a făcut o plecăciune elegantă în faţa reginei. Ea s-a întors de la cardinal ca să-l privească şi, deşi umbra perucii uriaşe o ascundea cumva, expresia de pe faţa ei era limpede. Nu era încântată să-l vadă.

– O vizită neaşteptată, Ferdinand. Cum de te-ai desprins de premiera cu *Trei păstori de demult* a lui Lamarina?

Regele s-a înclinat din nou, scoţându-şi pălăria, care, din nefericire, se asorta cu cizmele, fiind din piele neagră bordată cu fir de aur, iar pana ei o alcătuire ingenoasă din foiţă de aur.

– Am auzit despre o descoperire remarcabilă, Maiestatea Voastră, a spus el tare. Şi am vrut să vă felicit imediat pentru recuperarea unui tezaur de stat, în valoare, mi s-a spus, de multe milioane de livre.

Regina nu a răspuns imediat, doar l-a privit lung şi fioros, cu ochii ei uşor bulbucaţi. Cu expresia asta, nasul ei avea ceva dintr-o săgeată ascuţită, gata să fie lansată. Regele s-a foit, ca un şcolar prins

că cere miere pe pâinea lui de dimineață, când nici măcar unt nu avea vreo șansă să primească.

– Vrea bani, a șoptit Henri. Am auzit că are datorii peste tot. Unul dintre oamenii lui chiar a venit la arhitect să încerce să scoată ceva de la el, cu o poveste cum că voia să renunțe la apartamentul prevăzut pentru el în Noul Palat, în schimbul unei sume de bani acum. Doar că, evident, el ar lua banii și nu ar renunța la apartament.

– Nu știu cum îl suportă regina, a spus Agnez critică. Adică, ce face el de fapt?

– Vrei să spui, de când au avut cei doi moștenitori? a întrebat Simeon.

– Nu, nu *asta* am vrut să spun... Nu contează, a zis Agnez.

Regina s-a aplecat către Dartagnan și i-a șoptit ceva. Căpitanul-general a încuviințat din cap, apoi a făcut un pas înainte și a ridicat o mână. Deși fusese liniște până atunci, în afară de câteva murmure, acum s-a așternut o tăcere totală.

– Maiestatea Sa dorește să fie singură, a anunțat Dartagnan.

Imediat s-au auzit târșâiri de picioare și murmurul a reînceput. Nevăzuți de cei patru care trăgeau cu ochiul printre frunze, curtenii au început să se îndepărteze, pașii lor răsunând pe aleile pavate dintre șirurile de portocali.

Să fie singură însemna pentru regine altceva decât pentru oamenii obișnuiți, a tras concluzia Henri, văzând că Dartagnan, cardinalul și regele au rămas, la fel ca mai mulți servitori și muschetari pe care îi zărea înșirați în spatele și pe laturile foișorului. Inclusiv Sesturo, care s-a strecurat, pe cât de ușor se putea strecura un uriaș, să-i șoptească ceva lui Dartagnan, care s-a uitat către locul de unde

priveau cei patru prieteni. Dar căpitanul muschetarilor nu a dat niciun semn că îi putea vedea sau că voia ca ei să facă ceva.

Cardinalul a întors şi ea capul şi, deşi probabil nu-i vedea, cei patru prieteni s-au lăsat cu toţii în jos.

– Ar trebui să plecăm şi noi? a întrebat în şoaptă Simeon.

– Nu, a spus Agnez. Sesturo ne-a zis să rămânem aici până la noi ordine.

– Unde sunt Franzonne şi Rochefort cu caseta? a întrebat Henri.

– Probabil că sunt şi ele aici, a răspuns Agnez. De cealaltă parte a foişorului, aşteptând la fel ca noi.

– Înainte îmi plăceau portocalele, a spus Simeon cu tristeţe. Aş vrea să fi fost cu toţii în altă parte.

– E mai bine decât în Turn, a remarcat Dorotea.

La asta nu putea exista vreun răspuns.

– Deci, unde e comoara asta nou găsită? a întrebat regele, mângâindu-şi mustaţa şi uitându-se în jur, ca şi cum cineva se pregătea să i-o aşeze în faţă.

Regina a părut şi mai supărată.

– Am zis că vreau să fiu singură!

– Ah, da, mai bine să aşteptăm până când dispare toată mulţimea aia, a spus regele, cu o încredere supremă, fluturându-şi mâna încărcată de inele către curtenii care se retrăgeau. Păsări de pradă!

Regina a oftat, foarte sonor, şi i-a făcut din nou semn lui Dartagnan, care s-a aplecat spre ea, dând din cap în vreme ce primea instrucţiuni. S-a tras înapoi şi i-a spus ceva lui Sesturo, care a părăsit foişorul şi a dispărut printre portocalii din latura

opusă, apărând din nou la scurt timp împreună cu Rochefort și Franzonne, urmate de un pursuivant și un muschetar care duceau caseta de bronz.

– Pare grea! a remarcat regele, cu o oarecare satisfacție.

DOUĂZECI ŞI UNU

Rochefort şi Franzonne s-au apropiat de foişor şi au făcut o plecăciune adâncă, apoi s-au dat într-o parte pentru a face loc pursuivantului şi muschetarului care duceau caseta până la tronul reginei. Cei doi au aşezat-o la picioarele ei şi s-au retras, cu spatele şi cu capetele aplecate. Regele a înaintat nesigur, frecându-şi mâinile, dar s-a oprit când a prins privirea pătrunzătoare a reginei.

– Deschide-o, te rog, Dartagnan! a spus regina încet.

Dartagnan a îngenuncheat şi a deschis caseta. Regina s-a aplecat în faţă şi s-a uitat în jos. Cardinalul a făcut, de asemenea, un pas înainte şi a înclinat capul.

Dartagnan a scos icoanele şi le-a ridicat spre regină, ca şi cum îi oferea un platou la un ospăţ.

– Acestea sunt într-adevăr trei dintre cele douăsprezece Icoane cu Diamante, cardinale?

– Da, Maiestatea Voastră, a răspuns cardinalul. Mi-am luat libertatea de a le cerceta înainte să le aducem aici. Scrisoarea din casetă confirmă, de asemenea, asta. Dar nu am avut niciun dubiu de îndată ce am văzut icoanele.

– Dar ai spus că scrisoarea era codată?

– Un cod foarte simplu, a replicat cardinalul. Am citit-o ușor.

Henri a pufnit, din fericire nu suficient de tare ca să fie auzit de cineva aflat dincolo de portocalii care îl ascundeau.

– Deși am trimis o copie la Camera Umbrelor, în caz că există cumva și un sens ascuns, așa cum se întâmplă câteodată, a continuat cardinalul. Uneori, lucrurile simple le ascund pe cele complexe.

– La asta nu te-ai gândit, așa-i? a șoptit Agnez, înfigându-și cotul adânc în coastele lui Henri.

Cum era brațul ei rănit, amândoi și-au înăbușit un strigăt de durere.

– Vai de mine, ăia sunt delfini dubli de Ystaran? a întrebat regele cu lăcomie. Se trăsese mai aproape și se apleca peste marginea foișorului. Ce-i cu scrisoarea asta?

Cardinalul s-a uitat la regină, care a dat ușor din cap, semn că trebuia să răspundă la întrebarea regelui.

– Scrisoarea pare să fie adresată hoțului care a furat icoanele de la glorioasa strămoașă a Maiestății Sale, regina Anne, a explicat cardinalul. Se pare că ea sau el a predat nouă dintre cele douăsprezece Icoane cu Diamante, dar le-a păstrat pe cele trei de aici. Persoana care a comandat furtul a cerut ca și celelalte icoane să fie predate.

– Înțeleg, a spus regele. Ca întotdeauna când era vorba de bani, a trecut direct la miezul problemei. Spune scrisoarea asta unde sunt celelalte nouă Icoane... ăăă... cu Diamante? Sau mai mult aur?

Regina a clătinat ușor din cap. Regele nu a observat, căci ochii săi erau ferm ațintiți asupra Icoanelor cu Diamante și a aurului.

– Asta e o problemă care trebuie cercetată, a răspuns cardinalul cu diplomație. Mult mai important e că două dintre icoane, unele

foarte puternice ale unor Principate din oastea lui Ashalael, au devenit nefuncţionale fără să fie distruse.

– Asta într-adevăr ne îngrijorează, a spus regina. O problemă de stat gravă, pe care trebuie să o discutăm. Poţi să pleci, Ferdinand!

– Desigur, Maiestatea Voastră, a spus regele. A şovăit şi a arătat către casetă. Poate că aş putea lua unul dintre acei delfini dubli ca amintire? A trecut mult timp de când am văzut... am ţinut în mână... o asemenea monedă minunată.

Regina a oftat şi s-a uitat la unul dintre servitorii care stăteau lângă muschetari pe o latură a foişorului.

– Deruyter, pune jumătate din aurul din casetă într-o... într-o pungă sau un sac... pentru Înălţimea Sa.

– Ah! Sunteţi prea bună cu mine, Maiestatea Voastră! a strigat regele. Ştiţi cât îmi plac monedele frumoase de aur!

– Pun pariu că-i place orice e frumos de aur, a murmurat Henri către ceilalţi.

Îl durea să vadă cum aurul pe care-l crezuse pentru scurt timp al lui ajungea la altcineva, şi mai ales la regele cel risipitor.

– Tăceţi! a şoptit Agnez.

Deruyter, în mod clar un servitor cu un rang înalt, judecând după tunica lui cu jabou extravagant şi ciorapii lungi de mătase cu jartiere aurii şi albastre, a făcut un semn către un servitor inferior, care a făcut semn unui alt servitor inferior, o femeie, care şi-a scos pelerina şi i-a făcut noduri în colţuri, transformând-o într-un soi de pungă, şi s-a apropiat ghemuită de casetă, de unde a mutat în sacul improvizat jumătate din conţinut. Regele l-a luat de la ea foarte încântat, şi-a netezit mustaţa, a făcut o mică plecăciune şi s-a îndepărtat cu paşi mari.

Regina a urmărit silueta regelui cu o privire uşor melancolică. Era încă un bărbat bine, dar cam atât.

– Aşadar, ce facem cu icoanele astea?

– Aş vrea să le iau pe cele două care au devenit inactive ca să le studiez cu oamenii mei şi cu magiştrii de la Belhalle, a spus cardinalul. Icoana lui Samhazael, care rămâne puternică, ar trebui, desigur, să ajungă în vistieria Maiestăţii Voastre.

– Şi aurul? Tocmai mi-am adus aminte că poate aparţine de drept acelei femei albane de care ai pomenit.

– Asta e o problemă pe care o vom cerceta, a răspuns cardinalul. Sunt curioasă cum a ajuns să deţină icoanele. Poate că este o urmaşă a hoţului.

– Şi-atunci, e posibil să ştie cine are celelalte icoane sau unde sunt? a întrebat regina, uitându-se direct la cardinal. Cu altă comoară, aşa cum bănuieşte Ferdinand... nicio speranţă!

– Scrisoarea spune câte ceva despre asta, a zis cardinalul.

S-a uitat în jur şi şi-a coborât vocea, de data asta într-o şoaptă care nu putea fi auzită dincolo de foişor. Orice ar fi zis, a făcut-o pe regină să-şi îndrepte spatele, iar răspunsul ei a venit cu voce tare:

– În Ystara? Nu departe de hotare?

Cardinalul a şoptit din nou şi regina şi-a coborât vocea. Au discutat repede preţ de câteva minute, ignorând complet curiozitatea arzătoare a tuturor celor din jurul foişorului, mai ales a celor patru ascunşi printre pomii fructiferi.

În vreme ce ele şopteau, şi-a făcut apariţia un muschetar care i-a transmis un mesaj lui Sesturo. Uriaşul a dat din cap şi s-a dus la Dartagnan, care a ascultat un moment, apoi i-a transmis reginei ceea

ce auzise. Regina a încuviinţat din cap, i-a mai spus câteva cuvinte cardinalului, apoi a ridicat mâna şi s-a îndreptat din nou pe tron.

– Aduceţi-o pe lady Dehiems, a poruncit ea.

Liliath s-a îmbrăcat modest pentru audienţa la regină. Se aşteptase să fie chemată, aşa că nu a avut nevoie de mult timp să se pregătească atunci când un muschetar şi un pursuivant au venit cu un mesaj prin care i se poruncea să se prezinte la Palatul Reginei. Pentru a întări imaginea personajului său alban, a urmat moda veşmintelor false de vânătoare, dar într-un fel mai modest, alegând o cămaşă de in sub o tunică galben-primulă, împodobită cu ţinte de fier în formă de petale de flori, într-o variantă jucăuşă a unei brigantine; nădragi făcuţi din stofa în carouri specifică regiunii de nord din Alba, cu galben, verde şi negru; şi cizme de vânătoare din piele moale de căprioară, care n-ar fi durat nici două ore într-o vânătoare adevărată, cu un singur pinten de argint la călcâiul stâng. O cingătoare împodobită cu pietre preţioase şi o pălărie cu borul lat din fetru galben, cu un ac cu rubin, completau ţinuta.

Nu purta nicio icoană vizibilă, pentru a întări ideea că nu era deloc mag, deşi avea trei pe o brăţară ascunsă sub mânecă. Niciuna nu era prea puternică, dar toate de folos pentru cineva care le cunoştea pe deplin atribuţiile.

Bisc a sosit pe uşa privată când ea era gata îmbrăcată.

– Chiar *au fost* bocciii cei care i-au omorât pe Wilbe şi Raoul, a zis el. Încă loiali Râmei, blestemaţi să fie! I-au urmărit de la râu.

– Din fericire, Wilbe şi ceilalţi şi-au încheiat misiunea înainte să fie atât de neglijenţi şi să se lase omorâţi, a remarcat Liliath,

luându-şi o pereche de mănuşi. Aş fi fost foarte... nefericită... dacă planurile mele ar fi dat greş dintr-o asemenea neglijenţă. Din fericire, am fost chemată la regină... şi la cardinal.

– Da, cu un singur muschetar şi un pursuivant care să te păzească! a exclamat Bisc. Oamenii Râmei încă mai luptă împotriva noastră! Dacă vreunul dintre ei te recunoaşte drept Şarpele lui Biscaray... au metodele lor de a umbla prin canalele de sub oraş, o ambuscadă, ai putea fi împuşcată că ai ascuns...

– E foarte puţin probabil să facă legătura între Şarpele lui Biscaray şi lady Dehiems..., a început Liliath, dar s-a oprit când a văzut faţa lui Bisc. Ce-i?

– Hogman. Cocoşatul care a fost cu noi la Crucea lui Nep. A fost prins acum câteva ore. Nu e prea bun; e posibil să fi vorbit. Ştie că tu – Dehiems – eşti Şarpele.

Liliath a mârâit, ca un animal încolţit, şi mâinile i s-au strâns ca nişte gheare, apoi s-a forţat să pară calmă.

– Trebuie să-ţi măreşti eforturile de a distruge bocciii ăştia nenorociţi.

– Mă ocup de asta, a răspuns Bisc. Dar o să dureze, tu trebuie să rămâi în siguranţă...

– Trebuie să mă duc la Palat. Pune-i pe oamenii tăi s-o ia înainte, dar să ţină cât de aproape pot, fără să fie văzuţi. O să o iau pe Sevrin cu mine pe post de cameristă.

– Respinşii nu au voie în Palat, a spus Bisc. Cel puţin, nu cei care nu sunt în serviciul reginei. Iar ăia cred că sunt prea buni pentru noi ceilalţi.

– O să fiu în siguranţă în Palat, sunt convinsă, a spus Liliath.

– Probabil că da, a mormăit Bisc. Dar chiar şi în Palat există canale de scurgere, nu? N-am avut niciodată încredere în oameni ăia din canale. Întunericul le pătrunde în minte.

– Râma mai avea şi alţi adepţi, nu? Nu doar bocciii. Ce-i cu ei?

Bisc a pufnit dispreţuitor.

– Ăia se dau după cum bate vântul. Dar bocciii... ei sunt adevăratul pericol.

S-a auzit o bătaie la uşă şi a intrat Hatty. Era agitată şi roşie la faţă.

– Milady, muschetarul şi pursuivantul insistă să plecaţi imediat la Palat!

– Sunt gata, a răspuns Liliath. O să cobor într-o clipă. A adus Micul Jack de sus caseta, aşa cum am poruncit?

– Da, milady. Muschetarul şi pursuivantul au insistat să o inspecteze înainte să o aduceţi la Palat, să nu fie vreun instrument mortal acolo, aşa au zis, dar de când s-au uitat înăuntru sunt foarte liniştiţi.

– Spune-i lui Sevrin că o să meargă cu mine, deşi nu în Palat, a spus Liliath. O să cobor imediat.

Hatty a plecat şi Liliath s-a întors spre Bisc.

– Eşti sigură că o să se lase păcăliţi de scrisoare şi hartă? a întrebat-o el. Cardinalul are la dispoziţia sa mulţi îngeri şi tot soiul de artizani.

– Doar dacă nu-l cheamă pe însuşi Ashalael, tot ceea ce îngerii inferiori vor putea să spună e că Liliath a scris scrisoarea şi a desenat harta.

– Dar ai făcut-o azi-dimineaţă! a protestat Bisc. N-o să ştie că nu e veche?

– Orice înger pe care l-ar putea invoca va spune că sunt documente foarte vechi, l-a întrerupt Liliath. L-am chemat pe Azriel, Principatul, a cărui atribuţie o reprezintă timpul şi cele neînsufleţite. Presupun că dacă au un preot care îndrăzneşte să cheme o Putere fără să-i pese de preţul plătit, aceasta ar putea să-şi dea seama că ambele documente au fost cumva manipulate de un înger superior. Dar asta doar va confirma că ambele provin de la demult răposata Liliath, Fecioara din Ellanda, şi ne va servi mai bine. Îţi faci prea multe griji, Biscaray al meu!

L-a tras mai aproape de ea şi l-a mângâiat uşor pe obrazul neted, ceea ce le-a amintit amândurora de tot ce făcuse pentru el, şi chiar mai mult.

– O să ai grijă de mine, când plec şi... vin?

Bisc i-a prins mâna şi i-a acoperit-o cu sărutări fierbinţi, dar Liliath s-a tras repede înapoi râzând.

– Îţi înţeleg răspunsul, domnule, a spus ea. La Palat, şi primul pas în călătoria noastră spre casă, spre Ystara!

– Avea dreptate locotenentul ăla din Strajă, a remarcat Simeon într-o şoaptă înăbuşită. E extraordinar de frumoasă!

– Mai există o casetă! a exclamat Henri, puţin cam prea tare. Uite, în spatele ei!

Muschetarul şi pursuivantul care o escortaseră pe lady Dehiems la Palat duceau o casetă mică de bronz, identică cu cea găsită asupra Râmei şi în mod clar la fel de grea.

Henri nu a fost singurul care şi-a arătat surprinderea. Deşi frumuseţea lui lady Dehiems era cauza multor exclamaţii

involuntare, mai multe se datorau prezenței celui de-al doilea sipet. Chiar și regina s-a aplecat înainte pe tronul ei, deși era greu să-ți dai seama la ce anume reacționa, la înfățișarea femeii sau la potențiala comoară. Dehiems nu avea înfățișarea tipică a favoritelor ei. Răposata Deluynes, iubita mult adorată, dar, din păcate, trădătoare a reginei, fusese înaltă și blondă, deși la fel de frumoasă, dar într-un fel diferit.

Lady Dehiems s-a aplecat foarte adânc, scoțându-și pălăria, pe care a ținut-o într-o parte când s-a îndreptat, rămânând cu capul încă puțin plecat în față, cu ochii ațintiți cuviincios pe vârfurile lucioase ale cizmelor reginei.

– Fii bine-venită, copilă! a spus regina. Ai stârnit o agitație neașteptată la curtea mea, atât tu, cât și alaiul tău.

– Regret că nu am adus personal prima casetă Maiestății Voastre, a spus Dehiems, cu un accent alban foarte pronunțat, cu „r"-urile vibrante. De îndată ce am înțeles că aceste sipete ale străbunei mele aparțin de drept reginei din Sarance, m-am gândit să-l aduc pe cel de-al doilea imediat. Îmi este îngăduit să-l ofer Maiestății Voastre?

– Îți este, a spus regina, bătând din palme încântată.

A făcut un semn către muschetar și pursuivant, care au înaintat cu sipetul și l-au deschis. Regina și-a coborât privirea și din nou cardinalul și Dartagnan s-au aplecat încet în față.

– Alți delfini dubli de aur, a spus regina, arătând către conținutul casetei. Și icoane, dar nu, cred eu, alte Icoane cu Diamante...

– Nu, a spus cardinalul, apăsat. Mă tem că nu. Te rog, Dartagnan...

Dartagnan a întins câteva icoane destul de obișnuite cardinalului, care s-a uitat la ele și a oftat.

– Icoane mai puțin importante. Ystarane, cu putere slabă.

– Ei, asta e, a oftat regina. Deja am avut noroc.

– E aici o hârtie... un desen..., a spus Dartagnan. A mișcat câteva monede și a tras afară un pergament îndoit, pe care l-a desfăcut cu grijă. Arată ca o hartă, a spus ea.

I-a aruncat o privire pătrunzătoare lui Dehiems, care rămăsese cu ochii plecați.

– Casetele astea au aparținut străbunicii tale, din urmă cu cinci generații?

– Poate șase, sieur, a replicat Dehiems. Mama mea nu era sigură și arhivele familiei mele s-au pierdut în războaiele dintre succesorii principelui Henry, acum o sută de ani.

– Ce știi despre străbunica ta? a întrebat cardinalul. Sau ce ți s-a spus?

– Foarte puțin, Eminență. Am văzut casetele o singură dată, când eram copil, apoi din nou pentru scurt timp înainte să... să mă mărit. A existat un inventar al proprietăților mele pentru contractul de căsătorie... A tăcut și buzele ei perfecte au tremurat pentru o clipă, apoi a continuat cu curaj. Mama a spus că străbunica noastră, Isabella, era foarte bogată, dar avea un trecut misterios. Mama ei – adică bunica mea – spunea mereu o poveste de familie, cum că atunci când Isabella avea doar cincisprezece ani, a părăsit Ystara cu puțin înainte de pieirea ei, lăsând în urmă și mai multe bogății decât a luat cu ea. Dar tot trebuie să fi adus o mare bogăție, căci s-a măritat cu contele de

Merewich, făcut mai târziu duce. Şi care era văr cu principele Edward al III-lea...

– Vrea ca toată lumea să ştie că are sânge regal, chiar dacă e alban, a mormăit Dorotea, care nu se uitase nici măcar o dată la sipet, ci îşi aţintise privirea asupra lui Dehiems.

Dar nu cu admiraţie, sau într-un fel lasciv sau chiar fascinat. Era mai degrabă o privire calculată, ca şi cum nu era întru totul sigură la ce se uita şi încerca să-şi dea seama.

– De sânge regal, bogată, frumoasă, tânără, a spus Henri. A oftat cu dor. Şi la fel de departe de mine ca... acele portocale aurii.

– Ai putea să foloseşti o scară pentru portocale, a remarcat Agnez.

– Aş putea să mă aleg cu capul tăiat, a replicat Henri.

– E posibil să ne uităm la o nouă favorită a reginei, a spus Simeon încet, observând cum îi zâmbea regina lui Dehiems, iar tânăra femeie o privea la rândul ei printre gene, cu viclenie. E uluitor de frumoasă şi, mai mult, chiar atrăgătoare.

– Ce? a făcut Agnez.

– Cele două nu merg întotdeauna împreună, a replicat Simeon.

– Şşşt! le-a cerut Dorotea. Vreau să aud ce spune.

– Asta e tot ce ştiu, a continuat Dehiems. Numele ei, legenda de familie despre imensa bogăţie pe care a lăsat-o în urmă. Şi aceste două casete despre care mama mea a spus că trebuiau folosite doar într-o situaţie disperată. Din fericire, familia mea nu a dus niciodată lipsă de bani, aşa că ele au rămas neatinse şi se pot întoarce la proprietarul lor adevărat. Sincer, nu ştiam că icoanele erau cele faimoase furate de la strămoaşa voastră regală, Maiestatea Voastră...

– Desigur, cum ai fi putut şti? a spus regina pe un ton liniştitor.

– În afară de aur și icoane, scrisoarea aia fără sens și desenul acesta – poate că e o hartă, acum, că ai zis-o dumneata, căpitane –, singurele lucruri pe care mama le mai avea de la Isabella s-au pierdut.

– Ce lucruri? a întrebat regina.

– O pereche ciudată de mănuși fără degete, dintr-o piele tare, dar suplă, care aveau în palmă niște ținte micuțe și ascuțite. Dar erau foarte vechi. Nu știu ce s-a întâmplat cu ele.

– Mănuși de cățărat, a spus încet Dartagnan. Cum sunt cele folosite de cei mai pricepuți hoți.

– Oh, nu! a exclamat Dehiems. Și-a dus la față mâinile ei frumoase, cu degete lungi, părând necăjită. Cu siguranță strămoașa mea nu a fost persoana care v-a furat icoanele, Maiestate!

– Pun pariu c-a fost! a șoptit Henri.

– Haide, copilă, liniștește-te! a spus regina. A bătut cu cizma în podeaua foișorului lângă tron. Stai aici lângă mine! Tu nu ești responsabilă pentru fărădelegile unei strămoașe de demult, nu mai mult decât sunt eu pentru acțiunile reginei nebune Henrietta. Ai făcut un mare serviciu regatului aducând aceste casete înapoi în Sarance, și chiar dacă prima a ajuns la mine din întâmplare, a doua e adusă de mâinile tale. Șterge-ți lacrimile! Obrajii tău sunt prea frumoși ca să fie pătați de lacrimi!

– E ceva foarte ciudat la milady Dehiems, a spus Dorotea, încruntată.

– Pe lângă faptul că e extrem de frumoasă, și bogată, și de sânge regal? a întrebat Henri. Și albană. Ăsta e un defect, recunosc.

– Nu asta, a spus Dorotea.

– Atunci ce?

– Nu știu, a răspuns încet Dorotea. Nu pot exact...

– Ești geloasă pe ea, a spus Agnez, pe un ton care încerca cel puțin să sugereze că ea însăși nu era. Deși a stricat această impresie continuând: Nu poartă sabie. Probabil îi e frică de un tăiș.

– Nu cred că sunt geloasă, a spus Dorotea, clătinând din cap. Poate că sunt doar obosită. Când mă uit la ea... nu știu... e greu să dormi bine în Turn. Sunt epuizată.

– Vorbesc despre noi! a exclamat Simeon, care rămăsese atent la ceea ce se petrecea în foișor. Te rog, fă ca tot ce se întâmplă să fie rapid și... și nu îngrozitor, ca să ne putem întoarce în anonimatul binecuvântat!

Agnez și Henri s-au uitat la el pieziș, dar Dorotea a dat din cap, în semn de înțelegere. Apoi toți patru s-au aplecat în față, dornici să audă ceea ce se vorbea.

– Înțeleg că există patru persoane cărora trebuie să le mulțumesc pentru recuperarea a ceea ce crezusem că e proprietatea mea, dar, mult mai important, aparține Maiestății Voastre, îi spunea Dehiems reginei.

Acum stătea la picioarele ei, cu chipul ei frumos privind admirativ spre suverană.

– Da, a răspuns regina, uitându-se în jur. Unde sunt?

Dartagnan i-a făcut semn lui Sesturo, care s-a îndepărtat repede de foișor, printr-o deschidere printre copaci, și a venit cu pași greoi către cei patru prieteni, care s-au tras repede de lângă punctul lor de observație, și-au îndreptat spatele și și-au scuturat hainele, în încercarea de a fi cât mai prezentabili. Urma întâlnirea cu regina și viețile lor aveau să se schimbe. În bine sau în rău.

DOUĂZECI ŞI DOI

– O să vin cu voi. Înaintăm pe un singur rând, când ajungem la şase paşi, vă înclinaţi şi vă scoateţi pălăriile, i-a instruit Sesturo. Pălăriile rămân scoase. Priviţi în jos dacă nu vă spune Maiestatea Sa altfel. Când vă spune să plecaţi, vă îndepărtaţi cu spatele patru sau cinci paşi înainte să vă întoarceţi. O să vă conduc eu afară. Gata?

– Da, a răspuns Agnez, iar ceilalţi au dat din cap, cu excepţia Doroteii, care se uita înapoi prin deschizătura dintre pomi.

– Studentă Imsel?

– Ce? Ah, da..., a mormăit Dorotea, aliniindu-se în spatele muschetarului solid.

El i-a condus înapoi pe drumul pe care veniseră şi printr-o deschizătură aflată mai departe de foişor, astfel încât atunci când au ieşit în spaţiul central se aflau în faţa foişorului şi la vreo douăzeci de metri de el, ca şi cum tocmai sosiseră sau aşteptaseră în altă parte, unde nu puteau auzi nimic.

În vreme ce înaintau, Simeon a aruncat o privire spre Sesturo, întrebându-se de ce îi lăsase muschetarul să tragă cu urechea. Se simţea foarte agitat că urma să stea în faţa reginei, chiar temător, mai ales pentru că ştia că existau dintotdeauna rivalităţi politice

între cardinal şi Dartagnan şi pursuivanţii şi muschetarii lor. Plus că mai era şi această lady Dehiems, care îl atrăgea şi tulbura deopotrivă, deşi nu în măsura în care o neliniştea în mod evident pe Dorotea. Dar Dorotea era foarte ciudată...

Dorotea nu se gândea la regină şi nici măcar la cardinal, şi cu siguranţă nu la Dartagnan. Mintea ei era concentrată asupra tinerei femei cu păr castaniu-roşcat care stătea aşezată la picioarele reginei, râzând într-un fel reţinut, dar fermecător la ceva ce tocmai spusese Sofia. De fiecare dată când Dorotea îşi aţintea privirea asupra femeii, simţea cum ochii i se împăienjenesc puţin şi vedea mai multe forme în carnea femeii sau existând în acelaşi spaţiu. Dar când clipea, ele dispăreau...

Agnez era pur şi simplu fericită. Iat-o, un muschetar al reginei care îndeplinise o misiune de transmitere a unui mesaj, iar asta o adusese în atenţia reginei. Acesta era singurul lucru pe care şi-l dorea, sau cel puţin o aşeza hotărât pe drumul către ambiţia ei supremă. Într-o bună zi avea să stea alături de regină în calitate de căpitan-general al muschetarilor. Poate că nu această regină, ci urmaşa ei, prinţesa Henrietta, care avea doisprezece ani...

Henri se întreba dacă până la urmă avea să existe o recompensă şi-l blestema pe rege pentru că venise şi luase jumătate din aurul din prima casetă. Poate că ceea ce rămăsese avea să fie împărţit între ei patru? Tot s-ar fi ales cu ceva.

S-au apropiat de foişor unul lângă altul, cu Sesturo în stânga dându-le direcţia şi cadenţa marşului. Când el s-a oprit, au reuşit şi ei să facă asta aproape în acelaşi timp şi s-au aplecat cu toţii, cu o mişcare largă a pălăriilor (şi a unei berete de student), apoi s-au lăsat în genunchi.

– Deci aceştia sunt descoperitorii comorii noastre! a exclamat regina. Prezintă-i, Sesturo!

– Maiestatea Voastră, a mugit Sesturo şi a arătat cu degetul. În dreapta este Agnez Descaray a noastră, un cadet care, dacă rămâne în viaţă, va deveni un mare muschetar al Maiestăţii Voastre.

Agnez şi-a plecat şi mai mult capul, dar nu înainte de a arunca cea mai rapidă privire spre Rochefort, care nu părea atentă şi se uita la portocali. Agnez ştia că într-o zi aveau să-şi încrucişeze din nou săbiile, cu un rezultat diferit...

– Ridică privirea, muschetarule, şi spune-mi cum te pot recompensa pentru serviciul tău, a zis regina.

Agnez a ridicat privirea, a întâlnit ochii reginei, apoi şi-a plecat capul, aşa cum o instruise Sesturo.

– Nu doresc decât să continui să o servesc pe Maiestatea Voastră cu sabia mea şi, dacă va fi necesar, cu viaţa mea.

Sofia a bătut din palme încântată.

– Ce frumos spus! Exact aşa cum ar trebui să spună unul dintre muschetarii mei! A arătat către bandajul de pe braţul lui Agnez. Dar ai fost rănită în încercarea de a lua comoara?

– Nu e nimic, Maiestatea Voastră, a răspuns Agnez, rezistând dorinţei de a-i arunca din nou o privire lui Rochefort. Mă vindec repede şi, după cum vedeţi, rana a fost bandajată cu pricepere.

– Bandajată de uriaşul de lângă Descaray, Maiestatea Voastră, a intervenit Sesturo, un bărbat aproape la fel de solid ca mine, ceea ce mi se pare jignitor, dar suportabil, căci s-ar putea să am şi eu nevoie să-mi îngrijească rănile. El este doctorul-magistru ucenic Simeon MacNeel, în serviciul medicului Înălţimii Voastre Hazurain, la Infirmerie.

– Şi tu, doctore MacNeel? Ce recompensă ai dori?

– Nici eu nu vreau mai mult decât am, a răspuns Simeon, care observase încântarea Sofiei la răspunsul lui Agnez la aceeaşi întrebare. Să învăţ de la unul dintre marii doctori ai vremurilor noastre, propriul medic al Înălţimii Voastre, este tot ce mi-am dorit vreodată.

Regina a bătut din nou din palme şi a zâmbit. Îi plăceau aceste acte publice de devotament, mai ales când nu o costau nimic.

– Cel de lângă doctor, care e doar pe jumătate cât el, este unul din funcţionarii Eminenţei Sale, în prezent atribuit ca ajutor pentru arhitectul Maiestăţii Voastre, sarcină pe care şi-o îndeplineşte cu energie, bătându-ne la cap mereu pe noi, bieţii muschetari, pentru a face ceea ce arhitectul cere.

– Şi cum ar putea regina din Sarance să te recompenseze, funcţionarul meu?

Henri a deschis gura să spună „aur" sau „bogăţie", dar cumva a reuşit să se abţină. În sinea lui, era furios şi totodată deprimat – furios pe „prietenii" săi, care, având şansa de a primi ceva, au lăsat-o să le scape, şi deprimat pentru că, mai rău decât atât, procedând aşa, făcuseră imposibilă orice solicitare a lui. Acum nu mai putea cere o recompensă bănească, după ce ei declaraseră, zâmbind prosteşte, că le era suficient să o servească pe regină.

Şi-a dres glasul şi a spus, cu înflăcărarea pe care o putea pretinde:

– La fel şi eu. Nu doresc decât să o servesc pe Înălţimea Voastră în felul meu modest, pe cât de bine pot.

– Şi tu, sieur? Nu am nevoie să-mi spună Sesturo că eşti studentă la Belhalle. Cum te numeşti? Şi doreşti şi tu să refuzi orice recompensă?

– Sunt Dorotea Imsel, Maiestatea Voastră. Într-adevăr, sunt studentă la Belhalle, deşi în prezent nu locuiesc şi nici nu studiez acolo. Cât despre recompensă, nu am nevoie de nimic... dar aş vrea să nu fiu nevoită să mă întorc în Turn.

– În Turn!

– Sunt „oaspete" acolo, Maiestatea Voastră, a spus Dorotea, uitându-se la cardinal şi apoi în cealaltă parte, unde stătea Rochefort. Nu ştiu prea bine de ce.

– Eminenţă? Ce înseamnă asta? a întrebat regina.

– Studenta Imsel a fost adusă în Turn pentru a fi protejată, a spus cardinalul pe un ton agreabil. Ea a dovedit un talent pentru crearea rapidă de icoane care a fost cunoscut doar la două persoane până acum, ereticul Chalconte şi ystarana Liliath, numită uneori Fecioara din Ellanda. Există un cult în rândul respinşilor care cred că Liliath va renaşte şi îi va conduce spre măreţie, deşi nu-i conduce decât spre trădare şi răzmeriţă împotriva Maiestăţii Voastre binevoitoare. Dat fiind că e posibil ca ei să creadă că studenta Imsel este renăscuta Liliath, trebuia să fie adusă în Fortăreaţa Stelată pentru siguranţa ei. Aşa cum am văzut din furtul obiectelor lui lady Dehiems, despre care aceşti respinşi ar crede că îi aparţin lui Liliath, ei sunt la fel de activi ca întotdeauna, şi pericolul este considerabil.

– Ei bine, atunci, a spus regina, e pentru binele tău, copilă.

Dorotea şi-a plecat şi mai mult capul, stăpânindu-şi dorinţa puternică de a spune că toate astea erau doar nişte prostii. Dar învăţase câte ceva din timpul petrecut în Turn. Suficient pentru a tăcea acum, când înainte ar fi deschis probabil gura.

– Poate că dacă e vorba doar de siguranța studentei Imsel, ar putea să se simtă mai confortabil în altă parte, a rostit cineva, o voce rece, autoritară.

Dorotea a ridicat capul. Vorbise Dartagnan, căpitanul muschetarilor reginei.

– Muschetarii reginei ar fi încântați să-i ofere un loc sigur în Fortăreața Stelată, în cazarma noastră, a continuat Dartagnan. A anticipat orice se pregătea cardinalul să spună, adresându-i-se direct reginei: Poate pentru toți acești patru tineri? Dacă Maiestatea Voastră consideră potrivit.

– Da, sigur, Dartagnan! O idee excelentă! Dar ce-i cu acest cult al respinșilor, cardinale? a întrebat regina. Aceste furturi și crime mă supără! Ce se face împotriva lor?

Cardinalul s-a uitat la Dartagnan cu o față lipsită de orice expresie, apoi din nou la regină. Toată lumea de acolo știa că tocmai fuseseră martori la o scurtă înfruntare între puterile care înconjurau tronul, și că de data asta Dartagnan câștigase. Deși premiul câștigat părea lipsit de importanță, mutarea unui prizonier neînsemnat, pentru Dorotea însemna foarte mult.

– Cultul este în mare parte concentrat în conspirația criminală cunoscută în general sub numele de Ceata Nopții. Toți respinșii cunoscuți ca membri ai acestei bande vor fi arestați mâine în zori, Maiestatea Voastră, a spus cardinalul, cu o siguranță deplină. Sub conducerea căpitanului Rochefort, cu ajutorul Străjii Orașului.

Rochefort a înclinat capul, cu cicatricea vizibilă, cu ochii scânteind. Părea gata să-și îndeplinească sarcina în acel moment, nerăbdătoare să adune respinșii și să-i lege în lanțuri.

– Şi ce se va face cu ei, sieur Rochefort? a întrebat regina.

– Capii lor vor fi duşi în Fortăreaţa Stelată pentru a fi interogaţi, Maiestatea Voastră, a răspuns Rochefort. Cei care par în putere vor merge la galere la Malarche, ceilalţi vor fi trimişi în închisorile din Loutain şi Mouen.

– Sunt mulţi de arestat? a întrebat regina, întorcându-se din nou spre cardinal. Sper că nu vei uita, Eminenţă, că mulţi respinşi prestează munci utile şi, deşi vreau ca toţi nemulţumiţii şi trădătorii să fie pedepsiţi, nu trebuie să ne pierdem muncitorii supuşi.

– Maiestatea Voastră ştie că de mult timp solicit ca *toţi* respinşii să fie alungaţi din regat, a spus cardinalul cu o voce aspră. Ei... sau strămoşii lor... l-au înfruntat pe Arhanghelul lor şi au fost pedepsiţi pentru asta, până la copiii copiilor lor şi urmaşii acestora. Dar, ca întotdeauna, mă plec în faţa compasiunii Maiestăţii Voastre.

– Câţi, cardinale? a întrebat regina, cu vocea acum iritată.

– O mie, poate două, a răspuns Duplessis. Din cei peste douăzeci de mii număraţi la ultimul recensământ, acum un deceniu. Cum se înmulţesc rapid, fiindcă nu-i mai poate ajuta Hereniel sau Shapanael, care preîntâmpina sau oprea concepţia, cu siguranţă acum sunt mai mulţi.

Regina a tăcut un moment, cu fruntea încruntată ascunsă sub perucă, dar cu ridurile adâncindu-i-se vizibil în jurul ochilor. Şi-a coborât privirea şi a întâlnit-o pe a lui Dehiems.

– Şi tu ce mă sfătuieşti, lady Dehiems? Ai fost nedreptăţită de aceşti respinşi din canale.

– Eu spun că ar trebui să răspundă pentru crimele lor, a răspuns Dehiems. Oricum, toată lumea ştie că Maiestatea Voastră este

bunătatea întruchipată pentru toți oamenii voștri, chiar și pentru respinși, care nu merită o asemenea atenție. Dacă se poartă ca niște infractori, atunci așa ar trebui să fie tratați.

– Da, a replicat regina. Da, ai dreptate.

Și-a așezat mâna pe umărul lui Dehiems, care s-a uitat din nou în sus la ea, și au zâmbit amândouă. Regina a dat să spună ceva, dar a fost întreruptă de servitorul superior Deruyter, care a tușit ușor. Era un soi de întrerupere cunoscută.

– Da, da, ce e, Deruyter?

– Ambasadorul din Menorco așteaptă în Camera Prezenței Chihlimbarii, Maiestatea Voastră, așa cum ați poruncit.

– Ah! a exclamat regina. Uitasem. Apoi și-a îndreptat din nou privirea către lady Dehiems. Trebuie să vii mâine la audiența mea de dimineață, draga mea, dar acum... probleme de stat. Cardinale, ai dori să-l vezi pe ambasador?

– Desigur, Maiestatea Voastră.

Lady Dehiems a alunecat cumva de pe podeaua foișorului și s-a ridicat în picioare, apoi a făcut o plecăciune adâncă – totul într-o singură mișcare grațioasă, înainte de a se retrage cu spatele și mergând mai departe dincolo de Agnez și prietenii ei.

Regina s-a uitat la cei patru prieteni care continuau să stea în genunchi în fața ei.

– Vă mulțumim din nou, sieuri, pentru serviciile pe care le-ați adus regatului, a spus ea sec. Deruyter! Pungile!

Din nou, Deruyter i-a făcut semn unui servitor inferior, dar de data asta femeia nu a transmis altcuiva sarcina. În schimb, i-a

adus reginei o cutie mică aurită, iar ea a băgat mâna înăuntru şi a scos o punguţă de catifea.

– Descaray!

Agnez a ridicat privirea, dar nu s-a mişcat.

– Apropie-te! Nu muşc, bravul meu muschetar!

Agnez a înaintat încet, aplecându-se peste mâna întinsă a reginei şi a luat punga de catifea, apoi s-a retras cu spatele pentru a îngenunchea din nou. Procesul a fost repetat de încă trei ori, dar când Dorotea, care era ultima, s-a întors, Sesturo le-a făcut semn să plece.

Audienţa se încheiase. Cei patru s-au îndepărtat aşa cum fuseseră instruiţi, întorcându-se cu spatele abia când au ajuns suficient de departe. Lady Dehiems era înaintea lor, condusă de doi muschetari către uşile principale din bronz sculptat. Muschetarii se purtau cu ea cu o politeţe deosebită, probabil că în egală măsură pentru că observaseră cum o fermecase deja pe regină şi pentru şarmul ei de netăgăduit.

Sesturo i-a condus pe ceilalţi pe un drum diferit, printr-o deschidere printre copaci şi de-a lungul altei alei printre chitri, şi a arătat către o uşă păzită de alţi muschetari.

– Derossignol sau Rotrou vă vor arăta drumul pe lângă Arhivă, către Curtea de Est, a spus el.

S-a înclinat curtenitor şi s-a întors către foişor. Ceilalţi i-au întors plecăciunea şi l-au urmărit cu privirea câteva momente, apoi s-au îndreptat spre uşă, iar unul dintre muschetarii de acolo a ridicat o mână în chip de salut. Celălalt, o fată, stătea într-un picior şi scria într-un carneţel; ea nu a ridicat privirea.

În vreme ce mergeau, Henri a aruncat o privire în punga lui, a oftat şi a închis-o la loc. Simeon, care era lângă el, a ridicat o sprânceană.

– Argint, a şoptit Henri. Noi aducem aur şi faimoasele Icoane cu Diamante şi primim câte şaizeci de livre fiecare, dacă pot evalua corect greutatea pungii. Nu-mi vine să cred că niciunul n-a cerut...

– Eu mă bucur că am plecat de acolo cu capul neamenințat de secure, a replicat Simeon. Cu cât ajung mai repede la Infirmerie, cu atât mai fericit voi fi.

– Pentru tine e bine, a bombănit Henri. Presupun că vorbeai serios când ai zis că nu vrei nimic altceva decât să tai oameni şi să te baţi pe burtă cu îngerii pentru răni sau...

– Oricum, adevărul e că noi n-am făcut nimic, Henri, a spus Agnez. Am fost doar la locul potrivit pentru a găsi cadavrul ăla.

– Da, a spus Dorotea gânditoare. Felul în care funcţionează norocul nu trebuie niciodată ignorat, dar mă întreb...

A fost întreruptă de un zgomot brusc în panourile de sticlă de deasupra, care a atras toate privirile în sus. Dar era doar ploaia, picături mari care se loveau de acoperiş. Doar câteva la început, o răpăială uşoară, apoi bătăi rapide de tobe când ploaia s-a înteţit.

– Nu avem la noi pelerinele, a spus Henri morocănos. Şi pun pariu că n-o să ajungem înapoi în fortăreaţă într-una dintre trăsurile cardinalului.

– S-ar putea să te înşeli în privinţa asta, a remarcat Simeon, aruncând o privire în spate peste umăr. Suntem urmăriţi.

Rochefort venea spre ei cu paşi mari, iar tocurile ei roşii ţăcăneau pe podea în contratimp cu răpăitul ploii pe acoperiş. A dat din

cap când a trecut pe lângă Sesturo. El şi-a fluturat mâna într-un soi de salut, probabil ironic.

– Cel puţin unul dintre noi este, a şoptit Henri către Agnez.

Agnez nu a răspuns, ci s-a încordat toată văzând-o pe Rochefort cum se apropie, ca o pisică ce-şi arcuieşte spatele când un intrus vine spre teritoriul ei. Aşa cum era previzibil, pursuivantul a ignorat-o şi i s-a adresat Doroteii.

– Mă bucur că părăseşti Turnul, sieur Imsel, a spus ea bătoasă. Eminenţa Sa mi-a cerut să-ţi spun că, în cazul în care locuinţa de la muschetari nu îţi va fi pe plac, este disponibilă o cameră de oaspeţi în cazarma pursuivanţilor. Eminenţa Sa a poruncit, de asemenea, ca una dintre trăsurile sale să vă conducă pe toţi la Fortăreaţa Stelată.

– Sunteţi foarte amabilă, sieur, pe această vreme, a spus Simeon.

– Amabilitatea nu are nimic de-a face cu asta, doctore, a replicat Rochefort. Eminenţa Sa consideră că există o ameninţare la adresa voastră. Noi nu ştim de ce respinşii se luptă între ei, de ce avea Râma comoara sau ce poate însemna faptul că voi aţi recuperat-o. E posibil să fiţi vizaţi pentru răzbunare. Sau, în cazul studentei Imsel, pentru răpire, dacă ei cred într-adevăr că ea este Liliath renăscută.

– Nu sunt Liliath! De câte ori să o repet?

– Eu te cred, a spus Rochefort. Sunt convinsă chiar că şi cardinalul crede sincer la fel. Dar... ah... Eminenţa Sa doreşte să... discute... asta cu tine mâine la prânz. O să vin să te conduc de la cazarma muschetarilor la ora unsprezece. Te rog să fii gata!

– Nu am ceas, a răspuns Dorotea cu încăpăţânare.

– Poți să auzi clopotele templului, a replicat Rochefort, netulburată. A întins o mână înmănușată în stacojiu. Vino! Mă bucur că o să pleci din Turn, chiar dacă vei fi cu muschetarii!

Dorotea a luat mâna lui Rochefort și s-a aplecat deasupra ei, foarte politicos.

– O să fiu fericită doar când o să mă întorc la Belhalle, în spatele unui zid de cărți, cu penelurile, vopselele și plăcile mele, și când toată prostia asta cu Liliath va fi uitată, a spus ea. Dar îți mulțumesc sincer, căpitane.

– Eu trebuie să mă întorc la Eminența Sa, a spus Rochefort. S-a uitat la cei patru și a pufnit. Doar muschetarul are sabie? Purtați-vă pe viitor săbiile; prudența e necesară. Presupun că știți cum să le folosiți.

Henri și Agnez s-au abținut să-i dea o replică, așa că Rochefort s-a răsucit pe călcâie și s-a îndepărtat cu pași mari.

Derossignol i-a întâmpinat cu veselia unei santinele plictisite și a lovit-o pe Rotrou în piciorul pe care stătea, făcând-o aproape să cadă. Ea și-a închis carnetul și s-a prefăcut că îl înjunghie pe Derossignol în față cu un creion de tâmplărie, unul deosebit de frumos, în care miezul de grafit fusese introdus în lemn, iar acesta, la rândul lui, fusese vârât într-un suport de argint gravat cu scene din piese celebre.

– Descaray, nu-i așa? Și căutătorii de comori?

– Descoperitorii de comori, a replicat Agnez, schimbând un salut cu el, în vreme ce Rotrou își strecura carnetul sub armură. Sesturo a zis că unul dintre voi o să ne conducă în Curtea de Est, unde ne așteaptă trăsura noastră.

– „Ne aşteaptă trăsura noastră"! a strigat Derossignol, trăgându-i un cot lui Rotrou. Ce-nseamnă să fii cadet de muschetari în zilele noastre! Aş fi crezut că un lung marş prin ploaie ar fi exact ce ţi-ar trebui, Descaray. Dar presupun că tovarăşilor tăi, pe care sunt convins că mi-i vei prezenta, nu le-ar plăcea asta.

– Nu, nu ne-ar plăcea, a spus Henri, cu o plecăciune superficială. Eu sunt Dupallidin, iar ei sunt studenta Imsel şi doctorul MacNeel.

– Mă bucur să vă cunosc, a spus Derossignol, tot binedispus. Mulţi spun că vorbesc prea mult şi fac prea puţin. O să caut să-mi repar greşeala şi o să vă conduc acum la destinaţia voastră, ceea ce o să-i placă şi lui Rotrou, căci va putea continua să-şi scrie piesa.

– Scriu un poem, nu o piesă, a spus Rotrou. Şi acum, că m-am întrerupt, aş putea foarte bine să-i conduc eu pe vizitatorii noştri, care sunt tineri, şi ar putea fi corupţi chiar şi în scurtul răstimp al acestei proximităţi apropiate de tine.

– Cu siguranţă „proximitate apropiată" e redundant, a remarcat Dorotea.

– Ah, o adevărată studentă! a strigat Rotrou, care era cu cel mult trei sau patru ani mai mare decât cei patru prieteni. A luat-o de braţ pe Dorotea şi a gesticulat spre Derossignol: Ridică drugul de la uşă, lasă vântul rece să intre şi pe noi să ieşim, bunule Derossignol!

– Ca de obicei, sunt îndepărtat chiar în momentul victoriei, a bombănit Derossignol.

A dat la o parte un vizor şi s-a uitat atent afară, apoi a ridicat drugul uşii şi a deschis-o. O pală de vânt rece s-a năpustit înăuntru,

căci temperatura de afară scăzuse mult şi a venit ca un şoc după aerul de seră al Orangeriei.

– Haideţi repede! i-a îndemnat Derossgnol, care deja începuse să împingă uşa la loc. Nu trebuie să lăsăm căldura să iasă!

DOUĂZECI ŞI TREI

Ploaia era foarte rece. Grupul a înaintat repede pe lângă zidul Orangeriei, trecând dintr-un cerc de lumină slabă în următorul, aruncat de felinarele de furtună agăţate în cârlige la fiecare douăzeci de paşi. Au încercat să rămână sub streşini ca să se ferească de revărsarea de apă, dar era imposibil, aşa că fiecare, pe rând, a fost udat leoarcă de o cascadă neaşteptată.

Tremurând, au dat colţul Arhivei şi s-au îndreptat către grilajul încuiat din capătul de vest al Aleii de Sud, unde doi muschetari solizi, cu pelerine, dar cu un aer jalnic, au răspuns la parola cu semnal şi i-au lăsat să intre, în vreme ce Rotrou s-a întors nerăbdătoare la căldura Orangeriei.

Aleea era un spaţiu îngust între Arhivă şi Oficiul regal de evidenţă contabilă şi, din fericire, acoperişurile celor două clădiri, aflate şase niveluri mai sus, se suprapuneau, aşa că pentru moment cei patru prieteni scăpaseră de ploaie. Era totuşi întuneric acolo, căci nu exista decât o singură torţă înfiptă într-un suport de metal, la jumătatea zidului.

– Poate că Statele Zuiss au dreptate să devină republică, a mormăit Henri, dar nu a spus-o suficient de tare ca să-l audă Agnez,

căci fără îndoială s-ar fi simțit ofensată la cea mai mică insultă adusă reginei.

La celălalt capăt al aleii era un alt grilaj și alți muschetari cu pelerine, și mai murați. Aceștia i-au lăsat pe cei patru vizitatori uzi până la piele și înghețați să intre în Curtea de Est, unde au fugit imediat sub cea mai apropiată colonadă, curtea fiind mărginită pe trei laturi de coridoare acoperite. Acum, acestea erau înțesate de toți acei curteni care n-aveau bani sau energie să caute în altă parte un loc de dormit, sau care se temeau că dacă plecau nu aveau să fie primiți din nou. Cei mai mulți erau strânși în jurul a șase mangale masive de fier care erau alimentate în mod regulat de servitorii Palatului, alți respinși însemnați cu panglici aurii, care cărau întruna în spate coșuri cu lemne de foc.

De obicei, chiar și la ora asta curtea era plină de curteni care discutau, dansau sau făceau muzică, își exersau abilitățile în ale scrimei sau le demonstrau pe cele legate de echitație. Dar ploaia rece îi alungase pe toți sau îi trimisese sub colonade. Uriașa zonă pavată deschisă era pustie, cu excepția a două dintre trăsurile cardinalului, fiecare trasă de șase cai din care se ridicau aburi, și care își primiseră în grabă, mai devreme cu o lună, păturile de iarnă, de un stacojiu intens.

– Uite-o pe lady Dehiems! a exclamat Agnez, arătând cu degetul.

Nobila albană venise pe un drum diferit și evident mult mai uscat, și purta o pelerină cu glugă, din lână bleumarin căptușită cu blană. Un muschetar și un pursuivant o ajutau să treacă printre curtenii care se adunaseră în jurul ei ca musculițele la picnic, încercând să-i atragă atenția cu plecăciuni teatrale și gesturi largi, toate ignorate de ea.

Un respins care purta o panglică aurie s-a apropiat de Agnez şi le-a oferit celor patru umbrele din piele uleiată pentru distanţa până la trăsura lor. Dar chiar în clipa în care le-au luat şi le-au deschis, ploaia a devenit încă mai zgomotoasă. Răceala s-a înteţit şi picăturile grele s-au transformat în grindină.

– Repede! a strigat Agnez, luând-o înainte.

Rândaşii ieşiseră de sub trăsuri, unde se adăposteau, pentru a ţine capetele cailor, dar chiar şi armăsarii cardinalului, extrem de bine dresaţi, erau agitaţi din cauza grindinei.

Lady Dehiems se îndrepta către trăsura cea mai apropiată, cu o umbrelă ţinută deasupra capului de către pursuivantul care o însoţea, care-i suflase muschetarului această onoare. Se aflau cam la jumătatea drumului, cu cei patru prieteni mult în urma lor, când grindina s-a oprit deodată, şi doar câteva bucăţele de gheaţă au mai sărit cu zgomot în jur înainte de a rămâne nemişcate în curtea care acum era albă ca zăpada, cu grindina adunată în movile prelungi acolo unde se rotogolise de pe acoperişurile colonadelor.

În tăcerea lăsată brusc, s-a auzit mugetul şi sunetul strident al metalului pe piatră şi un grilaj mare de fier, plin de cocleală, care acoperea o gură de canal situată chiar în mijlocul curţii a fost împins în sus pe o latură şi apoi a căzut cu un zăngănit puternic, urmat o clipă mai târziu de o erupţie de siluete îmbrăcate în zdrenţe cenuşii, care fluturau cângi cu cârlig de boccii, satâre, topoare ruginite şi măciuci făcute din maxilare de măgari.

S-au repezit la cele mai apropiate persoane: lady Dehiems şi cele două escorte ale sale.

Agnez a fost prima care a reacţionat, aruncându-şi umbrela ca să-şi scoată pistolul şi să tragă dintr-o singură mişcare rapidă. Dar capsa se udase, şi pistolul doar a scos o scânteie şi un fâsâit. L-a aruncat şi şi-a scos iute sabia, râcâind pământul pentru a-şi curăţa tocurile cizmelor de o bucată de gheaţă prinsă acolo. Ceilalţi nu aveau săbii, dar umbrelele erau grele şi aveau spiţe de fier. Le-au închis rapid, pregătindu-se să le folosească asemenea unor bâte improvizate.

Lady Dehiems s-a întors şi a fugit pe lângă cei patru prieteni, în vreme ce pursuivantul şi muschetarul înfruntau năvala de boccii. Erau mai bine de douăzeci de atacatori, şi după o confruntare rapidă de săbii şi bâte s-au repezit mai departe, lăsându-i pe muschetar şi pursuivant morţi sau agonizând, cu câţiva boccii zăcând în jurul lor, sângele lor acoperind stratul de grindină de un alb imaculat.

– Alarmă! Alarmă! au strigat muschetarii la diversele uşi şi porţi, dar în loc să înainteze pentru a ţine piept bocciilor, ei au făcut ceea ce trebuiau să facă, adică să încuie şi să pună drugii la porţi şi grilaje, pentru a opri accesul în Palatul propriu-zis, şi să-şi pregătească muschetele.

Majoritatea curtenilor s-au retras cât de departe au putut, lipindu-se de zidurile colonadelor, dar vreo duzină s-au repezit în curte, alunecând în cizmele lor bune, cu tocuri roşii, prin stratul de zece centimetri de grindină, scoţându-şi săbiile scurte şi pumnalele ornamentale neascuţite. La fel ca în Orangerie, nimeni în afară de muschetari nu avea voie să intre cu praf de puşcă în Palat.

Lady Dehiems s-a mişcat foarte iute, chiar alergând pe lespezile acoperite cu grindină. S-a oprit în spatele lui Agnez şi al celorlalţi când de la ferestrele oficiului de evidenţă contabilă de deasupra lor

s-a auzit bubuitul prafului de pușcă, deoarece muschetarii de acolo începuseră să tragă. Trei boccii s-au prăbușit la pământ și alți doi au căzut peste ei răniți, dar restul au înaintat, într-o tăcere stranie, la fel de neliniștitoare ca și atacul lor brusc.

– Țineți aproape! a strigat Agnez. Feriți-vă de cângi!

În vreme ce bocciii din frunte atacau, lovind cu cângile și încercând să se apropie cu satârele și topoarele, deodată s-a auzit un sunet intens de corzi de harpă.

– Nu! a țipat Dorotea, parând o cange cu umbrela ei. Sunt respinși! Fără magie!

Dar era prea târziu. Cineva dintre curteni intrase în panică, și s-a auzit un bubuit de tunet când aripile angelice s-au lovit și o pală de aer mirosind a santal a trecut prin curte.

Respinșii s-au oprit, doar pentru o clipă, ca și cum ar fi fost loviți de un vânt mult mai puternic. Pauza a fost însă de ajuns ca Agnez să-l omoare pe unul dintre ei cu o lovitură direct în inimă, să-și tragă înapoi sabia, să o răsucească și să spintece gâtul altuia; ca Simeon să smulgă o cange din mâna unui respins, să o întoarcă și să-l lovească pe om în cap; și să-i salveze viața lui Henri, căci i-a oferit o secundă vitală în care să se ferească de lovitura unui satâr care i-ar fi scos mațele.

Momentul a trecut și respinșii s-au repezit din nou la atac, iar cei trei prieteni s-au strâns unul în altul cu câțiva curteni în preajmă, încercând disperați să oprească bocciii care-i înconjurau pe apărători.

Orice ar fi trebuit să facă îngerul – și Doroteii i s-a părut că recunoaște prezența lui Sarpentiel, a cărui atribuție era conștiența,

crescândă sau micşorându-se, în general până la adormire – nu s-a întâmplat, bineînţeles. Dar respinşii erau mai înceţi, ratau loviturile, atacurile ieşeau anapoda, şi apoi...

Au început să sângereze o pulbere cenuşie.

La început mai încet, din urechi şi gură, dar apoi din ochi şi din rănile existente, iar când au început să înţeleagă ce se întâmplă, au scos sunete, ţipete de durere şi spaimă şi furie. Câţiva şi-au înteţit atacurile, ca şi cum în ultimele lor clipe de viaţă îşi puteau lua duşmanii cu ei, dar erau deja prea slăbiţi. Cei mai mulţi s-au prăbuşit în locul unde se aflau, şi peste jumătate de minut toţi atacatorii erau la pământ, zvârcolindu-se în bucăţile de grindină, cu şuvoaie de cenuşă revărsându-se din ei când mureau.

– Înapoi! Daţi-vă înapoi! a ordonat Agnez, făcând acelaşi lucru şi ea, cu sabia pregătită.

– Feriţi-vă de bestii! a strigat Simeon, care era îngrozit de moarte că ar mai putea apărea vreuna, la fel de cumplită ca aceea din spital.

Pur şi simplu părea că toţi respinşii vor muri de molima sângelui de cenuşă. Simeon a fost primul care a observat că se mai întâmpla ceva, şi a arătat cu cangea lui de bocciu.

– Acolo!

Doi boccii zăceau cu braţele şi picioarele desfăcute, părând să zvâcnească în chinurile morţii. Dar, aşa cum Simeon mai văzuse deja, acestea nu erau mişcările tot mai slabe ale unei minţi ce murea, încercând cu disperare să controleze trupul. Sângele de cenuşă nu curgea *afară* din corpuri. Plutea în jurul şi deasupra lor, şi, pe măsură ce se întindea, devenea mai gros, mai rece şi îşi schimba culoarea şi consistenţa.

Cele două trupuri s-au unit într-unul singur, şi cârcei de cenuşă neagră s-au întins în afară pentru a aduna grămezi de grindină pe care le-au tras în noul trup îmbinat, care a continuat să se schimbe foarte repede în vreme ce se suda, făcând să-i crească membre mai mari, prelungi, scoţând în afară gheare.

Un curtean mult prea curajos, o femeie, aflată cel mai aproape de monstrul care prindea formă, l-a împuns cu sabia sa ornamentală, dar o mână deja lăţită şi tare ca tovalul a înşfăcat lama şi a rupt-o, aruncând vârful ascuţit înapoi către femeie şi străpungându-i ochiul. Ea a căzut la pământ şi toţi s-au tras înapoi, cuprinşi de dorinţa de a fugi. Panica pusese stăpânire.

– Nu cedaţi! a strigat Agnez.

A încercat să se uite în sus la oficiul de evidenţă contabilă, dar lupta îi împinsese înapoi, aproape sub acoperişul colonadei, iar muschetarii de deasupra nu mai aveau câmp de tragere, şi nici cei din spatele grilajelor de fier de la pasajele de nord şi sud.

Undeva în Palat, trompetele sunau alarma, urmate rapid de răpăitul aspru al tobelor.

Henri şi-a aruncat umbrela şi a apucat o cange de bocciu, apoi Dorotea şi cei câţiva curteni dornici de luptă rămaşi i-au urmat exemplul. În faţa lor, bestia s-a ridicat pe coapse – mai degrabă ca un câine masiv acum, căci nu avea picioare omeneşti – şi trupul i s-a îndreptat, pieptul i s-a umflat şi braţele s-au întins. Capul i se dilata încet, ca un balon cu aer cald care se umfla, şi oasele craniului îi scrâşneau îngrozitor. Creatura şi-a mişcat maxilarul prelung dintr-o parte într-alta, ca şi cum l-ar fi încercat, şi a muşcat aerul, arătându-şi dinţii nou crescuţi.

De-o parte şi de alta, curtenii ţipau şi băteau în uşi şi porţi, rugându-se să fie lăsaţi să iasă. Deasupra colonadelor şi de-a lungul lor se strigau ordine, ca şi la poarta principală de est. Dar toate astea puteau la fel de bine să se întâmple pe lună pentru cele câteva persoane care stăteau în faţa bestiei, pregătindu-se pentru atacul inevitabil.

– La comanda mea, atacaţi deodată! a strigat Agnez. Atacaţi!

S-a năpustit înainte şi a lovit direct în centrul pieptului bestiei, unde spera că era inima. Ceilalţi au înconjurat bestia, înjunghiind-o cu cângi de boccii şi cu săbii ornamentale. Dar sabia lui Agnez, ascuţită cu atâta afecţiune, nu a făcut decât să înţepe uşor pielea care devenise la fel de tare ca o placă de armură şi pe care cârligele mai tocite ale cângilor şi oţelul fragil al săbiilor ornamentale nu au putut să o străpungă deloc, unele chiar rupându-se.

Cu un ţipăt ascuţit, ca al unei păsări de pradă, dar mult mai puternic şi mai înspăimântător, bestia a ţâşnit către Agnez, mâinile ei cu gheare încercând să o îmbrăţişeze. Braţele îi erau atât de lungi, încât aproape că a reuşit, şi ar fi înşfăcat pe oricine mai puţin atletic ca Agnez, care s-a aruncat în spate, hârşâind cu picioarele prin grindină.

La următoarea întindere, bestia ar fi apucat-o, dar Henri i-a aruncat o cange de bocciu între picioare şi el şi Dorotea au împins şi s-au lăsat pe ea cu toată greutatea şi forţa, sporite mult de groază. Cangea s-a rupt, dar nu înainte ca bestia să fie trântită la pământ. A ţipat din nou şi s-a împins în sus, alunecând pe piatra udă de grindină, ignorând o altă rundă de atacuri ale unor arme care tot nu i-au putut străpunge pielea.

– Încercaţi să o ţineţi jos! a strigat Simeon.

Şi-a aruncat cangea şi a alergat la cel mai apropiat mangal cu cărbuni încinşi, s-a oprit pentru o clipă, apoi l-a apucat de suportul cu trei picioare, ignorând tăciunii aprinşi care au sărit pe partea din faţă a veşmântului său. Icnind de efort, pe jumătate l-a cărat, pe jumătate l-a târât până în locul unde ceilalţi încercau disperaţi să ţină la pământ bestia, care le frângea căngile de boccii şi rupea alte săbii ornamentale.

Simeon a ajuns lângă bestie în clipa în care ea s-a ridicat din nou, a întins alene mâna şi l-a înşfăcat pe unul dintre curteni, strivindu-l şi muşcându-l de cap în acelaşi timp. Cu un strigăt de efort extrem, Simeon a răsturnat mangalul, aruncând cincizeci de kilograme de lemn arzând şi tăciuni încinşi în ochii şi gura monstrului.

În aceeaşi clipă s-a azvârlit într-o parte într-o grămadă de bucăţi de grindină, căci roba i se aprinsese. S-a rostogolit mai departe, cu fum şi aburi ridicându-se din trupul lui, în vreme ce bestia orbită lovea înnebunită în jurul ei, ţipând şi urlând, iar sunetele teribil de ascuţite i-au făcut pe caii de la trăsuri să o pornească împleticindu-se prin curte, făcând spume de spaimă, cu rândaşii agăţaţi de hăţuri. Ţipetele şi strigătele lor sunau a groază.

Toată lumea s-a îndepărtat din nou de lângă bestie, apucând alte căngi de bocciu sau orice armă care le cădea în mână. Toţi, cu excepţia lui Agnez, care a rămas la trei metri depărtare, ştergându-şi cu grijă, cu batista, placa cu cremene înainte de a-şi încărca muscheta, cu mişcări rapide şi sigure. Tocmai când se pregătea să tragă, cineva din spatele ei, care părea să fie Dorotea, i-a spus repede:

– Trage sub maxilar când îşi înalţă capul!

Agnez a dat din cap, a ridicat trăgaciul şi a făcut un singur pas înainte cu mâna dreaptă în şold, cu braţul cu care trăgea întins, nemişcat. Bestia a simţit probabil sau poate a auzit mişcarea, căci s-a întors către ea şi s-a repezit înainte, ridicându-şi capul pentru a ţipa, expunându-şi pielea mai moale de sub falcă. În aceeaşi clipă, Agnez a tras. De data asta scânteia şi explozia au fost urmate imediat de un pocnet puternic.

Agnez s-a ferit într-o parte când bestia a continuat să înainteze, dar era doar inerţia care o purta în faţă. A făcut câţiva paşi pe lângă Agnez, apoi s-a prăbuşit într-o mocirlă de grindină topită, noroi şi sânge, printre leşuri de boccii şi curteni. Cenuşa a ţâşnit din rana de la gât.

Agnez a inspirat prelung şi adânc, şi-a liniştit mâna care-i tremura uşor şi imediat s-a apucat să-şi încarce la loc pistolul. Henri şi Dorotea s-au repezit la Simeon, care îşi trăgea peste cap haina de doctor, fumegândă.

– Te-ai ars? a întrebat Dorotea.

– Nimic serios, a răspuns Simeon, privindu-şi mâinile, care fuseseră împroşcate cu scântei şi jăratic. Sunt mai multe de spus despre haina unui doctor bun. Dar trebuie să fie alţii... trebuie să ducem imediat răniţii la adăpost...

Henri a scuturat din cap.

– Nu există răniţi, a spus el. Cred că sunt toţi morţi.

Simeon s-a uitat în jur. Niciunul dintre trupurile întinse pe pământ nu se mişca deloc şi nici nu scotea vreun sunet. Lângă poartă, rândaşii reuşiseră să liniştească armăsarii agitaţi şi-i aduceau înapoi. Unii oameni scăpaseră cu viaţă, nevătămaţi, şi alţii muriseră.

– Vreau să mă asigur, a spus Simeon, clătinând din cap pe când se ducea şi îngenunchea lângă trupul cel mai apropiat.

Fusese învăţat că în bătălii erau întotdeauna mult mai mulţi răniţi decât morţi, de obicei proporţia fiind de zece la unu. Dar ascuţimea ghearelor şi a dinţilor bestiei şi incredibila ei forţă făcuseră ca până şi loviturile piezişe să fie mortale.

Nu a avut nevoie de mai mult de-o privire ca să confirme afirmaţia lui Henri, dar chiar când cerceta ultimul trup, cineva a strigat că muschetarul care fusese cu lady Dehiems era totuşi încă în viaţă. Pregătindu-şi taşca, Simeon a fugit la el, cizmele lui uriaşe stropind totul în jur din bălţile de grindină topită.

Curtenii au început să iasă de sub colonade. Unii dintre ei chiar mergeau făloşi, ca şi cum cum ei înşişi fuseseră implicaţi în scurta bătălie.

Agnez s-a apropiat de Dorotea şi Henri. A apucat-o pe studentă de umăr şi i-a zis:

– Mulţumesc că mi-ai spus să trag sub bărbie, eu aş fi ţintit în...

– Nu ţi-am spus nimic, a replicat Dorotea.

– Atunci, cine a fost? a întrebat Agnez, uitându-se în jur.

Câţiva dintre curtenii care luptaseră împreună cu ei stăteau ceva mai departe, uitându-se la trupurile bocciilor, fără să-i atingă, dar amestecând în ciudatele bălţi de sânge de cenuşă cu săbiile lor. Mai mulţi se adunaseră în jurul lui lady Dehiems, care se afla în apropiere, nemişcată şi aparent năucită de întâlnirea ei cu moartea violentă.

– Nu ştiu, a spus Dorotea. S-a uitat în jur, dar nu a văzut pe nimeni care să ţină sau să atingă o icoană în mod vizibil. Aş mai vrea

să știu și cine l-a chemat pe Sarpentiel. Am avut mare noroc că s-a făcut doar o singură bestie. Ar fi putut să se transforme toți.

Agnez a deschis gura, dar nu a ieșit niciun cuvânt. A închis-o, a înghițit și a încercat din nou. Vocea ei nu era atât de puternică și de autoritară pe cât și-ar fi dorit.

– Mare noroc.

Un zăngănit metalic a anunțat deschiderea ușilor de grilaj și un val de muschetari s-a revărsat înăuntru. În mod evident ajunsese la ei vestea despre o bestie, căci cei mai mulți purtau halebarde, iar Franzonne, în fruntea lor, avea o grenadă într-o mână, iar în cealaltă, un fitil care ardea, pentru a o aprinde. Sesturo era în spatele ei, purtând o secure de luptă masivă care arăta ca și cum ar fi fost smulsă de pe un perete unde avusese un scop decorativ, căci de coadă și vârf atârnau niște sârme argintii.

S-au strigat ordine și muschetarii au traversat în fugă curtea, mai mulți strângându-se în jurul gurii de canal deschise din mijloc. Franzonne și Sesturo s-au apropiat de trupul înnegrit și ars al bestiei, lângă care se vedea mangalul spart și trepiedul îndoit. S-au uitat pentru un moment la leș. Sesturo l-a împins cu vârful securii sale și a murmurat ceva. Franzonne a dat din cap, s-a aplecat și a băgat capătul aprins al fitilului într-un petic de grindină ce se topea ca să-l stingă. Răsuflarea i s-a transformat în aburi, și Agnez a devenit brusc conștientă de cât de frig îi era și s-a înfiorat. Franzonne, simțind probabil mișcarea, s-a uitat la ea și i-a făcut cu mâna, apoi ea și Sesturo s-au îndreptat către tânărul muschetar.

– Nu mi-ar displăcea o cină caldă și o pătură, a spus Henri. Nu. Trei pături.

– Nu mi-era foame, până n-ai spus tu asta, a replicat Dorotea. Acum îmi e.

– Trebuie să veniţi la Casa Demaselle, e aproape, a spus nobila albană, care ieşise din transa ei indusă de frică, sau ce fusese. Lăsaţi-mă să vă invit la masă, şi vin cu mirodenii şi...

– Au ordin să se întoarcă la Fortăreaţa Stelată, milady, a întrerupt-o Franzonne. A făcut o plecăciune, ţinând grenada la spate. Sesturo, acesta de-aici, şi o trupă de muschetari vă vor escorta la trăsură şi apoi acasă.

Ochii lui lady Dehiems s-au îngustat pentru o clipă ca şi cum ar fi fost furioasă, dar expresia a fost atât de rapidă, încât nimeni, cu excepţia Doroteii, nu a văzut-o, căci nimeni nu o privea la fel de atent pe albană.

– Ah, desigur, sieur Franzonne, a spus ea. Mă tem că Eminenţa Sa are dreptate, că aceşti... cum le spuneţi... *zurbagii*?... le poartă pică acestor prieteni ai mei pentru că au recuperat comoara mea, sau mai bine zis a Maiestăţii Sale.

– Aşa se pare, milady, a răspuns Franzonne, calmă. Sesturo?

– Milady?

Uriaşul muschetar a arătat către cea mai apropiată trăsură, care acum era adusă cu grijă spre ei, făcând un ocol larg pe lângă trupurile celor morţi şi leşul bestiei.

– Mulţumesc din nou, a spus lady Dehiems către cei patru prieteni, uitându-se pe rând la fiecare foarte atent.

Toţi au privit-o la rândul lor, cu măsuri diferite de admiraţie şi interes: Agnez cumva dispreţuitor, căci albana nici măcar nu încercase să lupte, iar ea nu ştia cum să facă să doboare bestia mai repede

sau să găsească tactici în caz că s-ar fi ivit mai multe creaturi; Henri gândindu-se că o soție bogată și frumoasă ar putea fi calea de a-și asigura viitorul, dar lady Dehiems era deja de neatins, posibil viitoarea favorită a reginei; Simeon, atras și el de frumusețea ei, dar și rațional nedumerit – era ceva în felul, deloc obișnuit, în care se mișca ea, deși el s-a gândit nu la o rană, ci poate că avea articulațiile foarte flexibile; și, în sfârșit, Dorotea, care continua să-și miște capul dintr-o parte într-alta, deoarece, când se uita la lady Dehiems cu coada ochiului, nu vedea deloc o femeie tânără și uluitor de frumoasă, ci zărea imagini fugare cu multe siluete de foc și lumină intensă, ciudat de suprapuse și neclare, în spatele cărora se profilau niște aripi uriașe...

DOUĂZECI ŞI PATRU

Era aproape miezul nopţii când cei patru prieteni s-au întors la Fortăreaţa Stelată şi, la insistenţele lui Franzonne, direct la baia muschetarilor, aflată în mijlocul cazarmei lor. Această clădire luxoasă era construită pe ruinele unui complex de băi mult mai vechi şi mai mare, o relicvă a vechiului imperiu. Erau acolo mai multe bazine sparte şi goale, dar mai rămăseseră patru dintre ele, mai mici, în jurul celui central original, care era menţinut fierbinte. Un personal devotat alcătuit din servitori respinşi alimentau cazanul de încălzire şi potriveau apa, toţi fiind vechi în serviciu – aşa li s-a spus celor patru prieteni – şi loiali şi în mod cert fără legături cu bocciii din Ceata Nopţii.

În ciuda acestor asigurări şi a prezenţei a cel puţin o duzină de alţi muschetari în celelalte bazine, Agnez şi-a pus sabia şi pistoalele pe un scăunel lângă bazinul cu apă fierbinte, iar Henry a împrumutat o sabie şi a ţinut-o şi el la îndemână. Li s-au oferit cămăşi albe şi lungi de baie, nişte obiecte vestimentare subţiri pe care unii oameni le purtau la baie, dar au refuzat, deşi Agnez a avut grijă să-şi pună cizmele lângă arme. Nuditatea la baie sau acasă printre prieteni era acceptată de saranciani, şi nu era un tabu ca pentru albani sau alţii. Pe Agnez nu o deranja gândul de a lupta goală cu nişte boccii, dar cizmele erau o necesitate practică.

Toţi patru s-au încălzit repede cufundându-se cu totul în bazinul cu apă caldă, stropindu-se prieteneşte şi bălăcindu-se, după care au mers prin apă către o latură, pentru a se odihni pe lespedea care le îngăduia să stea aşezaţi în apă până la subsuori. Cu excepţia lui Simeon, căruia apa îi venea doar deasupra mijlocului. Dar aerul din încăpere era oricum cald, de la bazinele cu apă fierbinte şi hârdaiele cu pietre încinse, pe care respinşii le stropeau cu apă rece, pentru a trimite în aer nori de aburi.

Deşi, din câte ştiau ei, nimeni nu le ordonase celorlalţi muschetari să le cedeze doar lor bazinul principal, nimeni altcineva nu mai sărea în el, cu toate că muschetarii veneau şi plecau într-un ritm constant şi celelalte bazine erau intens folosite.

Aproape fiecare muschetar care sosea le striga felicitări celor patru prieteni pentru că luptaseră cu bocciii şi bestia, adăugând comentarii speciale către Agnez pentru lovitura ei decisivă şi către Simeon pentru că aruncase acel mangal îngrozitor de greu. Mulţi i-au spus că ar trebui să se facă muschetar şi să nu-şi mai bată capul să devină doctor, dar dacă asta îşi dorea cu adevărat, ar fi fost genul de doctor pe care-l voiau în preajma lor, căci el îi salvase viaţa muschetarului care o însoţise pe lady Dehiems, o femeie pe nume Jannos, care în mod evident era simpatizată de tot regimentul.

Dar, în afară de aceste cuvinte, muschetarii nu au rămas să stea de vorbă. Chiar şi aşa, trăgând cu urechea la discuţiile din celelalte bazine, cei patru au aflat că după acel atac nelegiuit şi fără precedent pe teritoriul Palatului, arestarea unor membri cunoscuţi ai Cetei Nopţii a fost devansată din zori şi se desfăşura chiar atunci, în mare forţă, incluzând nu numai pursuivanţii cardinalului şi Straja Oraşului,

dar şi muschetarii. Chiar şi trei trupe de tunici verzi ale colonelului Derohan, cel mai apropiat regiment al armatei, porniseră încoace în marş din cazarma lor, aflată la şase leghe depărtare, în Charolle.

Au mai auzit şi că Franzonne însăşi condusese o trupă prin gura de scurgere din Curtea de Est şi în canale, descoperind că hărţile deţinute de diverse autorităţi civice erau total incorecte, fie că era vorba de reţeaua de canale de scurgere construite în ultimele trei sute de ani sau de pasajele naturale mult mai timpurii care străbăteau stânca, şi care, la fel ca la Fortăreaţa Stelată, se întindeau pe sub mare parte din oraş. Avuseseră loc câteva încăierări cu bocciii şi se părea că această campanie de arestare şi deportare a elementelor considerate criminale din rândul populaţiei de respinşi avea să fie mult mai extinsă şi mai sângeroasă decât se crezuse.

– A fost o zi tare ciudată, a spus Simeon, stropindu-se cu apă fierbinte pe pieptul lui lat şi păros.

Avea o cantitate surprinzătoare de păr pe corp, mai ales că faţa îi era destul de netedă şi nu purta barbă.

– Nu te ustură mâinile de la apă? a întrebat Agnez.

– Nu. N-ai văzut? Recunosc că am apelat la taşca mea. Infirmeria mi-a dat mai multe icoane să le folosesc şi l-am invocat pe Innenael, a cărui atribuţie e durerea. Oricum, arsurile astea nu sunt grave, nici măcar n-o să fac băşici, a răspuns Simeon.

– E ceva foarte aiurea cu lady Dehiems, a spus deodată Dorotea, făcându-i pe ceilalţi să tresară.

Henri a început să stropească zgomotos cu apă, în vreme ce se uita în jur pentru a se asigura că muschetarii din bazinul alăturat nu trăgeau cu urechea.

– Ş-şşt! a spus el repede în şoaptă. Ai văzut cum a tratat-o regina! Practic, e deja noua favorită!

– Ea... are un înger sau mai mulţi îngeri *înăuntrul* ei. În permanenţă.

– De unde ştii asta? a întrebat Simeon.

Toată lumea s-a aplecat spre ea, iar Agnez s-a dat jos de pe lespede ca să calce apa, continuând împroşcarea zgomotoasă pentru a acoperi discuţia.

– I-am văzut, a răspuns Dorotea. Când m-am uitat la ea cu coada ochiului. Ştiţi voi, pieziş.

Henri şi Simeon au schimbat o privire îngrijorată.

– Cum adică? a întrebat Agnez.

– Păi, când am mijit ochii şi nu m-am uitat direct la ea, am văzut nişte forme de foc şi lumină în acelaşi loc în care era trupul ei, a spus Dorotea. O reprezentare de aripi...

– Şi eu pot să văd tot felul de lucruri dacă mijesc ochii şi mă uit pieziş! a exclamat Agnez. Toată lumea vede aşa!

– Hm! a făcut Dorotea. A mijit ochii şi s-a uitat la fiecare dintre ceilalţi, foarte încet. Acum, că zici asta, cred... e şi în voi toţi un soi de foc asemănător. Ca o umbră inversată... luminoasă, nu întunecată... de aripi angelice.

– În noi! a exclamat Simeon, mai tare decât voise.

S-au uitat cu toţii în jur, dar ceilalţi muschetari continuau să vorbească între ei, iar cei din bazinul cel mai apropiat îşi treceau acum de la unul la altul un burduf cu vin, care le capta toată atenţia.

– Te-ai lovit la cap? a întrebat Simeon. S-au întâmplat multe, eu n-am văzut... Ai alunecat pe grindină?

– Da, a răspuns Dorotea cu sinceritate, la care s-a auzit un oftat general de ușurare, care s-a oprit brusc când ea a adăugat: Dar nu suficient cât să cad. Asta e foarte interesant, pentru că nu puteam să văd această... umbră... în voi trei înainte să o văd în milady. Și nu e aceeași... e similară, dar nu identică. Mă întreb...

– Dorotea, deja ai probleme cu cardinalul, care crede că ai putea fi Liliath renăscută, a spus Henri. Dacă o să spui în dreapta și-n stânga că poți vedea îngeri în oameni, atunci ar putea crede că ești și Chalconte renăscut! Și mai ales nu trebuie să spui că e ceva în neregulă cu milady Dehiems!

– Are cineva o oglindă? a întrebat Dorotea.

– Poftim?

– Ești sigură că nu te-ai lovit la cap? a întrebat Henri. În caz că n-ai observat, suntem cu toții goi în bazinul ăsta. Cum am putea să avem o oglindă?

– Voiam să spun în apropiere, a replicat Dorotea. Vreau să mă privesc cu ochii mijiți.

– Să te privești cu ochii mijiți? a repetat Agnez. Simeon, trebuie să vezi ce-i cu capul ei! Cu siguranță Dorotea a căzut. Sau chiar... ai fost cumva lovită de bestie sau de un bocciu?

– Nu!

– Lasă-mă să mă uit! a spus Simeon, dându-se jos de pe lespede și apropiindu-se de ea.

A început să pipăie capul Doroteii, apăsând cu degetele în punctele-cheie, dar ea s-a tras înapoi, și el a trebuit să-i dea drumul sau să o țină de păr. A ales să-i dea drumul.

– Vă tot spun, nu m-am lovit la cap, şi nici nu m-a lovit cineva sau ceva, a protestat Dorotea. Nu ştiu ce înseamnă că pot să văd ceea ce văd. Am nevoie de o oglindă ca să-mi dau seama dacă o văd şi la mine, pentru că asta ar putea explica de ce ne simţim cu toţii ca şi cum am fi foarte apropiaţi!

– Poţi să vezi ceva la muschetarii ăia de-acolo? a întrebat Simeon.

Dorotea s-a întors şi, ridicându-se din apă, s-a uitat cu ochii mijiţi şi pieziş la muschetarii din cel mai apropiat bazin, patru femei şi trei bărbaţi, care încă beau cu toţii, în dorul lelii, din burduful cu vin pe care şi-l treceau din mână în mână.

– Nu, a spus ea, clătinând din cap şi lăsându-se la loc în căldura apei.

Ceilalţi trei au privit-o – Simeon încruntat, cufundat în gânduri, Henri îngrijorat, Agnez mijind ochii şi uitându-se cu coada ochiului, încercând să vadă şi ea ceva.

– Am în taşcă o oglindă pentru gât, a spus Simeon după un moment. Mă duc s-o aduc.

A ieşit din bazin, lăsând să curgă de pe el o mare cantitate de apă, şi a lipăit până la lucrurile lui. Şi-a deschis taşca şi a pus-o pe bancă, apoi a scos o oglindă mică ovală, care era montată la capătul unei vegele scurte de metal şi pe care o folosea pentru a se uita în gâtul pacienţilor.

– Ce vrei să faci cu aia, doctore? a strigat unul dintre muschetari, a cărui atenţie fusese atrasă de mişcarea bruscă a uriaşului ud.

Era o femeie, aproape la fel de înaltă ca Simeon şi plină de muşchi, deşi nu era deloc masivă. Niciun muschetar nu era, de fapt, cu excepţia lui Sesturo.

– Te oferi să afli? a întrebat Simeon.

– Nu, nu! a râs femeia.

Avea ochi zâmbitori şi era foarte atrăgătoare.

Simeon a luat şi o pensetă.

– Trebuie să cercetez o aşchie de piatră, probabil de la o dală din curte spartă de un cartuş de muschetă prost ţintit, a spus el cu prefăcută seriozitate. Erai printre cei care trăgeau în jos din oficiul de evidenţă contabilă?

– Nu, nu eu, a răspuns muschetarul. I-a zâmbit din nou lui Simeon. Am ratat lupta aia; am avut doar onoarea unui lung târât printr-un canal, cu o mică încăierare cu nişte boccii pe drum. Dar mă simt slăbită, doctore, nu vrei să vii să-mi pipăi... fruntea?

Ceilalţi muschetari şi prietenii lui Simeon au râs. A zâmbit şi el şi a dat din umeri, ca şi cum ar fi zis că ar putea s-o facă, şi s-a întors repede la bazinul lui, încercând să nu se gândească la trupul gol al muschetarului. Era ciudat, s-a gândit el din nou, că nu simţea nimic fizic pentru Dorotea şi Agnez, deşi amândouă, în felurile lor diferite, erau la fel de atrăgătoare ca muschetarul ăla. Sau chiar şi Henri, care era un bărbat frumos. Deşi Simeon prefera de obicei femeile ca partenere, experimentase cu capitolele de la patru la şase din *Felurile iubirii* a lui Janossa.

S-a băgat la loc în apă şi s-a apropiat de Dorotea, trupul lui masiv ferind-o de privirile din celelalte bazine ocupate.

– Poftim! a spus, întinzându-i oglinda micuţă. Uită-te, în vreme ce eu mă prefac că-ţi scot o aşchie din ureche. E mai bine să le dăm un motiv.

– Nu se mai uită, a remarcat Agnez. Ai făcut o cucerire, Simeon! Am auzit că lui Demesnil îi place ca iubiţii ei să fie mai puternici ca ea, şi sunt prea puţini care...

– Da, bine, eu am... noi avem... alte probleme mai importante, a zis grăbit Simeon.

– Da, a încuviinţat Henri. Ca, de pildă, cum să nu fim executaţi pentru... pentru orice... vreau să spun, dacă Dorotea poate să vadă „umbra" asta în... în noi... şi dacă pot să o vadă şi alţii? Dacă o poate vedea şi cardinalul? Sau Rochefort?

– N-am mai auzit de nimeni altcineva în stare să vadă asta, a spus încet Dorotea. E la fel ca atunci când simt prezenţa unei icoane. Şi n-am cunoscut şi nici măcar n-am citit despre nimeni altcineva care să o poată face.

– Ce? au întrebat Simeon, Henri şi Agnez în cor.

Simeon a continuat:

– Dar ne-ai zis, când am găsit respinsa... Râma... ai zis că era normal ca studenţii ca tine să simtă prezenţa unor icoane puternice!

– Păi, am crezut că ar putea fi aşa, a spus Dorotea. Doar că, gândindu-mă mai bine, nu e. Deşi bănuiesc că există cineva care probabil că poate vedea ca mine.

– Cine? a întrebat Agnez.

– Milady.

– Chiar nu înţeleg, a spus Agnez. E un soi de spion alban? Un mag deosebit de talentat? Nu e o *asasină*, nu?

– Nu, nu, cu siguranţă nu e, a liniştit-o Henri, căci Agnez părea gata să leviteze afară din bazin, să-şi înşface sabia şi cizmele şi să se năpustească spre Palatul Reginei, pe jumătate goală, prin

lapoviță sau grindină sau vânturi reci sau ce se întâmpla acum afară. Cardinalul și Dartagnan cu siguranță au cercetat-o și a avut multe ocazii până acum și nu a făcut nimic.

– În plus, a adăugat Simeon, de ce ar fi? E-adevărat că regina și prințul moștenitor au conflictele lor, și a fost și afacerea aia cu scrisorile lui Deluynes, dar în definitiv sunt veri și n-am mai fost în război cu Alba de... cât să fie?... cincizeci de ani?

– Patruzeci și șase, a precizat Agnez. Războiul Capului de Cod.

– Nici nu știam de ăsta...

– A durat doar o săptămână, și a fost o singură bătălie, și asta neconcludentă. A început când unul dintre vasele noastre de pescuit a fost capturat de o brigantină albană...

– Credeam că o brigantină e o armură...

– Aia-i o brigandină, a spus Agnez cu dispreț. Oricum, aveau cala plină de cod și...

– Hai să lăsăm asta pentru mai târziu! a spus Henri cu diplomație. Cred că putem afirma că milady nu e o asasină albană. Deși ar putea foarte bine să fie spioană. Dar de ce poate Dorotea să vadă aceeași umbră pe care o vede în noi patru? Și ce e asta? Nu-mi place...

– Nu e la fel, l-a întrerupt Dorotea. E... ceva mai slabă în noi. E greu de explicat.

– Încearcă!

Dorotea și-a țuguiat buzele, gândindu-se.

– Păi..., a început ea șovăitoare. Știți senzațiile pe care le au majoritatea oamenilor atunci când invocă îngeri sau când sunt în

preajma unei invocări de îngeri? Sunetul de harpă, bătaia de aripi, bubuituri de tunet? O căldură câteodată sau un aer rece?

– Da, au confirmat ceilalți.

– Eu mai văd și diferite lucruri, a spus Dorotea. Întotdeauna am văzut. Când e prezent un înger, de la invocare până la eliberarea sau alungarea lui. Pentru majoritatea îngerilor durează doar secunde, poate minute, cu câteva excepții, ceea ce se numesc îngeri profilactici, apărători și așa mai departe. Ca Requaniel al tău, Henri.

– Chiar arată ca icoanele lor? a întrebat Simeon, curios.

– Nu, a răspuns Dorotea. Mai degrabă sunt niște siluete fără formă, care se schimbă și pâlpâie. Deși aproape întotdeauna există un soi de sugestie vizuală de aripi și nimburi. Pot să înțeleg cum primii iconari au încercat să arate ceea ce vedeau și asta a ajuns să fie reprezentat ca nimburi și aripi. Apoi, în timp... anumite ilustrații au reușit mai bine să capteze... esența îngerului... și așa au fost folosite iar și iar.

– Așadar, tu crezi că iconarii au început cu vederea îngerilor? a întrebat Simeon. Dar acum cei mai mulți iconari nu văd cu adevărat îngerii? Ei doar ilustrează ceea ce oamenii au făcut înaintea lor?

– Da, a răspuns Dorotea, apoi s-a încruntat. Deși, acum că mă gândesc la asta, eu n-am vorbit niciodată despre faptul că văd îngeri pentru că nimeni altcineva nu o făcea, și nici n-am citit nimic despre așa ceva. Dar asta nu înseamnă că alți oameni nu pot și ei să-i vadă. Probabil că doar nu vorbesc despre asta, la fel ca mine.

– Eu am învățat noțiunile de bază ale creării de icoane, a spus Simeon. Și invoc adeseori îngeri inferiori în munca mea. Îi aud și îi simt, dar nu am văzut niciodată nimic.

– Nici eu, a spus şi Henri. Şi tatăl meu o invocă pe Huaravael o dată pe săptămână. Nimeni din familia mea nu a spus vreodată că ar fi văzut îngerul. Doar că au auzit sunetul ciudat de pasăre beteagă pe care-l face cu aripile ei.

– Sunet de pasăre beteagă?

– Un fel de fluturat de aripi în cerc, a spus Henri. Nu e cine ştie ce înger...

– Trebuie să păstrăm secret lucrul ăsta, a spus Simeon pe un ton hotărât.

– Dar e important, a protestat Dorotea. Avem cu toţii în noi prezenţa unui înger, asta e ceea ce ne leagă! Şi apoi Icoanele astea cu Diamante apar în faţa noastră, şi se dovedeşte că îi aparţin lui lady Dehiems, şi are şi ea un înger... îngeri... în ea. Trebuie să însemne ceva!

– Eu nu simt că aş avea un înger în mine, a zis Agnez cu îndoială. Dacă aş avea, cu siguranţă ar fi mai multe semne, nu? Nu doar să mijeşti tu pieziş ochii la mine şi să vezi lucruri?

– Ce credeţi voi că ar face cardinalul dacă s-ar gândi că avem în noi nişte îngeri? a întrebat Henri.

Toată lumea s-a uitat la el. După o clipă, Simeon şi-a trecut un deget de-a curmezişul gâtului.

– Aşa mă gândeam şi eu, a zis Henri. S-a uitat la Dorotea. Aşa că nu poţi să spui nimănui despre ce crezi tu că vezi.

– Trebuie să ştim, a stăruit Dorotea. Cine e îngerul ăsta din noi?

– Chiar trebuie? a replicat Agnez. Cum am mai zis, chiar dacă e acolo înăuntru o chestie de care nu sunt deloc convinsă, ce contează? Asta, bineînţeles, dacă nimeni nu ştie.

– Eu cred că lady Dehiems ştie, a spus Dorotea, privind afară din bazin.

Brusc, ochii i s-au îngustat şi şi-a dus mâna la gură, şocată.

– Oh, Doamne!

– Ce?

O respinsă turna apă pe pietrele fierbinţi dintr-un vas mare de bronz, în apropiere. Dorotea se holba la ea, dar cu ochii mult îngustaţi, ca două fante abia vizibile.

– Respinsa... văd aceeaşi umbră vagă de aripi în *ea*...

Nimeni nu a spus nimic preţ de câteva secunde care au părut foarte lungi, apoi Henri a şoptit în cele din urmă:

– Suntem condamnaţi.

– Ba nu, nu suntem! a replicat Agnez automat.

– Nu..., a spus Simeon. Eşti total convinsă că vezi cu adevărat îngeri, Dorotea?

– Ecouri şi fragmente, a răspuns Dorotea absentă, continuând să privească mijit, de data asta pe un alt respins. Respinşii... la ei e foarte vag, ca lumina şi umbra pâlpâind în depărtare. La noi, e mai puternic, lumina e mai curată, dar tot... îndepărtată. Iar lady Dehiems are multe straturi de lumină şi umbră care se îndeasă unele în altele...

– Dar ce legătură putem noi avea cu respinşii? a întrebat Agnez, nedumerită. Noi nu suntem respinşi! Toţi folosim magia angelică, şi ea a fost folosită asupra noastră. Am fi deja morţi de sângele de cenuşă sau am fi devenit bestii.

– Nu, nu putem fi respinşi, a spus Dorotea. Nu înţeleg asta. Nici viziunea pe care o am acum. Trebuie să vorbesc cu lady Dehiems...

– Nu! au exclamat Simeon, Henri şi, după o clipă, Agnez.

– Dar...

– Nu, nu, a repetat Simeon. Nu ştim dacă nu e o spioană albaneză, nu ştim ce vrea. Deja a atras interesul reginei. Şi dacă îi spune reginei, care îi spune cardinalului? Nu înţelegi, Dorotea? Toate astea fac să pară din ce în ce mai limpede că tu chiar eşti Liliath renăscută!

– Dar nu eşti, nu-i aşa? a adăugat Agnez. Adică, *nouă* nu ne-ar păsa, dar...

– Nu sunt Liliath! Doar că aş vrea să înţeleg! Asta e ceea ce fac eu, ce trebuie să fac, sunt studentă la Belhalle!

– Vei fi o studentă moartă! a spus Henri.

– Şi vom fi şi noi morţi cu toţii, a adăugat Simeon.

– Deci nu facem nimic? a întrebat Dorotea.

– Probabil că ar trebui să fugim, a spus mohorât Henri. În Cele Optzeci şi Şase de Regate, sau chiar Alba...

– Nu putem fugi, l-a întrerupt Agnez. Eu sunt muschetar al reginei. Noi nu fugim. Ar însemna să-mi abandonez datoria. Şi de ce am face-o? Dacă păstrăm secret faptul că Dorotea poate vedea îngeri în oameni, iar milady...

– Dorotea va fi interogată de către cardinal mâine, a spus Simeon apăsat. Ba nu. Azi. Peste vreo zece ore.

– Atunci suntem terminaţi, a zis Henri.

– Nu neapărat, a replicat Dorotea.

– Ce vrei să spui? a întrebat-o Henri. Ţi-am zis că, atunci când m-a chestionat, a pus un înger să se uite în mintea mea!

– Dar numai un Heruvim, sau în cel mai rău caz unul din Tronuri, a spus Dorotea. E bătrână. N-ar risca să invoce un înger mai puternic.

– Ce contează? a întrebat Simeon.

O privea cu atenţie pe Dorotea, dar ea îşi ferea privirea.

– Păi, pot să... probabil că pot să canalizez greşit sau să zăpăcesc interogatoriul unui înger inferior, a răspuns Dorotea. Magia angelică e doar despre exprimarea şi concentrarea voinţei... Ce?

– Poţi schiţa icoane, percepi icoanele puternice şi vezi îngeri, a spus Simeon. Acum auzim şi că poţi *rezista* magiei angelice.

– Chiar *eşti* Liliath renăscută, aşa-i? a exclamat Agnez.

– Nu, nu sunt! a ţipat Dorotea, foarte tare.

Fiecare muschetar din uriaşa încăpere s-a uitat la cei patru prieteni, mulţi ridicându-se din bazine şi întinzându-se către armele lor.

– Râdeţi! a şoptit repede Henri. Toată lumea să râdă!

A început să râdă în hohote, dându-şi capul pe spate. Simeon i s-a alăturat, apoi Agnez. În cele din urmă, a chicotit puţin şi Dorotea. Muschetarii din jur au râs şi ei, ca şi cum ar fi împărţit cu toţii aceeaşi glumă, şi au revenit, stropind cu apă, la conversaţiile lor.

– Ştim că nu eşti Liliath renăscută, a spus Henri. Cel puţin, eu te cred când spui că nu eşti. Şi dacă eşti sigură că poţi îndrepta pe un drum greşit întrebările cardinalului, atunci poate că până la urmă nu suntem terminaţi.

Dorotea s-a uitat la Agnez şi Simeon, cu o privire foarte aprigă pentru ea.

– Eu cred că nu eşti Liliath renăscută, a spus repede Simeon.

– N-am crezut niciodată că ai fi, a spus şi Agnez, nesincer.

– Atunci nu mă mai întrebaţi dacă sunt! le-a cerut Dorotea. Iar eu o să fac tot posibilul să nu-i dezvălui nimic cardinalului, sau

să vorbesc cu lady Dehiems, sau să fac orice altceva care ar crea probleme.

– Bine, a spus Simeon. Cred că cel mai bun lucru pe care-l putem face cu toţii e să stăm cât mai retraşi. Doar să ne facem treburile. Să nu ieşim în evidenţă. Să nu creăm probleme.

– Tare aş vrea să putem pleca din oraş pentru o vreme, a spus Henri. Ştiţi vechea zicală „Ceea ce nu vezi nu există"?

– Nu, au răspuns ceilalţi.

– Asta nici măcar nu are vreo noimă, a spus Agnez. Există o mulţime de lucruri pe care nu le văd, dar ştiu că există. Putem să auzim chiar acum ploaia pe acoperiş, dar n-o vedem.

– Ei, doar înseamnă că... Mă gândesc doar că dacă n-am fi aici, cardinalul şi toţi ceilalţi ar uita de noi...

– Eu nu vreau să fiu uitată, a protestat Agnez. Cum o să pot ajunge vreodată căpitan-general al muschetarilor reginei dacă sunt uitată? Asta e absolut inacceptabil!

– Nu contează, a răspuns Henri cu o voce slabă. Va trebui doar să trecem neobservaţi în general. Aşa cum spune Simeon, pur şi simplu să ne facem treaba. Şi apropo de asta, ar trebui să mă întorc la Noul Palat.

– Ce? a exclamat Agnez. Ai uitat! Căpitanul i-a cerut reginei să stai aici.

– Ah! a făcut Henri. Uitasem. Cu tot ce s-a întâmplat în seara asta...

– De-acum înainte o să dormi aici în cazarmă, a spus Agnez. Noi patru, în camera mea. Derangue, Delamapan şi Desouscarn vor fi furioşi că vor trebui să se mute. Dar e ordinul lui Dartagnan, ca

să fiţi feriţi de boccii şi alţii asemenea. L-a bătut pe Henri pe spatele gol, făcându-l să scoată un chiţăit, şi a adăugat: Eşti la jumătatea drumului către a fi muschetar! Probabil că mai departe n-ai să ajungi, dar totuşi!

În Casa Demaselle, Liliath stătea întinsă în patul regal şi îl privea pe Bisc cum se plimba de colo-colo prin faţa focului, unde ardeau o grămadă de lemne pentru a ţine frigul departe, iar flăcările roşii şi oranj aruncau umbre interesante pe pereţi şi peste draperiile pe jumătate trase ale patului cu baldachin.

– Am avertizat cât de mulţi am putut, dar cel puţin cincizeci dintre cei mai buni oameni ai mei au fost arestaţi!

– Nu fi îngrijorat, Bisc al meu! a spus Liliath, bătând alene locul de lângă ea din pat, lăsând aşternuturile să-i alunece de pe umăr, pentru a arăta că era goală pe sub ele.

Faptul că Biscaray a continuat să se plimbe arăta cât de supărat era, şi nu s-a oprit decât atunci când Liliath a adăugat:

– Am un plan de a-i scoate din ghearele cardinalului. Pe cei mai mulţi dintre ei.

– Chiar ai?

Liliath a încuviinţat din cap şi i-a făcut semn cu degetul să vină la ea. Bisc a şovăit, apoi s-a apropiat încet de pat.

– Sigur că am, a spus Liliath, apoi a întins mâna şi l-a tras pe Bisc în pat, degetele ei subţiri desfăcându-i nădragii în vreme ce el stătea întins lângă ea. L-ai *omorât* pe bărbatul ăla care le-a spus bocciilor că lady Dehiems şi Şarpele tău sunt una şi aceeaşi persoană? a întrebat Liliath, trecându-şi alene un deget peste obrazul

și buzele lui Biscaray. Dacă ar ști secretul și mai ascuns, că Șarpele este Dehiems, care e Liliath, atunci e posibil ca totul să fie pierdut.

– El nu știa mai multe, a icnit Bisc. A fost doar... o întâmplare că te-a văzut și ca Dehiems, și ca Șarpe... L-au omorât... Avem trupul...

– Am fost foarte nemulțumită, a spus Liliath. Cei patru ai mei erau acolo, cei patru de care am nevoie. Unul dintre ei putea să fie omorât sau rănit grav.

– Am auzit... am auzit că a fost o bestie...

– Da, a fost, a răspuns Liliath, cu ochii aprinși de furie, deși trupul ei era calm, concentrat. L-am chemat pe Sarpentiel, fără să fiu văzută, și am îndreptat blestemul sângelui de cenușă. N-ar fi trebuit să existe nicio bestie, dar... dar nu am putut să-mi exercit pe deplin voința, nu acolo, nu cu atâția magi în apropiere. Din fericire, am reușit să o informez pe Descaray despre slăbiciunea creaturii, fără ca ea să știe cine a ajutat-o. Dar nu ar fi trebuit să mă aflu în acea situație!

– Nu... nu, asta e... asta e vina mea! a înghițit cu greu Biscaray.

Liliath s-a mutat peste el, cu ochii pe jumătate închiși, deși sclipirea de furie mai era acolo. Bisc a gemut și a încercat să se arcuiască în sus, dar Liliath l-a apăsat cu un deget pe frunte.

– Rămâi nemișcat, Bisc al meu, a spus, deși ea însăși s-a mișcat, foarte încet. Ți-am spus că sunt nemulțumită. Din fericire, se pare că cineva se va ocupa oricum de boccii, și anume servitorii fermecătoarei regine.

– Ea... ea... te-a plăcut... Te vrea...

– Da, a tors Liliath. Mă vrea. Și ăsta e al doilea lucru pe care i l-am băgat în cap.

– Care... e... ah... celălalt?

– Știi tu, a șoptit Liliath, aplecându-se mai mult, atingându-i urechea cu buzele, în vreme ce mâinile ei imposibil de puternice îl țineau lipit de pat. O comoară în Ystara. O comoară uriașă, lângă hotare, foarte aproape... foarte aproape...

– Da!

– O vrea, și o s-o primească, a șoptit Liliath. Sau așa crede ea. Dar tot ce va face va fi să mă ajute...

Întocmai cum făcea Bisc în acel moment.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Aşa cum promisese, Rochefort a venit la ora unsprezece în dimineaţa următoare pentru a o escorta pe Dorotea la cardinal. Nu a catadicsit să intre în cazarma muschetarilor, ci doar a aşteptat în faţa porţii în vreme ce Dorotea era chemată. Studenta era gata şi a ieşit, punându-şi bereta în timp ce Rochefort se apropia de ea.

– Fără trăsură? a întrebat Dorotea. Mergem pe râu?

– Cardinalul e în vizită la Turn, a răspuns Rochefort. Părea obosită şi supărată şi încă purta aceeaşi haină ca în seara trecută, iar pe mâneca ei se vedeau pete de sânge. Eminenţa Sa te aşteaptă acolo.

– Turnul, a oftat Dorotea. Aşadar, tot trebuie să mă întorc acolo.

– Pentru moment, a răspuns Rochefort. Unde-ţi sunt cei trei tovarăşi credincioşi?

– Camarazii mei basconi? a întrebat Dorotea. Agnez... asta e Descaray... s-a dus cu trupa ei să vâneze boccii. Doctorul MacNeel să vindece bolnavii la Infirmerie, iar Dupallidin să alerge de colo-colo după bunul-plac al arhitectului reginei. Eu sunt singura care nu poate să-şi facă treaba.

– Tu o serveşti pe Eminenţa Sa, şi astfel pe regină şi Sarance, a spus Rochefort, oferindu-i braţul.

După o clipă de şovăială, Dorotea şi-a strecurat mâna în îndoitura cotului femeii mai înalte şi s-au îndepărtat împreună. Dorotea s-a uitat în spate şi a văzut privirile compătimitoare ale muschetarilor care făceau de gardă la poartă. Auziseră că se ducea în Turn, să se întâlnească cu cardinalul. Probabil că nu se aşteptau să o revadă.

Rochefort a surprins-o pe Dorotea vorbind tot drumul doar despre lucruri lipsite de importanţă. Ziua era nepotrivit de rece, dar senină, şi ea a vorbit despre vreme, de grindina venită neobişnuit de devreme cu o seară în urmă, fără a pomeni nimic de bătălia din curtea Palatului. A întrebat de mâncarea din cazarma muschetarilor, despre care de mult se spunea că ar fi mai bună decât cea a pursuivanţilor, şi a vrut să ştie dacă Dorotea făcuse cunoştinţă cu faimoasele băi.

– Încerci să mă linişteşti? a întrebat Dorotea pe când dădeau colţul la cazarma pursuivanţilor şi în faţa lor se vedea intrarea în Turn.

Un şir de boccii înlănţuiţi, în jurul cărora se simţea puternic duhoarea de canal, erau conduşi înăuntru, păziţi îndeaproape de o duzină de pursuivanţi. Unul mânuia un bici, cu care a lovit spatele ultimului respins, o femeie, care urca prea încet scările. Lovitura nu a făcut-o să se mişte mai repede. În schimb, femeia a căzut, alunecând în jos câteva trepte. Chiar aflată la vreo cincizeci de paşi depărtare, Dorotea a auzit strigătul furios al pursuivantului, care a lovit-o din nou fără efect, înainte de a se apropia el însuşi ca să o ridice şi să o împingă mai repede înainte.

– Pentru că pursuivanţii tăi au un efect opus, a adăugat ea.

– Sunt doar respinşi, a spus Rochefort, ridicând din umeri. Boccii din Ceata Nopţii, hoţi şi chiar mai rău. Tu n-ai fost niciodată tratată aşa. Şi nici nu vei fi.

– Eu nu sunt diferită de respinsa aia care a căzut, a spus Dorotea încet. Suntem la fel.

– Ce tot spui? a replicat Rochefort. Tu ești... ești ca o stea strălucitoare pe cer, iar respinsa aia o reflexie tulbure într-o baltă murdară. Ei au fost părăsiți de Arhanghelul lor; ar fi trebuit să moară în Ystara, la fel ca ceilalți.

– Sau să fie transformați în bestii? a întrebat Dorotea cu tristețe, ridicând privirea către Rochefort.

– Transformarea în bestie e o pedeapsă din partea celorlalți Arhangheli, a spus Rochefort, cu mare siguranță în glas. Respinșii și-au atras-o singuri asupra lor.

Dorotea nu a răspuns, înghițindu-și protestul. Mai auzise explicația asta și înainte, de obicei ca parte a unui raționament că respinșii meritau tot ce li se întâmpla, mai ales dacă erau tratați abuziv sau nu li se plătea pentru munca lor, sau altceva asemănător.

Au mers mai departe fără să mai vorbească, Dorotea tăcută și mohorâtă, Rochefort cu fața încremenită, cu cicatricea mai pală ca niciodată. Pe prima treaptă, căpitanul pursuivanților a vorbit din nou, aplecându-se spre Dorotea, cu vocea joasă.

– Eminența Sa nu e binedispusă în această dimineață, a spus. Te rog, n-o irita!

– De ce?

– De ce? Pentru că nu vreau să pățești nimic rău dacă o înfurii pe Eminența Sa!

– Nu, a spus Dorotea. De ce e prost dispusă?

Rochefort a mai urcat câteva trepte, fără să răspundă. Apoi a oftat și a răspuns:

– Albana. Lady Dehiems. Regina e deja îndrăgostită de ea. A dat afară pe toată lumea în afară de ea la audiențele de dimineață. Chiar și pe Eminența Sa. Asta nu s-a mai întâmplat niciodată până acum.

– E într-adevăr foarte frumoasă, a spus Dorotea. O privea pe Rochefort cu atâta atenție, încât piciorul i-a alunecat pe o treaptă și a trebuit să se prindă mai bine de brațul musculos al pursuivantului. Nu crezi asta?

– Este, a încuviințat Rochefort. În felul ei.

A mai murmurat ceva, ce Dorotea nu a înțeles. Erau deja înaintea lor mult mai mulți pursuivanți de gardă decât atunci când mai fusese ea aici. Luau cu toții poziție de drepți, iar unul a deschis ușa mai mică din poarta mare bătută cu ghinturi.

– Ce-ai spus?

– Nu atât de frumoasă ca tine, a spus Rochefort, trăgându-și încet brațul dintr-al Doroteii pentru a răspunde la salutul pursuivanților, apoi făcându-i semn să o ia înainte, în întunericul din Turn.

– Nu face asta! a șoptit Dorotea. Mă duci într-o închisoare, pentru a fi supusă unui interogatoriu. Nu pot uita asta, și nici tu nu ar trebui să uiți.

Pentru prima dată de când o cunoștea, Dorotea a văzut-o deodată pe Rochefort prinsă pe picior greșit, nesigură de sine.

– Eu... îmi pare rău... mi-am impus să nu spun nimic. Vreau însă să știi că o să fac tot posibilul să te feresc de rău...

„De ce tocmai eu?" s-a întrebat Dorotea. „Și respinșii? Și ceilalți?"

Dar nu a spus-o. Rochefort continua să vorbească.

– Dar... nu pot să fac mare lucru dacă dorința cardinalului e alta.

– Ai apucat să dormi de ieri?

– Nu... nu, nu a fost timp. Nu contează. Vino, nu trebuie s-o facem pe Eminența Sa să aștepte! Cum am zis, e deja prost dispusă.

După camera de gardă, nu au urcat scările, așa cum se aștepta Dorotea, ci un pursuivant le-a condus pe Rochefort și Dorotea în jos pe scări, cu un alt pursuivant în urma lor. Studenta nu a putut să nu înghită în sec atunci când a început să coboare. Când venise prima oară în Turn, nu îi fusese frică, dar asta se datorase în egală măsură și ignoranței. Acum, Dorotea știa mai multe și avea motive mai serioase pentru a se teme.

Ajunseseră mult în adâncul stâncii, sub Turn, când pursuivantul din față s-a oprit pe un palier slab luminat și a bătut la o ușă aflată acolo. Deși scările mergeau mai departe în jos, și se părea că foarte mult. După o clipă, un alt pursuivant, o femeie, a deschis ușa și a dat din cap către Rochefort.

– E studenta Imsel?

Rochefort a încuviințat din cap și i-a făcut semn Doroteii să înainteze. Ea a pășit în față, încercând să-și domolească răsuflarea.

– Trebuie să te percheziționez, sieur, a spus pursuivantul și și-a trecut repede mâinile peste capul Doroteii, strecurându-și degetele prin părul ei, apoi peste trup, pipăind în căutarea vreunei arme.

Rochefort s-a întors și s-a uitat la perete.

– Nu ai nicio icoană?

– Nu, a răspuns Dorotea.

Vocea ei suna puțin strident, dar era mai puternică decât crezuse că avea să fie.

Un bărbat elegant, într-o versiune foarte ornată a livrelei purtate de oamenii cardinalului, cu un lanț de aur pe tunică, a venit din spatele pursuivantului care tocmai terminase percheziționarea Doroteii.

– Căpitane Rochefort, Eminența Sa dorește să-i interoghezi pe respinșii din Ceata Nopții care tocmai au fost aduși, a spus bărbatul. Se bănuiește că unul dintre ei e Regele Nopții.

Dorotea s-a uitat la Rochefort, dar aceasta și-a ferit privirea.

– Mă îndoiesc, Robard, a spus Rochefort, cu o voce obosită. Am avut deja nouă sau zece oameni care au susținut că ni-l pot arăta pe Regele Nopții, în speranța că vor avea parte de indulgență. Niciuna dintre descrierile lor nu s-a potrivit și mă îndoiesc că am reușit să arestăm pe cineva din rangurile lor superioare. Dar mă voi duce, conform ordinului.

S-a îndepărtat cu zgomot în josul scărilor.

– Ce-a supărat-o? a murmurat pursuivantul către Robard.

Dorotea nu trebuia să audă, dar a auzit.

Robard a ignorat întrebarea și s-a înclinat ușor în fața Doroteii.

– Urmează-mă, te rog, studentă Imsel!

Dorotea l-a urmat în încăpere pe primul secretar al cardinalului. Era o cameră surprinzător de mare, deși slab luminată de două sfeșnice așezate aparent întâmplător, fiecare având în suporturile ca niște gheare din fier forjat câte o duzină de lumânări. Tăiată în stâncă, încăperea era făcută mai confortabilă prin mai multe covoare groase, așezate în cruciș și unele peste altele, și tapiserii agățate pe

pereți. Tapiserii vechi, majoritatea aflate în umbră, dar cele pe care Dorotea le putea vedea înfățișau scene din istoria saranciană. Cea aflată lângă ușă oferea o imagine stilizată a Marelui Potop din 1309, cu cardinalul Sfânta Erharn înfățișată îndepărtând un val mare. Sau mai degrabă stând în fața lui, în vreme ce deasupra sa, în aer, Ashalael își țuguia buzele și-și umfla obrajii și sufla apa înapoi. Tapiseria i-a atras atenția Doroteii pentru un moment, deoarece nu era reprezentarea obișnuită a lui Ashalael. Arhanghelul era de obicei reprezentat ca un bărbat cu pielea roșie, dar aici avea sâni înfășurați în nori, chipul era foarte feminin, iar pielea sa era argintie. Dar aripile cu șapte vârfuri din spatele său arătau limpede cine trebuia să fie.

– Intră!

Porunca era imperativă, vocea amenințătoare. Dorotea și-a luat privirea de la tapiserie și s-a uitat în capătul încăperii. Cu mult dincolo de cel mai îndepărtat sfeșnic, a văzut un felinar cu clapetă așezat pe un pupitru lung, iar lângă el, în picioare, silueta înaltă a cardinalului. Purta o robă îmblănită grea, neagră, așa că era greu de distins în semiobscuritate, în afară de fața ei stacojie.

Dorotea s-a îndreptat spre ea. Robard a rămas lângă ușă, dar în colțurile camerelor, în spatele cardinalului, se aflau doi pursuivanți, care au făcut câțiva pași în față, cu mâinile pe mânerele săbiilor, ca și cum vizitatorul ar fi putut să fie periculos.

Când a ajuns la câțiva pași de cardinal, Dorotea s-a oprit și a făcut o plecăciune adâncă, aproape la fel cum se aplecase în fața reginei.

– Eminență, a spus, eu sunt studenta Dorotea Imsel, și am venit așa cum ați poruncit.

Cardinalul a întins mâna şi a ridicat clapeta felinarului. Purta mănuşi, pe lângă roba grea îmblănită, şi o căciulă de lână, trasă bine pe cap, în loc de mitră sau bereta ducală. Se părea că îi era frig, deşi în cameră era destul de cald, sau aşa avea impresia Dorotea, deşi nu vedea vreun şemineu sau o sobă.

Lumina neîngrădită cădea peste pupitru. Nu era faimosul pupitru cu ivoriu din Palatul cardinalului, ci unul vechi, făcut dintr-un lemn greu, cu un colţ crestat cu toporul sau cu lovituri de sabie. Pe marginea pupitrului dinspre Dorotea erau înşirate şase icoane. Majoritatea erau pictate şi aurite, ipsos pe lemn sau ivoriu, dar două erau din metal gravat, iar a şasea din sticlă smălţuită. Dorotea a ştiut, fără să se uite, că niciuna dintre ele nu era deosebit de puternică.

– Spune-mi ce îngeri invocă aceste icoane, studentă Imsel, şi care sunt atribuţiile lor, a spus cardinalul.

A păşit înapoi din lumină şi a făcut o mişcare cu mâna. Dorotea a ştiut că a atins o icoană, căci a simţit prezenţa iminentă a unui înger, şi o clipă mai târziu a auzit strunele de harpă şi bătaia de aripi. Şi-a ţinut privirea în jos, aţintită asupra pupitrului, deşi în aceeaşi clipă a zărit fulgerarea ciudatelor forme de lumină pe care le vedea atunci când îngerii erau prezenţi.

– Pot să mă uit mai aproape, Eminenţă? a întrebat Dorotea, cu gâtul uscat.

Simţea cum îngerul îi cercetează mintea. Era Pereastor. Îl ştia, şi şi-a golit mintea de gânduri, concentrându-se cu totul asupra icoanelor din faţa ei.

– Orgentiel, a spus. Serafim. Atribuţia sa este maleabilitatea metalelor, în afară de aur şi argint.

Cardinalul a încuviințat din cap, și doar fața și ochii i se vedeau în întuneric. O privea cu atenție pe Dorotea, cu capul lăsat ușor într-o parte, fără îndoială ascultând raportul lui Pereastor.

– Beherael. Serafim. Închidere și terminare.

La a treia icoană a tăcut. Era o imagine cu trei roți îmbucate, fiecare având spițe care se întindeau dincolo de ramă, și cu un nimb aurit deasupra. Îi amintea de câteva cunoscute, dar pe aceasta nu o știa.

– Un Tron, a spus Dorotea. Unul pe care nu-l cunosc.

Pereastor a probat adevărul din mintea ei și cardinalul a dat din nou din cap.

– E din ceata de îngeri ystarani, a spus ea. Xaniatiel, a cărui atribuție sunt fiarele copitate.

– A patra este făcută de mine, a spus Dorotea fără să ezite. Horcinael, a cărui atribuție este să facă lichidele solide și solidele lichide. Cea de-a cincea este Gloranael, a cărei atribuție este... nesigură, dar e folosită pentru a opri putrefacția, atât în cele însuflețite, cât și în cele neînsuflețite. Unii spun că atribuția ei este, prin urmare, timpul, dar eu nu sunt de acord.

– Și cea de-a șasea?

Dorotea s-a aplecat să se uite mai bine la icoana din sticlă smălțuită. Era o lucrare deosebită, și deși ea lucrase prea puțin cu sticlă sau cu smalțuri de orice fel, știa că icoana era atât extraordinară, cât și neobișnuită. I-au mai trebuit câteva secunde ca să-și dea seama că i se părea familiară, nu datorită îngerului – o față destul de tipică de femeie în vârstă, cu ochi și gură aurii, piele cafenie și un nimb azuriu –, ci datorită stilului reprezentării, chiar și pe sticlă.

– Nu știu îngerul, a spus ea. Dar aș zice că este făcută de Chalconte. Nici n-am știut că a lucrat în sticlă sau cu smalțuri.

– Unde ai văzut lucrările lui Chalconte?

– La Belhalle, a răspuns Dorotea, și din nou l-a simțit pe Pereastor verificând adevărul acestei afirmații, și a simțit spinul rece al puterii îngerului în capul ei, căutând mai mult, știind că erau mai multe de găsit. Iar prietenul meu doctorul MacNeel are o moștenire de familie, o icoană a lui Requaniel, despre care se spune că e făcută de Chalconte. Am studiat-o și cred că e adevărat. De asemenea, am privit cu atenție Icoanele cu Diamante atunci când le-am găsit.

– N-ai mai văzut niciodată altele?

– Nu, Eminență, a răspuns Dorotea, tresărind când Pereastor s-a asigurat că e adevărat.

– Ai văzut vreodată o icoană făcută de Liliath, așa-numita Fecioară din Ellanda?

– Nu, a răspuns Dorotea cu sinceritate. Nu din câte știu.

– Tu nu ești Liliath renăscută?

– Nu, a spus Dorotea, înghițindu-și furia stârnită imediat la auzul, din nou, al acestei întrebări ridicole.

– Ce înseamnă pentru tine expresia „mag ucigaș"?

– Nimic, adică nimic în mod deosebit, a răspuns Dorotea, nedumerită de întrebare.

A simțit cum prezența lui Pereastor se retrage din mintea ei și a auzit sunetul tot mai îndepărtat al corzilor de harpă ce marcau plecarea lui. Cardinalul s-a clătinat în loc și a întins o mână, iar pursuivantul cel mai apropiat a venit repede să o susțină.

– Aşadar, ai dobândit în mod cinstit acest talent al tău de a crea icoane, a spus cardinalul încet, cu o voce obosită. Deşi tot te-ar putea duce la erezie, ca pe Chalconte.

Dorotea nu a spus nimic. A rămas cu capul plecat şi a încercat să respire mai rar, sperând să-şi poată încetini şi bătăile nebuneşti ale inimii. Simţea prezenţa cardinalului ca pe o lamă ascuţită, oprită cu o clipă înainte să-i reteze capul.

– Căpitanul Rochefort a vorbit în favoarea ta, a spus cardinalul. Vrea să te alături pursuivanţilor mei.

– Poftim? a izbucnit Dorotea.

– Eşti un mag foarte puternic şi iscusit, a spus cardinalul. Cu totul potrivit pentru a fi în serviciul meu. Şi al lui Ashalael.

– Eu... eu sunt studentă..., a spus Dorotea.

Gândurile i se învârtejeau în minte. Era asta o alegere între a intra în slujba cardinalului şi a fi executată? Sau aruncată în temniţă?

– Haide, ia-mi mâna! a spus cardinalul, scoţându-şi mănuşa dreaptă. Eu ţi-o întind şi tu ar trebui să o iei, şi-atunci orice suspiciune de erezie e eliminată. Poţi să faci icoane aşa cum vrei, în serviciul meu.

Dorotea şi-a înghiţit cuvintele, încercând disperată să se gândească în ce fel putea refuza. Să fie pursuivant? Să îndeplinească orice toană a cardinalului, chiar dacă asta însemna să aducă oameni în Turn pentru a fi interogaţi, poate torturaţi, chiar executaţi?

– Îi mulţumesc Eminenţei Voastre, a spus ea. E o mare onoare... dar una pe care nu o pot accepta...

– Nu poţi? s-a răstit cardinalul, trăgându-şi mâna. Sau nu vrei? Noi purtăm o luptă fără de sfârşit împotriva duşmanilor lui Ashalael

și ai regatului Sarance, una care are nevoie de serviciile celor mai pricepuți magi, așa cum ești tu. Te sustragi de la îndatoririle tale.

– Eu sunt cu adevărat doar o studentă, Eminența Voastră, a răspuns Dorotea. Eu o pot servi mult mai bine pe regină și regatul la Belhalle.

A riscat să ridice puțin privirea, așteptându-se să vadă mânie în ochii cardinalului. Dar femeia mai în vârstă clătina din cap și părea mai degrabă frustrată decât furioasă – și foarte, foarte obosită. Pursuivantul încă o mai sprijinea de cotul stâng.

– Adevărul e că ar fi mult mai ușor dacă ai fi Liliath renăscută, a mormăit cardinalul. Butucul e foarte aproape aici, și încă nu am întâlnit un mag care să poată invoca îngeri după ce a cunoscut securea călăului. Dar tu nu ești Liliath, așa cum cred că am știut tot timpul. În definitiv, cum putea ea să se întoarcă? E moartă de mult. Iar regina te-a văzut, are o părere bună despre tine... e prea miloasă... dacă aș putea îndepărta toți respinșii din regat, să-i arunc poate în mare... iar acum tentația asta a comorii, Icoanele cu Diamante...

Dorotea a rămas nemișcată, simțind cum o nouă spaimă crește în ea. Cardinalul murmura ca pentru sine, cuvintele devenind incoerente, ca și cum uitase că Dorotea era acolo.

– Ystara e infectată cu bestii, costul unei expediții, riscul de eșec... și totuși, comoara ar trebui să aducă foloase... regele golește vistieria, și întotdeauna speculează sentimentul ei de vinovăție... chiar și suma aia mică de bani s-ar fi dovedit folositoare... și apoi e femeia albană, fără îndoială agenta prințului moștenitor...

Mormăitul cardinalului a devenit un geamăt gâfâit. Cel de-al doilea pursuivant s-a repezit pentru a o sprijini pe preoteasa în

vârstă sub cotul drept, când picioarele ei s-au înmuiat şi capul i-a căzut în faţă...

Dorotea a tresărit când cineva i-a atins umărul. Şi-a smucit capul şi s-a uitat prea repede în spate, dar era doar Robard, secretarul, care nu a spus nimic, ci i-a făcut semn să se ridice. A apucat-o imediat de braţ şi a scos-o iute din cameră.

– Să nu vorbeşti nimic despre asta! a şuierat el pe un ton apăsat, când au ajuns pe palier şi pursuivantul de strajă a trântit uşa în spatele lor. Eminenţa Sa s-a obosit prea mult, o să-şi revină în curând. Dar nu trebuie să spui nimic, altfel o să am eu însumi grijă să ajungi la butuc!

– Înţeleg, a răspuns Dorotea, foarte şocată. Pot să... pot să mă întorc la Belhalle?

– Nu! s-a răstit Robard. Trebuie să rămâi în Fortăreaţa Stelată până când Eminenţa Sa porunceşte altceva. Nimic nu se schimbă până nu porunceşte ea.

– Atunci mă întorc la cazarma muschetarilor?

Robard a şovăit şi s-a uitat la uşa închisă.

– Presupun că da, a spus el, fără tragere de inimă. A făcut semn unui pursuivant. Escorteaz-o pe studenta Imsel afară din Turn!

– Da, sieur.

– Nu uita! a insistat Robard. Nu spune nimănui nimic!

– M-am întrebat de ce era nevoie atât de urgent de magistrul Hazurain în Turn, a spus Simeon încet.

El şi Dorotea se aflau într-un colţ al grădinii cu plante medicinale a Infirmeriei, şi ea tocmai îi spusese ce se întâmplase.

– Presupun că asta ne pune în siguranţă. O vreme, a adăugat el.

– O să-şi revină? a întrebat Dorotea.

– Nu ştiu, a răspuns Simeon. Ar putea să fie pur şi simplu epuizarea produsă de invocare, adăugată la slăbiciunea generală, în care caz îşi va reveni. Dar ar putea să fie hemoragie cerebrală. Şi aici depinde cât de repede poate investiga şi acţiona magistrul Hazurain. Şi dacă ea consideră că merită să invoce îngerii necesari, deoarece asta ar implica un preţ considerabil.

– E cardinalul! a exclamat Dorotea. Cu siguranţă magistrul ar face tot ceea ce trebuie.

– Luni, sau poate mai mult, luate din viaţa lui Hazurain, a spus gânditor Simeon. Depinde de şansa reuşitei. Începem cu îngeri inferiori, ca să ne dăm seama ce poate fi făcut, înainte de a-i invoca pe cei superiori. Dacă şansa de reuşită e mică, Hazurain n-o să intervină. Nici măcar pentru cardinal.

– Oricum, mi-am păstrat capul pe umeri, a spus Dorotea. Şi pe al tău, bănuiesc.

– Mulţumesc, a spus Simeon solemn. Henri va fi uşurat. Cred că el era cel mai neliniştit. Agnez părea să creadă că ei nu i se poate întâmpla nimic, fiindcă e muschetar şi restul.

Au râs amândoi la asta.

– Tot mai vezi îngerul în mine? a întrebat Simeon încet.

Dorotea a mijit ochii şi s-a uitat la el cu coada ochiului.

– Da.

– Poţi să-ţi dai seama ce înger e?

– Nu, a răspuns Dorotea. Cred că nu are suficientă... formă. Şi nu e o parte dintr-un înger pe care l-am mai văzut vreodată, fie ca

icoană sau manifestându-se. Deşi dacă aş putea să ajung la Belhalle şi să mă uit prin Marcew şi Depremival şi poate Alarazon...

– E mai bine să rămână un mister, a avertizat-o Simeon.

– N-am de gând să fac nimic, a protestat Dorotea. Am promis.

– Curioşii mor repede, a spus Simeon. Trebuie să mă întorc la pacienţii mei. O mulţime de muschetari şi pursuivanţi au venit azi cu răni minore. Cei mai mulţi de la căzăturile în canale, nu de la încăierările cu bocciii.

– Am văzut câţiva care erau duşi în Turn, a spus Dorotea. Respinşi, adică. A aflat cineva de ce ne-au atacat bocciii ăia la Palat?

Simeon a tăcut un moment. S-a uitat la zidurile grădinii, apoi la cerul albastru de deasupra.

– Nu cred că ne atacau pe noi, a răspuns el în cele din urmă. Cred că o atacau pe lady Dehiems. Au aşteptat până când s-a apropiat.

– Dar de ce...

Simeon a ridicat o mână.

– Cum am mai zis, e mai bine să rămânem neobservaţi. Să ne facem treaba. Să lăsăm misterele în seama celor care-şi permit consecinţele dezlegării lor.

– N-am voie să mă întorc la Belhalle, a spus Dorotea. Şi-atunci, ce fac?

– Să termini de pictat firma la tavernă? a sugerat Simeon. Să vezi dacă mai există treburi asemănătoare pe-aici? Eu trebuie să plec. Ne vedem diseară la cazarmă.

PARTEA a V-a

Expediția în Ystara

DOUĂZECI ŞI ŞASE

De-abia coborâse Dorotea de pe scară şi privea cu un ochi critic firma proaspăt terminată a tavernei, când au sosit şi prietenii ei, cu o atitudine destul de prudentă în cazul lui Henri şi Simeon, căci era ziua aceea în care taverna aparţinea Gărzii Regelui. Dar afară nu se vedea niciun soldat îmbrăcat în verde, iar înăuntru erau doar vreo şase, care nu au dat nicio atenţie nou-veniţilor.

– Parcă trebuiau să fie şase pocale aurii, a remarcat Henri. Adică, înainte erau şase pete.

– Şapte se aşază mai bine în spaţiu, a replicat Dorotea.

– Dar locul ăsta se numeşte Cele *Şase* Pocale..., a spus Henri.

– Că ai pus şase sau şapte pe firmă, tot ce vreau eu acum e să am în mână un pocal adevărat! a exclamat Agnez, aşezându-se pe un scăunel cioplit grosolan şi aflat lângă unul dintre butoaiele mari de afară. S-a uitat la o respinsă care servea şi i-a făcut semn cu mâna, strigând: Vin!

Fata a dat din cap şi s-a repezit înăuntru. Dar înainte să reapară cu vinul pe care Agnez îl dorea atât de tare, pentru a scăpa de gustul rău pe care-l avea în gură de la umblatul prin canale toată ziua, o voce tunătoare familiară a făcut-o să sară în sus, iar pe ceilalţi să tresară.

– Bei când nu e rândul tău, Descaray! Azi taverna nu e pentru muschetari! Sesturo stătea în mijlocul drumului şi râdea. Sunteţi convocaţi, toţi patru! a continuat el.

– Convocaţi? De către cine? a întrebat Dorotea.

– Regina, a spus Sesturo. N-aţi auzit? Vă alăturaţi Expediţiei!

Cei patru au vorbit într-un glas, punând aceeaşi întrebare:

– Ce expediţie?

Sesturo a oftat.

– Ce se întâmplă cu voi, tinerii de azi? Niciodată nu sunteţi atenţi, vă duceţi la taverne, încălcând regulile...

– Ce expediţie?

– Expediţia în Ystara. Doar din vina voastră, desigur. Voi găsiţi trei dintre Icoanele cu Diamante şi toată lumea se agită. Acum trebuie să plecaţi şi să le găsiţi şi pe celelalte. O să fie uşor, sau cel puţin aşa am auzit, o scurtă plimbare în munţii de la graniţa cu Ystara, ceva încăierări cu câteva bestii – probabil câteva duzini de bestii –, luaţi comoara şi veniţi acasă. Haideţi, trebuie să mergem şi să-i adunăm pe toţi ceilalţi.

– Toţi ceilalţi? a întrebat Agnez.

– Păi, nu plecaţi doar voi patru, a răspuns Sesturo. O să fie şi câţiva dintre muschetarii noştri, ca să se asigure că nu vă rătăciţi. Şi încă vreo câţiva dintre toţi ceilalţi de care ne împiedicăm din când în când peste tot. Cum sunt, de pildă, indivizii ăia beţi dinăuntru.

– Să înţeleg că vorbeşti despre Garda Regelui, pursuivanţii cardinalului şi Straja? a întrebat Simeon, cu o urmă de zâmbet.

– Deci asta sunt, a replicat Sesturo cu suspiciune. Chiar mă întrebam. Ah, şi câteva tunuri şi altele de felul ăsta de la prietenii

noștri artileriștii regali loiali. Unii cred că asemenea lucruri ar putea fi necesare în confruntările cu bestiile.

– Chiar o să fie o expediție în Ystara? a întrebat Agnez, cu ochii sclipitori. Și trebuie să mergem și noi?

– Trebuie să mergeți, a încuviințat Sesturo, încruntat. În vreme ce oamenii mai buni trebuie să rămână acasă.

– Vrei să zici...

– Regina rămâne în Lutace, iar eu trebuie să stau cu Maiestatea Sa, a spus Sesturo. Dar se pare că voi sunteți solicitați în mod special să mergeți în Expediție.

– N-avem timp nici măcar pentru un pahar de vin? a oftat Agnez.

Sesturo a zâmbit și s-a îndepărtat fluierând. Cei patru prieteni s-au uitat unul la altul și l-au urmat, alergând ca să-l ajungă din urmă.

– De fapt, nu sunteți convocați de regină, a spus uriașul muschetar pe când lăsau taverna în urmă.

– Poftim? a exclamat Agnez. Vrei să spui că toată treaba asta cu expediția e...

– Nu, e adevărat, o să aveți o aventură, a răspuns Sesturo. Dar cine vrea să discute cu voi despre asta e căpitanul. La cazarma noastră de aici, nu la Palatul Reginei.

– Căpitanul? a întrebat Agnez. Și-a îndreptat spatele și a tras aer în piept, temătoare. Dartagnan?

– Chiar ea, a răspuns Sesturo cu blândețe. N-o să te mănânce de vie. Probabil că o să te fiarbă mai întâi puțin.

– Expediția asta, bănuiesc că se îndreaptă spre locul menționat în indicațiile din scrisoarea pe care am găsit-o, și în harta aia desenată din a doua casetă a lui lady Dehiems? a întrebat Simeon.

– Nu-i treaba mea, a răspuns Sesturo. Întreabă-l pe căpitan.

– De ce suntem şi *noi* incluşi în expediţia asta? a întrebat Dorotea.

– Pentru că noi am găsit Icoanele cu Diamante, nu? a sugerat Agnez.

Sesturo a ridicat din umeri, refuzând să mai răspundă la vreo întrebare, şi şi-a văzut mai departe de drum. Cum se apropia seara, era multă lume pe străzi, oameni care plecau de la slujbă spre casă. Cei mai mulţi erau muncitori, zidari, tâmplari şi alţii asemenea lor, dar erau şi mai multe grupuri de lucrători respinşi, escortaţi acum de Strajă, în vreme ce înainte umblaseră singuri – deşi mulţi copii respinşi încă mai alergau de colo-colo nesupravegheaţi, probabil îndeplinind sarcini neînsemnate, ducând mesaje şi mărfuri care le asigurau un trai nesigur.

Dartagnan îi aştepta pe cei patru prieteni în oficiul ei de la al treilea nivel al cazarmei. Sesturo i-a condus pe scara centrală pe lângă muschetarii adunaţi fie să-şi aştepte ordinele, fie să dea raportul, ori pe lângă muschetari care zăboveau pe acolo fără nicio treabă sau care, dimpotrivă, exersau menţinerea pe o treaptă în ciuda nenumăratelor atacuri de mai jos, muschetari care pariau pe felul în care se învârtea un titirez pe un palier; şi toată forfota obişnuită pentru un astfel de loc.

În comparaţie cu restul cazarmei, oficiul lui Dartagnan părea o oază de linişte. Era o încăpere lungă şi lată, cu ferestre înalte care dădeau către şantierul Noului Palat, sărăcăcios mobilată, având doar o masă lungă de trei metri şi jumătate, un rastel pentru câteva săbii şi şase scaune, aproape toate împinse lângă perete. Masa era acum

înțesată de hărți, hârtii și registre. Doi funcționari, amândoi muschetari mai bătrâni care în ultimul timp munceau mai mult cu pana decât cu sabia, lucrau la un capăt al mesei, în vreme ce Dartagnan stătea în picioare la mijlocul ei, cercetând hărțile. Când a intrat Sesturo, ea s-a întors repede, cu spatele drept, cu părul argintiu sclipind în lumina celor câteva lămpi cu ulei agățate de tavan cu lanțuri scurte de bronz.

– Ah, Sesturo, i-ai adus. Vă rog, sieuri, veniți la masă, adunați-vă în jurul ei; da, acolo, în fața mea. Nu, nu, nu vă obosiți să salutați, știu cine sunteți, iar voi știți cine sunt eu. Avem lucruri importante de discutat și timpul este esențial.

Pălăriile care se pregăteau să fie scoase și-au reluat locul și toată lumea s-a apropiat de masă, în fața lui Dartagnan. Ea nu a așteptat ca ei să se instaleze înainte de a continua.

– Maiestatea Sa a hotărât o expediție în Ystara pentru a recupera restul de nouă Icoane cu Diamante și ce alte comori s-ar mai putea găsi în Templul lui Palleniel Exaltat întemeiat de Liliath, așa-zisa Fecioară din Ellanda. Deși acest templu se află doar la vreo șapte leghe de hotarul nostru, Ystara e infestată cu bestii și nu se știe cât de multe sunt, și nici însușirile, forța și slăbiciunile lor. Prin urmare, aceasta va fi o expediție militară, comandată de mine împreună cu căpitanul Rochefort al pursuivanților cardinalului, și alcătuită din două trupe de muschetari, două de pursuivanți, două companii din Strajă și două companii din Garda Regală, plus un adaos de artilerie ușoară din Compania de Artilerie Regală Loială. Pe lângă astea, Maiestatea Sa a poruncit și ca respinșii bănuiți a fi membri ai Cetei Nopții și arestați ieri și noaptea trecută să nu fie

trimişi la galere, ci să servească în Expediţie ca hamali, salahori şi aşa mai departe, iar dacă doresc şi se dovedeşte posibil, să rămână apoi în Ystara, căminul lor ancestral.

Dartagnan a tăcut, lăsându-i pe ascultătorii ei să cântărească ceea ce tocmai le împărtăşise. Pe feţele lor se puteau vedea şocul, nedumerirea şi îngrijorarea, în măsuri diferite.

– Cum am spus, aceasta este o expediţie militară, a urmat Dartagnan. Vom cere voluntari din regimente şi vom face alegeri. Dar Maiestatea Sa a hotărât ca şi voua patru să vi se ofere şansa de a participa la Expediţie, în primul rând drept răsplată pentru găsirea celor trei Icoane cu Diamante. Ar trebui să mai spun că, în afară de recuperarea moştenirii de familie a Maiestăţii Sale, o parte din orice altă comoară găsită va fi împărţită între membrii Expediţiei.

– Ni se oferă şansa, căpitane? a întrebat Simeon cu prudenţă. Nu suntem *obligaţi* să mergem?

– E o şansă, a spus Dartagnan. Cu avantaje şi dezavantaje. Bănuiesc că Maiestatea Sa ar fi deosebit de nemulţumită să i se refuze această ofertă generoasă.

Simeon a dat din cap. Era întocmai aşa cum crezuse. Fuseseră implicaţi în treburile celor sus-puşi şi nu puteau scăpa uşor.

– Înţeleg că o să participaţi cu toţii la Expediţie?

Toţi patru au încuviinţat din cap. Henri cu entuziasm, cu mintea deja plină de stive uriaşe de delfini dubli ystarani şi grămezi de pietre preţioase. Dorotea încet şi gânditoare, căci era curioasă în privinţa Ystarei, a bestiilor şi a lui Palleniel, din motive care aveau mult de-a face cu ceea ce vedea în respinşi şi în ea însăşi şi în prietenii ei. Simeon fără tragere de inimă, pentru că asta avea să-l ia de

la Infirmerie, unde învăța multe lucruri, și îi era frică de bestii și se temea de ce era mai rău. Agnez acceptând pur și simplu, pentru că muschetarii mergeau la luptă și ea era muschetar.

– Foarte bine. Se mai ridică o problemă. Așa cum am spus, aceasta este o expediție militară. Nu voi permite să facă parte din această campanie cei care nu sunt înrolați. Descaray, desigur, este deja muschetar. Dar, pe toată durata Expediției, sieurii Dupallidin, Imsel și MacNeel trebuie, de asemenea, să devină soldați într-unul din regimentele participante. Am vorbit cu Franzonne și Sesturo și mi-au spus că muschetarii nu se vor împotrivi să vă acorde un statut temporar special în rândul lor. Dar dacă din vreun motiv surprinzător doriți să mergeți și poate să muriți în rândurile pursuivanților sau ale celorlalți, cred că asta se poate aranja.

Agnez a dat să spună ceva, cel mai probabil să-și exprime indignarea că cineva putea, chiar și temporar, să se alăture muschetarilor fără să treacă prin toate încercările pe care le îndurase ea; dar Sesturo a călcat-o pe picior, iar ea a trebuit să-și înăbușe un icnet de durere.

Ceilalți s-au holbat fără nicio expresie la Dartagnan preț de câteva secunde, înainte ca Simeon să fie primul care a răspuns la această propunere.

– Căpitane, sunt conștient de... de marea onoare..., a început el șovăitor, de marea onoare pe care ne-o acordați. Dar eu sunt doctor și magistru, nu soldat, nici spadasin...

– Vei fi doctorul nostru, a spus Dartagnan. Ar fi trebuit să spun că, deși veți purta *temporar* tunica de muschetar, vă voi folosi acolo unde veți fi cel mai utili. Fiecare regiment va avea propriul

doctor; tu vei fi al nostru. În mod similar, Dupallidin, cred că te pricepi extrem de bine la cifre, bani și registre, astfel că fără îndoială vei fi de folos pentru intendentul și funcționarii mei. Cât despre tine, studentă Imsel, îți voi cere să studiezi, să afli cât de multe poți despre acest Templu ascuns al lui Palleniel Exaltat, să reușești să descoperi tot ceea ce dețin despre el Arhivele Regale sau biblioteca de la Belhalle, și orice scrieri despre natura bestiilor cu care vom avea de-a face. Mai ales acestea din urmă, deoarece cunoaștem atât de puține despre bestiile din Ystara, față de cele create aici prin folosirea greșită a magiei asupra respinșilor.

– Știm că pot fi omorâte, a spus Agnez cu îndrăzneală.

– Ah, nesocotința tinereții! a exclamat Dartagnan, deși nu a părut nemulțumită. Într-adevăr, ai omorât una. Dar aș zice că nu știi că fiecare bestie e diferită. Nu există două bestii care să aibă aceleași slăbiciuni, aceleași vulnerabilități. Ai avut noroc să omori una la Palat într-un loc gol și fără armură, dar gâtul următoarei bestii ar putea să reziste în fața unui pistol.

– Oh... eu... nu știam, a spus Agnez. Dar nu a fost doar noroc. Cineva mi-a spus să trag acolo.

– Cineva ți-a spus? a întrebat repede Dartagnan. Cine?

– Nu știu, a răspuns Agnez. Credeam că e Dorotea, dar ea a zis că nu. Unul dintre curteni, probabil.

– Păcat, a spus Dartagnan. Probabil că doar a ghicit. Dar ne-ar ajuta în mod considerabil dacă am putea apela la cineva care să știe mai multe despre bestii.

– Magistrul Delazan, care a fost omorât la spital... el avea o adevărată colecție de cărți despre bestii, a spus Simeon. Disecții și

așa mai departe. Nu mă gândisem că diferențele dintre ele le-ar face greu de înfrânt. Deși cărțile pe care le avea acolo erau doar despre bestiile făcute de magia angelică aici, nu despre cele originale transformate în Ystara. Sau despre descendenții lor, probabil.

– Dacă au într-adevăr descendenți, a replicat Dartagnan. Oamenii de la hotare, care văd bestii din când în când, susțin că nu există bestii tinere, că nu se înmulțesc și nici nu îmbătrânesc. E adevărat că unele par să fie aceleași, neschimbate în timp. Și eu sunt basconă, cum probabil știți, din Acques, chiar la graniță. Am văzut bestii pe potecile de munte de deasupra satului meu. Pe una o numeam Capul Galben, pentru podoaba sa de pene sau ceea ce semăna cu niște pene. Am văzut-o când eram copil și am mai văzut-o și acum câțiva ani. Arăta la fel, neschimbată.

– Urmează să vină și lady Dehiems în Expediție? a întrebat Dorotea.

– Nu, a răspuns Dartagnan.

– Mă întrebam. Părea să sugereze exact asta seara trecută...

– Și la fel a făcut și azi, a spus Dartagnan. A tăcut o clipă, apoi a continuat. Lady Dehiems e cu regina încă de la audiențele de dimineață. În realitate, ea a fost cea care a venit cu ideea ca respinșii să fie folosiți ca salahori pentru Expediție, în loc să fie trimiși la galere. Dar în niciun moment nu a sugerat că ea însăși va face parte din Expediție și, de fapt, a zis că nu ar putea, căci sănătatea ei e șubredă și afectată mult de călătorie. Dartagnan a adăugat, fără emoție sau inflexiuni: În plus, deși este nou-venită la curte, e limpede că Maiestatea Sa deja are multă stimă și afecțiune pentru lady Dehiems, și nu ar dori ca ea să plece de lângă Maiestatea Sa, mai

ales ca să meargă într-o misiune plină de primejdii, aşa cum va fi, fără îndoială, aceasta.

– Unde mergem, mai exact? a întrebat Henri. Unde este Baranais?

Dartagnan s-a uita la el cu atenţie.

– Deci, din câte înţeleg, aţi descifrat scrisoarea. Chiar mă întrebam.

Henri a înghiţit în sec şi în acelaşi timp s-a înroşit, apoi a scos un chiţăit când Simeon l-a călcat pe picior.

– Ah, da, da, am descifrat-o, sieur, a spus el. Dar ne-am gândit că e mai bine să nu... să nu atragem atenţia...

– Înţeleg, a replicat Dartagnan. Mai e ceva ce aţi ales să nu dezvăluiţi? Oricare dintre voi?

A urmat o foială generală şi un schimb de priviri abătute.

– Foarte bine. Dartagnan s-a aplecat deasupra hărţii şi a pus degetul pe ea. Baranais e aici, la sud de Monthallard. E una dintre cele mai mici trecători prin munţi. „Piscurile gemene" de care se pomeneşte sunt probabil piscurile muntelui Cabiromera, cu templul în şaua dintre ele. Nu e clar dacă există vreo cărare sau un drum din trecătoare, sau dincolo de ea. Toate astea vor trebui cercetate cu grijă de cei trimişi în recunoaştere, fără îndoială în prezenţa bestiilor. Vom acţiona cu prudenţă şi, după ce vom trece hotarul, vom ridica o tabără întărită în fiecare seară. Salahorii respinşi vor fi de folos. Asta ne va face înaintarea înceată, dar e mai bine să fii sigur decât mort.

– Cât va dura totul? a întrebat Simeon.

– Zece zile de pregătiri aici, poate mai mult, a spus Dartagnan. Dacă eram doar noi, muschetarii, timpul era pe jumătate. Dar nu

suntem, și știu cum e Straja, în primul rând, nu au destui cai sau catâri sau furgoane. Vor trebui să le procure, la fel ca numeroase alte provizii. Odată ce pornim la drum, chiar și pe teritoriul nostru vom înainta încet. Douăzeci de zile până la hotare, dacă vremea nu se înrăutățește. Apoi o zi sau poate mai mult ca să urcăm în vârful trecătorii, după aceea încă o zi probabil ca să localizăm și să ajungem la templu... dacă există o comoară mare, o zi sau două ca să o încărcăm și același timp la întoarcere. Totul depinde de vreme, de natura exactă a terenului, de bestii. Și, desigur, de noi înșine. O să vă consider muschetari și o să aștept mult mai multe de la voi decât de la ceilalți. Pursuivanții nu sunt luptători slabi, dar se bazează mult prea mult pe icoanele lor, pe îngeri și magie. Cei din Garda Regelui sunt, în cel mai bun caz, curajoși în mod individual. Straja... ei bine, așa cum le sugerează și numele, vor fi de folos să stea de strajă lângă respinși, și cam atât. Artileriștii sunt de încredere și își cunosc meseria. Dar chiar și sakerele și falconetele lor s-ar putea dovedi prea greu de cărat prin trecătoare. Când e vorba de a lupta cu bestiile, muschetarii sunt cei care trebuie să ducă greul și să obțină victoria. Nu uitați asta!

Nimeni nu a spus nimic. Toți se gândeau la bestia din curtea Palatului. Cum avea să fie să înfrunte mai multe asemenea creaturi?

– Descaray, poți să te îngrijești să-și primească toți echipamentul. Vă veți afla îndatoririle mâine, sieuri. Acum știți ce vreau de la voi, vedeți ce puteți face.

– Pot să mă duc la Belhalle? a întrebat Dorotea. Să ies din Fortăreața Stelată? Doar că mi s-a interzis de către cardinal...

– Cred că Eminența Sa nu se simte prea bine și nu trebuie deranjată cu asemenea lucruri mărunte, a spus Dartagnan. Dar,

pentru siguranţă, căpitanul Rochefort va fi informat că ai voie să ieşi pe poartă. Nu cred că mai există vreun pericol din partea bocciilor – asta dacă a existat vreunul pentru voi patru. Oricum, să te însoţească cineva ori de câte ori ieşi din fortăreaţă. Şi să vă purtaţi cu toţii săbiile!

După acest ultim ordin, Sesturo a întins un braţ solid către uşă. Cei patru prieteni au ieşit unul după altul în zarva de afară, şi locul lor l-a luat imediat locotenentul Decastries, care a ridicat o sprânceană când a trecut pe lângă ei.

– Aşadar, se pare că mai avem trei muschetari! a exclamat Sesturo, frecându-şi mâinile. Într-un fel!

– Peştele a înghiţit momeala, cu lăcomie, i-a spus Liliath cu satisfacţie lui Biscaray.

Stăteau pe mica platformă dintre coamele a două acoperişuri de la Casa Demaselle, pentru ca Liliath să poată cerceta cerul. Ca întotdeauna, ea privea acea parte din cerul nopţii care avea legătură cu îngerii din Ystaran, observând cu mulţumire că nu existau schimbări care să trădeze mişcările de pe pământ destinate a-l repune în drepturi pe Palleniel, şi în mod deosebit steaua Arhanghelului nu reapăruse deodată. Liliath nu se aştepta să vadă nimic, dar era ca un dinte sâcâitor. Nu voia să vadă schimbări, dar nu rezista să nu se uite, pentru orice eventualitate.

– Ai stat toată ziua cu regina, a remarcat Bisc. Şi în iatacul ei, din câte am auzit.

– Ce, eşti gelos, Bisc al meu? a întrebat Liliath, trecându-şi un deget peste obrazul lui.

– Știu că nu am niciun drept, a replicat Bisc. Dar, da... sunt gelos.

– Să nu fii, a spus Liliath. O să vii cu mine în Ystara, o să fii cu mine – și ea nu. Iar în timp, Sarance nu va mai fi nimic, nu va mai exista o regină. Probabil un guvernator. Poate ți-ar plăcea asta? Să guvernezi acolo unde cândva ai fost insultat?

– Vreau să fiu unde ești tu, a răspuns Bisc, trăgând-o mai aproape.

S-au sărutat și Liliath și-a strecurat mâinile pe sub haina și cămașa lui Biscaray.

– Mâinile tale sunt întotdeauna calde, a murmurat Bisc. Pielea e fierbinte... oricât de rece ar fi aerul...

– Nu sunt ca ceilalți muritori, a șoptit Liliath.

O bătaie în ușa mansardei, care ducea la mica lor platformă, i-a făcut să se despartă. Liliath și-a dus mâna caldă la brățara cu trei icoane.

– Da! a strigat Biscaray, ducându-și mâna pe mânerul sabiei de la brâu. Dăduse poruncă să nu fie deranjați.

– E Sevrin, a spus ușierul, crăpând puțin ușa. Vești, Bisc.

– Ce vești?

– Gardianul pe care l-am mituit la Riversedge zice că prizonierii... oamenii noștri... nu sunt trimiși la galere la Mallassa. Trebuie să meargă în Ystara! O să fie o Expediție!

– Știu, a răspuns Bisc. S-a uitat la Liliath, care a dat din cap. O să mergem și noi, a adăugat el.

– Mergem? a întrebat Sevrin, băgându-și capul pe ușă, cu ochii mari de uimire. Și dumneata, milady?

– Ei bine, *milady* cea bolnăvicioasă o să rămână aici, a spus Liliath, zâmbind. Din păcate, va fi prea bolnavă ca să se ducă să o vadă pe regină, şi prea bolnavă ca să primească vizitatori. Dar *eu* o să devin o respinsă, plină de cicatrice sau beteagă în vreun fel, şi da... ne vom întoarce împreună în Ystara. Îl vom readuce pe Palleniel. Şi totul va fi reîntregit!

– Ar fi trebuit să-i spunem lui Dartagnan, i-a zis Agnez Doroteii.

Erau în camera pe care o împărţeau în cazarmă, pregătindu-se de culcare, cel puţin teoretic. Dorotea desena ceva foarte mic pe o bucăţică ruptă de hârtie, Simeon lua notiţe din cartea lui Deraoul *Compendiu despre organizarea unui spital de campanie şi a proviziilor de medicamente, icoane şi altele*, iar Henri stătea rezemat de uşă ca să se asigure că nu mai intră nimeni.

– Despre ceea ce vezi tu în milady şi în respinşi.

– Şi în noi? a întrebat Simeon. Nu, n-ar fi trebuit!

– Cu siguranţă nu contează, a spus Henri plin de speranţă. Adică, Dehiems nu merge în Expediţie. Poate că atunci când o să ne întoarcem, cu comoara, lucrurile vor fi diferite. Poate că ceea ce vede Dorotea o să dispară până atunci.

– Eu îmi fac griji pentru siguranţa reginei, a afirmat Agnez. Dacă milady nu e cine pare...

– Cardinalul o să fie aici, şi Franzonne şi Sesturo, a spus Henri.

– Hai să ne concentrăm pe ceea ce ştim că ne aşteaptă! a zis Simeon, ridicându-şi cartea ca să fie mai bine luminată de lampa

agățată de tavan. Expediția asta. Cred că e bine că vom pleca din oraș și departe de cardinal și regină.

– Dacă nu suntem omorâți de bestii, a remarcat Henri.

– În afară de asta, a încuviințat Simeon.

– Rochefort împarte comanda, a subliniat Agnez. N-o să uite de noi. Deja era suspicioasă, chiar și atunci când nici noi nu știam că exista ceva suspicios.

– S-ar putea să nu fie nimic! a protestat Henri. Tot ce știm e că Dorotea poate să vadă ceva! Poate... poate că asta e tot. O halucinație!

Dorotea a ridicat privirea din desenul ei, care era o imagine abstractă, niște dungi groase, trasate rapid, care nu reprezentau în sine nimic, dar dacă erau privite împreună și pieziș, sugerau aripile semețe ale unui înger.

– Respinșii în mod hotărât au aceleași... reziduuri sau urme de contaminare... ca și noi, a spus ea fățiș. De la același unic înger. Dar Dehiems e diferită. Mi se pare că ale ei vin de la *mulți* îngeri.

– Noi nu suntem respinși! a exclamat Henri. Repet: toți am invocat îngeri. Asupra tuturor a fost practicată magia angelică! Și totuși, trăim și nu suntem bestii!

– Știu, a oftat Dorotea. A mijit ochii și s-a uitat pieziș la Henri. Sunt sigură că e același înger, dar... calitatea reziduurilor e diferită. În noi e o flacără strălucitoare, în ei un nămol neclar, dar care se mișcă asemenea focului... Of! Nu pot s-o descriu cum trebuie. Știu că nu pot s-o întreb pe Dehiems despre asta, dar poate că rectorul de la Belhalle...

– Nu!

Dorotea s-a uitat la ceilalţi, care se exprimaseră imediat în cor.

– N-am spus că o s-o fac, a zis ea, punând deoparte bucăţica de hârtie şi cărbunele cu un oftat. Doar că aş vrea s-o fac!

– Ar trebui să ne culcăm, a spus Agnez. Mâine e o zi plină. Foarte plină.

S-a sculat în picioare şi a ridicat sticla felinarului, ţuguindu-şi buzele ca să sufle în flacără.

– Eu mai stau să citesc, a spus Simeon, fără să înalţe privirea.

– Da, cine te-a pus şefă? a întrebat Henri.

Era obosit, dar nu voia să recunoască.

– Eu sunt *adevăratul* muschetar de aici, a spus Agnez, surprinsă că era luată la întrebări. Bineînţeles că eu sunt şefă!

Cu aceste cuvinte, a stins felinarul, mişcare urmată de un cor de proteste, de sunetul cărţii lui Simeon închisă cu putere şi supărare, şi de zgomotul făcut de Henri când s-a împiedicat de teaca unei săbii în drum spre propriul pat.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Deși purtau pălării și tunici de muschetar, și fuseseră forțați să se obișnuiască să-și poarte săbiile, Simeon, Henri și Dorotea nu s-au transformat în soldați și nu au fost trimiși în patrulele permanente împotriva bocciilor în straturile subterane ale orașului, și nici să se antreneze în ale scrimei așa cum o făcea Agnez, cu Franzonne și Gruppe, cea din urmă fiind expertă în încăierări și tehnici neconvenționale. Așa cum spusese Dartagnan, „muschetarii temporari" au fost puși la muncă acolo unde talentul și experiența lor specială avea să fie folositoare pentru Expediție.

Simeon s-a trezit trimis înapoi la Infirmerie, deși acum petrecea foarte puțin timp cu pacienții sau ca ajutor al magistrului Hazurain. În general se afla în camerele din spate ale spitalului, cu spițerii și cei ce făceau bandaje și funcționarii, pentru a stabili cu exactitate ce medicamente, instrumente, consumabile și alte lucruri puteau fi înghesuite în cele două furgoane trase de cai sau pe spinarea celor șase catâri pe care echipele medicale ale regimentelor aveau să le împartă.

În cea de a patra zi după anunțarea Expediției, când încântarea inițială a lăsat locul într-o oarecare măsură rutinei plictisitoare, un

zvon l-a trimis pe Simeon din magazia spiţeriei, unde supraveghease împachetarea sticlelor cu loţiune de calamină[1] în lăzi umplute cu paie, în căutarea magistrului Hazurain, pe care a găsit-o examinând un membru al Gărzii Regelui care fusese rănit grav la descărcarea unei muschete cu ţeava blocată cu pământ, ca urmare a folosirii ei pe post de cârjă la beţie.

– Va trebui să scoatem mâna aia, i-a spus Hazurain lui Simeon, pe un ton familiar.

Deja îl folosise pe Sarpentiel pentru a-l cufunda pe om într-un somn foarte adânc.

– Oare Gwethiniel n-ar...

– Poate, a spus Hazurain. Dar am chemat-o o dată deja luna asta, şi asta e limita mea. Îmi ştii metodologia, Simeon. Trebuie să calculez costul pentru durata propriei mele vieţi, nu să o consum la întâmplare. O să supravieţuiască amputării, aşa cred. Nu folosi niciodată un înger dacă nu e necesar, şi vei trăi suficient cât să nu regreţi.

Simeon a încuviinţat din cap. Gwethiniel, care putea întregi din nou carnea şi oasele, era o Virtute şi, conform calculelor lui Hazurain, invocarea ei costa două luni din viaţa unui mag.

– O să folosesc ferăstraiele numerele doi şi trei şi cuţitele mele turingiene, i-a spus Hazurain unuia dintre servitori. Pune-o pe Detheren să le pregătească. Spune-i că vreau să folosească icoana mea cu Charysylth pentru curăţare. Acum, cu ce pot să te ajut, Simeon? Să înţeleg că vrei să mai împrumuţi din echipamentul meu esenţial pentru Expediţia ta?

[1] Loţiunea cu calamină – o substanţă minerală naturală, silicat de zinc – este folosită pentru tratarea diferitelor eczeme şi a reacţiilor alergice ale pielii sensibile. (n.tr.)

– Nu, magistre, a răspuns Simeon. Mă rog, poate că aș vrea, mai târziu. Dar am auzit ceva și voiam să vă întreb despre asta.

– Întreabă! a spus Hazurain. S-a așezat la capătul patului unde zăcea garda rănită și și-a frecat ochii. Ah, sunt obosită. Nu cred că ai vrea să tai pentru mine mâna omului ăstuia, ce zici?

– Dacă vreți să o fac, magistre! a răspuns Simeon, încântat să i se încredințeze o asemenea responsabilitate.

A uitat de întrebarea lui vreme de câteva minute, timp în care au examinat amândoi mâna groaznic de strivită și au discutat detaliile tehnice ale amputării, pe care dintre Serafimi și Heruvimi să-i invoce pentru a-l ajuta și așa mai departe. Doar când servitorul s-a întors cu o cutie cu ferăstraie de oase și cu colega studentă a lui Simeon, Detheren, și-a adus aminte ce voia să întrebe, chiar când Hazurain se pregătea să plece și să-l lase să se ocupe de operație.

– Ah, sieur! Ce voiam să vă întreb... Am auzit că ați fost chemată să o vedeți pe lady Dehiems, albana?

Hazurain și-a șters fruntea.

– Oh, da, a spus ea vag. Maiestatea Sa era îngrijorată că lady Dehiems nu era în stare să vină să o vadă la Palat. Dar e doar un caz de febră de râu, o afecțiune albană la care e predispusă lady Dehiems. Nu e ceva serios, dar se instalează în plămâni. Odihna și liniștea constituie cel mai potrivit remediu, cu excepția unor cazuri extreme sau când pacientul pur și simplu trebuie mutat, și atunci e justificată intervenția angelică. Dehiems a afirmat foarte ferm că își va reveni în curând, și eu socotesc că așa e, deși probabil nu atât de repede cum speră ea. Câteva săptămâni, mai degrabă decât zile.

– Ce simptome avea Dehiems, magistre? a întrebat Simeon.

Ar fi vrut să întrebe despre ciudatele focuri interioare pe care Dorotea le putea vedea, dar nu a îndrăznit. Probabil că Hazurain nu le putea vedea nici ea, la fel cum nu putea nici Simeon, dar era posibil să existe alte semne ciudate.

– Oh, doar febra, era foarte fierbinte la atingere, și o moleșeală extremă, a spus Hazurain, căscând. Totul era absolut tipic pentru această boală. Trebuie să mă retrag, Simeon.

– Vă mulțumesc, magistre, a spus Simeon, ieșind din cameră și conducând-o puțin. Și-a coborât vocea și s-a aplecat către doctorul mai în vârstă: Și Eminența Sa, cardinalul? Își revine bine?

Hazurain s-a uitat întrebătoare la Simeon.

– Ești foarte interesat de cei puternici, a remarcat ea. Noua favorită a reginei, oh, știu cine e Dehiems, chiar dacă nu s-a dus vestea prea departe, și apoi și cardinalul. De ce întrebi?

– Aăă, din curiozitate, s-a bâlbâit Simeon. Și... ăăă... ca să fiu sincer, din egoism. Toată Expediția asta a fost pornită în vreme ce cardinalul nu se simțea bine, și lipsea de lângă regină, și m-am gândit că poate atunci când o să-și revină, ar putea să decidă că de fapt nu e o idee prea bună...

– Înțeleg, a spus Hazurain. A șovăit, apoi a vorbit foarte încet: Eminența Sa e considerabil mai bătrână la trup decât anii săi, deoarece s-a consumat fără milă pentru a servi Sarance, prin invocarea îngerilor. Se reface, dar refacerea va fi înceată. Mult mai înceată decât în cazul lui lady Dehiems, care are tinerețea de partea ei și nu e mag. Mă aștept ca favorita albană să fie lângă regină mult mai curând decât va fi cardinalul. Asta îți răspunde la întrebare?

– Da, a replicat Simeon. Expediția va merge mai departe.

– Îți doresc noroc, a spus Hazurain și a plecat.

Simeon știa că ea nu vorbea despre amputare.

Dorotea, căreia i se îngăduise să se întoarcă la Belhalle, s-a cufundat cu mare entuziasm în cercetările solicitate. Însoțită de un muschetar tăcut și rezervat care se numea, simplu, Huro, a cărui companie ea o prețuia pentru că nici nu părea să se afle acolo, se ducea și se întorcea de la Belhalle cu barca.

Cercetările ei inițiale, concentrate pe găsirea unor hărți ale zonei de graniță cu Ystara, au mers destul de bine, deși la prima vedere multe păreau să se contrazică între ele în privința așezării diverselor elemente geografice, și niciuna nu era dintre cele extraordinar de valoroase făcute de îngeri zburători împreună cu cartografi experți, dar acelea erau rare pentru orice parte a lumii.

După câteva zile, când a trecut de la hărți la căutarea unor referințe utile privind bestiile, Liliath, Palleniel și Pieirea Ystarei, Dorotea nu a putut găsi cea mai mare parte a volumelor de care avea nevoie, chiar dacă erau înscrise în marile bibliografii legate cu lanțuri de pupitrele din Sala de Lectură de Sus din principala bibliotecă de la Belhalle (cunoscută mai familiar ca „Petala", datorită motivului floral repetat peste tot pe lambriurile sale de stejar).

Existau multe titluri, ca *Fuga din Ystara și căderea lui Palleniel* de Villeska, sau *O examinare a cinci bestii scoase din râul Agros*, sau *Scrisori ale unei bascone de la graniță către corespondenta ei ystarană, în vremea molimei sângelui de cenușă*, care apăreau în bibliografii, dar nu se găseau pe rafturi. Inițial, Dorotea bănuise că asta era doar problema obișnuită a cărților care nu erau puse la locul lor. Dar după discuțiile

cu bibliotecarii mai tineri, nenumărate clătinări din cap şi mutarea multor teancuri de cărţi care aşteptaseră să fie sortate sau catalogate vreme de cel puţin câteva decenii, a devenit clar că jurnalele, cărţile şi hârtiile pe care le voia nu se mai aflau deloc în bibliotecile de la Belhalle.

O bibliotecară în vârstă a fost cea care i-a explicat ce se întâmplase.

– Confiscate de cardinalul Dumauron, a spus ea, uitându-se peste titlurile din bibliografie pe care i le arăta Dorotea. Vezi semnul ăsta de aici?

Dorotea s-a aplecat mai aproape. Bibliografiile erau scrise de multe mâini diferite, de-a lungul secolelor, şi erau numeroase pete de cerneală, tăieturi şi alte semne care puteau sau nu să fie cu totul accidentale. Se vedea o pată deasupra celei de-a treia litere din titlu, ceea ce putea fi considerat ca fiind ceva deliberat.

– Cerneală verde, a spus bibliotecara.

Dorotea s-a uitat şi mai atent. Sala de lectură, la fel ca Rotonda, avea pe acoperiş panouri de sticlă purificată de îngeri, dar ziua era întunecată.

– Presupun că e, s-a arătat ea de acord.

Un verde foarte închis, prea puţin diferit de cerneala de ristic neagră-violet folosită în cea mai mare parte a acelor volume.

– Punct verde, a spus bibliotecara, strâmbând din nas. Înlăturată din ordinul cardinalului Dumauron. Asta a fost... stai să mă gândesc... acum vreo optzeci de ani.

– Şi dusă unde? a întrebat Dorotea.

Bibliotecara a ridicat din umeri.

– Întreabă pursuivanții. Deși, dacă ești muschetar, presupun că n-o să vrei să faci asta.

– De fapt, nu sunt muschetar, a protestat Dorotea, uitându-se în jos, oarecum cu silă, la tunica ei. Își lăsase sabia la Huro, lângă ușa de la intrare. E ceva temporar, pentru Expediție. Sunt studentă aici.

– Oh, pleci în Expediție! a exclamat bibliotecara. Vei căuta cărți, nu-i așa? Regele ystaran trebuia să aibă un exemplar din *Misterele* lui Mallegre. De-ai putea să-l găsești!

– Sigur că o să-l caut, a promis Dorotea. S-a luminat la față la gândul unor cărți de mult pierdute care mai puteau să existe în templul secret al lui Liliath. Nu mă gândisem că ar putea fi cărți acolo! Toată lumea era atât de încântată de Icoanele cu Diamante și de aur și de restul.

– Pfui! Nimicuri fără valoare, în comparație cu *învățătura*. Te rog, te rog să ai grijă să fie adus tot ce e interesant!

– O să fac tot posibilul, a răspuns Dorotea. Și o să văd dacă pot afla unde au ajuns cărțile luate de aici. O s-o întreb pe Rochefort, ea trebuie să știe.

– Căpitanul Rochefort? a murmurat bibliotecara. A tușit și s-a îndepărtat puțin. Da, ei bine, mult noroc! Și, te rog, nu pomeni numele meu!

– Nu știu num...

Dar bibliotecara dispăruse la loc printre rafturi.

Lui Henri îi plăcea mult mai mult să fie un soi de funcționar al muschetarilor decât îi plăcuse vreodată ca unul dintre asistenții

arhitectului. În loc să umble de colo-colo prin şi pe sub Fortăreaţa Stelată, încercând să convingă îndărătnicii să facă ceea ce trebuiau să facă, lucra cu date concrete şi cifre care aveau un înţeles, şi era apreciat pentru talentul şi munca lui asiduă.

Deja descoperise o schemă vicleană prin care berarul muschetarilor vindea pe ascuns un butoi din zece Turnului Îngerului din oraş, un han foarte frecventat de muschetari, poate pentru surprinzătorul gust familiar al berii sale. Henri fusese surprins de asta, şi calculele sale au arătat cum cantitatea produsă nu corespundea cantităţii consumate în cazarmă; apoi a fost relativ simplu să-l convingă pe Decastries să-l ajute, marcând în secret butoaiele. O zi mai târziu, întreaga schemă a fost descoperită.

Decastries i-a mai cerut lui Henri să discute cu locotenentul Deramillies de la Artilerie în privinţa cantităţilor de praf de puşcă, ghiulele şi cartuşe deja umplute de care muschetarii urmau să aibă nevoie pentru Expediţie, a transportului lor în siguranţă şi a aranjamentelor pentru distribuirea lor în timpul campaniei.

Henri era de mult interesat de artilerie şi de aruncarea în aer a diferitor lucruri. Acum, că purta uniforma de muschetar şi se ocupa de treburile legate de Expediţie, Deramillies şi artileriştii ei îl implicau bucuroşi pe Henri în antrenamentele lor, adoptându-l aproape ca pe unul de-ai lor.

Henri era interesat în mod deosebit de cele şase falconete care urmau să fie luate în Expediţie. Erau nişte tunuri uşoare, tuburi de bronz înguste aproape la fel de lungi pe cât era el de înalt, şi la fel de rotunde cât braţul lui, şi trăgeau cu ceea ce era efectiv o ghiulea de muschetă dublă, de două ori mai departe decât putea trage orice

muschetă. Așezate pe cărucioare cu roți, erau trase de doi cai și puteau fi ușor încărcate și detonate de un servant și unul sau două ajutoare.

Artileria modernă, le-a declarat Henri prietenilor săi, era răspunsul la amenințarea pe care o reprezentau bestiile. Chiar și pieile lor aspre sau blindate nu puteau devia un obuz de la un falconet. Artileriștii mai făceau și grenade, sfere de fontă umplute cu pudră neagră și un chibrit cu ardere lentă drept fitil. Fiecare muschetar urma să care două sau trei grenade, și antrenamentele – tot în afara orașului, pe câmpul de instrucție – arătaseră că aveau să fie eficiente, deși periculoase în egală măsură pentru prieteni și pentru dușmani.

Existau vagi resentimente printre unii muschetari că trei locuri din Expediție care probabil ar fi fost ale lor ajunseseră la Simeon, Henri și Dorotea. Dar chiar și cei care bombăneau recunoșteau, când nu aveau încotro, că cei trei își câștigaseră privilegiul, mai întâi găsind caseta Râmei și apoi prin victoria lor asupra bestiei din curtea Palatului. Și, cum se dovedeau folositori, în felul lor, resentimentele au dispărut, sau cel puțin nu au mai fost mărturisite public.

Henri se întorcea de la una dintre ieșirile sale cu artileria, când a văzut pe o stradă lăturalnică mai mulți muschetari care escortau un șir de boccii proaspăt capturați, cu mâinile legate la spate și gleznele priponite cu frânghii din piele neargăsită. Agnez era una dintre escortele care încheiau șirul, oferind o imagine jalnică, deoarece era acoperită de la cizme până la mijloc în ceea ce el spera să fie doar noroi.

Henri a coborât de pe calul său și, după ce și-a luat rămas-bun de la artileriști, a pornit repede prin mulțimea de oameni, care, văzându-i pălăria și tunica, s-au ferit de el la fel de tare cum se fereau

de ceilalți muschetari și de prizonierii lor respinși. Întregul oraș era încă tensionat, fuseseră răzmerițe atât în favoarea, cât și împotriva respinșilor, și toată lumea era prudentă cu soldații.

– Hei, Agnez! a strigat Henri tare când s-a mai apropiat.

Agnez s-a întors, cu mâna pe mânerul sabiei.

– După mirosul de praf de pușcă ars, ai chiulit de la treburile tale și te-ai dus să tragi cu tunul.

– Nu vreau să spun cum miroși *tu*, a replicat Henri prietenește, strâmbând din nas, și a mers mai departe, în pas cu Agnez, în urma prizonierilor. Și apoi, a adăugat el, trebuia să văd dacă folosim la muschetele noastre același praf ca la falconete.

– Și folosim?

– Nu, dar s-ar putea și ar trebui, a răspuns Henri. Artileriștii sunt de acord; trebuie doar să-l conving pe căpitan. Unde ați capturat grupul ăsta?

– Sub Grădina lui Ashalael, a spus Agnez. Există în stâncă niște grote naturale. Ăștia se ascundeau într-una dintre ele. Era pe jumătate inundată de râu; presupun că de-asta n-a căutat nimeni acolo până acum. Dar unul dintre preoți i-a văzut furișându-se înăuntru și afară noaptea.

– V-ați luptat?

Agnez a scuturat din cap.

– Uită-te și tu la ei! Nici măcar nu sunt sigură că sunt cu adevărat boccii, sau că fac parte din Ceata Nopții. Cu siguranță nu sunt luptători ca cei pe care i-am prins mai devreme. Unii dintre ei sunt doar ceva mai mari ca niște copii, jumătate dintre ei sunt betegi într-un fel sau altul. Doi sunt orbi! Oricum, n-au nicio armă.

Au mers o vreme în tăcere. Henri își dădea seama că Agnez era deprimată de sarcina curentă, practic acționând doar ca un temnicer oarecare, înfricoșând respinșii deznădăjduiți, cu aspect jalnic, care se târau cu capul în jos, împiedicându-se când și când în legăturile de la glezne.

– Îi ard cu fierul roșu la Riversedge, a spus Agnez, după o vreme. Un „R" pe dosul mâinii stângi. Așa sunt marcați pentru Expediție și n-o să mai poată niciodată să se întoarcă în oraș.

– E posibil să poată începe o viață nouă în Ystara, a sugerat Henri.

Agnez s-a uitat la el cu dispreț.

– Locul ăla e plin de bestii! Toți cei care au putut să fugă atunci când a început totul au fugit sau au murit. De atunci, nimeni nu s-a mai aventurat înapoi, sau cel puțin n-a înviat nimeni ca să povestească despre asta. Cum crezi tu că oamenii ăștia ar putea lupta cu ceva ca bestia aia pe care am împușcat-o?

– Mă gândesc că n-o să-i lăsăm pur și simplu acolo, a spus Henri cu o voce slabă.

– Ba exact ăsta e planul, a răspuns scurt Agnez. Îi folosim ca salahori pe drum, și probabil ca să ieșim de acolo, și pe urmă îi trimitem înapoi în Ystara la hotare, către soarta care îi așteaptă.

– E posibil să fie și soarta noastră, a spus Henri gânditor.

– Nu a noastră! a exclamat Agnez cu mai mult siguranță decât simțea Henri. Noi putem lupta!

– Eu nu cred că Dartagnan i-ar părăsi pur și simplu acolo, dacă bestiile ne-ar ataca.

– Nu va fi doar decizia căpitanului, nu uita! Rochefort e și ea la comanda comună. Și nu uita ce ne-a zis Dorotea că a spus

cardinalul. Eminența Sa ar vrea să-i arunce pe *toți* respinșii în mare, nu doar Ceata Nopții și bocciii, iar Rochefort e mâna dreaptă a cardinalului.

– Ei, cardinalul nu se simțea bine, a spus Henri. Adică, Dorotea zicea că mormăia și practic era gata să se prăbușească...

– Multă lume crede la fel, a spus Agnez, uitându-se în față la prizonierii care se târau pe drum. Recunosc că nu m-am gândit la asta până nu am început să-i adun.

– Păi, și-au făcut-o cu mâna lor, a spus Henri. Sau strămoșii lor au făcut-o.

– Oare? a întrebat Agnez. Dorotea nu crede asta. Și ți-aduci aminte ce a spus regina, că nu poți fi tu responsabil pentru niște strămoși nebuni?

– Ei, nu știu, a răspuns Henri stânjenit. Adică, pur și simplu e așa cum e. Nu putem face nimic în legătură cu asta. Și în plus... S-a uitat în jur și s-a aplecat mai aproape de Agnez. Și în plus, nu vrem să avem de-a face cu respinșii. Știi tu, în caz că ceea ce vede Dorotea în ei are cumva de-a face și cu noi. Simeon are dreptate. Stăm la locul nostru și ne facem treaba.

Agnez a mormăit ceva, dar nu era o aprobare. A mers mai repede, apropiindu-se de ultimul respins din șir, iar Henri a trebuit să fugă puțin ca să țină pasul cu ea. N-au mai vorbit nimic tot drumul până la Riversedge, ci doar i-au urmat pe respinși și pe ceilalți muschetari prin porțile deschise și în umbra lungului tunel care ducea înăuntru.

DOUĂZECI ŞI OPT

Rochefort nu se afla la Palatul cardinalului, sau cel puţin gărzile de la poartă nu voiau să-i spună unui aparent muschetar că era înăuntru. Dorotea a găsit aceeaşi lipsă de comunicare şi la cazarma pursuivanţilor din Fortăreaţa Stelată, în ciuda ordinelor atât de des repetate venite de sus ca orice duşmănie între regimente să fie lăsată deoparte în vederea Expediţiei.

Mai rămânea Turnul, şi-a spus Dorotea. Huro a vrut să o însoţească acolo, dar ea i-a cerut să nu vină şi, cum ordinul era ca el să stea cu ea doar în afara Fortăreţei Stelate, i-a luat fără tragere de inimă sabia şi s-a întors la cazarma muschetarilor, în vreme ce Dorotea a plecat mai departe încet spre Turn, oprindu-se din când în când pentru a se uita la diferite lucruri care îi captau interesul, fie ca subiecte potenţiale pentru desenele ei, sau din motive pe care nici ea nu le ştia. Lucrurile pur şi simplu o interesau sau nu, fie că era vorba de oameni, animale, insecte, obiecte, peisaje...

În cele din urmă, cu puţin înainte de apusul soarelui, a ajuns la Turn şi a urcat scările. Poarta principală era închisă, aşa că a bătut la uşa micuţă şi, în vreme ce aştepta, s-a uitat la un muşchi interesant care creştea pe cheia bolţii. În cele din urmă, ieşirea de urgenţă s-a

deschis şi Mama a scos capul afară. A părut surprinsă să o vadă pe Dorotea, căci a ridicat din sprâncene şi s-a lăsat pe spate şi apoi din nou în faţă, ca şi cum ar fi fost lovită de un vânt puternic.

– Tu! a exclamat ea. Unde sunt străjerii care te-au arestat? Şi de ce porţi o tunică de muschetar?

– Păi, ca să-ţi răspund mai întâi la cea de-a doua întrebare, acum sunt muschetar, într-un fel, a replicat Dorotea. Cât despre prima, nu sunt arestată, nu mă întorc în celula mea. Vreau să vorbesc cu căpitanul Rochefort, dacă e aici.

– Da, căpitanul e aici, a zis Mama, suspicioasă. A trimis după tine?

– Nu, a răspuns Dorotea.

Un pursuivant s-a uitat afară peste umărul Mamei. Era unul pe care Dorotea nu-l mai văzuse până atunci, un tip cu o figură ursuză, cu păr nisipiu şi roşu la faţă.

– Dacă ai un mesaj pentru căpitan, dă-l încoace, muschetarule! a mârâit el. Şi pe urmă întinde-o! Turnul nu e un loc pentru de-alde tine.

– Aşa credeam şi eu când stăteam aici, s-a arătat Dorotea de acord. Chiar dacă Mama zicea că era una dintre cele mai bune celule. Nu am un mesaj pentru căpitanul Rochefort. Am o întrebare. Vrei, te rog, să-i spui că Dorotea Imsel e aici?

– Tu? Să-i pui întrebări lui Rochefort? Nu cred, a spus pursuivantul şi a înaintat, împingând-o deoparte pe Mama, care a dat să ridice o mână pentru a-l opri, apoi a lăsat-o să cadă.

Omul era mai greu şi mai înalt decât Dorotea şi în mod clar prost dispus. Şi-a lăsat mâna pe mânerul spadei şi a dat să o scoată, când a observat că Dorotea nu avea una.

– Unde ți-e spada?

– Am trimis-o înapoi cu Huro, a răspuns Dorotea. Serios, chiar cred că Rochefort o să se bucure să stea de vorbă cu mine, întotdeauna a...

N-a mai rostit și ultimul cuvânt, căci a trebuit să se ferească de o lovitură a pumnului uriaș al pursuivantului, îndreptată direct spre fața ei. El nu se așteptase ca ea să se miște atât de repede, așa că și-a pierdut echilibrul. Dorotea l-a ajutat cu un șut în fund, trimițându-l în balustrada platformei. Omul s-a lovit cu putere de ea, a tras o înjurătură și s-a întors, la timp ca Dorotea să-l apuce strâns de nas. Degetele ei, întărite de anii în care cioplise blocuri de lemn, gravase cupru și îndeplinise alte sarcini artistice surprinzător de grele, au răsucit într-o parte, apoi în cealaltă, în vreme ce pursuivantul și-a mișcat capul în încercarea de a ușura apăsarea.

– Au! Au! Au!

Dorotea i-a dat drumul pursuivantului după ce-i răsucise nasul cu totul spre dreapta. Acesta a zburat prin aer și s-a ciocnit de cealaltă parte a balustradei. S-a prăbușit la pământ, cu teaca încurcată între picioare, a înjurat din nou și și-a atins icoana de pe tunică.

– Ai să plătești! a strigat el, deși nasul lui era atât de traumatizat, încât ceea ce s-a auzit a fost mai degrabă „Ai șase pești!"

Dorotea a auzit sunetul unor bătăi de aripi și un clinchet de clopoței, și a văzut cum îngerul începe să se manifeste deasupra capului pursuivantului. L-a recunoscut imediat. Era Mazrathiel, a cărui atribuție era mișcarea, și a înțeles planul pursuivantului. Mazrathiel nu avea să-i facă rău dinadins, dar avea să o împingă pe Dorotea de pe platformă dacă pursuivantul era suficient de puternic

pentru a-l face pe înger să i se supună, iar căderea în şanţul de dedesubt avea să rezolve restul.

Pursuivantul îşi murmura ordinele. Dorotea a venit mai aproape şi şi-a împins mâna către locul unde văzuse forma de foc şi lumină şi i-a vorbit şi ea lui Mazrathiel, dar numai în gând. A îndreptat întreaga putere a voinţei sale asupra îngerului şi i-a dat o poruncă de anulare.

Pleacă, Mazrathiel! Întoarce-te în ceruri şi nu mai răspunde la icoana care te-a adus aici! Pleacă!

Icoana de sub degetul pursuivantului s-a fărâmiţat, prefăcându-se în praf. S-a auzit o bătaie de aripi, s-a văzut o fulgerare de lumină, şi Mazrathiel a dispărut aproape înainte să se manifeste.

Dorotea şi-a scos cuţitul, cel pe care-l folosea ca să taie ciocurile penelor ei, şi s-a aplecat către pursuivant. El stătea şi se holba la degetele sale pătate şi la rămăşiţele icoanei: fragmente minuscule de lemn, ghips şi poleială, care se adunaseră ca nişte firimituri pe tunica lui.

– Ce! Ce eşti tu...?

Dorotea a strecurat vârful cuţitului în nara lui stângă şi a spus:

– Nu te mişca! Nu vreau să-ţi retez nasul, dar o s-o fac dacă e nevoie. Vreau doar să vorbesc cu căpitanul Rochefort. Atacul tău a fost cu totul inutil şi nepoliticos.

– Ca să nu mai spunem că şi incompetent, a zis o voce rece din cadrul uşii.

Dorotea şi-a tras cuţitul şi şi-a îndreptat spatele, apoi a înclinat capul.

Rochefort a dat şi ea din cap şi s-a uitat în jos la pursuivant.

– Ești o rușine pentru haina Eminenței Sale, a spus Rochefort. Piei din ochii mei!

Pursuivantul a înghițit în sec și și-a lăsat capul în jos. S-a sprijinit în mâini și genunchi și apoi s-a ridicat încet, cu spatele aplecat, a trecut umil pe lângă Rochefort și a intrat înăuntru. Rochefort s-a uitat la Mama și i-a spus:

– Închide ușa!

Cele două femei au rămas singure pe platformă.

– Îngerul, a spus Rochefort. Ai rezistat puterii lui.

Dorotea a încuviințat încet din cap, gândindu-se că de data asta chiar o făcuse lată. Nu doar schițarea rapidă de icoane, ci ceva potențial și mai rău și cu siguranță extrem de eretic în ochii lui Rochefort.

– E un har rar, a spus Rochefort. Am făcut-o și eu. Și mai știu două persoane care pot să o facă. Sunt pursuivanți, așa cum ar trebui să fii și tu. Eu... e o insultă să te văd în tunica aia de muschetar. Ar trebui să fii cu *mine*.

– Nu e ceva eretic? a întrebat Dorotea. Să alungi un înger invocat de altcineva?

– Nu pentru un pursuivant, a răspuns Rochefort. Altfel? Nu cred că Eminența Sa ar fi încântată de un muschetar care ar dovedi o asemenea putere. Și ar putea să-și reconsidere recenta convingere că nu ești, de fapt, Liliath renăscută.

– Pursuivantul ăla va vorbi despre asta, a spus Dorotea. N-ar fi trebuit să o fac, dar am fost speriată, și furioasă, și am...

– Nu va vorbi, a spus Rochefort cu o siguranță sinistră.

– Oh, nu, nu-l omorî! Nu pentru asta!

Rochefort şi-a ridicat sprânceana dreaptă.

– Să-l omor? Eu nu-mi omor pursuivanţii! Va fi trimis la unul din capitulii noştri îndepărtaţi, fără vreo speranţă de a se întoarce dacă nu-şi ţine gura! Mai mult, şi-a pierdut locul în Expediţie, ceea ce fără îndoială o să-l doară şi mai mult. Dar a fost un prost şi îşi merită soarta pe care şi-a făcut-o cu mâna lui! Rochefort s-a încruntat, apoi a adăugat mai încet: Dar asta spune cam cum mă vezi tu... chiar sunt pentru tine doar o criminală cu mâinile pătate de sânge, Dorotea?

– Poţi să fii... grozav de nemiloasă, a răspuns Dorotea.

– În serviciul Eminenţei Sale, a protestat Rochefort. Fac ceea ce trebuie făcut pentru siguranţa statului, şi nimic mai mult.

– Eu cred că poate e prea uşor să spui că ceva e pentru siguranţa statului, a replicat Dorotea. Adunarea asta de respinşi, de exemplu, şi expulzarea lor în Ystara. Cei mai mulţi dintre ei nu sunt boccii, nu fac parte din Ceata Nopţii, sunt doar săraci şi suferinzi şi ei n-ar vrea sau n-ar putea să atace pe nimeni chiar dacă viaţa lor ar depinde de asta!

– Includerea lor în Expediţie şi „restabilirea" lor în Ystara nu e nici ideea cardinalului, nici a mea, a spus Rochefort, iritată.

– Atunci, a cui? a întrebat Dorotea. Voiai să-i arestezi!

– Vreau să aflu cine e în spatele atacurilor bocciilor asupra altor respinşi! a exclamat Rochefort. Vreau să aflu de ce au apărut acum acele trei Icoane cu Diamante! Vreau să ştiu de ce văd lumina asta în tine...

Rochefort s-a oprit brusc, s-a uitat repede în jur, ca să se asigure că nu le auzea nimeni, apoi a tras-o pe Dorotea mai aproape.

– Știi? a șoptit Dorotea.

– De când am văzut-o pe lady Dehiems, a răspuns Rochefort, foarte încet. Ceva s-a ascuțit în vederea mea. Am văzut-o pe ea, și pe tine, și pe prietenii tăi basconi... și apoi ciudata umbră sau reflexie din respinși, toți respinșii... dar nu știu ce înseamnă toate astea.

– I-ai spus cardinalului?

– Nu, a răspuns Rochefort cu greutate. E foarte slăbită... și m-am temut pentru ti... m-am temut de ce-ar face în slăbiciunea și groaza ei. Trebuie să aflu mai multe înainte să acționez.

– Prietenii mei nu vor să facă nimic, a spus Dorotea. Ei speră că pur și simplu asta va dispărea. Că putem merge în Expediție, de unde să ne întoarcem bogați și eliberați de... ce-o fi asta.

– Expediția asta e nebunie curată, a zis Rochefort cu amărăciune. Mare noroc dacă ne întoarcem! Dar e o oarecare înțelepciune în ideea de a privi și a aștepta.

– Și lady Dehiems? Ea ce e?

– Nu știu, a spus Rochefort. Am făcut cercetări, agenții mei din Alba mi-au confirmat moartea soțului ei, călătoria ei încoace, averea ei. Măcar dacă aș putea să o arestez, să o interoghez... dar, desigur, asta e imposibil. Imaginează-ți regina... și, în orice caz, e posibil să nu știe ce strălucește în ea, la fel cum nu știi nici tu... sau știi?

Dorotea a scuturat din cap.

– Nu. Cum ți-am zis, prietenii mei... ne-am pus de acord să rămânem invizibili, să nu facem nimic pentru a investiga și să nu atragem atenția asupra noastră.

– Probabil că e un adevărat noroc că albana s-a îmbolnăvit, a remarcat Rochefort. Țintuită la pat. O febră de râu, după Hazurain.

Care o slăbește, dar nu ceva serios. Regina e plină de îngrijorare și... dor neîmpărtășit. Sper să moară... Dehiems, desigur... prea repede a făcut-o pe Maiestatea Sa să-și piardă capul și să-i sădească în minte ideea Expediției. Deși asta poate să fi venit și de la rege. Dar în mod clar a fost ideea albanei să-i trimitem pe respinșii arestați în Ystara.

– De ce?

– Ca să-i salvăm de la galere, a zis ea, ceea ce prefera cardinalul, a răspuns Rochefort. E posibil să fie adevărat. Sau ar putea să fie un plan secret și îngrozitor. Dar nu văd ce ar avea de câștigat Dehiems din Expediție sau din expulzarea respinșilor. Și nici de ce nu continuă acum să-și urmărească interesul cu regina, în ardoarea de început a pasiunii. Dehiems ar putea trimite mesaje, scrisori de dragoste, rugăminți sau cereri. Maiestatea Sa i-ar da aproape orice ar vrea acum. Dar milady nu cere nimic!

– Eu simt... mai mult decât cred... că răspunsul la aceste mistere se află cumva în Ystara, și în Căderea lui Palleniel, a rostit Dorotea cu precauție. A apucat-o pe Rochefort de brațe, simțind limpede tensiunea din mușchii pursuivantului, și a continuat: De aceea am venit la tine. Trebuie să mă uit în niște cărți despre aceste lucruri, cărți mai vechi de la Belhalle, din ordinele cardinalului Dumauron. Unde ar putea să fie?

– Dispărute, a spus Rochefort pe un ton sumbru. La fel ca sângele de bestie, transformate în cenușă. Dumauron a ars multe cărți și documente, nu doar legate de Ystara și Căderea lui Palleniel, și nu numai de la Belhalle. Se temea de cunoaștere. Știi, a murit de inimă, prima dată când l-a invocat pe Ashalael. Unii spun că a fost un miracol că Arhanghelul ne-a salvat de propriul nostru cardinal. Alte timpuri...

– Poate că nu atât de diferite. Mă tem că actualul nostru cardinal ar putea să vrea să distrugă orice nu înțelege, a șoptit Dorotea, aplecându-se și mai aproape de Rochefort.

Nasul ei era aproape cuibărit în adâncitura din gâtul lui Rochefort, buzele ei aproape atingând pielea acolo unde cămașa pursuivantului era deschisă deasupra claviculei sale.

– N-o să îngădui să pățești ceva, Dorotea, a șoptit Rochefort.

– Știu că o să *încerci*, Camille, a oftat Dorotea. S-a tras înapoi din ceea ce fusese aproape o îmbrățișare și a zâmbit. Îți mulțumesc că mi-ai spus despre Dumauron și cărți. Ar fi mai bine să mă întorc la cazarmă. Prietenii mei o să-și facă griji pentru mine.

Rochefort a dat din cap, cu tristețe în ochi.

– Privește și așteaptă, a spus. Dacă afli ceva, dacă poți să-mi spui ceva...

– O să-ți spun, a zis Dorotea. O să-ți spun.

Ușa din spatele lui Rochefort s-a deschis și un alt pursuivant, o femeie, a apărut în cadrul ei. Ținea în mână un teanc de hârtii și părea iritată.

– Căpitane! Ai zis că lipsești doar un moment, și avem atâtea de făcut!

– Expediția nu așteaptă nici pursuivanții, nici muschetarii, a spus Rochefort.

S-a înclinat în fața Doroteii și și-a scos pălăria, spre surprinderea pursuivantului care privea.

Dorotea s-a înclinat și ea, s-a întors și a luat-o la fugă în jos pe scări, cu mintea deja cântărind ce putea să le spună celorlalți și ce nu trebuia să spună.

Până la urmă, era mai simplu pentru Dorotea să nu pomenească deloc de întâlnirea cu Rochefort, sau cel puţin aşa şi-a zis ea. Forfota din cazarmă, întotdeauna mare, crescuse şi mai mult în febra pregătirilor pentru Expediţie. După ce a trecut prin mulţimea de muschetari, servitori respinşi, cai, catâri, furgoane, butoaie, cufere, cutii, saci şi traiste din curte, a descoperit că ceilalţi ajunseseră deja la jumătatea cinei în sala de mese: supă de fasole albă, cu o mostră din pâine tare „de campanie" care avea să fie luată în expediţie, mai degrabă biscuit decât pâine, făcută să alunece mai uşor pe gât cu vin roşu de Berass, un vin aspru, dar tare şi rezistent la drum. Cum prietenii ei deja se înghesuiau la una dintre mesele lungi cu mulţi alţi muschetari, nu era nicio şansă să discute cu ei separat.

După cină, Henri a fost chemat să cerceteze o notă de plată suspectă de la unul dintre potcovarii care se ocupau de caii muschetarilor; Agnez a fost ispitită la un joc de zaruri, iar Simeon a fost convocat să negocieze cu doctorii celorlalte regimente în lupta fără sfârşit pentru spaţiu în furgoanele pe care le împărţeau. Dorotea s-a retras singură în camera lor.

Nici în dimineaţa următoare nu a fost timp de discuţii, căci nevoile Expediţiei au chemat pe toată lumea la sarcinile fiecăruia, cu micul dejun luat pe drum. Gândindu-se mai bine, Dorotea hotărâse că doar i-ar alarma pe ceilalţi să afle că Rochefort putea vedea contaminarea angelică ce îi lega pe ei patru de nobila albană... şi de respinşi. Ei nu voiau ca Dorotea să stârnească agitaţie. Henri deja o criticase pentru obiceiul pe care-l căpătase în ultimul timp de a se uita la oameni cu ochii mijiţi şi pieziş, ca să vadă dacă mai putea găsi şi alţi oameni care aveau o lumină interioară asemănătoare.

Dorotea și-a scos gândul din minte, ceva ce putuse întotdeauna să facă, și, însoțită de tăcutul Huro, s-a întors la Belhalle ca să caute orice putea găsi de folos despre Ystara, Palleniel sau bestii, care scăpase atenției cardinalului Dumauron.

În Casa Demaselle, Liliath asculta rapoartele lui Biscaray și Sevrin despre cum înaintau pregătirile ei pentru Expediție, care erau la fel de variate și de complexe precum cele legitime ce se desfășurau în Fortăreața Stelată.

– Trei dintre locotenenții Râmei au fost printre cei deținuți la Riversedge, a spus Biscaray. Ne-am ocupat de ei. Alți doi sunt în Turn. Ei îmi știu numele, masca asta, și cel puțin două dintre casele noastre, care acum sunt, desigur, părăsite. Nu avem niciun indiciu că vreunul dintre ei știe mai multe despre tine decât ce au văzut ca „Șarpele lui Biscaray" la Groapă.

– Ești sigur de asta? a întrebat Liliath.

– Sunt sigur că nu există boccii în viață care să poată face legătura între lady Dehiems și Șarpele lui Biscaray.

– Bun, a zis Liliath. Ce altceva despre Riversedge?

– Cei mai mulți dintre ei vor fi inutili, a spus Bisc. În prezent sunt o mie opt sute șaizeci și doi de respinși ținuți acolo, care vor fi trimiși cu Expediția. Din numărul ăsta, doar două sute unsprezece sunt din Ceata Nopții, și doar o sută de folos dacă se ajunge la luptă.

– O să se ajungă la luptă, a replicat Liliath. Într-un fel sau altul.

– Când ne alăturăm și noi? a întrebat Sevrin.

– Depinde cât de bine țin evidența *lor* gardienii, a răspuns Liliath.

– Nu foarte bine, a zis Bisc. A rămas în sarcina Străjii...

Sevrin şi Bisc au chicotit; Liliath şi-a îngăduit o umbră de zâmbet.

– Aşa că o să fie destul de simplu să ne strecurăm printre ei la Riversedge, a continuat Bisc. Totuşi, cu Dartagnan şi Rochefort la comandă, fără îndoială va exista încă o numărătoare, mai atentă, atunci când toată lumea se va aduna pentru plecare.

– Care va fi peste trei zile?

– Nu, au hotărât că peste patru, a spus Bisc. Straja, desigur, nu putea fi gata la timp.

– Trebuie să fim în Riversedge în noaptea dinainte, a spus Liliath. Cel mai bine e să nu ajungem mai devreme, ca să limităm posibilitatea de a fi descoperiţi acolo. Ai găsit cum să falsifici însemnele făcute cu fierul, Sevrin?

– O vopsea cu smoală, cu pielea din jur frecată şi râcâită puţin pentru a da sângele, arată întocmai ca cele reale, a răspuns Sevrin.

– Şi lady Dehiems? a întrebat Bisc. Rochefort are spioni care pândesc casa şi aproape fiecare livrare pentru bucătărie e făcută de agenţii ei. Şi oamenii reginei sunt foarte curioşi. Darul acela de ieri... cei doi „servitori" care au adus în casă vasul erau muschetari.

– M-am arătat la fereastra dormitorului din când în când, a spus Liliath, zâmbind. Arătând slăbită în mod corespunzător. Iar asta o să continue.

– Cum? a întrebat Bisc.

– Un simulacru în hainele mele, animat de Horvaniel, a cărui atribuţie este imitarea vieţii, a replicat Liliath. Ce credeţi că am cioplit în ultimele zile?

Nici Bisc și nici Sevrin nu au răspuns, dar după expresiile lor era limpede că erau convinși că Liliath pregătise ceva mult mai înspăimântător decât un model de lemn al său.

– Va fi nevoie ca hainele să fie schimbate în fiecare zi, ca și cum aș fi eu. La poruncă, se va ridica și va umbla prin fața ferestrelor, își va sprijini obosită capul în mâini în vreme ce va privi afară, și tot așa. Dar nu va rezista la o cercetare atentă. Cineva trebuie să rămână aici pentru a apăra casa și pentru a descuraja vizitatorii. Aceea vei fi tu, Sevrin.

– Oh, nu, milady! a protestat Sevrin. Dar ai spus...

– Am hotărât deja, a spus Liliath ferm. Dar nu te teme, Sevrin! Odată ce Palleniel va fi readus, îi voi chema pe toți respinșii înapoi în Ystara. Vei fi vindecată.

A rostit asta cu o convingere totală, chiar dacă era o minciună nerușinată.

Bisc i-a aruncat o privire lui Sevrin, cu o expresie de vagă nedumerire pe chip. Sevrin se număra printre puținii respinși care nu dădeau semne de beteșug sau boli vechi. Nici nu vorbise vreodată despre vreo problemă fizică. Dar mintea i-a mers repede și i-a luat doar un moment pentru a ajunge la concluzia corectă, suferința comună multor femei respinse, din cauza bolilor din copilărie sau a herpesului. Sevrin nu putea avea copii și își dorea unul.

– Înțeleg, a murmurat Sevrin și a lăsat capul în jos.

– Nu ți-ai făcut griji că invocarea lui Horvaniel ar atrage o atenție nedorită? a întrebat Bisc.

Liliath a râs.

– Nu, a spus ea. Marele noroc e că acum cardinalul s-a obosit prea mult și e țintuită la pat. Ashalael n-are decât să se tânguie

în ceruri, dar aici nu va ştti nimeni. Mă gândisem să-l invoc şi pe Darestriel pentru deghizarea mea, dar asta nu ar rezista şi în Ystara. Aşa că o să avem nevoie amândoi de o transformare mai lumească, Bisc al meu.

Bisc şi-a fluturat o mână cu un aer nepăsător, fiind sigur că asta n-avea să-i dea bătăi de cap.

– Cerşetorii sunt mari maeştri în această privinţă, a spus el. O să am o încreţitură de lut pictat lipită pe obraz, dinţii înnegriţi, părul ras în fâşii şi ce rămâne o să fie vopsit, iar mâna legată cu două degete ascunse, ţinând o bucată de ficat de viţel veche de două zile. Sunt sigur că pot să facă ceva asemănător şi pentru tine, milady.

Liliath a strâmbat din nas.

– Fără carnea stricată, sper. Ai studiat harta pe care ţi-am desenat-o?

– Da, a răspuns Bisc. Dar ce ai de gând exact?

– Planurile mele depind de mai multe condiţii, a spus Liliath. S-a gândit un moment. Deocamdată, cred că tu şi cei doisprezece cei mai buni luptători trebuie să staţi lângă mine. Pe restul împarte-i în echipe de câte patru. Pune patru echipe să-i urmărească pe Descaray, Imsel, MacNeel şi Dupallidin. Ca să-i protejeze, dacă e nevoie, dar şi să-i prindă mai târziu. Celelalte echipe se vor ocupa de cei din Strajă care îi păzesc. Când e vremea să atace, trebuie să creeze haos, în vreme ce se îndreaptă spre locul de adunare. Mă aştept că asta va trebui să se întâmple în vârful trecătorii, unde se află drumul către templul secret.

– Când le spunem cine eşti? a întrebat Bisc. Va conta. Vor lupta cu atât mai îndârjit decât pentru promisiunea comorii.

– Da, a răspuns Liliath gânditoare. Dar dacă află ceilalți, totul va fi pierdut.

– În ziua aceea? a întrebat Bisc.

Liliath a șovăit. Dar știa că Bisc avea dreptate și că ea o să aibă nevoie ca Ceata Nopții să lupte cu convingere.

– Numai luptătorilor, a încuviințat ea. În acea zi, când o să afle și locul de adunare. Și *nu* trebuie să discute despre cine sunt eu, nici măcar între ei. Tot ce trebuie să facă e să stea împreună, să tacă și să acționeze când văd semnul.

– Și semnul? Care va fi?

– Va fi un stâlp mare de foc, a răspuns Liliath, cu zâmbetul ei rece, mereu în contrast cu ochii ei căprui frumoși.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

În cele din urmă, a venit şi ziua plecării, nu la patru, ci la şase zile după raportul lui Bisc către Liliath. Cu Straja în sfârşit pe cât de pregătită putea ea să fie, Expediţia a pornit din Lutace.

Cei patru prieteni făceau parte din avangardă, călare pe nişte armăsari frumoşi datorită muncii lui Henri cu intendenţii, animalele de povară şi negustorii de cai. Fiecare dintre ei avea alţi doi cai undeva în urmă, în coloana lungă, lungă ce deja se întindea pe două leghe de-a lungul drumului ce pornea de la poarta de sud a oraşului.

Chiar în frunte se afla avangarda călare, compusă din câte o trupă din fiecare dintre regimente, cu excepţia Străjii; urmau apoi jumătate dintre respinşi, care mai degrabă mergeau agale decât mărşăluiau, în grupuri vag organizate, păziţi de coloane înguste de oameni din Strajă de-o parte şi de alta; apoi veneau cele patruzeci şi patru de furgoane cu provizii, nişte vehicule încete care înaintau clătinându-se, fiecare păzit de patru sau cinci santinele călare din regimentele pe care le vor hrăni sau înarma mai târziu; după ele venea o turmă de vite, mâncare pe copite, cu văcarii lor; apoi cele şase falconete, cu artileriştii călare pe caii din partea stângă a atelajului

care trăgea afeturile tunurilor, iar în spatele lor șase furgoane bine distanțate, încărcate cu praf de pușcă și ghiulele, păzite de gărzile de convoi disciplinate ale artileriștilor; urma un mic contingent nu foarte util de preoți de la Templul lui Ashalael, cei mai mulți magi de ceremonie și niciunul dintre ei pe măsura celui mai slab dintre magii pursuivanților din frunte; apoi cele patru furgoane medicale, păzite și ele de soldați care sperau să nu aibă nevoie de serviciile sau de proviziile dinăuntru; apoi alți respinși, urmăriți și păziți neglijent de restul trupelor din Strajă; apoi caii de rezervă, așezați în șiruri și conduși în mare parte de servitori respinși de încredere din cazarmele din Fortăreața Stelată, care nu aveau să meargă în Ystara; apoi ultima componentă oficială a Expediției, ariergarda, alcătuită din alți muschetari, pursuivanți și soldați din Garda Regală, toți călare, deși nu puteau decât să meargă la pas, oprindu-se adesea, din cauza înghesuielii din față.

Dar în spatele ariergărzii era o mulțime și mai mare, întinsă pe încă o leghe sau poate mai mult, care înainta fără ordine și lipsită de formă. Însoțitori de tot felul ai armatei, de la neveste, tovarăși de viață și copii până la bărbați și femei care se prostituau și voiau să rămână cu cei mai buni clienți ai lor; vânzători ambulanți, profitori fără scrupule și hoți; printre toate aceste categorii, mulți respinși care nu fuseseră arestați sau înfierați, dar care oricum părăseau Lutace, în speranța de a-și găsi și ei norocul datorită Expediției.

Printre multele lepădături erau și negustori cu propriile cărucioare și măgari încărcați bine păziți, convinși că proviziile din furgoanele Expediției aveau să se termine, iar orașele și satele de pe drum n-aveau să poată satisface nevoile oamenilor.

În sfârşit, în urma tuturor veneau copiii suficient de mari cât să-şi dorească o aventură, sau care nu erau doriţi îndeajuns şi trebuiau să se descurce singuri, sau o combinaţie între cele două.

– Ei bine, în sfârşit suntem pe drum, a spus Agnez veselă. Şi fără să înghiţim praf. Nu te bucuri că nu eşti cu colegii tăi doctori undeva mult în spate, Simeon?

– Nu ştiu prea bine dacă praful nu ar fi de preferat acestui cal, a răspuns Simeon, care nu mai călărise de ceva vreme şi deja se aştepta să i se frece rău interiorul coapselor. Cel puţin puteam să merg într-un furgon cu ceilalţi.

– Şi eu care m-am chinuit să găsesc nişte cai pe măsura greutăţii tale! a protestat Henri. Dacă nu eram eu, ai fi călărit o mârţoagă.

– Aş fi dormit în spatele unui furgon, a spus Simeon.

– Ba nu, n-ai fi dormit, a replicat Agnez. Nu uita că eşti muschetar, cel puţin în parte. Căpitanul n-ar îngădui niciodată ca doctorul *muschetarilor* să doarmă în spatele unui furgon.

– Pfui! a mormăit Simeon şi a ridicat din umeri, făcându-şi să fluture tunica masivă neagră cu argintiu.

– Ce citeşti, Dorotea? a întrebat Henri.

Dorotea avea în mâini o cărţulie legată în piele şi o studia concentrată, cu frâul lăsat neglijent peste oblâncul şeii, în mod clar încrezându-se că prietenii ei, care călăreau de-o parte şi de alta, aveau să vină în ajutorul ei, dacă armăsarului ei îi trecea prin minte să ţâşnească înainte sau să nu se poarte cum trebuie.

– Ce?

– Ce citești?

– Un jurnal, a răspuns Dorotea. Se presupune că e al unui vânător și călător prin munți alban cu numele improbabil de... Cecily Jenkins... care a călătorit acum câteva sute de ani în Ystara vreme de câteva săptămâni și a supraviețuit.

– Se presupune? a întrebat Simeon.

– Nu sunt sigură că e autentic, a răspuns Dorotea. Deși pot citi în albană destul de bine, există nuanțe care fie îi oferă credibilitate, fie i-o anulează. Nu-mi dau seama dacă inventează sau glumește. Sau e doar albană. Tot pomenește de importanța rufăriei de corp curate și se plânge de neputința ei de a cumpăra carne de vită sărată în loc de carne de porc în Troumiere înainte să treacă granița.

– Sună chiar ca o albană, a remarcat Agnez.

– Deci până la urmă ai găsit ceva la Belhalle? a întrebat Henri.

– Nu..., a răspuns Dorotea, băgând volumașul în buzunarul din tunică, unde majoritatea muschetarilor își țineau mici pumnale, șperacle și altele asemenea. Rochefort mi-a trimis-o. A găsit-o în biblioteca personală a cardinalului. Este aproape singura lucrare de referință utilă care a supraviețuit arderilor lui Dumauron.

Henri și Agnez doar și-au ridicat sprâncenele, fără să spună ceva, însă Dorotea nu a observat privirile schimbate.

– Dacă este o relatare adevărată, s-ar putea dovedi de folos, a continuat Dorotea. În primul rând, ea spune că bestiile se feresc de obicei de înălțimi, căci se tem de apropierea de ceruri. Așa a scăpat de ele de câteva ori, cățărându-se pe piscuri.

– E mai ușor să le omori, a mormăit Agnez. A făcut un semn înapoi, către drum. O armată ca asta nu se poate cățăra pe piscuri.

Trecătoarea va fi îndeajuns de greu de străbătut. Probabil că va trebui oricum să lăsăm caii în urmă.

– Ce mai scrie? a întrebat Simeon.

– Zice că bestiile sunt în general solitare, a răspuns Dorotea. Au fost situații în care a reușit să scape doar pentru că era urmărită de o singură creatură, sau cel mult două, și dacă ar fi fost mai multe ar fi fost prinsă și mâncată.

– Mă întreb ce mănâncă ele, a spus gânditor Simeon. Autorii de jurnale albani sunt rari și prea puțini oameni intră pe teritoriul lor.

– Jenkins a scris și despre asta, a spus Dorotea. Pe vremea ei, cel puțin, existau o mulțime de capre, oi și vite pe acolo, probabil urmașele turmelor din vremurile dinainte de Pieire. Bestiile le pândesc și le mănâncă. Și odată a privit de sus o bestie luptându-se cu o haită de lupi.

– Și cum s-a încheiat lupta? a întrebat Agnez.

– Bestia a omorât trei dintre lupi și restul au fugit, a spus Dorotea gânditoare. Pe urmă bestia a mâncat lupii morți. Toate astea par credibile... O să notez lucrurile mai importante din carte pentru căpitan.

– Care dintre ei? a necăjit-o Agnez. Dartagnan sau *prietena* ta, Rochefort?

– Dartagnan, desigur, a răspuns Dorotea, ignorând calmă ironia. Dar aș zice că și Rochefort o să le citească.

– Unde ne oprim diseară, Henri? a întrebat Simeon.

Henri petrecuse mult timp cu ofițerii care organizau itinerarul Expediției și avusese o grijă deosebită să-i ajute și să intre

în grațiile celor care se ocupau de aranjamentele de încartiruire și campare și de amplasarea stocurilor sofisticate de mâncare, vin și alte conforturi.

– Planul era să ajungem în Charolle, a spus el, uitându-se înapoi către coloană, al cărei capăt îndepărtat era ascuns de praf. Dar am plecat târziu, și la viteza asta... Bănuiesc că vom dormi în vreo poiană la noapte și o să ronțăim proviziile din coburi. *Aranjasem* să stăm la al doilea cel mai bun han din Charolle, Snopul de Argint. Cel mai bun e rezervat pentru ofițerii superiori.

– Poate că am reușit să găsim o fermă unde să stăm..., a început Simeon, care nu era deloc încântat de perspectiva de a dormi sub cerul liber sau pânză de cort, deși știa că mai curând sau mai târziu se va ajunge la asta.

– Căpitanul Dartagnan ne-a interzis să rechiziționăm locuințe private, a spus Agnez.

– Doar hanuri, grajduri cu cai de închiriat, berării, taverne și casele negustorilor de vinuri pot fi rechiziționate și trebuie plătit pentru serviciile lor, a adăugat Henri. Deși aș zice că respectivii ar prefera monede în locul unui act înmânat de intendenții noștri. O promisiune de a fi plătiți la întoarcerea Expediției... Mie nu mi-ar plăcea să fiu plătit așa.

– Mai bine decât să nu plătim deloc și să luăm tot ce vrem. Mama mi-a spus că asta e cea mai sigură cale de a stârni pe toată lumea împotriva noastră, a spus Agnez. Mai bine să stai întins sub stele viu decât să fii înjunghiat în somn într-un pat furat.

– Mă întreb dacă pot dormi în furgonul meu de spital, a zis Simeon. Sigur căpitanul n-o să protesteze?

– Avem un cort pentru nopţile în care pe drumul nostru nu există niciun oraş sau sat care să ne ofere găzduire, a spus Henri. Şi o mulţime de respinşi care să-l ridice şi să-l strângă. Dar n-o să avem timp pentru aşa ceva diseară. Asta e pentru mai târziu, pentru zilele mai scurte, când o să plecăm destul de devreme şi o să ajungem înainte de apus. Azi va fi o zi lungă.

– Cred că foarte lungă. Dacă vremea rămâne frumoasă şi noaptea nu e prea întunecată, căpitanul... căpitanii... cred că vor hotărî să ne continuăm drumul, a spus Agnez. Dartagnan vorbea despre importanţa unui start bun în prima zi. Şi ar putea lăsa avangarda să o ia înainte, în care caz noi cel puţin am ajunge acolo la căderea nopţii.

– Ashalael, salvează-ne de ariergardă! a spus Henri. Oriunde ne oprim *noi*, ei să fie la trei sau patru ore în urmă!

– Doamne fereşte! a murmurat Simeon. Ar avea Snopul ăsta de Argint al tău o baie, Henri?

– Baie, vin bun, mâncare excelentă, a răspuns Henri. S-a uitat înapoi, către lunga coloană, al cărei capăt îndepărtat era acum ascuns complet de praf, apoi înainte – doar cincizeci sau şaizeci de paşi în faţă –, unde cei doi căpitani conduceau avangarda, urmaţi de ofiţerii inferiori şi mesageri călare care plecau şi veneau în mod constant, galopând încolo şi-ncoace pe marginile drumului. Deşi, a continuat el, va trebui să ne asigurăm că suntem printre primii sosiţi. Indiferent de aranjamentele făcute înainte, precis vor fi pursuivanţi sau mai degrabă indivizi din Garda Regelui care vor încerca mituirea ca să pună mâna pe camera noastră şi să ne mănânce mâncărurile alese. Ah, apropo de asta, câţi bani aveţi la voi?

– Eu n-am cheltuit nimic din darul reginei, a răspuns Simeon, băgând mâna sub tunică și pipăind mai multe obiecte înainte de a scoate afară o pungă mică de piele, apoi s-a aplecat în șa cu un scârțâit al chingii de piele pentru a i-o întinde lui Henri. Uite, ia-o tu! Eu mai am ceva din ce-am agonisit.

– Eu mi-am pierdut toți banii la zaruri, a spus Agnez. Dar foarte curând ne vom umple din nou pungile cu aur ystaran!

– Ceea ce nu ne ajută prea mult acum, s-a plâns Henri. Mă bucur că cel puțin eu mi-am cheltuit banii în folosul tuturor.

– Eu mai am punga, a zis Dorotea, bătând ușor peste coburul stâng. Dar i-am cheltuit conținutul pe hârtie, cărbune de desenat, vopseluri și foiță de aur. Mă gândisem că n-o să avem nevoie de bani, acum că suntem muschetari în campanie. Deci cu asta ai fost tu atât de ocupat, Henri, cu funcționarii căpitanului și cu intendentul ăla chior? Să organizezi mesele și cazarea și așa mai departe?

– Până la un punct, a răspuns Henri. Ăăă... nivelul de bază al acelei oferte este o pătură pe un câmp plin de noroi, vin diluat cu nouă părți apă din zece, iar de mâncat, pâinea aia de campanie în care-ți rupi dinții. Ei, probabil că o să mă descurc de minune cu punga lui Simeon. Dar o să fim douăzeci de zile sau chiar mai mult pe drumuri...

– Dă-mi mie punga, a propus Agnez. Am avut ghinion la zaruri. Mai mult ca sigur că mi se schimbă norocul dacă încerc Triplu. O să câștig suficient de mult cât să putem cumpăra toate desfătările de care pari să crezi că vom avea nevoie pe drum.

Henri a scuturat din cap și a ascuns punga lui Simeon și mai adânc sub tunică, pieptar și cămașă.

– Tu dai dovadă că nu te pricepi la calcule matematice, Agnez, a spus el. Ca să nu mai vorbim de abilităţile prea multora dintre tovarăşii noştri muschetari – şi asta fără să zic nimic de pursuivanţi şi Gardă. Cheltuit cu înţelepciune, cred că va fi de ajuns conţinutul pungii lui Simeon. Deşi din nou regret delfinii ăia dubli ystarani...

– Ăia n-au fost niciodată ai noştri, a subliniat Agnez.

– Ar fi putut să fie, a replicat Henri.

Şi tot ciondănindu-se aşa, au călărit mai departe.

La aproape o leghe în urma celor patru muschetari, un tânăr respins, desfigurat în chip jalnic de o cicatrice îngroşată şi mai ridicată faţă de nivelul feţei, ascunsă în parte de un batic, mergea cu paşi mari alături de o femeie mult mai bătrână, care, deşi avea un toiag drept sprijin, nu îl folosea prea mult. Sau, de fapt, numai când îi aducea aminte, cu o voce şoptită, bărbatul cu cicatrice, căci deşi arăta ca o respinsă între două vârste şi epuizată, Liliath nu se purta întotdeauna aşa.

– Pfiu! Nimeni nu-mi acordă nici cea mai mică atenţie, a spus Liliath.

Era iritată pentru că veşmântul ei cenuşiu grosolan era urât şi îi dădea mâncărimi; era furioasă pentru diversele manifestări de dispreţ pe care le suferise din partea Străjii de când se strecurase cu o zi în urmă în populaţia din închisoare; era plictisită de mersul pe jos şi scârbită de terciul şi berea subţire primite în acea dimineaţă.

– Dacă deghizarea asta funcţionează, trebuie păstrată tot timpul, i-a spus pe un ton liniştitor Bisc.

– Ştiu, ştiu, a murmurat Liliath. Şi-a cocoşat spatele şi s-a sprijinit în toiag, care era de fapt un depozit pentru mai bine de o

duzină de icoane alese cu grijă și ascunse în el cu pricepere. E necesar să-l păstrez. Ăsta e propriul meu plan. Dar aș fi vrut să mă gândesc la o cale mai confortabilă de a însoți Expediția fără să trezesc bănuieli.

– Nu va dura mult, a spus Bisc și a continuat, având în ochi sclipirea celui care crede cu adevărat: Ce mai contează douăzeci de zile de disconfort, când la capătul lor vom vedea Ystara refăcută și pe Palleniel venit să ne vindece toți oamenii distruși?

– Da, a încuviințat Liliath. A zâmbit, un zâmbet pe care Bisc nu-l mai văzuse până atunci, unul aproape extaziat. Da. *Palleniel.*

Expediția a ajuns într-adevăr la Charolle în acea primă seară, deși, așa cum anticipase Henri, ariergarda a sosit abia cu puțin înainte de miezul nopții, mărșăluind la lumina lunii. Tot așa cum anticipase el, au avut loc ceva certuri cu Garda Regelui în fața Snopului de Argint, dar cei patru prieteni au ieșit victorioși și și-au asigurat atât odaia, cât și mâncarea.

Norocul acesta a părut să dea tonul pentru restul călătoriei. Au reușit să plece devreme a doua zi, și în următoarea, iar distanța de Lutace s-a mărit în mod constant, în vreme ce Monthallard se apropia tot mai mult. Ploile de toamnă, așteptate dintr-o zi într-alta, nu au venit în forță, reducându-se doar la averse de seară și câte o ploaie torențială înainte de zori. De fapt, vremea era atât de bună, încât credința generală era că probabil cardinalul apelase la Ashalael însuși pentru a ajuta Expediția în drumul ei.

Dar căpitanii și câțiva alții, precum cei patru prieteni, știau adevărul, de la mesagerii care se mișcau întruna între Lutace și

locul în care se găsea Expediția în orice moment. Cardinalul încă nu-și revenise cu totul, la fel și lady Dehiems.

Mai exista un factor care contribuia la viteza cu care înainta Expediția, în afară de vremea bună și de credința că erau ajutați de Arhanghel. Fiecare zi îi ducea mai aproape de legendara comoară, și peste tot se făceau speculații în privința cantității care avea să fie găsită și cum avea să fie împărțită între soldați.

În mod ciudat, și respinșii păreau să devină mai veseli și mai puțin deznădăjduiți pe măsură ce distanța până în Ystara se micșora, chiar dacă pentru ei nu exista nicio perspectivă de a primi ceva din comoară. Și totuși, când Rochefort i-a luat pe câțiva dintre cei mai veseli pentru a fi interogați despre atitudinea lor schimbată, niciunul nu a putut spune de ce își țineau capetele mai drepte sau de ce râdeau uneori, când înainte nu râseseră niciodată. Curând după interogare, respinșii au revenit la dispoziția lor sumbră obișnuită, ca și cum scurtele momente de fericire colectivă n-ar fi existat niciodată. Ofițerii din Strajă responsabili cu paza lor au pus asta pe seama soarelui de toamnă, care nu mai era oprit de zidurile cocioabelor sau de tavanele canalelor de scurgere. Orice ar fi gândit Rochefort, nu a împărtășit nimănui.

La două săptămâni de la plecarea din Lutace, Dorotea și-a dat seama că ciudatele lumini pe care le zărea în tovarășii săi deveneau mai clare și mai ușor de văzut, la fel ca cele din respinși. Dar prietenii ei nu voiau să știe și refuzau să discute atunci când ea deschidea subiectul, și astfel nu-i mai rămânea decât o singură persoană cu care să poată vorbi despre asta.

La sfârșitul acelei zile, în vreme ce se ridica o altă tabără temporară (fără palisadele și șanțurile care aveau să apară mai târziu, când ajungeau în Ystara), Dorotea a căutat-o pe Rochefort pentru o discuție liniștită – ceva mult mai greu de îndeplinit decât crezuse.

Tabăra, așa cum fusese în fiecare noapte, era de fapt o aglomerare de nenumărate tabere mai mici, una peste alta și rareori structurate la fel, în ciuda încercărilor constante de a se impune ordinea. Câmpurile deosebit de bune erau revendicate de muschetari, pursuivanți sau Garda Regelui, fără să se țină seama de vreun plan; lângă ele apăreau bucătării, iar cele ale regimentelor mai bune trebuiau să alunge mereu „musafirii" care căutau o hrană mai gustoasă; câmpurile mai puțin atrăgătoare deveneau un parc pentru artilerie sau furgoane, sau erau folosite pentru spitalul sau prăvăliile de campanie; iar respinșii luau restul, întotdeauna cele mai puțin salubre zone, și, prin urmare, Straja care îi păzea suferea și ea.

Prin urmare, să găsești pe cineva anume era o sarcină diferită și dificilă în fiecare zi, deși cel puțin corturile căpitanilor erau mai mari și mai vizibile decât oricare altele. Dorotea a părăsit pajiștea unde erau corturile muschetarilor, aflată undeva mai sus, a coborât către zidul scund de piatră care o separa de câmpul următor, aflat în josul pantei, mult mai noroios, unde furgoanele spitalului erau așezate în cerc. I-a făcut cu mâna lui Simeon, a cărui tunică de muschetar era ținută de un servitor, în vreme ce el își punea haina de doctor, pregătindu-se pentru o operație în aer liber în ultima lumină a după-amiezii.

Dorotea a trecut de spitalul de campanie și a intrat în valul de oameni care mergeau pe o cărare și intrau într-o mocirlă de-a

lungul unui gard viu, până ce ajungeau la o deschizătură în gard care era în acel moment lărgită de niște respinși cu topoare, fără îndoială spre supărarea unui fermier. Deși fermierii nu îndrăzneau să protesteze cât se afla acolo Expediția.

Prin deschizătură, Dorotea a văzut că terenul urca din nou și în fața sa a apărut o altă pajiște plăcută, unde se înșirau în ordine corturile cenușiu-închis ale pursuivanților, fiecare cu un steag stacojiu, și, chiar în mijlocul lor, cortul mai mare și mai impunător, în întregime stacojiu, al lui Rochefort, păzit de pursuivanți în fiecare colț.

Amintindu-și cum fusese primită la Turn, Dorotea a ezitat înainte de a înainta prin deschizătura din gardul viu. Pursuivanții de gardă au privit-o cum vine spre ei, dar nu au întins mâna spre săbii, pistoale sau icoane, iar când s-a apropiat, unul dintre ei chiar i-a ieșit în întâmpinare, scoțându-și pălăria. Dorotea l-a recunoscut – era Dubois, unul dintre pursuivanții care o însoțiseră pe Rochefort când Dorotea fusese luată de la Belhalle.

– Studentă Imsel, a salutat-o pursuivantul. Sau ar trebui să spun acum muschetar Imsel?

– Cam amândouă, cred, a replicat Dorotea. Aș vrea să vorbesc cu căpitanul Rochefort, dacă se poate.

– Într-adevăr, a dat instrucțiuni să fii întotdeauna primită, a răspuns Dubois. Dar pot să te rog să aștepți câteva minute? Căpitanul ascultă un raport. Dorești o cupă de vin?

– Da, a răspuns Dorotea, simțind dintr-odată că îi e sete.

Nu se oprise să bea sau să mănânce înainte de a pleca în căutarea lui Rochefort, și, după ce călărise toată ziua, era, ca întotdeauna, moartă de foame și de sete.

Dubois a făcut un semn și un pursuivant a plecat, pentru a se întoarce în scurt timp cu o cupă de vin foarte bun, mai bun decât orice băuse Dorotea până atunci în călătorie, în ciuda celor mai mari eforturi ale lui Henri. A sorbit din el, întrebându-se ce avea să-i spună exact lui Rochefort și ce să nu-i spună, și și-a dat seama că era neobișnuit de agitată. Nu îi era frică de Rochefort, dar îi era frică de ceva ce avea legătură cu Rochefort. Sau cu ea însăși. Era derutant.

– Poate că o să revin, a spus ea, golind cupa. Mâine, sau...

– Nu, nu, căpitanul o să vrea să vorbească cu tine, a spus Dubois. I-auzi, cercetașii tocmai ies.

Dorotea a auzit clinchetul pintenilor și vocile ridicate pe când își luau rămas-bun. Clapa cortului a fost dată deoparte și două persoane greu de descris, care arătau ca niște vânători în hainele lor din piele de căprioară murdare și pătate de sânge, au ieșit șchiopătând. Doar eșarfele stacojii legate în jurul brațelor afirmau că erau, de fapt, pursuivanți ai cardinalului.

Rochefort era în spatele lor, mai înaltă decât bărbatul și femeia care plecau, așa cum era mai înaltă decât aproape oricine, cu excepția lui Simeon și Sesturo, deși aceștia din urmă erau considerabil mai solizi. A văzut-o pe Dorotea și ochii i s-au luminat.

– Dubois, a spus Rochefort. Vautier și Dufresne să primească fiecare câte un burduf de vin bun, și găsește-le un cort confortabil. Dacă e posibil.

– Cum ordonați, a răspuns Dubois. A arătat spre Dorotea și a spus: Studenta-muschetar Imsel a venit să vă vadă, căpitane.

– Intră! a zis Rochefort. Ca întotdeauna, ești foarte bine-venită. Așteptam să mă vizitezi.

– Eu... voiam să te întreb despre ceva ce am mai discutat deja, la Turn, a spus Dorotea cu grijă, urmând-o pe Rochefort în cort.

Deşi era sărăcăcios mobilat, cortul era mult mai luxos decât cel pe care-l împărţea Dorotea cu prietenii ei. Existau acolo o masă pliantă, un covor întins peste trifoi, trei scaune cu spătarul decupat şi un pat de campanie.

– Înţeleg, a răspuns Rochefort. S-a întors către pursuivantul care stătea de gardă în interior. Derambouillet, poţi să te duci la ceilalţi afară.

Derambouillet a înclinat capul şi s-a strecurat afară. O clipă mai târziu, a legat sforile care închideau strâns clapa cortului, oferindu-le lui Rochefort şi Doroteii o intimitate mai mare.

Rochefort a făcut semn către un scaun şi s-a aşezat şi ea. La fel a făcut şi Dorotea, şi preţ de câteva secunde doar s-au privit, peste masă.

– Ceea ce am văzut... în prietenii mei... pare să fie mai puternic, mai bine definit, a spus Dorotea. La fel şi ceea ce e în respinşi.

Rochefort a mijit ochii şi s-a uitat către partea stângă a Doroteii.

– Da, a încuviinţat ea. Nu observasem... cu atâtea de supravegheat... ai o explicaţie pentru asta?

– Nu, a răspuns Dorotea. Pentru că nu ştiu ce vedeam încă de la început! Chiar există un înger sau mai mulţi îngeri care pândesc în carnea noastră? Rămăşiţe ale unui înger?

– Nu ştiu, a spus Rochefort. Dar dacă devine mai puternic pe măsură ce ne apropiem de Ystara, răspunsul ar putea să se afle acolo.

– Sper să fie aşa, a replicat Dorotea. Nu-mi place să nu ştiu, să nu pot să înţeleg! Şi... prietenii mei nu vor să vorbească despre asta sau să discute ce ar putea fi aceste ciudate... umbre...

Rochefort a dat din cap și și-a apăsat degetele lungi pe tâmple.

– Și atunci ai venit la mine. Dar mă tem că nici eu nu pot să mă gândesc la altceva în afară de Expediție.

– Știu, a spus Dorotea. Voiam doar să știi și tu...

– Da, a încuviințat Rochefort. I-a zâmbit Doroteii, prima dată când aceasta a văzut-o zâmbind cu adevărat – sau poate prima dată când cineva a văzut un asemenea zâmbet pe chipul lui Rochefort. Îți mulțumesc că te-ai gândit la mine. Îți mai mulțumesc și pentru că ai citit cu atenție jurnalul acelei aventuriere albane. Sperasem să fie de folos. Eu n-am avut timp să-l citesc.

– Crezi că e adevărat?

– Da, a răspuns Rochefort. Continuând să o privească pe Dorotea, a întins mâna către cupa de vin de alături și a fost cât pe ce să o răstoarne înainte ca degetele ei să o înșface și să o îndrepte la loc, fără să verse niciun strop. Cei doi pursuivanți pe care tocmai i-ai văzut sunt cei mai buni cercetași ai mei. I-am trimis înainte acum o săptămână, ca să treacă dincolo de graniță și să urce în trecătoare, în cel mai înalt punct al ei înainte ca drumul să coboare iar. Mi-au spus că ținutul este foarte asemănător cu ceea ce este descris în acel jurnal. Au văzut câteva bestii foarte răsfirate, câteva capre sălbatice... și cam atât. Drumul prin trecătoare s-a degradat în timp, bineînțeles, dar inițial a fost construit în perioada Imperiului, și a rezistat mai bine decât alte construcții mai recente. Dacă nu ninge – ceea ce este extrem de improbabil în această perioadă a anului –, ar trebui să înaintăm repede, și sunt foarte ușurată că nu sunt multe bestii.

– Sper să rămână așa, a spus Dorotea cu înflăcărare, foindu-se pe scaun, agitată, apoi a adăugat: Mă întrebam și dacă mi s-ar

permite să... să vorbesc cu câțiva dintre respinși. Pentru că mi se pare că unii dintre ei ar putea să vadă...

– Respinșii nu pot avea nicio legătură cu îngerii, a replicat Rochefort dezaprobatoare. La cea mai mică atingere a magiei angelice, mor de sângele de cenușă sau sunt transformați în bestii.

– Da, dar e posibil să știe mai multe despre motivul pentru care e așa, a stăruit Dorotea. Poate că au povești despre cum văd ei îngeri în oameni, basme ystarane, nu știu... o vagă cunoaștere, sub forma unor povești pentru copii, știi tu, soiul de...

– Astea se rezumă toate la momentul când au fugit prima dată din Ystara și mulți dintre aceia au venit în Sarance! a întrerupt-o Rochefort. Nimeni nu știa de unde venea sângele de cenușă sau de ce unii mureau și unii se transformau. Singurul lucru care era clar e că trebuia să fie opera lui Palleniel, și asta a fost confirmat de anatema aruncată asupra țării de către Arhangheli.

– Anatema? a repetat Dorotea.

Rochefort a sorbit din vin și s-a încruntat.

– E un fel de secret al Templului, a spus ea. Cunoștințe interzise, asemenea cărților pe care le-a ars Dumauron. Arhanghelii statelor învecinate cu Ystara – Ashalael pentru Sarance și Turikishan din Menorco – au aruncat o anatemă care închide bestiile înăuntru. De aceea ele nu au depășit granițele Ystarei. Rochefort a mai luat o gură de vin, mai mare, golindu-și cupa. A umplut-o imediat la loc și a continuat: Din păcate pentru noi, există o consecință a anatemei asupra bestiilor. Se știe de mult timp că niciun înger nu poate trece hotarele pentru a intra în Ystara. Altfel l-aș fi putut trimite pe Reahabiel pentru a descoperi templul și pe Quarandael pentru a lua

orice comoară se află acolo. Ceea ce se bănuiește, dar nu s-a dovedit încă, e că niciun înger nu poate fi *invocat* acolo. Cel puțin niciun înger care nu face parte din ceata ystarană.

Dorotea a meditat la vestea asta.

– Nedovedit *până acum*, a spus Rochefort cu amărăciune, bând din nou din cupă. Tocmai mi-a fost confirmat de cercetașii mei. Icoanele pe care le purtau când au trecut hotarul erau doar niște simple imagini, lipsite de strălucire și de viață.

– Deci la asta se referea Dartagnan..., a spus Dorotea.

– Ce?

– Oh, doar... ăăă.... ea crede că voi, pursuivanții, vă bazați prea mult pe icoane și îngeri, a spus Dorotea, înroșindu-se. Dar eu cred că ea bănuia că icoanele noastre ar putea să nu funcționeze în Ystara.

– Dartagnan a fost întotdeauna foarte isteață, a murmurat Rochefort, luând o înghițitură zdravănă din cupa ei, care i-a lăsat o urmă roșie în jurul buzelor.

– Dar ce înseamnă asta? a întrebat Dorotea. Că Ashalael nu îngăduie niciunuia dintre îngerii săi să intre în Ystara și că niciunul nu poate fi invocat acolo?

– Nu contează ce înseamnă! Ar trebui să lăsăm blestemata de țară în pace! a replicat Rochefort, bând din nou. Dar ni s-a poruncit altfel, fără posibilitatea ca ordinul să fie contramandat. Eminența Sa a ales un moment prost să se extenueze, așa cum am și avertizat-o! N-ar fi trebuit să te interogheze ea însăși.

– Vrei să spui că m-ai fi interogat tu? a întrebat Dorotea. *Tu* voiai să fiu interogată? Să fie pus Pereastor să-mi cerceteze mintea pentru *tine*?

– Nu! a protestat Rochefort, trântindu-şi cupa pe masă, făcând vinul roşu să se reverse şi picioarele mesei să cadă. Nu! Nu voiam s-o fac, n-aş fi făcut-o... doar dacă primeam un ordin direct de la Eminenţa Sa. Dar ea era deja epuizată. Ar fi trebuit să lase pe altcineva...

– Cred că acum o să te părăsesc, a spus Dorotea, cu bărbia ridicată.

Şi-a împins scaunul în spate. Rochefort a sărit şi ea în sus şi pentru un moment, scurt, dar îngrozitor, Dorotea a crezut că pursuivantul avea să încerce să o reţină. Dar nu a făcut-o. A stat acolo, legănându-se, cu braţele atârnându-i moi pe lângă trup.

– Am spus că nu vreau să-ţi fac rău, a murmurat Rochefort. Îmi ţin cuvântul.

– Ai mai spus şi că speri că n-o să ajung niciodată să mă tem de tine, a spus Dorotea. Şi totuşi, mi-a fost frică atunci, pentru o clipă.

– Nu vreau să fiu ceea ce am..., a început Rochefort, dar s-a oprit şi a tăcut, în vreme ce Dorotea o privea, aşteptând.

– Da? a întrebat Dorotea.

Rochefort a clătinat foarte încet din cap, de parcă ar fi fost din piatră, prea greu pentru a putea fi mişcat cu uşurinţă. A arătat neputincioasă către intrarea cortului. Dorotea s-a apropiat de ea, a desfăcut frânghia şi a ieşit afară în seara care se lăsa, gândindu-se că Rochefort nu îi refuzase de fapt permisiunea de a pune întrebări respinşilor...

TREIZECI

– Unul dintre cei patru tot pune întrebări oamenilor noştri, i-a spus Biscaray încet lui Liliath, în vreme ce îşi întindeau păturile aspre pe pământ, la adăpostul unui bolovan mare.

Erau aproape de Monthallard acum; aveau să ajungă acolo a doua zi. În ultima săptămână, drumul urcase lin, dar constant, pe măsură ce se apropiau de munţii care marcau hotarul cu Ystara, şi aerul se răcise considerabil, mai ales când bătea vântul. Respinşii începuseră să doarmă strânşi unii într-alţii pe jos, pe pământ arid sau piatră, şi nu în câmpuri pline de noroi.

– Studenta, Dorotea Imsel, a adăugat Bisc.

– Ce întreabă? a vrut să ştie Liliath, păstrându-şi vocea joasă, deşi erau înconjuraţi peste tot de luptătorii lui Bisc.

– Vrea să afle poveşti, lucrurile pe care le spunem copiilor noştri sau ce ni s-a spus când eram copii, a răspuns Bisc. Despre Pieirea Ystarei, despre Palleniel.

– Ce i s-a spus?

– Cele două poveşti obişnuite, cele pe care probabil că deja le ştie, nimic altceva. Că am păcătuit prea mult pentru a putea fi mântuiţi, şi Palleniel i-a blestemat pe toţi ystaranii, iar noi purtăm acel

blestem pentru totdeauna. Sau cealaltă, cea care nu le place saracianilor, că a fost un război în ceruri şi îngerii duşmani ne-au blestemat, iar Palleniel n-a fost în stare să ne salveze. Oricum ar fi, conform poveştilor, suntem condamnaţi pentru totdeauna. Trebuie să recunosc, sunt foarte curios să ştiu adevărul...

– Ţi-am mai spus, Palleniel nu a blestemat pe nimeni. Duşmanii lui au adus molima sângelui de cenuşă şi bestiile, a spus Liliath furioasă, răsucindu-se pentru a-şi smulge un spin sau un scaiete dintr-o parte. Ceilalţi Arhangheli, controlaţi de cardinalii şi înalţii lor prelaţi, l-au atacat pe Palleniel. El a fost surghiunit... dar noi îl vom aduce înapoi. Totul va fi restabilit, Bisc.

– Dar nu vor lovi din nou Arhanghelii duşmani?

– Palleniel a fost luat prin surprindere, a răspuns Liliath; mai spusese această minciună şi înainte, cu mult timp în urmă, aşa că i-a venit uşor pe limbă. Icoana lui a fost ţinută de o femeie bătrână şi fără puteri, cardinalul Alsysheron. Când Palleniel se va întoarce, asta va fi pentru că *eu* îl voi chema şi *eu* îl voi îndrepta asupra duşmanilor noştri. Va fi diferit. Totul va fi vindecat, bestiile vor dispărea, Ystara îşi va recăpăta măreţia.

Bisc a încuviinţat din cap, cu faţa aproape invizibilă în întunericul care se lăsa şi în umbra bolovanului. Nici măcar Liliath nu-i putea desluşi expresia.

– Dar de ce ai nevoie de cei patru? a întrebat el. Desacaray. MacNeel. Dupallidin. Imsel. Ei nu sunt din Ystara...

– Ajunge cu întrebările! s-a răstit Liliath. Deocamdată, înţelege că am nevoie de ei vii şi nevătămaţi, în templu.

– Dar...

– Ți-am spus, a mârâit Liliath printre dinți. Ai grijă să-mi fie îndeplinite ordinele!

– Ca întotdeauna, a răspuns Bisc. Dorința îți va fi respectată.

– Am văzut trecători și mai înalte, a spus Agnez, trăgându-și nasul.

– Pare frig, a remarcat Henri, care de trei zile își purta mantaua grea.

Era mantaua neagră din lână, bordată cu blană de vulpe argintie, pe care o purtau toți muschetarii, și și-a strâns-o mai bine în jurul trupului. Soarele de-abia răsărise și, deși cerul era senin și ziua începuse, nu se simțea deloc căldură în aer.

– Adică pare și mai frig acolo sus, a adăugat el.

– Zi mersi pentru mantaua ta, a remarcat Dorotea. Respinșii nu au nimic atât de călduros.

– Și zi mersi pentru vreme, a intervenit și Simeon. Putea foarte bine să fie mult mai frig de-atât. Și mai umed. Am avut noroc până acum.

Stăteau împreună în vârful unei creste scunde care mergea în paralel cu un pârâu îngust, fără nume, care marca hotarul dintre Sarance și Ystara. Jos, sub ei, era un vad lat, cu fundul acoperit de pietre, marcat de resturile mai multor stâlpi distruși, tot ce mai rămăsese din vechiul pod al Imperiului. Drumul, sau mai degrabă rămășițele drumului antic, urca din vad într-o linie dreaptă direct către o deschidere în munții dinspre sud-vest, ce se ridica la două treimi din înălțimea piscurilor aflate de-o parte și de alta, ace uriașe de piatră cenușie cu vârfurile acoperite de gheață și zăpadă.

Cei patru erau pe jos, iar caii lor rămăseseră într-un țarc alături de ceilalți din Expediție, la mică depărtare de ceea ce avea să fie ultima tabără din Sarance, în jurul satului Monthallard. Un alt sat, mult mai mare, deși doar temporar, prinsese viață în jurul acestei așezări care nu mai era bucolică acum, căci cei ce urmaseră Expediția și nu aveau voie să meargă mai departe în Ystara se instalaseră pentru a aștepta întoarcerea (sau nu) a celor dragi, a clienților și a țintelor lor.

Vechiul drum care urca prin trecătoare era prea desfundat și dificil în unele locuri pentru a îngădui folosirea cailor, așa că Dartagnan și Rochefort hotărâseră că membrii Expediției aveau să meargă pe jos de acolo. Cele șase falconete, demontate, și o mare cantitate de praf de pușcă și obuze aveau să fie urcate pe catâri, împreună cu alte provizii. Respinșii urmau să fie folosiți în același fel precum catârii, și fuseseră încărcați cu corturi, țăruși ascuțiți pentru a ridica o palisadă, mâncare, apă, praf de pușcă, obuze, legături de lemn de foc și multe altele.

Agnez, amintindu-și de poveștile mamei sale despre campanii, reușise să-i convingă pe cei trei prieteni ai ei să care mult mai multe lucruri decât ar fi făcut în mod obișnuit, și fiecare dintre ei era acum încărcat cu mâncare pentru câteva zile, un burduf cu apă, un schimb de haine și două pături groase, pe lângă săbii, muschete și cartușiere.

Oricum, se considerau norocoși că aveau muschete și nu halebarde, cum era cazul cu jumătate dintre muschetari, pursuivanți și soldați din Garda Regelui. Deși toți aceștia se antrenau cu halebarde pentru folosirea ceremonială în Palatele reginei și al cardinalului

și în Casa Regelui, de data asta scopul lor principal era să asigure o armă grea împotriva bestiilor blindate.

Mai mulți indivizi erau dotați și cu grenade, dar numai acei soldați considerați a fi atât calmi din fire, cât și buni aruncători. Henri fusese dezamăgit să nu fie inclus printre ei; iar asta se întâmplase pentru că nu se știa de calitățile lui.

Simeon refuzase o muschetă, deoarece el căra și trusa sa medicală și diferite rezerve medicale atârnate de trupul lui solid. Asta stârnise zeflemeaua unuia din Garda Regală cum că un muschetar fără muschetă era un soi de eunuc, dar părerea asta a fost rostită o singură dată și nu a fost reluată de nimeni altcineva, iar soldatul respectiv încă nu-și revenise din comoție.

Henri s-a înfiorat când a văzut cercetașii muschetarilor și pursuivanților, primii care treceau hotarul, cum înaintează prin pârâu, cu cizmele prinse de gât, cu armele cu țevi lungi pe care le preferau ținute deasupra capului. Apa nu era adâncă nicăieri, iar în vad le venea doar până la genunchi cercetașilor, dar Henri știa că era probabil rece ca gheața. Și mai știa că în următoarea jumătate de oră avea să treacă și el pe acolo, căci din nou cei patru făceau parte din avangardă.

– E ciudat când te gândești că acolo e Ystara, a spus Dorotea, arătând către munți, cu pantele presărate ici și colo cu mesteceni și scorușși sub stânca goală. Nu arată altfel decât alți munți. Și totuși, îngerii noștri nu vor să vină la noi acolo, iar cu mult timp în urmă, Arhanghelul acestui loc și-a nimicit poporul.

– Credeai că o să fie niște semne concrete ale Pieirii? a întrebat Simeon.

– Nu, a răspuns Dorotea, cu un oftat. Doar că e interesant. Atribuţii şi hotare, cele două sunt profund împletite. Sunt convinsă că *amândouă* sunt nişte invenţii ale muritorilor. Eu cred că mai degrabă impunem o atribuţie asupra unui înger decât să o descoperim...

– Ş,ş,şt! a exclamat Simeon. S-a uitat repede în jur, dar nimeni nu părea să o fi auzit pe Dorotea sau să bage în seamă ce spunea.

– Ce? a întrebat Dorotea. Gândeam doar cu voce tare.

– Păi, n-o mai face! a spus Henri. Sună a erezie.

– Nu e erezie, a protestat Dorotea cam prea tare, atrăgându-şi un alt cor de „ş,ş,şt"-uri.

– Ei, suna ca şi cum ar putea fi, a spus şi Simeon. Am hotărât că e mai bine să nu ne băgăm în treburile astea, ai uitat?

– Da, da, s-a arătat de acord Dorotea, cu un oftat prelung. Dar mi-aş dori să fiu acasă, la Belhalle, unde oamenii pot vorbi raţional!

– Eu n-aş zice nu chiar şi la boxa mea din grajdurile Noului Palat, a spus Henri.

– Sau eu, la Infirmerie, a adăugat Simeon.

– Ce-i cu voi? a întrebat Agnez. Aţi devenit muschetari! Suntem într-o campanie! Ne aşteaptă o mare bogăţie şi faimă!

– Sper să fie aşa, a spus Henri, luminându-se puţin la faţă.

Caseta cu delfinii dubli i-a apărut din nou în minte, iar amintirea greutăţii aurului în palma sa era atât de intensă, încât aproape că-l simţea...

– Presupun că s-ar putea să existe cu *adevărat* o comoară, a recunoscut Dorotea. Aşa cum mi-a sugerat o bibliotecară. Cărţi şi documente de mult pierdute...

– Păi, o să vedem destul de curând, într-un fel sau altul, a spus Simeon pragmatic.

Și a arătat către gornistul lui Dartagnan, care își pregătea instrumentul, gata să sune adunarea avangardei, apel ce avea să fie urmat, fără îndoială, de semnalul triplu care însemna „Înainte, marș!"

Trei ore mai târziu, a fost rândul lui Liliath să treacă prin vad, în mijlocul mulțimii de respinși încărcați din greu. Simțise hotarul cu mult înainte să ajungă pe coamă și să se poată uita dincolo, pe deasupra prafului ridicat de toți cei care trecuseră înainte. Deși nu apropierea Ystarei era cea care-i făcea pielea să se înfioare și inima să-i bată mai repede. Era Palleniel, care, deși frânt și risipit, era mai prezent în ținutul dinaintea ei decât oriunde altundeva, și avea să fie și mai mult odată ce gloata asta de respinși se va apropia de templu.

Curând, Liliath avea să vorbească din nou cu el, pentru prima dată de când se trezise în mormântul de la Sfânta Marguerite. Și, curând după aceea, vor fi împreună. A zâmbit, un zâmbet care a pierit brusc...

– Haide! Mișcă-ți picioarele! a strigat unul dintre cei mai ursuzi membri ai Străjii, o femeie cu privire bănuitoare pe care ceilalți o numeau Reinette, deși respinșii trebuiau să-i spună pur și simplu „sieur" și să-și țină capul în jos când făceau asta.

Reinette nu căra unul dintre acele coșuri de nuiele imense care se aflau acum în spatele aproape tuturor respinșilor din apropiere. Încărcate cu plumbi și hârtie de cartușe, erau chiar mai grele decât țărușii ascuțiți sub care mergea clătinându-se grupul dinainte, deși probabil mai ușoare decât vasele cu apă din spate. Liliath, care

fusese scutită de căratul unui coş datorită vârstei sale aparent înaintate şi a infirmităţii ei, tot trebuia să ducă pe un umăr un sac cu cârpe pentru muschete.

– Mai repede! Mai repede! a strigat din nou Reinette, înghiontind cea mai apropiată respinsă în partea din spate a picioarelor cu mânerul halebardei, o lovitură ce avea scopul de a îmboldi şi de a provoca durere fără a vătăma în mod serios. Aveţi mult de mers azi, tocmai până în vârful trecătorii! O să vă placă acolo, e foarte înviorător, din câte mi s-a spus! Grăbiţi pasul!

– O să fie prima care moare! a murmurat Bisc, oprindu-se pentru un moment ca să-şi potrivească mai bine greutatea din spate şi să-şi lege iar în faţă haina gri zdrenţuită. Poate că o să-i iau pelerina şi pe ea o s-o înfig într-un ţăruş în zăpadă, s-o las să moară încet. Ai zis că o să fie zăpadă acolo?

– Oh, da, a răspuns Liliath, zâmbind.

Fericirea se aduna înlăuntrul ei, căci cu fiecare pas se apropia tot mai mult de prezenţa lui Palleniel şi de perspectiva de a atinge scopul vieţii sale.

– Va fi zăpadă, atunci când va fi nevoie de ea, a adăugat.

Ceva din starea ei de spirit se transmitea respinşilor din jurul său, şi ei păşeau mai repede, cu pasul mai vioi. Acest elan s-a răspândit printre respinşii din faţă şi din spate, aşa că întreaga masă de cărători înveşmântaţi în gri s-a mişcat mai iute. Cei care îi păzeau trebuiau să meargă şi ei mai repede şi unii s-au înfuriat şi au lovit şi mai mult cu pumnii, cizmele şi mânerele halebardelor. Dar nu puteau ţipa „Mai încet!" fără să atragă atenţia nedorită a superiorilor lor sau, şi mai rău, a soldaţilor din celelalte regimente.

Când respinşii din frunte s-au apropiat de vad, s-a pornit un murmur general. Nu ca o revoltă, căci oamenii au continuat să înainteze şi nu au încercat să-şi atace gardienii sau să facă altceva decât li se cerea. Nu se şoptea decât un singur cuvânt, repetat iar şi iar, uşor ca o răsuflare, abia desluşit separat, dar amplificat de repetarea lui de către o mie cinci sute de guri.

– Ystara! Ystara! Ystara!

Liliath l-a auzit şi a zâmbit din nou pe când se apropia de pârâu. Simţea toate fărâmele minuscule din Palleniel în respinşii din jurul ei şi în bestiile de pe pantele munţilor din faţa ei, deşi erau încă puţine şi răzleţe. Creaturile aveau să vină, atrase spre ea, aşa cum aflase pe propria piele. Coborâse în fugă din trecătoarea dinaintea ei cu o sută treizeci şi şapte de ani în urmă, pe acest drum, traversând acest vad, cu gărzile ei ducând o luptă curajoasă, în care îşi pierduseră ariergarda, într-o acţiune împotriva acestor bestii care începuseră să se adune.

Creaturile aveau să-i simtă prezenţa de îndată ce păşea în Ystara. Liliath era ca un far viu pentru bestii, un far care avea să devină tot mai luminos pe măsură ce ea îşi folosea magia. Un foc ce urma să-i aducă din fiecare colţ al Ystarei. Aveau să vină pentru a omorî fiinţa care îi făcuse ceea ce erau. Nu erau creaturi inteligente, dar aveau instincte puternice. Ştiau că ea avea o legătură cu suferinţa vieţilor lor lungi şi nefireşti, şi că dacă o puteau cumva omorî, asta avea să pună capăt suferinţei lor.

Liliath a chicotit în sinea ei la această speranţă falsă a creaturilor căzute şi a început să traverseze vadul. A ignorat răceala de gheaţă a apei, strigătele şocate ale respinşilor din jurul ei şi ţipetele

străjerilor. La jumătatea apei, o căldură bruscă a umplut-o pe Liliath din cap până-n picioare și a auzit clinchetul de clopoței de argint, doar pentru ea, acoperind zgomotul apei învolburate.

– *Sunt aici*, a spus Palleniel în mintea ei.

Vocea îi era slabă, dar era acolo.

– *Te aștept.*

Liliath a închis ochii pentru o clipă, și și-a strâns brațele în jurul trupului, bucurându-se de contact.

Fecioara din Ellanda se întorsese în Ystara. Curând, urma ca lucrurile să se schimbe în bine.

Pentru Liliath, cel puțin.

Departe, în Lutace, cardinalul Duplessis a auzit din nou zumzetul teribil și vibrația icoanei lui Ashalael, și zdrăngănitul adânc, amenințător, al unei harpe discordante. S-a chinuit să se ridice din patul în care zăcea bolnavă, clipind des când a intrat, clătinându-se, în lumina soarelui care intra pe fereastră. A încercat să strige, dar nu a reușit să-și miște limba, iar gâtlejul îi era uscat.

S-a târât la pupitru și a încercat să se îndrepte, sprijinită de el. Nu doar că icoana lui Ashalael vibra și zumzăia, dar emitea o lumină albă, aspră, mai strălucitoare decât cea a soarelui, ceva ce cardinalul nu mai văzuse niciodată.

– Ashalael!

A reușit să scoată o șoaptă răgușită, dar nu s-a putut întinde suficient de mult cât să atingă icoana. Și totuși, simțea prezența Arhanghelului prinzând contur, manifestându-se în cameră. S-a auzit bătaia ca un tunet a aripilor sale enorme, sunând asemenea

unei lovituri de tun, zguduind ramele ferestrelor şi spărgând geamurile, apoi sunetul a o mie de trompete, care acopereau strigătele şi ţipetele alarmate de dincolo de uşă.

– *Magul ucigaș! Magul ucigaș!* a ţipat Ashalael în mintea cardinalului, şi fiecare cuvânt era ca împunsătura unui tăiş îngust care-i străpungea creierul.

– Nu înţeleg, a şoptit Duplessis.

– *Ea omoară* îngeri! *Oprește-o! Oprește-o! Oprește-o!*

Cardinalul nu a răspuns, nu putea să răspundă. Degetele i-au alunecat de pe marginea pupitrului, muşchii şi tendoanele i s-au înmuiat, şi ea a căzut pe o parte pe podea, cu un bufnet spectaculos, aproape tăcut după zgomotul stârnit de Arhanghel. Sângele de un roşu aprins i-a ţâşnit din ochi, urechi, nas şi gură, semnul vizibil că mintea ei deja slăbită fusese distrusă cu totul de forţa strigătului lui Ashalael.

Ashalael, respins de cea care-l invocase, s-a retras în ceruri, chiar în clipa în care uşa iatacului cardinalului s-a dat de perete. Anton, Robard şi trei pursuivanţi cu săbiile scoase au năvălit înăuntru, pentru a se opri brusc, de parcă ar fi intrat într-un zid, atât de mare a fost şocul de a o vedea pe stăpâna destinelor lor, femeia care dominase îngeri şi muritori deopotrivă vreme de multe decenii, moartă pe covor.

TREIZECI ȘI UNU

Înaintarea în sus în trecătoare a fost un șir de opriri și porniri, cu numeroase încăierări între avangardă și câte o bestie răzleață. Bestiile, niște dușmani formidabili într-o luptă corp la corp, erau ușor vizibile la distanță pe pământul stâncos și gol al trecătorii. Cum le vedeau, soldații se opreau, formau linii de atac și lansau câteva salve. În rarele ocazii când bestia nu era omorâtă de focul de muschete, era oricum suficient de grav rănită și putea fi înlăturată ușor de șase halebardieri.

Cele patru sau cinci astfel de întâlniri încununate cu succes au înveselit pe toată lumea, cu excepția probabil a lui Dartagnan și Rochefort, care nu se încredeau în ideea acceptată de toți că aveau să lupte doar cu o singură bestie sau, în cel mai rău caz, cu două odată. Cu siguranță, o sută de muschetari puteau nimici o singură bestie dacă era zărită de la trei sute de pași. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă erau o sută de bestii? Sau o mie?

Dorotea, la fel ca toți cei ce urmau avangarda de luptă, s-a oprit să se uite la bestiile căzute. Era o scuză să facă o pauză de o clipă în urcușul anevoios prin trecătoare, și era fascinată de cât de diferite erau toate. Unele umblaseră drepte, pe două picioare, altele

în patru labe, una avea mai multe picioare și, deși Dorotea nu o văzuse în mișcare, probabil că înaintase asemenea unei insecte. Unele erau blindate cu solzi în diferite nuanțe, altele aveau pielea noduroasă, gri sau mov-închis, altele erau acoperite cu o blană încâlcită, albă, cafenie și roșcată. Toate păreau să fie la fel de pricepute să respingă cartușele sau oțelul. Cele mai multe dintre rănile lor erau superficiale. Pur și simplu cantitatea de cartușe sau de lovituri de halebardă era ceea ce le terminase sau atinsese un punct slab și le vătămase mai tare.

Mai în spate, în josul trecătorii, Simeon se uita și el la rănile unei bestii, folosind un cap de măsurare, o riglă și un clește, când și când un cuțit pentru a deschide mai mult rana, deși asta îl storcea de puteri și ar fi vrut să aibă acum cel mai mare dintre cele patru ferăstraie care se aflau în acel moment pe spatele unui catâr, undeva mai sus, cu proviziile medicale.

Ar fi vrut foarte tare să facă o disecție completă, dar nu era timp. Examinarea lui sumară a confirmat ceea ce le spusese Dartagnan: fiecare bestie era diferită și fiecare avea un alt punct slab. Aveau feluri diverse de piele sau blindaj osos sau chitină ca a insectelor. Era mai groasă în unele locuri, structura scheletului de dedesubt nu era la fel în două bestii, și la fiecare organele interne erau aranjate într-un fel diferit. Deși toate aveau ceva care semăna cu o inimă, și acestea se deosebeau prin felul în care pompau sau împingeau prin trup pulberea cenușie care era sângele lor.

– Haide, Simeon! a spus Henri. Probabil că vei avea mai multe de tăiat mai târziu.

– Mai lasă-mă câteva minute! a răspuns Simeon.

Cerceta ochiul stâng al bestiei, care avea o pleoapă dură, transparentă, pe care o putea mişca înainte şi înapoi cu vârful cuţitului său.

Henri a clătinat din cap.

– Toată lumea a trecut, cu excepţia ariergărzii. Vrei să rămâi aici singur?

– Ce?

Simeon s-a uitat în jur, tresărind când ecoul unei alte rafale de muschetă a răsunat de mai sus din trecătoare, reverberând între piscurile aflate de-o parte şi de alta. În afară de Henri, nu mai era nimeni în apropiere. Un grup de străji mânau o ceată de respinşi înainte şi probabil că erau cincizeci sau şaizeci de muschetari şi pursuivanţi mai departe în josul pantei, destul de răsfiraţi. Ariergarda.

– Nu, nu vreau să rămân aici! a spus el, adunându-şi repede instrumentele şi punându-le în trusă.

– Aşa mă gândeam şi eu, a replicat Henri.

Şi-a tras din nou mai strâns pelerina în jurul lui şi a început să urce anevoie panta, cu Simeon în spatele său.

În ciuda mai multor ciocniri, Expediţia a ajuns în vârful trecătorii mai repede decât se aşteptase, la începutul după-amiezii. Imediat, toată lumea s-a apucat să instaleze tabăra şi apărarea ei, în vreme ce o duzină de cercetaşi au mers mai departe, căutând poteci lăturalnice sau alte indicii care să le spună unde se afla Templul lui Palleniel Exaltat al lui Liliath şi cum să ajungă la el. Nu găsiseră nimic în timpul urcării.

Acolo sus, în vârf, era o zonă surprinzător de netedă, înainte ca trecătoarea să înceapă să coboare din nou, probabil netezită cu mult

timp în urmă de către constructorii Imperiului. Era și mult mai îngustă decât mai jos de ambele părți, cu vârfurile înalte ale piscurilor foarte apropiate. Și mai bine, existau rămășițele unor ziduri vechi la vreo sută cincizeci de pași mai jos de coama trecătorii, de-o parte și de alta, astfel că cei ce construiau palisadele trebuiau doar să umple găurile și să înalțe zidurile rămase cu piatra găsită acolo. Au încercat să sape un șanț, dar au renunțat, căci nu era decât un strat de vreo treizeci de centimetri de pământ și pietriș deasupra stâncii compacte. De ajuns pentru a înfige țărușii pentru palisadă, dar nu și să se sape mai adânc.

Între aceste linii de apărare de vest și de est s-a instalat Expediția, și pentru prima oară a fost aplicat în mod riguros planul unei tabere.

Corturile lui Dartagnan și Rochefort erau ridicate chiar în mijlocul suprafeței plane, unul lângă altul, cu câțiva soldați aleși din regimentele lor campați în apropiere ca gărzi de corp, dar majoritatea muschetarilor și pursuivanților aveau corturile așezate în linie, la cincizeci de pași de lucrările de apărare din vest. Aceasta era latura periculoasă, căci se afla în fața a orice putea veni din interiorul Ystarei. Aici erau instalate patru dintre cele șase falconete, dar mai sus, către zona plată, și înălțate și mai mult pe niște movile de pământ bătătorit și piatră, susținute de țărușii rămași de care nu mai fusese nevoie la palisade.

Corturile Gărzii Regelui se aflau în partea opusă, înspre Sarance, într-o linie care mergea de-a lungul zidului și palisadei de est, cu cele două falconete rămase așezate în așa fel încât să aibă în bătaia lor drumul pe care era mai puțin probabil să fie atacați.

Straja nu era poziţionată pentru a întări apărarea. Corturile ei erau ridicate mai aproape de cele ale căpitanilor, în centrul zonei netede, înconjurând un spaţiu larg unde aveau să se adune respinşii pentru a dormi. Dacă puteau dormi, căci nu aveau corturi sau alt adăpost, deşi acum fiecare primise *două* pături aspre.

Spitalul şi corturile cu provizii se aflau tot pe zona plată, pe latura de nord a taberei, chiar lângă peretele aproape vertical al muntelui, în vreme ce depozitul de praf de puşcă a fost instalat pe latura sudică, sub o stâncă ieşită în afară. Santinelele tunarilor au marcat o linie la cincizeci de paşi, dincolo de care nimeni nu avea voie să treacă cu chibrituri aprinse, pipe, pinteni târşâiţi sau alte surse de foc sau scântei.

După ce ultimele secţiuni ale celor două palisade au fost ridicate, legate şi bine fixate în poziţie, a fost împărţit lemnul de foc şi focurile au început să pocnească şi să trosnească peste tot prin tabără. Au început discuţiile în general prieteneşti despre cine ce avea să pregătească de mâncare, s-au făcut încercări de a procura raţii şi s-au aranjat şi rearanjat listele de santinele, primite cu grade diferite de bucurie.

Cu toate acestea, în ciuda ridicării rapide a liniei de apărare şi de aranjamentul ordonat al taberei, exista o atmosferă generală de nelinişte legată de acel loc. Pursuivanţii, mai ales, erau necăjiţi că nu puteau să-şi aprindă focurile cu ajutorul lui Ximithael, sau să-i ceară lui Horcinael să le usuce băşicile de la picioare, sau să facă toate acele lucruri pentru care erau de mult obişnuiţi să apeleze la îngeri.

Înainte de a traversa pârâul care marca hotarul, toată lumea aflase că îngerii lor nu aveau să le mai răspundă. Dar cumva

adevărul pe care-l rostiseră Rochefort și Dartagnan se diluase, devenind o simplă posibilitate sau o întâmplare, și niciunul dintre saranciani nu se bucura să descopere că în mod clar nu puteau ajunge la îngerii lor.

Dorotea, desigur, găsea acest lucru deosebit de interesant. În vreme ce Simeon supraveghea instalarea părții lui din spitalul de campanie, Agnez păzea cu trupa ei respinșii care construiau palisada și pândea apariția bestiilor, iar Henri stătea cu servanții unui falconet când de fapt trebuia să verifice alocarea lemnului de foc, Dorotea s-a retras în cortul pe care-l împărțeau cei patru în zona muschetarilor pentru a experimenta cu icoanele ei, pe care Rochefort i le dăduse înapoi împreună cu cartea lui Cecily Jenkins.

Nici Dramhiel și nici Horcinael nu răspundeau deloc, oricât ar fi încercat ea să-i cheme, indiferent ce tehnică folosea. Nu erau decât niște dreptunghiuri pictate. Dorotea le-a dat deoparte și a petrecut ceva vreme încercând să se gândească la un înger ystaran, trecând în revistă în mintea ei un catalog cu ființe celeste. Dar nu-și amintea să fi văzut vreodată numele unui înger ystaran, în afară de Palleniel însuși. Asta a făcut-o să se întrebe cum invocaseră primii magi îngerii. Nu cunoscuseră niciunul pe care să-l invoce, nu le cunoșteau forma sau cum să-i simtă pentru a face icoane... și atunci, cum funcționase asta?

Se gândea la asta, și poate că de fapt chiar ațipise, când deodată o trompetă a sunat în apropiere, stârnind o forfotă și strigăte afară, urmate de bubuitul celui mai apropiat falconet, o rafală concentrată de focuri de muschetă și apoi cadența rapidă a tobelor, care chemau pe toată lumea la arme.

Dorotea a scos capul din cort şi a văzut artileriştii celui mai apropiat falconet, în mod surprinzător ajutaţi de Henri, curăţându-şi frenetic tunul care fumega, pregătindu-se să-l încarce din nou. Santinelele muschetarilor care tocmai trăseseră, inclusiv Agnez, îşi reîncărcau armele, vergelele zburau în sus şi-n jos, în vreme ce alţi mulţi muschetari se repezeau la palisadă. Respinşii fugeau în direcţie opusă, iar aerul era plin de fum şi zgomot şi zăpăceală.

Dorotea a alergat la platforma unde se aflau falconetele şi a urcat pe ea, având grijă să nu încurce pe nimeni. Ajutorul unui tunar a sărit jos pe lângă ea şi s-a repezit către depozitul de praf de puşcă, strigând ceva. Henri nici măcar nu s-a uitat la Dorotea. Privirea lui era îndreptată spre vest, în josul trecătorii, cu mâna pusă streaşină la ochi în faţa strălucirii roşiatice a soarelui care apunea.

Duzina de cercetaşi care plecaseră atât de încrezători cu câteva ore în urmă urcau în fugă panta, sleiţi de puteri, căţărându-se peste bolovani şi pământ denivelat ca şi cum viaţa lor depindea de viteză şi numai de viteză. Niciunul nu mai avea muschetă sau o altă armă şi când Dorotea i-a numărat, a văzut că erau opt şi nu doisprezece.

Motivul grabei şi al lipsei celor patru cercetaşi se afla la nici o sută de paşi în urma lor.

O avalanşă de bestii.

Zeci de bestii urcau panta. Unele pe două picioare, altele în patru labe, una cu multe picioare înaintând asemenea unei insecte. Unele erau mai mari decât Simeon, mai înalte sau mai lungi cu o treime, dar cele mai multe erau în general de dimensiunea unui om, şi doar câteva mai mici şi mai sinuoase. Toate aveau fălci imense, cu

mulți dinți ascuțiți și gheare, și multe aveau și pinteni sau proeminențe osoase zimțate de-a lungul membrelor.

Urlau și țipau și șuierau în vreme ce alergau înainte, scoțând niște zgomote care nu erau nici umane și nici animalice, mai degrabă ca sunetul scos de un metal fierbinte stins în apă, sau de niște dinți care macină oase, amplificate de o mie de ori și mult mai îngrozitoare.

Trei dintre cercetașii aflați în urmă nu s-au dovedit suficient de iuți, și câteva bestii i-au înșfăcat și i-au sfâșiat, rupându-i în bucăți și apoi luptându-se pentru ele. Tot mai multe bestii s-au alăturat festinului, o masă uriașă de monștri care țipau și se zvârcoleau, alcătuind o țintă perfectă pentru muschete și cele patru falconete. S-a auzit deodată o rafală de împușcături, câteva bubuituri mai puternice și un nor mare de fum alb s-a învolburat deasupra tuturor.

Dar asta n-a făcut decât să le enerveze și mai tare pe bestii. Nu a căzut niciuna, deși toate aveau multe răni care sângerau pulberea cenușie. Cele din față înghițeau hălci de carne omenească, pândindu-se una pe alta și pe soldații dinaintea lor. Ochi galbeni, portocalii, negri și verzi, unii rotunzi, alții aproape dreptunghiulari, unii ovali – toți ciudați și ostili.

Cel puțin era o pauză, chiar dacă avea să fie scurtă.

– Muschetari, opriți focul! Încărcați și așteptați ordinul de tragere! Halebardieri, luați poziție! Falconete, trageți când socotiți că e momentul!

Era Dartagnan, sărind în josul pantei pentru a rămâne pe platformă lângă falconetul din mijloc. Vocea ei puternică și calmă îi

încuraja pe soldaţi, comenzile ei fiind preluate şi repetate de locotenenţi şi sergenţi de-a lungul liniei de apărare.

Rochefort făcea acelaşi lucru în partea dreaptă pentru pursuivanţi. Dorotea o vedea şi aproape putea auzi cuvintele ei, probabil foarte asemănătoare cu cele ale lui Dartagnan.

Cinci dintre cercetaşi au reuşit să ajungă la palisadă, au alergat de-a lungul ei pe o distanţă scurtă către una dintre porţiunile din zidul vechi şi acolo au fost ajutaţi să urce şi să treacă peste el. Trei s-au prăbuşit imediat şi au rămas întinşi pe pământ, unul a îngenunchеat şi a vomat, dar cel de-al cincilea a fugit la Dartagnan să raporteze.

Dorotea a prins cu coada ochiului o mişcare printre bestii. S-a întors să se uite şi şi-a dat seama că nu era o mişcare. Era acea viziune ciudată pe care o avea ea. Prinsese din întâmplare unghiul potrivit şi ţinuse ochii mijiţi din cauza soarelui care cobora către apus. Şi-a mişcat capul şi a închis aproape de tot ochii, privind uşor pieziş. Acum vedea foarte clar. Bestiile aveau în ele aceleaşi forme ca şi respinşii, acel întuneric rotitor, petele de lumină şi umbră... mai dense în părţi diferite ale trupurilor bestiilor, cu şuviţe subţiri mişcându-se între ele...

– Oh! a exclamat Dorotea. Le văd punctele slabe!

– Ce? a întrebat Henri, care făcuse un pas înapoi pentru a sta lângă ea, după ce tocmai îndesase încărcătura prin gaura pentru detonarea falconetului cu pana din mână. Chiar poţi?

– Sau punctele lor tari, a spus Dorotea. Nu sunt sigură, lumină sau umbră. Uite, aia cu solzi galbeni şi creasta de ţepi, loveşte-o lângă coadă, unde se unesc picioarele!

Henri și-a întors privirea la tunar, o fată, care a clătinat din cap. Se uita de-a lungul țevii și ținea într-o parte, cât mai departe de ea, un fitil aprins într-un suport special – un băț bifurcat la un capăt.

– Dacă ar sta nemișcată, am putea lovi o asemenea țintă, a spus ea repede, proptindu-și umărul în țeava subțire de bronz pentru a o mișca puțin. Trebuie să țintesc în adunătura lor cu asta. O armă cu țeava ghintuită, de-așa ceva e nevoie. Dați-vă deoparte!

S-a tras într-o parte, s-a uitat în jur să vadă dacă toată lumea se îndepărtase și a apropiat fitilul. S-a auzit un fâsâit, s-a ridicat un fir de fum, a răsunat un pocnet puternic și tunul a zvâcnit înapoi vreun metru pe roțile sale cu spițe mari, lovindu-se de lespedea de pietre așezată pentru a-l opri să cadă de pe platformă.

– Buretele! a strigat tunarul.

– Du-te, du-te, spune-i lui Dartagnan în ce să tragă! a strigat Henri.

A luat de jos buretele cel lung și l-a înmuiat în hârdăul cu apă, înainte de a-l introduce repede în țeava falconetului și de a-l răsuci de câteva ori pentru a stinge orice scânteie răzleață sau bucățele aprinse din hârtia în care fusese înfășurată încărcătura.

Dorotea a sărit jos de pe platformă și a luat-o la fugă spre Dartagnan. Căpitanul a strigat ceva și s-a auzit o răpăială de focuri de muschetă, foarte diferită de împușcăturile răzlețe de dinainte, iar zgomotele oribile scoase de bestii au devenit și mai puternice, și mai agitate.

Monștrii au lăsat să cadă pe jos ceea ce mâncau și au atacat, iar în spatele lor veneau tot mai multe bestii.

– Încet! a mugit Dartagnan. Încet! Aşteptaţi ordinul meu!

– Sunt cu toţii în viaţă, a raportat Bisc.

Liliath a oftat uşurată, căci asta era cea mai mare teamă a ei. Până la urmă, s-ar putea să aibă nevoie doar de unul dintre ei, dar era mai bine să-i aibă pe toţi patru...

– Muschetarul a fost pus la pământ, dar are doar vânătăi. Mai... mai vin şi alte bestii?

– Da, a răspuns Liliath. Dar nu curând, iar zăpada le va încetini urcarea prin trecătoare. Asta nu va conta pentru noi, nu atunci.

– Nu e vreun semn de zăpadă, a remarcat Bisc, uitându-se în sus la cerul nopţii.

Era senin, dar aerul era rece şi multe stele sclipeau în fâşia îngustă dintre munţii masivi care înconjurau trecătoarea.

– O să fie zăpadă, a spus Liliath. Te îndoieşti de vorbele mele, Bisc?

– Nu, nu, a murmurat Biscaray.

Era depăşit de situaţie în sălbăticia asta rece, cu vântul îngheţat care sufla în trecătoare şi cu bestiile abia învinse. Atacaseră întruna, şi în cele din urmă aproape toţi soldaţii de pe latura estică trebuiseră să se alăture celor din vest. Nicio bestie nu se întorsese sau se retrăsese. Doar continuaseră să atace, până muriseră toate.

– Cine e la poartă?

– I-am lăsat acolo pe Karabin şi Alizon T; lucrează ca hamali la spital. Dar sunt atât de mulţi răniţi acum, sunt întinşi pe jos până către vârf, şi unii zac chiar în faţa porţii. Totuşi, cum se deschide?

Am văzut-o doar, când mi-ai arătat-o, dar nu există zăvor sau clanță sau broască...

– Se va deschide atunci când voi avea nevoie să se deschidă, a răspuns Liliath. Unde sunt acum cei patru?

– MacNeel e la spital, tăind membre și altele asemănătoare, a spus Bisc. Dorindu-și ca icoanele sale să funcționeze, căci răniții țipă după îngerii lor...

– Ți-a plăcut asta, Bisc? a întrebat Liliath. Răniții care strigă după ajutorul îngerilor pe care nu-l pot avea? Acum nu o duc mai bine decât respinșii.

– Crezusem că o să-mi placă, a răspuns încet Bisc. Dar nu mi-a plăcut.

Liliath s-a uitat la el pătrunzător, dar Bisc nu a mai adăugat nimic. A rămas acolo, cu capul plecat ca de obicei, în semn de considerație și respect.

– Și ceilalți?

– Dupallidin și Imsel sunt în cortul lor. Epuizați, dorm. Dupallidin s-a luptat împreună cu servanții unui tun toată seara. Imsel... a putut să vadă punctele slabe în bestii. I le-a arătat lui Dartagnan, care să dea ordinele de tragere. Mai târziu, cineva i-a dat o pușcă; a tras bine cu ea. Fără Imsel, nu sunt convins că ar fi rezistat...

– Deci are acea vedere, a spus gânditoare Liliath. E rară, dar nu surprinzătoare, mai ales la ea. Are și abilitatea de a schița rapid icoane. Poate că ea va fi aceea... atât de asemănătoare cu mine...

– Aceea?

– Nu e treaba ta, a replicat Liliath. Dă de veste, toată lumea să se pregătească și să fie...

– Hei, voi doi! Ieșiți de acolo!

Liliath și Bisc stăteau între șirurile de corturi ale Străjii. Îmbrăcați în cenușiu, ascunși în umbra unui cort de lumina lunii și a stelelor, erau nevăzuți. Dar o ușoară mișcare a atras atenția unei femei din Strajă care trecea de-a lungul liniilor. Acum pășea peste frânghiile de ancorare a corturilor și venea către ei, cu halebarda pregătită.

Era Reinette, nesuferita, pe care Bisc voise să o înfigă într-o țeapă în zăpadă.

– E treabă de făcut! Trebuie reparată palisada! Nu mai chiuliți, blestemați să fiți, lichele puturoase!

Un cuțit cu lamă îngustă a apărut în mâna lui Bisc. Liliath a zâmbit. Reinette a șovăit și a deschis gura să strige după ajutor, în aceeași clipă în care Bisc a aruncat lama. A zburat direct și iute, lovind femeia direct în gât. Ea a scăpat halebarda și și-a dus mâinile la cuțit, înecându-se și scuipând sânge. Un alt cuțit a apărut în mâna lui Bisc, dar nu l-a aruncat. Cu ochii dați peste cap, femeia a căzut peste latura celui mai apropiat cort, alunecând în jos pe el într-un șuvoi de sânge, lăsând în urmă o pată prelungă, neagră în lumina lunii.

– Bravo, Bisc al meu! a spus Liliath aprobator. L-a sărutat ușor pe tâmplă, sub fâșia de pânză pe care și-o înfășurase în jurul capului într-o încercare inutilă de a nu-i îngheța urechile. Cum ziceam, spune tuturor să fie pregătiți! Așteptați semnul!

– Tu n-ar trebui să rămâi aici, a avertizat-o Bisc, ducându-se să-și recupereze cuțitul.

A trebuit să-l miște înainte și-napoi pentru a-l scoate din gâtul femeii. Nu murise încă, și el a țopăit puțin în jurul ei ca să nu fie stropit de sânge.

– O să fiu lângă poartă, unde e spitalul, a spus Liliath.

Și-a deșurubat toiagul, desfăcându-l în două și răsturnând jumătățile pentru a prinde revărsarea de inele și broșe cu icoane, pe care le-a băgat într-o pungă ascunsă sub veșmântul ei zdrențuit. La fel ca toți ceilalți respinși, purta și una dintre păturile primite înfășurată în jurul ei ca o haină, deși nu avea nevoie de ea ca să o încălzească.

– Așteptați semnul! a repetat.

A plecat pe lângă un cort, iar Bisc pe lângă altul. Întocmai ca doi dintre mulții respinși care munceau acum peste tot, sau trăgeau chiulul, sau chiar fugiseră înapoi în josul trecătorii către Sarance. Straja nu mai făcea acum decât niște încercări vagi de a-i organiza. Prea mulți soldați erau morți, sau răniți, sau tremurau la palisada de vest, sperând că nu aveau să mai vină și alte bestii.

Liliath a luat de jos un coș abandonat chiar dincolo de corturi. Cu spatele aplecat, l-a cărat către partea de nord a zonei plate, unde era instalat spitalul de campanie. Era ușor de văzut, o parte luminată a taberei întunecate, căci multe lămpi cu ulei fuseseră agățate acolo unde doctorii munceau din greu, făcând ceea ce puteau fără ajutorul îngerilor.

În apropierea spitalului, Liliath a trebuit să ocolească trupurile celor morți așezate cât mai departe de lumină, până când puteau fi îngropate, sau mai probabil aveau să fie acoperite cu o movilă de pietre în dimineața următoare. Pământul era prea tare pentru

a putea fi săpate morminte şi deja începeau să se termine lemnele de foc. Liliath a zâmbit din nou, gândindu-se cum ar putea ea ajuta cu Irraminiel, îngerul ystaran a cărui atribuţie era focul, şi care adeseori era folosit pentru incinerări. Dar avea alte planuri pentru Irraminiel.

Mai aproape de lumină şi de doctori, răniţii erau întinşi în şiruri, unii aşteptând să se ocupe cineva de ei, alţii fuseseră deja îngrijiţi. Mulţi zăceau nemişcaţi, în pragul morţii, dar mult mai mulţi se zvârcoleau şi tuşeau şi strigau şi se agăţau de toţi cei care treceau pe acolo, implorându-i să-i ajute.

Mulţi strigau după îngeri, în special după Ashalael, uitând unde se aflau.

Liliath a ocolit zona centrală, unde doctorii lucrau la mesele lor aşezate pe capre de lemn, îmbibate de sânge, şi a mers mai departe, pe lângă alţi morţi şi răniţi, către peretele de stâncă.

Acesta părea să fie o lespede solidă de piatră cenuşie, care ieşea în afară zeci de metri până întâlnea o alta mult mai în spate, una dintre multele astfel de lespezi care se sprijineau una de alta, până foarte sus, unde se afla piscul.

Liliath s-a aşezat cu spatele rezemat de stâncă, având coşul alături, şi a început să-şi pună inelele cu icoane şi să-şi prindă broşele de haine. Un pursuivant rănit care zăcea în apropiere o privea, cu ochii reflectând lumina stelelor, iar restul trupului doar o siluetă întunecată pe pământ. A încercat să strige, să dea alarma, dar din gâtul lui nu a ieşit decât o hârâială jalnică.

Liliath l-a ignorat. A atins icoana primului înger de care avea nevoie, o Putere numită Hayrael, a cărei atribuţie era interacţiunea

dintre aer și apă, iar limitarea sa geografică hotarul de nord-est al Ystarei.

Hayrael a răspuns, fără tragere de inimă, căci știa cine o chema. Dar, ca întotdeauna, Liliath a învins-o. Îngerul a încercat să sune trompete de alarmă, să alerteze pe oricine se afla în preajmă, dar încercarea sa a fost înăbușită. Și-a încordat aripile, sau echivalentul metafizic pe care oamenii îl considerau aripi, dar și această încercare a fost înăbușită de voința de neclintit a lui Liliath.

Tot ce putea face Hayrael era să se supună, să stârnească vântul și să aducă umezeala, zburând încolo și-ncoace pe cer.

Curând, avea să vină zăpada.

TREIZECI ŞI DOI

Către miezul nopţii, Dartagnan şi Rochefort s-au întâlnit la jumătatea palisadei de vest, lângă cel de-al treilea falconet, distrus acum, cu ţeava lui de bronz abia vizibilă sub trupul uriaşei bestii care îl apucase pentru scurt timp şi-l rotise ca pe o bâtă. Pielea ei unsuroasă, acoperită cu negi, era ciuruită de gloanţe de muschetă şi plină de tăieturi şi crestături adânci de la săbii şi halebarde, din cele mai multe curgând încă şuviţe încete de cenuşă.

– Am coborât aproape un kilometru prin trecătoare, în Ystara, a spus Rochefort. Nicio bestie, nicio mişcare sub lună, cât de departe am putut vedea cu ochii şi cu binoclul. Chiar dacă se mişcă foarte repede, mă îndoiesc că va mai veni vreun atac înainte de zori. Dacă va fi şi atunci.

– Orice atac precum ultimul ne-ar termina, a spus Dartagnan încet. Avea un bandaj sus pe braţul stâng, iar pata de sânge uman roşu de pe el părea cu atât mai intensă în comparaţie cu cenuşa bestiei. Ar trebui să ne retragem înapoi dincolo de hotar, de îndată ce trupele s-au odihnit câteva ore.

Rochefort, care era neatinsă, a încuviinţat din cap obosită.

– Dufresne... unul dintre cercetașii mei... tocmai am auzit... zice că au văzut Templul.

– Ce?

– Cu câteva minute înainte de întâlnirea cu bestiile. S-a uitat înapoi către tabără și a văzut o turlă acoperită cu aramă sus în munte. E acolo sus, aproape chiar deasupra noastră. Rochefort a arătat către versantul de nord. Dufresne nu a văzut niciun drum care să ducă într-acolo, a continuat ea. Probabil că drumul sau cărarea pornește de pe cealaltă parte a trecătorii.

– Rochefort, n-avem nicio șansă să putem înainta, a spus Dartagnan. Retragerea e singura...

– Nu spun că nu sunt de acord, a zis Rochefort cu blândețe. Doar mă gândeam că ar trebui să știi. Sinceră să fiu, sunt oarecum surprinsă că Straja nu a dat bir cu fugiții. Sau Garda Regelui.

– Unii dintre respinși au fugit, a spus Dartagnan oftând. Nici nu pot să-i condamn.

Rochefort nu a răspuns. A mirosit aerul și a privit vălătucul de ceață al răsuflării sale. Și-a scos o mănușă și a întins mâna, răsucindu-și palma în sus și în jos.

– Se simte o schimbare în aer, și totuși, nu se face mai rece...

A ridicat privirea spre cer, urmată de Dartagnan. Noaptea fusese senină, stelele și luna strălucitoare. Dar acum se vedea un front întunecat alunecând cu viteză pe cer. O masă mare de nori, care acoperea lumina. Chiar și în cele câteva secunde cât au privit, masa s-a rostogolit deasupra lor, iar lumea a devenit și mai întunecată, singura lumină rămânând strălucirea portocalie pâlpâitoare a focurilor de pază din apropiere.

– Ar trebui să plecăm acum, a spus deodată Dartagnan, continuând să se uite în sus. Înainte să înceapă ninsoarea...

Un fulg i-a căzut în gură, şi apoi un altul în ochi. A clipit, şi în clipa următoare tot cerul era plin de zăpadă, o zăpadă deasă şi rapidă.

– Zăpada va încetini orice bestie care urcă pe partea de vest, a remarcat Rochefort.

– Ne va încetini şi pe noi, dar cel puţin noi vom coborî, a spus Dartagnan. Eşti de acord ca noi, muschetarii, să rămânem în arieregardă, Rochefort? S-ar putea să existe deja unele bestii între noi şi Sarance, aşa că aş prefera ca pursuivanţii tăi să deschidă drumul înapoi, mai degrabă decât cei din Strajă. Respinşii pot căra răniţii. Ar trebui să abandonăm tunurile şi toate proviziile. Putem foarte bine să mâncăm caii, dacă reuşim să ajungem la Monthallard.

– De acord, a răspuns Rochefort. Cu condiţia să nu fie calul meu cel mâncat.

Şi-a dus mâna la pălărie în semn de salut şi a pornit să se îndepărteze cu paşi mari, deja strigând ordine către pursuivanţii care o însoţeau. Dar s-a oprit brusc, la jumătatea ordinului şi a pasului, la mică distanţă, ascultând.

În depărtare şi înăbuşit, dar a ştiut instinctiv că şi foarte aproape, a auzit sunetul unor corzi de harpă, bătaia de aripi, mugetul unei trompete de alamă, aproape ca un avertisment... şi a avut senzaţia de căldură imanentă, ca uşile unei forje ce se deschideau...

– Dartagnan! Fugi! a ţipat Rochefort. La pământ!

Căpitanul muschetarilor s-a supus imediat, aruncându-se la pământ, cu zăpada zburând în jurul mantalei sale. În locul unde fusese – unde fuseseră amândouă cu doar câteva clipe în urmă – s-a

înălţat o coloană de foc clocotitoare, extraordinar de strălucitoare, atât de fierbinte, încât Rochefort a tresărit şi şi-a acoperit faţa, deşi se afla la aproape patru metri depărtare. Focul s-a ridicat sus, tot mai sus, cu zăpada învârtejindu-se sălbatic şi topindu-se în jurul lui, şi apoi a dispărut din senin, fără să lase nici măcar o urmă de fum.

Când această coloană orbitoare de foc s-a stins, Ceata Nopţii a atacat.

Simeon a fost înşfăcat din spate de doi dintre hamalii care munciseră neobosit cu el toată noaptea, aducând răniţii de la palisadă. Luat total prin surprindere, epuizat de orele nesfârşite de operaţii dintre cele mai complexe şi fără ajutor angelic, nici măcar nu şi-a dat seama ce se întâmplă înainte să se trezească cu braţele legate la spate cu un bandaj. Pe când se lupta să se elibereze, un sac i-a fost tras peste cap şi a simţit o lamă care-l împunge în coaste.

– Fă cum ţi se spune şi ai să trăieşti, doctore, a zis o voce aspră, necunoscută. Mergi, şi nu face o prostie!

– Pacienţii mei..., a început Simeon, dar deja auzea ţipete şi strigăte, împuşcături şi clinchet de oţel.

Din nou zgomotul bătăliei, dar una diferită de cea dinainte, căci nu se auzeau ţipete de bestii.

– Mergi! a comandat din nou vocea şi cineva l-a împins în spate.

Simeon a făcut întocmai.

Henri şi Dorotea nu au fost luaţi pe neaşteptate, cât zăceau doborâţi de epuizare în cortul lor, înfăşuraţi în pelerine şi pături, inclusiv cele ale lui Agnez şi Simeon.

Mugetul coloanei de foc şi zarva bruscă i-a trezit curând însă. Ameţiţi, încercau să se elibereze din straturile de pături în care se înfăşuraseră, când patru luptători din Ceata Nopţii s-au furişat în cort şi pur şi simplu au strâns mai bine păturile, le-au legat cu frânghii şi apoi cei doi mai solizi şi mai puternici dintre ticăloşi şi-au aruncat pe umeri captivii care se zbăteau, înfăşuraţi în pături, apoi au fugit la locul de întâlnire.

Cei care s-au dus să o captureze pe Agnez nu s-au descurcat atât de bine. Ea stătea pe o piatră înconjurată de răniţi pe picioare, adunaţi în jurul unui foc de tabără lângă spital. Aşteptau ca un respins să termine de încălzit un vas cu vin, un vin de o calitate nesigură, căci fusese adunat din scursurile burdufurilor şi butelcilor personale ale tuturor, aromat cu o mână de batoane de scorţişoară oferite de o fată din Garda Regelui care zăcea rezemată de piatra pe care stătea Agnez. Piciorul rupt şi prins într-o atelă a gărzii era întins către foc, iar degetul mare îi ieşise prin ciorapul de lână. Agnez însăşi era bandajată strâns în jurul mijlocului, după ce Simeon se asigurase personal că ea se alesese doar cu nişte vânătăi când fusese aruncată la pământ de o bestie, poate şi cu câteva coaste fisurate, dar nimic mai mult.

Când coloana de foc se înălţase mugind, Agnez fusese într-o clipă în picioare, cu sabia în mână. Cei patru din Ceata Nopţii aflaţi în apropiere care trebuiau să pună mâna pe ea s-au mişcat mai încet, şi când au lăsat jos targa cu pursuivantul mort pe care-l plimbaseră încolo şi-ncoace în ultima jumătate de oră, Agnez i-a văzut dându-şi la iveală armele.

Cel mai apropiat de-abia își scosese bâta de sub haina-pătură, când s-a prăvălit cu o sabie înfiptă în piept. Cel de-al doilea a sărit în spate pentru a evita o soartă asemănătoare, a căzut peste garda cu piciorul rupt și a încercat să se târască mai departe, dar a fost înșfăcat și înjunghiat în gât de aceeași gardă, care nu se putea ridica, dar putea lupta foarte bine de jos.

Cel de-al treilea bătăuș, o femeie obișnuită cu încăierările de pe aleile lăturalnice și uciderile neașteptate, nu era pregătit să întâlnească o spadasină furioasă. S-a dat înapoi cât de repede a putut, parând o lovitură cu pumnalul, înainte de a risca o întoarcere completă pentru a putea să o ia la fugă. Dar subestimase într-un mod fatal întinderea brațului lui Agnez, și a căzut, cu sabia lui Agnez înfiptă în pieptul ei, cu vârful ieșindu-i chiar de sub stern.

Dar această lovitură prea puternică s-a dovedit o greșeală din partea lui Agnez. Când și-a așezat o cizmă pe dușmanul ei pentru a trage afară sabia, ultimul dintre cei patru respinși s-a repezit înainte și a lovit-o cu putere în partea din spate a capului cu unul dintre țărușii ascuțiți care nu mai ajunseseră la palisade.

Agnez s-a prăbușit. A încercat să se ridice din nou, să-și apuce iar sabia, dar un alt grup de patru din Ceata Nopții se năpustise într-acolo. I-au ținut departe pe soldații răniți care au încercat să intervină și i-au legat iute mâinile lui Agnez, apoi au ridicat-o și au târât-o către versantul muntelui, în mare grabă.

S-a prefăcut leșinată în vreme ce era cărată, un subterfugiu pus la mare încercare când au trecut printre șirurile de răniți întinși pe jos, către versant, și prin deschizătura îngustă a pleoapelor închise a văzut-o pe *lady Dehiems*, îmbrăcată în zdrențe de respins, stând

lângă o deschizătură ce se căsca în peretele de piatră, cu multe trepte săpate în stâncă ce urcau în întuneric.

Sau nu chiar pe lady Dehiems, căci ochii acestei femei tinere scânteiau cu o inteligență autoritară, vorbea fără nicio urmă de accent alban și avea pe fiecare deget câte un inel cu icoană și alte icoane prinse de haină.

– Grăbiți-vă! Sunteți ultimii!

Agnez s-a simțit ridicată, iar cei care o duceau au grăbit pasul. A înțeles că le era teamă de această femeie. Apoi au ridicat-o astfel încât picioarele să nu-i atingă treptele, și și-a dat seama că o duceau în sus, pe o scară, în interiorul muntelui!

În spatele ei, a auzit clinchetul de clopoței și trei note de harpă perfecte, urmate de un huruit slab, ca și cum pământul se mișca în adâncurile de sub ea. Treptele au tremurat sub picioarele celor care o purtau și ei au încetinit pasul, coborând-o pentru câteva momente, dar apoi huruitul și vibrația au încetat și au ridicat-o din nou.

– E trează, a spus femeia care nu era Dehiems. Lăsați-o să meargă singură.

Respinșii au coborât-o pe Agnez, dar ea a încercat să continue prefăcătoria, prăbușindu-se pe trepte.

– Ce mascaradă! a zis femeia. Dacă vrei să fii inconștientă și cărată ca un sac de făină, o să-i pun pe oamenii mei să-ți facă pe plac. E mai bine dacă mergi.

Agnez s-a gândit o clipă, apoi s-a ridicat încet în picioare, destul de greu cu mâinile legate la spate.

– Cine ești? a întrebat răgușit Agnez.

Probabil că își mușcase limba când fusese lovită în spate, căci avea gura plină de sânge uscat.

– Liliath, Fecioara din Ellanda.

Agnez a tușit și a rostit, înecându-se, un singur cuvânt.

– Ce?

Liliath nu i-a răspuns.

– Dați-vă deoparte, le-a cerut ea celor doi bandiți. Eu merg înainte. Păziți-o cu grijă, s-ar putea să fie cea mai periculoasă dintre cei patru.

Pasajul era îngust, așa că respinșii au trebuit să se întoarcă într-o parte, cu Agnez ținută strâns între ei, pentru a-i face loc lui Liliath să treacă. Agnez s-a uitat atent la ea, observând aura de lumină din jurul ei, având în centrul său una dintre broșele ei cu icoane. Folosea un înger pentru iluminare și cu siguranță invocase unul mult mai puternic pentru a deschide și a închide intrarea de jos. Și totuși, nu părea deloc obosită. Sau îmbătrânită în vreun fel, nici măcar cu un rid pe față sau un singur fir de păr alb.

Dincolo de ea, treptele urcau tot mai sus într-o linie dreaptă, într-un unghi constant de treizeci de grade, indicând că însuși acest tunel era lucrarea îngerilor. Mai erau mulți alți respinși care urcau în fața lor, unii cu felinare, și maxilarele lui Agnez s-au încleștat când a recunoscut silueta lui Simeon deslușindu-se deasupra celor care-l capturaseră. Ceva familiar în cei doi prizonieri înfășurați în pături și aflați înaintea lui sugerau că erau Dorotea și Henri.

– De ce ne-ați capturat? i-a întrebat ea pe cei doi respinși care o păzeau. Unde ne duceți?

– Taci din gură și mergi!

Agnez a fost ridicată pe treapta următoare. A simțit o durere în coaste când a făcut mișcarea și a știut că în curând va rămâne înțepenită. Nu că asta o va opri să lupte, atunci când se va ivi ocazia.

Poate că ocazia va veni la destinație, spera ea, căci întrebarea „unde ne duceți" chiar *fusese* inutilă. Dat fiind că femeia era într-adevăr Liliath, încă vie cumva sau renăscută după atâția ani, și că tunelul în mod clar urca în muntele de deasupra, Agnez s-a gândit că știa care era destinația lor.

Templul lui Palleniel Exaltat.

Totul s-a petrecut atât de rapid, în întuneric, încât a durat ceva timp până când toți și-au dat seama că nu era un alt atac al bestiilor: era Ceata Nopții. Dar cei mai mulți dintre soldați n-au știut și nici n-au avut cum să știe că erau atacați doar de o mică parte a respinșilor, sau că atacurile erau menite să creeze confuzie și să-i întârzie pe toți, în vreme ce era atins principalul scop, capturarea și îndepărtarea celor patru prieteni.

Straja a fost cea care a pornit masacrul. Întotdeauna speriată de ce s-ar putea întâmpla dacă respinșii se revoltau împotriva lor, ei au intrat în acțiune cu săbii și halebarde. Muschetari, pursuivanți și Garda Regală au răspuns Cetei Nopții trăgând în ei, și apoi au început să împuște orice respins care mișca.

– Omoară cenușiii!

– Sunt respinșii!

– Omoară-i!

– Omoară! Respinși! Omoară-i!

Strigătele erau furioase și speriate și veneau de peste tot, aproape acoperind tobele care-i chemau pe soldați să-și reia pozițiile pe palisade, și comenzile lui Dartagnan și Rochefort și ale ofițerilor inferiori, în vreme ce încercau să restabilească ordinea.

A fost nevoie de aproape o oră și de mulți alți morți până s-a reinstaurat disciplina și respinșii supraviețuitori au fost mânați către câmpul unde dormeau. Acolo au fost înconjurați de soldații din Strajă, ei înșiși amestecați cu cei mai de încredere muschetari și pursuivanți și oameni din Garda Regală, pentru a se asigura că respinșii nu-și mai pierd iar mințile, în vreme ce aproape orice alt soldat valid stătea pregătit pe palisade.

În acest timp, Dartagnan și Rochefort erau pe câmpul unde fusese instalat spitalul, amândouă îngenuncheate lângă un pursuivant pe moarte, care zăcea lângă peretele de piatră. Aflaseră de respinșii care atacaseră dintr-odată Straja și le luaseră armele și apoi se dezlănțuiseră prin tabără. Erau cu toții aici, nu fugiseră către est sau vest.

Și răpiseră patru persoane. Existau martori care văzuseră lupta și capturarea lui Agnez; doi alți doctori îl văzuseră pe Simeon când fusese luat; foarte mulți soldați observaseră respinșii care cărau două legături de pături ce se zbăteau.

Pursuivantul care zăcea pe pământ, o femeie, văzuse încotro se duseseră cu toții. Dar abia putea vorbi, vocea ei era atât de slabă, încât Rochefort chiar s-a întins pe pământ lângă ea și și-a apropiat urechea cât de mult a putut, în vreme ce Dartagnan se răstea către oameni, făcându-le semn cu mâna să tacă.

S-a făcut o liniște deplină, dar numai Rochefort putea auzi. A ascultat treizeci de secunde... patruzeci și cinci... un minut, apoi s-a tras încet deoparte și s-a ridicat, uitându-se la peretele de piatră al versantului, apoi înapoi la pursuivantul care nu avea să mai vorbească niciodată.

– Ea a invocat un înger, care a dat deoparte o stâncă mare, a spus Rochefort și s-a aplecat mai aproape de perete, făcându-i semn unuia dintre doctori, care a luat un felinar pentru a-l aduce mai aproape. Dincolo de stâncă era un tunel, care urca. Au intrat cu toții pe acolo, cu magul în urmă, poruncindu-i îngerului să închidă la loc calea.

– Ea? Magul care a chemat focul?

– Lady Dehiems, după cum arăta, a spus Rochefort. Sau cel puțin așa a spus Dangenne.

– Dehiems! Albana? Dar e în Lutace!

– Am fost trași pe sfoară, a spus Rochefort, cu sprâncenele adunate într-o încruntare cumplită, cu cicatricea ei la fel de albă ca zăpada care cădea dincolo de adăpostul lor. Și-a coborât bărbia aproape în piept, a respirat adânc, apoi și-a ridicat din nou capul cu un efort vizibil. Trebuie să presupun că Liliath *într-adevăr* s-a întors. A fost așa cum s-a temut cardinalul. Nu-mi vine să cred... și totuși, așa trebuie să fie... Dehiems este Liliath; Liliath este Dehiems. Iar noi am ajutat-o.

Dartagnan nu a răspuns. S-a apropiat de stâncă și a pipăit-o cu degetele, trasând conturul foarte slab care ar fi putut marca de fapt prezența unei uși ascunse.

– La ce bun trasarea ei? Dangenne a spus că e o stâncă *enormă*! Noi nu avem îngeri care să miște ceva atât de mare! a zis Rochefort.

A lovit peretele cu palma. Ah, am fost atât de înceată în gândire și netoată!

– Ad-o pe Deramillies! s-a răstit Dartagnan la cel mai apropiat muschetar, care s-a întors și a luat-o la fugă.

– De ce-am avea nevoie de Deramillies? a mârâit Rochefort. Trebuie să găsim o altă cale pentru a urca...

– Deramillies e expertă în asedii, un adevărat maestru în praful de pușcă, și mulți dintre tunarii ei au fost mineri, a explicat Dartagnan. Simt conturul slab al unei intrări. O să-l săpăm și o să aruncăm stânca în aer.

– Și plecăm în urmărire? a întrebat Rochefort.

– Normal, a răspuns Dartagnan. Muschetarii vor pleca în urmărire. Straja, Garda Regală și pursuivanții tăi vor escorta respinșii și se vor retrage în josul trecătorii.

– Nu! Îngăduie-mi mie să comand urmărirea! a spus Rochefort. Dacă este într-adevăr Liliath... Nu știu ce are de gând, dar nu poate fi decât un dezastru pentru toată lumea. Și Dorotea... adică studenta Imsel... era responsabilitatea mea, prizoniera mea, adică era oaspetele meu. Am spus că n-o să i se întâmple niciodată nimic rău... și că... și că.. dar cu siguranță și cardinalul, și regina ar insista ca eu și pursuivanții mei să fim cei ce se ocupă de Liliath. Suntem mai potriviți!

Dartagnan și-a lăsat capul întrebătoare într-o parte și s-a uitat cu atenție la Rochefort.

– Nu cred că te-am mai auzit vreodată vorbind atât de incoerent, Rochefort, a zis ea. Deși argumentele tale sunt remarcabile... în orice caz, problema e discutabilă. E posibil ca Deramillies să nu

poată deschide calea, sau ar putea să dărâme tot muntele. Ştiind că oricum urmează să lăsăm aici praful de puşcă, probabil că va folosi prea mult.

– Te rog, Dartagnan! a implorat Rochefort. Pregăteşte tu retragerea! Ia-i pe toţi, în afară de pursuivanţii mei! Lasă-ne să facem noi urmărirea, întocmai cum sugerează şi numele nostru[1]!

– Bestiile vor ocupa trecătoarea, a spus Dartagnan. Nu veţi putea să vă întoarceţi pe aici.

– Asta nu contează pentru mine, a răspuns Rochefort pe un ton rece, cu faţa din nou lipsită de orice emoţie.

Dartagnan a dat să spună ceva, s-a oprit, s-a încruntat şi apoi a rostit scurt patru cuvinte.

– Urmărirea e a ta.

[1] În engleză, pursuivant, din lb. franceză, poursuivant, participiul prezent de la verbul poursuivre, „a urmări" (n.tr.)

TREIZECI ŞI TREI

Ceata Nopţii a ieşit din tunel vreo patruzeci de minute mai târziu, într-o furtună de zăpadă şi rafale de vânt, pe un drum care şerpuia în sus dintr-un loc aflat mult în adâncul Ystarei şi mergea către creastă. Liliath a bătut din palme şi a scos un strigăt triumfător. Erau atât de aproape acum, aveau să ajungă la Templul lui Palleniel Exaltat la răsăritul soarelui.

– Trebuie să ne odihnim, milady, şi să ne îngrijim răniţii, a spus Bisc, alergând să o prindă din urmă, când ea a pornit cu paşi mari în sus pe drum.

Oricare ar fi fost îngerul pe care-l invocase pentru lumină, continua să o înfăşoare într-o aură perlată, mult mai strălucitoare decât felinarele pâlpâitoare purtate de unii dintre respinşi.

– Trebuie să ne odihnim! a repetat Bisc, când Liliath nu a dat niciun semn că s-ar opri ca să-l asculte.

Urcuşul venise la capătul unei zile lungi şi epuizante, şi mulţi oameni din Ceata Nopţii practic mergeau deja ca nişte somnambuli. Câţiva căzuseră pe trepte, de oboseală sau slăbiciune. Mulţi aveau

răni minore căpătate fie în bătălia cu bestiile, fie în lupta dusă pe fugă pentru a scăpa din tabără. Cei răniți grav fuseseră lăsați în urmă.

– Dar suntem atât de aproape! a strigat Liliath.

Și-a strâns pumnii, încercând să-și stăpânească nerăbdarea pe care o simțea, furia că cineva o putea întârzia acum! Toți anii în care făcuse planuri, primul eșec, somnul cel lung... totul ducând la un moment care avea să vină atât de curând, *trebuiau* să ajungă la templu...

– *Trebuie* să ne odihnim, a repetat Bisc, curățându-și zăpada de pe față. Și să găsim un adăpost. E vreunul pe drumul ăsta? Până în templu?

– Acesta e drumul pelerinilor, a răspuns Liliath ursuză. Există... existau caravanseraiuri pe drum... e unul puțin mai sus, nu-mi aduc aminte cât de departe. Și nu știu în ce stare e acum. Dacă iuțim pasul, am putea ajunge la templu în zori.

Bisc a clătinat din cap.

– Nu cu zăpada asta. Nu acum. Trebuie să ne odihnim.

Gura lui Liliath s-a strâns într-o linie aspră. Bisc a văzut-o și a adăugat:

– Cei patru prizonieri au nevoie de odihnă mai mult ca oricine.

Liliath s-a relaxat puțin și și-a desfăcut pumnii.

– Foarte bine, a încuviințat ea în silă. Ne vom odihni la caravanserai. Dar nu mai mult de două ore, Bisc. Trebuie să mergem mai departe!

– Mulțumesc, milady! a spus Bisc.

Întors la Ceata Nopții, a văzut siluete neclare în ninsoarea nopții, conturate în lumina pâlpâitoare de la felinare. Ultimii respinși

tocmai ieșeau din tunel. Capătul acesta nu era blocat de un bolovan, ci doar de o trapă ascunsă cu viclenie, pe care acum o coborau la locul ei.

– Există un adăpost, un loc unde să ne odihnim nu departe de aici! a strigat el, și cuvintele îi erau înăbușite de zăpadă. Ajutați-vă între voi! Nu e departe! Ystara!

Un cor slab de voci i-a răspuns cu „Ystara!". Respinșii s-au pus în mișcare și i-au luat pe umeri pe cei care aveau nevoie de sprijin, apoi au pornit-o la drum, cu Liliath mergând în față, arzând de nerăbdare. Bisc a fugit din nou ca s-o prindă din urmă.

– Nu așa de repede, milady! a spus el, gâfâind. Dacă sunt acolo bestii?

Liliath s-a oprit pentru un moment și a închis ochii. A simțit zăpada căzându-i pe față, atingerile ușoare de răceală ce se topeau imediat pe pielea ei mereu caldă, lăsând urme de umezeală care îi aduceau aminte de trecut, când încă mai putea să verse lacrimi. Cu mult, mult timp în urmă, când era copil și fusese prima oară numită Fecioara din Ellanda, invocatoarea de îngeri dăruită cu un har miraculos. Unii o numiseră chiar *Magul îngerilor*, dar preoții puseseră capăt acestui lucru. Atâta vreme cât încă mai aveau control asupra a ceea ce făcea ea.

– Bestii..., a murmurat Liliath.

S-a oprit în loc și s-a răsucit încet în cerc, deschizându-și mintea către ceea ce o înconjura. Simțea toate fărâmele micuțe din Palleniel răspândite pretutindeni, deși de naturi diferite. Respinșii din preajma ei, cei patru prizonieri, bestiile... buzele i s-au arcuit când a perceput grupurile de creaturi care urcau în trecătoare și pe

povârnișul muntelui, și erau într-adevăr câteva și pe vechiul drum al pelerinilor, dar mult mai jos... ura atât de mult bestiile, dovada eșecului ei...

– Nu e niciuna prin apropiere, a spus. Ele sunt atrase spre mine, dar și mai mult către locul unde am invocat îngerii. În zorii zilei, va fi o întreagă hoardă în vârful trecătorii de sub noi. Ele vor pune capăt Expediției...

– Dar ce...

– Vor dispărea în curând cu toții, a spus Liliath, fluturându-și mâna ca și cum ar fi gonit niște insecte supărătoare, și fulgii au lăsat dâre ude pe mâna ei. În curând, a repetat.

A pornit din nou, tot mult prea repede. Bisc a fugit după ea și a apucat-o de cot, iar ea s-a răsucit asemenea unei bestii, cu mâna gata să sfârtece, dar în ultima clipă și-a îndreptat degetele și doar l-a mângâiat pe Bisc pe cap.

– Sunt nerăbdătoare, știu, a spus.

S-a uitat înapoi și a văzut Ceata Nopții venind răzlețită, cu felinarele pâlpâinde în noapte, care luminau siluetele întunecate ce înaintau târându-și picioarele, dispărând în beznă. Cei mai importanți pentru ea, cei patru prizonieri, aproape că nu se vedeau în zăpada învârtejită.

În vreme ce privea, pământul s-a zguduit sub picioarele ei și s-a auzit sunetul înăbușit al unei explozii îndepărtate. S-a uitat la Bisc.

– Își aruncă în aer depozitul de muniție, a spus Bisc. Probabil că se retrag în josul trecătorii. Sau ar putea fi un accident.

Liliath a încuviințat încet din cap și și-a ridicat mâna, cercetându-și inelele cu icoane de pe degete. S-a gândit să-l trimită pe

Esperaviel să vadă ce se întâmplase, dar a renunțat. O invocare aici ar fi atras mai multe bestii către acest drum, și, deși se îndoia că vreuna ar fi putut ajunge la timp, era mai bine să nu riște...

– Timp, a spus ea cu glas tare. Trebuie să ne grăbim.

– Da, milady, a răspuns Bisc cu îngrijorare.

Liliath părea să fie atât de obsedată să ajungă la templu, încât uitase de discuția lor despre nevoia de a se odihni.

– Caravanseraiul?

– Da... da, a răspuns Liliath. A clătinat din cap, și-a șters zăpada de pe obraji, s-a uitat prin întunericul alb. Mi-aduc aminte... e unul, nu departe.... dincolo de cotul din față.

Bisc a încuviințat din cap. Nu vedea niciun cot înaintea lui. Era prea întuneric și ninsoarea se întețise. Dar, ca întotdeauna, o credea pe stăpâna lui. Bătând din picioare ca să le mai dezmorțească, a urmat-o în sus pe drum, iar Ceata Nopții și prizonierii ei l-au urmat pe el.

Mult în spatele lui Liliath, Henri a alunecat și a căzut greoi în zăpadă. Respinșii îi luaseră multele pături cu care se înfășurase și-i legaseră mâinile la baza scărilor, și deși îi lăsaseră propria pelerină, era plină de găuri micuțe acolo unde săriseră scântei, iar blana care o borda fusese pârlită. A rămas întins în zăpadă un moment, prea obosit chiar și să încerce să se ridice, și s-a întrebat dacă o să-i mai fie vreodată cald. Deși să rămână în viață putea fi o problemă și mai serioasă decât să-i fie cald...

Respinșii l-au ridicat, fără blândețe, și l-au împins lângă Dorotea, care pășea cu mișcările regulate și mute ale unei roți de

moară care era împinsă doar de o şuviţă de apă. Abia ridicându-şi picioarele deasupra zăpezii, ea nu lăsa urme de tălpi, cât mai degrabă liniile târşâite care arătau ca nişte urme de sanie.

Când umărul lui Henri s-a lovit de al ei, Dorotea s-a uitat la el cu o privire înceţoşată şi a zâmbit.

– Comoară, a spus ea răguşit. Şi nicio bestie.

Henri n-a reuşit să schiţeze un zâmbet. S-a uitat în jur. Respinsa care-l împinsese se oprise la vreo şase paşi în spate şi încerca să-şi facă felinarul să dea mai multă lumină. Următorul respins era la şase paşi în faţă.

– Tu ştii ce se petrece? a şoptit el.

Era greu să vorbească; gâtul îi era foarte uscat. A scos limba să prindă câţiva fulgi de zăpadă în vreme ce aştepta ca Dorotea să-şi adune puterile ca să răspundă.

– Nu, a răspuns Dorotea încet. Dar i-au luat şi pe Simeon şi Agnez. Sunt în spatele nostru.

Henri s-a întors să se uite, dar n-o vedea decât pe respinsa cu felinarul şi câteva siluete neclare în urma ei, ascunse de zăpadă. A încercat să se răsucească mai mult ca să vadă mai bine, a alunecat şi a căzut iar, de data asta peste Dorotea, şi amândoi s-au prăbuşit laţi în zăpadă.

Dar au fost ridicaţi din nou, împinşi din spate şi siliţi să se târască înainte.

Agnez i-a văzut căzând, i-a recunoscut după formă şi mişcare, căci nu erau decât nişte siluete. Reuşise să-l ajungă din urmă pe Simeon, care acum mergea nepăsător lângă ea. Un respins cu un

felinar fusese chiar în spatele lor, dar nu reușise să țină pasul cu ei, și acum cei doi erau într-o beznă aproape totală. Henri și Dorotea, luminați de cineva cu un felinar aflat lângă ei, se aflau la vreo patruzeci sau cincizeci de pași în față.

– Sunt destul de sigur că pot să-mi rup legăturile, a șoptit Simeon. Au folosit doar niște bandaje. Nu e nimeni foarte aproape de noi, nu suficient de aproape cât să vadă.

– Mai bine așteaptă, l-a avertizat Agnez. Sunt prea mulți. Plus că ea are sub control mulți îngeri, și nu avem unde să plecăm.

– Ea?

– N-ai văzut-o? l-a întrebat Agnez.

– Nu.

– Lady Dehiems. Sau, așa cum mi-a spus chiar ea, Liliath, Fecioara din Ellanda.

– Ah! a făcut Simeon, probabil cel mai reținut răspuns pe care-l auzise vreodată Agnez la o dezvăluire de o asemenea importanță. Henri o să fie surprins. El tot mai credea că ar putea să fie Dorotea...

Agnez aproape că a râs, și chiar ar fi făcut-o dacă n-ar fi durut-o coastele, dacă mâinile nu i-ar fost atât de strâns legate și dacă zăpada nu i-ar fi intrat pe gât pe sub pelerină.

– Ai vreo idee de ce ne-au luat pe noi patru? a întrebat Agnez, câțiva pași mai târziu. Și nu pe altcineva?

– Mă tem că are cumva de-a face cu ceea ce Dorotea poate vedea în noi, a răspuns Simeon după câteva minute. Suntem legați într-un fel anume de respinși. De Ystara. Și astfel de Liliath.

– O s-o omor, a spus Agnez, cu o hotărâre finală.

– Știi, deși nu ai nicio armă și mâinile îți sunt legate la spate, aproape te cred, a spus Simeon.

– Apropo de legături, a spus Agnez. M-am răzgândit. Ar trebui să profităm de întuneric. Dacă poți să-ți rupi legăturile, atunci fă-o!

Simeon a scos un mormăit. Agnez nu putea să vadă ce făcea el. De-abia îl zărea, era atât de întuneric și ninsoarea era deasă. Dar l-a auzit mormăind din nou și apoi cum a rupt legătura, eliberându-și mâinile.

– Dezleagă-mă și pe mine! a spus ea. Dar să înfășori la loc legăturile, și eu o să fac la fel cu bandajele tale, ca să fie ca și cum am fi încă legați.

Apropiindu-se și bâjbâind în bezna deasă, Simeon a dezlegat-o. Agnez i-a întors favoarea, legându-i mâinile de formă, amândoi alunecând și împiedicându-se, atât de mult, încât cel cu felinarul care rămăsese în urma lor i-a prins din urmă. Când lumina sa a căzut peste ei, cei doi s-au întors și au pornit-o din nou, umăr la umăr, înainte, cu capetele lăsate în jos.

Acoperișul caravanseraiului se prăbușise, dar pereții erau în general intacți, oferind adăpost în fața ninsorii și a vântului. Respinșii s-au apucat imediat de treabă, făcând focul din șindrila căzută a acoperișului, ajutați de uleiul de lampă, și curând patru vâlvătăi uriașe se ridicau în fiecare colț al marii curți. Au fost împărțite mâncare și apă, deși mulți respinși pur și simplu s-au culcat cât mai aproape posibil de foc.

Agnez și Simeon s-au dus la Henri și Dorotea, și paznicii lor erau fie prea obosiți pentru a-i opri, fie s-au gândit că nu conta. Cei

patru prieteni au schimbat priviri obosite în chip de salut și s-au așezat împreună pentru a se încălzi la căldura focului din colțul de nord-est.

Stăteau doar de câteva minute, când tânărul conducător al Cetei Nopții s-a apropiat de ei. Îi auziseră pe respinși rostindu-i numele, uneori Bisc, alteori Rege. Era un bărbat arătos, cu un aer clar autoritar și, lucru neobișnuit pentru un respins, niciun semn vizibil de boală trecută sau infirmitate actuală.

– Știți de ce vă vrea ea? a întrebat, uitându-se în jos la ei, cu spatele la foc.

Știau cu toții cine era „ea", chiar și fără ca Bisc să se uite către arcada prăbușită unde fusese poarta caravanseraiului. Acolo stătea în picioare Liliath, înfășurată într-o lumină strălucitoare, angelică, cu privirea ațintită în sus pe drum, nepăsătoare la căldura, mâncarea și apa care erau împărțite în curte.

– Nu, a răspuns Dorotea, după câteva minute când a devenit clar că nimeni nu avea să răspundă. Nici tu nu știi?

Bisc nu a răspuns. A continuat doar să-i privească.

– Chiar e Liliath? a întrebat Agnez.

– Ce! a exclamat Henri, îndreptându-se brusc.

Dar Dorotea a dat încet din cap, ca și când ceea ce auzise era perfect logic.

– E Fecioara din Ellanda, a confirmat Bisc.

– Și tu cine ești? a întrebat Henri.

– Eu sunt Regele Nopții din Lutace, a replicat Bisc, cu un zâmbet ușor. Cam departe de regatul meu, recunosc. Vă sugerez să dormiți acum, curând vom pleca din nou.

– La Templul lui Palleniel Exaltat? a întrebat Dorotea. Ce are de gând să facă acolo?

Bisc a ridicat din umeri şi s-a îndepărtat, cu o remarcă scurtă aruncată spre respinşii din apropiere:

– Staţi treji cu rândul! Vreau să fie păziţi.

Cei patru prieteni l-au urmărit îndreptându-se către Liliath, care continua să privească fix drumul.

– Presupun c-ar fi mai bine să ne odihnim, a spus Agnez.

S-a uitat la cei mai apropiaţi respinşi, care nu păreau să fi dat atenţie ordinului lui Bisc, poate pentru că de fapt nu se adresase nimănui în mod special. Deja se instalau la loc pentru a se culca.

– Dacă ne aşezăm spate în spate, a spus ea, putem să ne sprijinim unul de altul.

S-au răsucit, târându-se pe fund, şi s-au rezemat spate în spate. Câteva momente mai târziu, Agnez se lupta în tăcere cu legăturile Doroteii, iar Simeon deja îl dezlegase pe Henri.

– Nu vă mişcaţi, a şoptit Agnez. O să le prindem la loc largi, ca să arate ca şi cum sunteţi încă legaţi. Nu uitaţi şi nu vă mişcaţi braţele în lături. Apoi va trebui doar să aşteptăm ocazia potrivită pentru a scăpa.

– Nu uit! a protestat Dorotea.

– Tu ştii de ce are nevoie de noi Liliath, Dorotea? a întrebat Henri neliniştit. Adică, de ce noi?

– Cred că are legătură cu ceea ce văd eu, a şoptit Dorotea.

Simeon a dat din cap în semn de aprobare.

– În noi şi în respinşi, a continuat Dorotea.

A tăcut când vântul și-a modificat direcția și fumul de la foc s-a abătut peste ei, înțepându-le ochii și făcându-i să se înece și să tușească.

– E și în bestii, a adăugat ea.

– Serios? Același lucru? a șoptit Simeon.

– Variații pe o temă.

– Și Liliath?

– Nu. Ea e diferită, a spus Dorotea. Cu totul diferită. Ea are înăuntrul ei îngeri întregi. Mulți îngeri.

– Deci, ce e în noi? Și în respinși, și în bestii, și în ce-o mai fi? Alți îngeri?

Dorotea a respirat adânc.

– Nu. Eu cred că e în toți același înger, sau mai degrabă bucăți din el. Cioburi dintr-un înger distrus... răspândite în noi toți... sau mai degrabă cioburi dintr-un *Arhanghel* distrus.

A urmat o tăcere teribilă. Toți gândeau același lucru, dar nimeni nu voia să-l rostească, până când Simeon a șoptit cuvântul, dar cu o inflexiune care-l făcea să sune ca o întrebare, de parcă tot nu putea crede că era adevărat.

– Palleniel?

TREIZECI ȘI PATRU

– Sunt tăciuni aprinși și cărbuni: n-au plecat de mai mult de un sfert de oră, a spus Vautier.

Cercetașul a lovit cu piciorul bușteanul pe care-l trăsese în parte afară din foc, împingându-l la loc, și flăcări proaspete au înconjurat lemnul.

Rochefort a încuviințat din cap. S-a uitat în jur, observând că cele patru focuri mari erau deja aţâţate, căci pursuivanții ei sperau să profite de căldură și adăpost. Erau epuizați; nu avea niciun rost să meargă mai departe, oricât și-a fi dorit ea asta.

– O să ne odihnim aici o oră, a anunțat ea. Derambouillet, cere să se pregătească mâncare și vin cald pentru toată lumea. Vautier, ocupă-te de santinele. Câte trei, și să fie schimbate la douăzeci de minute. Vreau ca *noi* să luăm prin surprindere, nu să fim cei surprinși.

Rochefort și-a scos ceasul de buzunar, l-a deschis și l-a ținut către lumina focului pentru a putea vedea cele două cadrane, unul sub altul, cel de deasupra indicând orele, cel de jos minutele. Cinci și douăzeci, ceea ce însemna că probabil mai erau două ore până ce se lumina de ziuă, deși asta putea fi doar teoretic, dacă norii rămâneau atât de groși. Ea spera totuși să se mai risipească.

Într-adevăr, ninsoarea se domolea. De fapt, pe când se apropiau de aceste ruine, i se păruse că simte un vânt mai cald, care se lupta cu cel ce adusese zăpada. S-a uitat în sus și a văzut că așa era. Se zărea un petic vag de cer senin, cu câteva stele care pâlpâiau, și, în timp ce privea, peticul s-a făcut mai mare.

Asta era bine, și-a spus Rochefort, bătând cu degetele în patul pistolului ei. Fără îngerii lor, vor avea nevoie de avantajul armelor cu praf de pușcă. Pursuivanții lor erau trăgători experți. Ceea ce i-a adus aminte că oamenii ar trebui să se ocupe de descărcarea armelor, curățarea lor și reîncărcare, pentru că armele tuturor erau pline de zăpadă topită.

– Ar trebui să te odihnești și dumneata, căpitane, a spus Deramboullet. Hai, vino aici lângă foc... O să-ți aduc niște vin de îndată ce se încălzește.

– Ai dreptate, a răspuns Rochefort.

S-a așezat lângă foc și și-a scuturat de zăpadă pălăria.

Dar nu s-a odihnit. În schimb, a rămas cu privirea ațintită în flăcări și și-a auzit propria voce, iar și iar, spunând: „N-o să îngădui să pățești ceva."

Drumul a cotit în jurul versantului pentru ultima dată și a devenit drept ca o săgeată ațintită spre nord când a ajuns la șaua dintre două piscuri. Deja începuse să se lumineze, cu primele semne trandafirii ale soarelui către vest, și ninsoarea se oprise de ceva vreme, iar cerul se lumina. Norii rămași se întindeau sub ei, căci urcaseră foarte sus.

Liliath privea lung către Templul lui Palleniel Exaltat. Templul *ei*, casa ei vreme de șase ani. Venise aici când era copil, sub conducerea

altora, şi-i făcuse sclavii ei. Templul era locul celor mai măreţe lucrări ale ei de măiestrie angelică şi totodată al celui mai mare eşec. Unul pe care curând avea să-l îndrepte.

Templul se afla la vreo doi kilometri depărtare, pe celălalt mal al unui lac îngheţat care se revărsa peste marginea de vest într-o cascadă zimţată de gheaţă. Cuibărită pe versantul muntelui din faţă, era o clădire cu aspect modern, în formă de L, cu cinci niveluri, construită dintr-o piatră crem, acum înnegrită, cu ferestre mari acoperite cu obloane, vopsite într-un roşu decolorat care ajunsese aproape roz. La un capăt se vedea un turn foarte înalt, şi el pătrat, terminat în partea de sus cu turla clasică de templu, învelită în cupru bătut, strălucitor în soare.

Ar fi fost o casă drăguţă în altă parte, cu o grădină în jur. Aici, arăta pur şi simplu nelalocul ei, căţărată pe stâncă goală şi gheaţă. Turla constituia singurul indiciu că era un templu.

În lumina zorilor, cei patru prieteni au văzut că arătau cu toţii groaznic. Simeon era tot în haina lui de doctor, toată pătată de sânge, deşi avea şi o pătură pe umeri, ca un soi de capă improvizată. Agnez avea un obraz învineţit, pelerina îi era sfâşiată într-o parte şi arăta ciudat cu o teacă goală la brâu şi fără pistoale sau pumnale la centură. Henri semăna cu ucenicul fugar al unui fierar sau cu supravieţuitorul unei explozii la un atelier de praf de puşcă. Avea pete de praf de puşcă pe faţă, mâini şi tunică, iar blana care îi împodobea pelerina zdrenţuită era pârlită. Doar Dorotea părea relativ îngrijită, deşi, la fel ca la toţi, faţa îi era trasă de oboseală.

Nu îndrăzneau să vorbească între ei, căci Bisc şi Liliath se aflau în apropiere. Toată lumea se uita la Liliath, care stătea nemişcată şi

privea. În cele din urmă, ea și-a luat ochii de la Templu, dar tot nu a spus nimeni nimic.

– Traversăm lacul, a zis ea. E înghețat în mijloc, tot anul. Nu e niciun pericol.

– Ce-ai de gând să faci cu noi? a îndrăznit să întrebe Dorotea.

– Veți vedea, a replicat Liliath. Și-a întors din nou privirea către Templu. Curând. Oh, curând...

S-a îndepărtat fără niciun alt cuvânt. Bisc s-a uitat după ea, apoi le-a făcut semn respinșilor să se miște.

– Alizon T, tu și ai tăi rămâneți cu prizonierii, a spus el. Păziți-i! Nu uita ordinele!

– În regulă, Rege, a răspuns Alizon, o femeie înaltă și musculoasă, cu un singur braț.

Brațul stâng era un ciot deasupra cotului, cu un ciorap legat peste el care se ivea de sub pătura în care se înfășurase. Dar avea un cuțit lung prins la curea, lângă mâna ei dreaptă, iar cicatricele de pe față sugerau că supraviețuise multor lupte în cei treizeci și ceva de ani ai ei. Era unul dintre cei mai în vârstă respinși. În general, ei nu trăiau prea mult, iar viețile celor din Ceata Nopții erau mai scurte decât ale majorității.

– Dați-i drumul! le-a zis Alizon celor patru prieteni.

Și-a scos cuțitul și cei trei oameni ai ei s-au apropiat. Toți aveau cuțite lungi, iar doi aveau și pistoale.

– Să nu-mi dați prilejul să vă crestez! Ordinul e să nu vă facem rău. Asta, dacă nu e nevoie.

– N-o să vă facem probleme, a asigurat-o Agnez pe un ton rece. S-a uitat la prietenii ei. Mergem? a spus, apoi, pe mutește, a

adăugat cuvântul „încet", întorcându-şi capul ca să nu fie văzută de Alizon şi ceilalţi.

Au început să meargă, unul lângă altul, cu Alizon şi cei trei în spatele lor, dar nu foarte aproape. Cei mai mulţi dintre respinşi erau în faţă cu Liliath, dornici să ţină pasul cu ea, ca şi cum prezenţa ei le oferea siguranţă în faţa bestiilor, dar mai erau încă mulţi şi în spate. Prea mulţi ca să rişte cei patru să încerce o evadare. Nu aveau unde să fugă sau cum să pună la cale o apărare finală. Doar zăpadă şi gheaţă şi piatră, iar în faţă, lacul îngheţat şi cascada zimţată.

O jumătate de oră mai târziu, au ajuns pe malul lacului. Vântul se domolise şi cerul era acum perfect senin, un azuriu frumos, cu soarele cald şi auriu în înaltul lui. Ceva din căldura sa ajungea până la ei, suficient cât să-i facă pe respinşi să-şi scoată păturile în exces şi să le ruleze pentru a le duce cu ei, mai degrabă decât să le poarte ca haine. Căldura părea să le şi îmbunătăţească dispoziţia, care fusese una de disperare şi epuizare şi teamă constantă.

Prizonierii, care îşi târâseră picioarele cât de mult putuseră fără a bătea prea tare la ochi, au rămas tot mai aproape de capătul din spate al coloanei întinse pe o mare distanţă. Era chiar mai uşor să meargă încet pe gheaţă şi, după câţiva paşi, picioarele Doroteii au alunecat şi ea a căzut încet, rostogolindu-se peste picioarele lui Henri şi făcându-l şi pe el să cadă, iar Simeon s-a lăsat imediat jos, aproape făcând gheaţa să crape. Agnez a râs, atrăgând atenţia lui Alizon când ceilalţi trei respinşi s-au dus să-i ridice pe prizonierii căzuţi.

Liliath ajunsese pe celălalt mal al lacului, aproape patinând până acolo, cu picioarele plutind uşor pe gheaţă. Respinşii răsfiraţi

în spatele ei nu erau în general la fel de grațioși, iar înaintarea lor era presărată cu multe alunecări, căderi și blesteme.

Chiar înainte să urce pe mal, Liliath s-a oprit. Fusese asemenea unui ogar care se întorcea la cușca lui, cu capul sus, adulmecând vântul, cu ochii ațintiți asupra templului. Acum a rămas nemișcată, apoi s-a răsucit în cerc, cu ochii închiși. Câteva clipe mai târziu, ochii aceia sălbatici s-au deschis și ea s-a uitat spre vest, unde lacul seca în miezul verii.

– Bestii! s-a răstit Liliath. A ridicat brațul cu furie. Bestii!

– Unde? a întrebat Bisc, uitându-se neliniștit în toate direcțiile.

– Urcă pe cascadă! a spus Liliath. Nu mă gândisem că ar putea...

S-a uitat înapoi peste gheață, la coloana lungă de respinși, și a văzut prizonierii căzuți în capătul îndepărtat al lacului.

Gura lui Liliath s-a strâmbat într-un mârâit.

– Grăbiți-vă! Aduceți-i pe cei patru! Grăbiți-vă!

Bisc a strigat, și vocea lui a răsunat peste gheață:

– Mișcați-vă! Ridicați-i! Faceți-i să se grăbească!

Apoi a rămas mut de uimire când a văzut ceva. S-a întors către Liliath să-i spună, dar și ea văzuse.

Agnez s-a uitat în spate peste umăr, ca să vadă câți respinși mai erau pe aproape. Acum aveau o șansă să scape, indiferent cât de mică. Erau doar Alizon și cei trei, și câțiva rămași și mai în spate... Agnez a mijit ochii. Nu erau respinși răzlețiți și nu erau bestii. Erau mulți soldați în pelerine stacojii bordate cu blană de vulpe roșie, și, la ceva distanță mai în față, patru cercetași îmbrăcați în piele de căprioară, care îngenuncheau, ridicând niște puști cu țevi lungi...

– Rămâneţi jos! a strigat Agnez, eliberându-şi mâinile din legături pentru a se azvârli pe gheaţă.

Ceilalţi, care erau pe cale de a fi ajutaţi să se ridice, s-au aruncat pe burtă.

Pocnetul ascuţit al puştilor a fost urmat de bufnetul gloanţelor care îşi nimereau ţintele şi de strigătele celor loviţi. Respinsul aflat lângă Agnez a căzut, cu mâna încleştată pe stomac. Ea s-a repezit în patru labe la el şi i-a luat cuţitul şi pistolul, apoi a ridicat imediat trăgaciul şi a îndreptat pistolul spre Alizon T, care se holba la pursuivanţii ce veneau pe drum. Agnez a apăsat pe trăgaci, dar nu s-au auzit decât un clic şi un fâsâit umed când a dat rateu. Alizon s-a răsucit, şi-a scos cuţitul şi s-a repezit la Agnez, dar s-a împiedicat de Simeon, care întinsese un picior imens.

Agnez a înjunghiat-o pe Alizon, lăsând lama înfiptă în ea şi a înşfăcat cuţitul respinsei din mâna ei care se deschidea încet. S-a ridicat în picioare şi, pe jumătate alunecând, pe jumătate fugind pe gheaţă, s-a îndreptat spre locul unde Henri se lupta cu un respins, ţinându-i cu amândouă mâinile încheietura în vreme ce omul încerca să-i înfigă un pumnal în piept. Agnez l-a înjunghiat în coaste şi l-a împins deoparte, în vreme ce Simeon l-a ridicat pe respinsul rămas, care încerca să-şi încarce pistolul, şi l-a aruncat peste gheaţă.

– Au căzut toţi? a întrebat Agnez, gâfâind şi uitându-se în jur.

Cei mai apropiaţi respinşi erau la treizeci sau patruzeci de paşi mai în faţă pe gheaţă.

– Morţi sau inconştienţi, a confirmat Simeon.

Şi-a scos pălăria şi şi-a fluturat-o deasupra capului către pursuivanţi. Nu prea avea şanse să fie confundat cu altcineva.

Cercetașii nu au mai tras, dar nici nu s-au repezit înainte. Dintr-un motiv oarecare, pursuivanții se răspândeau pe drum și se opreau. Muschetele lor se ridicau, dar *nu* erau îndreptate spre masa de respinși de lângă lac, aflați oricum în afara bătăii lor.

– Ce fa...? a început să spună Dorotea, dar uitându-se încotro erau îndreptate armele, s-a lămurit singură.

Peste buza cascadei înghețate apăreau bestii. O mulțime. Erau de forme și dimensiuni diferite, dar toate aveau gheare sau pinteni care le ajutau să urce pe cascada înghețată și să meargă pe gheață. S-au întins într-un șir lung și au început să înainteze foarte repede.

– Blestemate să fie! a izbucnit Agnez.

S-a uitat la bestii, la pursuivanți, la Liliath și la Ceata Nopții de pe celălalt mal al lacului și imediat a evaluat tactic situația. Singura șansă de a scăpa de bestii era să fugă spre dușmanii de pe cealaltă parte a lacului și spre potențialul adăpost al templului de dincolo de ei, dacă putea fi baricadat și apărat.

Să fugă înapoi spre captivitate.

– Fugiți!

Liliath a scos un sunet pe care Bisc nu-l mai auzise niciodată de la ea, un soi de strigăt icnit, ca și cum fusese înjunghiată sau grav rănită.

– Du-te la templu! i-a spus ea lui Bisc. Pregătește-l pentru apărare la nivelurile inferioare. Nu știu în ce stare va fi.

– Nu te părăsesc! a protestat Bisc.

– Eu o să-i aduc pe cei patru.

– Dar... ei... bestiile o să-i prindă, a spus Bisc.

Foştii lor prizonieri alergau pe gheaţă cât de repede puteau, dar bestiile îi prindeau din urmă. Câţiva monştri căzuseră sub focul muschetelor, iar forţa armată a lui Rochefort înainta în şiruri organizate, primul rând trăgea, apoi încărca armele în vreme ce rândul din spate alerga în faţă pentru a trage din poziţia avansată, şi această acţiune se repeta încontinuu. Dar atacul mergea încet şi ei nu aveau cum să prindă bestiile cele mai înaintate şi nici să împuşte suficiente cât să conteze.

– Du-te! a repetat Liliath. Voi invoca un înger.

Bisc a plecat, chemându-şi Ceata Nopţii. N-a fost nevoie de prea multe îndemnuri, cu bestiile atât de multe şi atât de iuţi, dar toată lumea s-a uitat înapoi la Liliath, aflată pe gheaţă. Bisc s-a simţit uşurat când a văzut-o ridicând mâna şi aşezându-şi un deget pe unul dintre inelele sale cu icoane, deşi habar nu avea ce intenţiona ea să facă. Magia angelică nu putea fi folosită asupra bestiilor, sau cel puţin nimeni nu fusese în stare să forţeze un înger să acţioneze împotriva lor...

Icoana pe care o alesese Liliath era o Virtute, a cărei atribuţie era mişcarea aerului. Pe plăcuţă se afla reprezentată o femeie cu ochi aurii, cu obrajii foarte umflaţi, buzele strânse şi suflând.

– Mairaraille, Mairaraille, vino la mine! a şoptit Liliath, în vreme ce numele era repetat în mintea ei concentrată.

Nu voise să folosească aici magia, căci ar fi atras şi mai multe bestii, dar era prea târziu pentru aşa ceva.

Îngerul a auzit-o imediat, dar a încercat să se întoarcă şi să se îndepărteze, să se ascundă cât mai departe în ceruri. Liliath s-a strâmbat şi a scrâşnit din dinţi, înainte de a vorbi mai tare şi de a-şi concentra mintea asupra prăzii sale, cu lumea din jur uitată.

Dar îngerul tot se împotrivea. Liliath și-a simțit pielea din jurul ochilor încrețindu-se și apoi netezindu-se la loc în efortul de invocare. O furie incandescentă se aduna în ea, o dorință nu doar de a invoca îngerul, dar și de a-l distruge. Mairaraille a simțit acea furie și s-a speriat, cedând brusc pentru a se manifesta cu un zgomot de clopote și trompete discordante, iar vânturile pe care le controla biciuiau în jurul lui Liliath, fără a îndrăzni să o atingă.

– Du-te la cei patru care aleargă pe gheață! i-a cerut Liliath cu voce de oțel. Înfășoară-i cu blândețe și ridică-i în aer, asigurându-te că nu sunt răniți în niciun fel, și vino cu ei aici! Apoi mă vei ridica și pe mine, la fel de ușor și cu aceeași grijă, și ne vei duce pe toți în fața templului pe care ți-l arăt acum.

– *Nu pot ridica atât de mulți*, a protestat îngerul.

– Trebuie! a poruncit Liliath.

– *E prea greu, aerul e prea rece, prea rarefiat...*

– Fă-o sau te nimicesc! a țipat Liliath. Du-te!

S-a auzit o bătaie de aripi bubuitoare și un sunet de trompete. Fărâme de gheață au zburat în cercuri strânse, atrase în sus într-un vârtej care mugea în vreme ce Mairaraille se deplasa peste lacul înghețat, către cei patru muschetari.

Dorotea a simțit-o pe Mairaraille înainte să vadă îngerul, cu coada ochiului. O coloană învârtejită de lumină și umbră, pe care a văzut-o și cu vederea ei obișnuită câteva secunde mai târziu, când îngerul a adunat și mai multă gheață și a desfăcut-o în fragmente mai mici și în vapori de apă, pentru a forma o coloană albă ce se ridica înaltă. Dorotea nu știa ce înger era, dar știa rolul său, și și-a dat seama că fusese probabil trimis acolo pentru ei, căci nu avea niciun

rost să atace pursuivanții când bestiile erau și mai aproape, și niciun înger nu ar fi acționat împotriva bestiilor din Ystara.

– Strângeți-vă! a strigat ea, apucându-se de umărul lui Simeon. Strângeți-vă!

Simeon a văzut cum spirala albă care se lățea se repezea în jos către ei. A întins mâna și l-a tras pe Henri mai aproape, iar Agnez, văzând și ea ce venea, a alunecat spre ei și și-a trecut un braț peste umărul lui Henri, și toți s-au oprit, clătinându-se, cât pe ce să cadă grămadă.

– Închideți ochii! a țipat Dorotea.

Vârtejul a lovit o clipă mai târziu și au fost suflați cu toții violent înapoi – dar nu jos pe gheață. Mairaraille i-a ridicat sus, tot mai sus, făcându-i să se desprindă unii de alții și să se răstoarne, dar îngerul i-a ținut separați, astfel că armele și tot ce aveau în pungi și buzunare au căzut fără a le face rău, în vreme ce Mairaraille s-a străduit să nu le rupă cu totul pelerinele de pe umeri și nu a luat decât una dintre cizmele lui Agnez și toate pălăriile.

Îngerul i-a purtat peste lac în doar câteva secunde, apoi a suflat cât mai jos, și tromba de vânt înghețat s-a aplecat pentru a o lua și pe Liliath, care s-a ghemuit și și-a strâns pumnii lipiți de stomac, păstrându-și astfel aproape toate icoanele, în afară de două, prinse de veșmintele ei, care s-au desprins și au zburat când haina i-a fost sfâșiată în bucăți.

După câteva momente de vânt înghețat și țipete, au fost aruncați cu toții într-un nămete adânc lângă poarta de intrare a templului. Mairaraille a dispărut înainte ca Liliath să o poată lăsa să plece, profitând că degetele îi alunecaseră de pe icoană atunci când a

căzut. Furioasă, Liliath s-a ridicat și a pornit spre Bisc, care înainta cu greu prin zăpadă ca să o ajute. Respinșii ajunseseră la templu abia când îngerul a trecut rotindu-se pe deasupra lor.

– Luați prizonierii! s-a răstit Liliath, și respinșii s-au supus imediat, târând din zăpadă muschetarii care clipeau amețiți.

La fel ca Liliath, toți aveau zeci de răni micuțe și usturătoare pe mâini și fețe, de la bucățile de gheață care zburaseră peste tot, dar altfel erau nevătămați.

Dar în cazul lui Liliath, acele mici tăieturi deja se vindecau, iar nuanța vizibil argintie a sângelui dispărea pe când pielea ei devenea din nou frumoasă, cafenie și diafană.

Templul se ridica deasupra lor. Nu existau ferestre în pereții de piatră groși de la parter, iar ferestrele de la etajele de deasupra aveau obloanele bine închise. Când un respins a încercat imensa ușă centrală, făcută din lemn gros de stejar și ferecată, aceasta nu s-a mișcat. În partea ei dreaptă se vedea o broască mare cât un pumn de copil, dar fără cheie. Era bine încuiată.

Un fior de panică i-a străbătut pe mulți când ușa a rezistat la impactul loviturilor de picioare a mai multor respinși solizi, și multe priviri s-au îndreptat înapoi spre întinderea de gheață.

Bestiile aproape traversaseră lacul, erau la doar cinci sau șase minute depărtare. Nici măcar nu țipau, ci veneau în tăcere, ceea ce era și mai rău. Singurul sunet era bubuitul cartușelor de muschetă ale pursuivanților, care se auzeau constant, două sau trei pe minut. Dar trupele lui Rochefort nu ajunseseră încă pe malul lacului. Avansau încet, alternând înaintarea cu focurile de armă, și, deși rafalele lor pricinuiau pierderi în rândul bestiilor din spate, mai erau

încă vreo sută de monștri care rămâneau în afara bătăii armelor și puteau ajunge la templu.

Niciuna nu se întorsese să-i atace pe pursuivanți. Atenția tuturor bestiilor era concentrată pe Liliath. Sau, cum credeau respinșii, asupra lor.

– Există o ușă la baza turnului, s-a răstit Liliath. E... sau era descuiată. Urmați-mă și aduceți prizonierii. Am nevoie de ei în viață! Nu riscați nimic!

A luat-o la fugă de-a lungul zidului din față, către turn. Respinșii i-au înșfăcat pe Agnez, Simeon, Henri și Dorotea, interpretând ordinul lui Liliath drept o strângere a celor patru. Fiecare muschetar era încadrat de câte doi respinși care-l țineau de brațe și unul în spate, pregătit cu mânerul unui pumnal sau cu pistolul.

Ușa turnului era de fier, ruginită și cu vopseaua cojită. Liliath a răsucit inelul care ridica drugul dinăuntru. A rămas cu el în mână, dar a apucat pironul cu degetele ei imposibil de puternice și l-a răsucit. Ușa era și ea înțepenită, dar ea a împins-o cu atâta forță, că nu i s-a putut împotrivi. S-a deschis cu un scârțâit de fier pe piatră.

Liliath s-a repezit pe dată înăuntru.

– Aduceți prizonierii! a strigat. Puneți drugul și proptiți ușa!

TREIZECI ŞI CINCI

Interiorul turnului pătrat era mai mare decât părea de la distanţă, încăperea de la intrare având cam cincisprezece metri pe fiecare latură. Deşi era greu de văzut în lumina care pătrundea pe uşă, părea un fel de cameră de gardă, cu scaune simple de lemn şi o masă, un rastel de săbii şi câteva butoaie. Totul era în paragină şi acoperit cu un mucegai verzui. Liliath deja alerga în sus pe treptele de piatră din partea stângă, către o uşă grea de lemn, care s-a deschis uşor.

Agnez şi-a aruncat din picioare cizma rămasă când au trecut peste prag, ceea ce i-a adus o lovitură uşoară cu un pat de pistol. La fel ca ceilalţi, a fost împinsă în sus pe scări după Liliath, cu respinşi care se înghesuiau înaintea şi în urma lor. Atmosfera de panică de-abia stăpânită se simţea încă puternic.

– Ultimul pune drugul! a strigat Bisc. Grandin, Ratter, voi sunteţi responsabili aici. Rupeţi masa aia şi proptiţi uşa! Trebuie să o apăraţi! Trebuie să-i dăm timp lui Liliath să-l invoce pe Palleniel şi apoi el va distruge bestiile! Totul va fi bine! Ystara!

Respinşii au strigat în cor „Ystara!" şi au trimis în aer nori de mucegai când au început să desfacă masa, smulgând scânduri din

ea pentru a le propti în unghi în uşă. Bisc i-a privit o clipă, apoi a urmat iureşul în sus pe trepte.

Încăperea de la nivelul următor era un fel de anticameră, legată de casa propriu-zisă, camera din turn deschizându-se către o sală vastă, care avea ferestre oblonite, o masă lungă şi scaune tapiţate, mult mai bine păstrate decât mobila din camera de gardă din turn. Pe pereţi erau tablouri pline de praf şi decolorate, toate părând să fie imagini cu Liliath sau scene care înfăţişau folosirea puterilor angelice.

– Toţi cei care au pistoale sau muschete, duceţi-vă la ferestre! a ordonat Bisc. Deschideţi-le şi începeţi să trageţi! Ceilalţi, mergeţi şi încărcaţi armele şi staţi de pază cu sabia sau cuţitul! Nu uitaţi că bestiile pot să se caţăre! Duceţi-vă şi voi, Kreel şi Basco, Jevens!

Cei mai mulţi respinşi rămaşi din Ceata Nopţii s-au revărsat din turn în sală, cincizeci sau şaizeci de oameni, lăsând doar câte doi paznici pentru fiecare muschetar. Acum nu se mai striga „Ystara", nimeni nu mai glumea sau sporovăia. Doar femei şi bărbaţi îndârjiţi care sperau să rămână în viaţă. Obloanele nu s-au deschis uşor, iar unele au căzut când au fost trase, şi nimeni nu a pierdut vremea încercând să deschidă ferestrele, ci pur şi simplu au spart geamurile.

Prizonierii şi escorta lor redusă, cu Bisc, au mers mai departe în urma lui Liliath.

Următoarea încăpere era o bibliotecă, şi Dorotea s-a trezit cu braţul drept aproape dislocat când a fost trasă înapoi după ce instinctiv s-a întors către cel mai apropiat raft pentru a-i cerceta conţinutul. Rafturile, făcute dintr-un lemn întunecat, cu uşi de

sticlă lungi, o creație angelică, se înălțau din podea până la tavan, pe trei din cei patru pereți, al patrulea fiind ocupat de scări, dar și acolo erau rafturi, instalate sub trepte și reduse după dimensiunea acestora.

Odată ajunși în camera următoare, au auzit răsunând în același timp țipetele reunite ale multor bestii, pocnetele pistoalelor și muschetelor și bubuitul ca un gong al unui obiect care lovea ușa de fier de jos. Încăperea fusese un dormitor, cu rămășițele unei saltele cu puf roasă de șoareci și insecte răspândite prin toată camera, iar patul de la care provenea era o relicvă pătată și fără lustru din bronz și lemn, aflată într-un colț. Lângă ea stăteau două scrinuri, atât de pline de praf, încât era imposibil să-ți dai seama din ce lemn erau făcute. Vizavi de ele se vedea o oglindă înaltă, la fel de uzată. Într-un colț era o vană de aramă, verde și îngrozitoare, iar lângă ea grămezi de haine ponosite.

Au continuat în sus pe scări și au ieșit în plină lumină. Camera aceasta avea ferestre din podea până în tavan dintr-o sticlă curată, limpezită de îngeri, care nu trebuia curățată niciodată, și era cald, căci soarele se revărsa înăuntru. Pe fiecare parte se aflau telescoape instalate pe trepiede și fotolii joase, ponosite, unde cei care nu foloseau telescoapele puteau să-și aștepte rândul ca să privească peste lac, cascadă și munți, și, dincolo de ele, în ținuturile joase ale Ystarei sau spre est, către Sarance.

Dar acum toată lumea se uita la cascadă. Țepii ascuțiți de apă înghețată nu mai erau deloc albi, căci pe scara aceasta lată mișunau în sus o mulțime de bestii invadatoare. Mii și mii de bestii.

– Să ne apere Palleniel! a şoptit Bisc, concentrat asupra cumplitei imagini de jos.

Ceilalţi respinşi erau la fel de zăpăciţi, holbându-se la hoarda imensă de bestii.

Simeon a fost primul care a intrat în acţiune. Şi-a eliberat braţele din strânsoarea celor care îl ţineau, le-a apucat capetele şi i-a azvârlit în fereastră. Fiind sticlă angelică, a crăpat, dar nu s-a spart. Cei doi au ricoşat în ea şi au căzut laţi pe podea. Simeon s-a răsucit şi a smuls cel mai apropiat telescop de pe trepiedul lui, mânuindu-l ca pe o bâtă.

Agnez s-a arcuit în spate şi într-o parte, lovindu-şi cu capul paznicul din stânga şi cu piciorul femeia din dreapta, înfigându-şi adânc călcâiul în stomacul ei. Amândoi au căzut şi ea a smuls un pumnal pentru a ataca paznicul din dreapta lui Henri, care i-a dat drumul prizonierului său pentru a-şi scoate propriul pumnal, în vreme ce Henri se lupta cu respinsul din stânga lui, amândoi încercând să se arunce unul pe celălalt.

Dorotea, care se afla cel mai aproape de scările ce mergeau mai departe în sus, a întins un picior pe după unul dintre paznicii ei, dar nu a reuşit să-l trântească şi a ajuns pe podea. Celălalt paznic al ei, o femeie, văzând că Dorotea era în regulă, şi-a scos sabia şi s-a repezit să-l atace pe Simeon.

Agnez a văzut-o şi s-a întors, parând primul atac, oprind cu pumnalul lama sabiei când respinsa a încercat să se retragă, apropiindu-se atât de repede, încât a reuşit să-i tragă un pumn în nas şi să-i smulgă sabia, lovind-o cu mânerul şi aruncând-o la pământ.

Bisc a pornit-o înapoi pe scări în jos, cu sabia scoasă. Liliath deja intrase pe jumătate în încăperea de deasupra, dar s-a răsucit pe călcâie.

În aceeași clipă, geamul crăpat de cei doi respinși ai lui Simeon s-a spart și o bestie a năvălit în cameră. Mai înaltă ca Simeon, dar subțire ca un pomișor, era acoperită în întregime de solzi negri scânteietori și stătea pe patru picioare cu țepi, având cleşti lungi, ca de crab, la membrele din față. Capul era uman, într-un fel grotesc, în afara gurii, care era o gaură rotundă, căscată, plină cu dinți mici, în loc de o despicătură orizontală.

Creatura a țipat ascuțit și a prins între cleştii ei un respins, pregătită să-l muște.

– Urcă pe ziduri! Urcă...

Strigătul venea de undeva de jos. Respinșii și muschetarii s-au repezit împreună la bestie. Simeon a lovit-o cu telescopul, spărgând tubul de bronz, iar lentilele au zburat în aer. Agnez și-a înfipt sabia în ochii ei, iar Henri a luat pistolul pe care oponentul lui i-l oferise cu o clipă în urmă și a tras, amândoi lăsându-se în jos pentru a ținti în încheieturile inferioare, ca să nu lovească pe altcineva.

– Ad-o aici! a țipat Liliath, arătând spre Dorotea. Ad-o aici!

Respinsul care o ținea pe Dorotea îi dăduse drumul pentru a-și manevra cu stângăcie pistolul. Dorotea tocmai voia să fure un pumnal de la centura lui, când Bisc a înșfăcat-o de braț și i l-a sucit la spate, împingând-o în sus pe scări, aproape cărând-o în brațe, în vreme ce ea se zbătea, încercând să se elibereze.

Liliath a trântit ușa în urma lor și a pus drugul.

Și această cameră era plină de lumină și căldură, dar nu avea ferestre. Cel puțin, nu în pereți. Dorotea s-a uitat în sus și a văzut că ceea ce păruse de afară un acoperiș de aramă era altceva, ceva de origine angelică ce îi era necunoscut, o variație la sticla purificată de îngeri folosită în Rotonda de la Belhalle. Lumina se revărsa prin ea ca și cum nu era nimic acolo. Dorotea vedea rama pe care se sprijinea acoperișul, dar nimic între grinzi.

Încăperea era camera de lucru a unui iconar, un atelier ideal. Erau acolo patru mese de lucru și multe dulapuri pentru vopseluri și hârtie și foiță de aur; plăci de lemn și ivoriu și metalice; pensule și unelte și bețișoare de amestecat culorile și cuțite și ace de gravat și toate celelalte accesorii ale meșteșugului.

Chiar în centrul camerei se afla un șevalet, cu o icoană pe el. O icoană mare, cât mâna Doroteii. I-a simțit vag prezența, și a fost surprinsă că nu emana senzația copleșitoare de putere la care se aștepta.

Era, în mod clar, Palleniel. Se vedeau aripile enorme cu șapte vârfuri, care înconjurau o siluetă fără trăsături, toată din aur mat, strălucitor, atât de intens, încât era greu de privit. Dar aura de deasupra capului său era cenușie, nu aurie, ceva ce Dorotea nu mai văzuse niciodată într-o icoană.

Era același cenușiu din sângele bestiilor.

Dorotea era atât de concentrată asupra icoanei, încât i-a trebuit o clipă ca să observe că pe podea, lângă șevalet, se afla un trup. Un cadavru mumificat, întins pe o saltea. El sau ea fusese un cleric, căci în jurul pielii galbene și al oaselor care o străpungeau se

vedeau rămășițele unui veșmânt preoțesc, și era o glugă strânsă în spatele capului care încă nu ajunsese doar un craniu.

– Ad-o mai aproape! a cerut Liliath, care se repezise la șevalet. Era cuprinsă de febra anticipării și de neliniște, mâinile îi tremurau și ochii îi străluceau. Așaz-o aici! Ține-o nemișcată!

A arătat spre spațiul de lângă cadavru, în apropierea șevaletului. Bisc a împins-o jos pe Dorotea, dar pe fața lui se vedea un amestec de nedumerire și îngrijorare.

– Ce...? a început el, dar s-a răzgândit, când Liliath a pus o mână pe capul Doroteii, iar cealaltă mână a așezat-o pe icoană și a râs, un râs de ușurare și bucurie, atât de ciudat în contrapunct cu țipetele, urletele, strigătele, împușcăturile înăbușite și zgomotele neclare de luptă care se auzeau de jos.

– Ce faci? a întrebat Dorotea. Încerca să-și păstreze vocea calmă, deși inima îi bubuia în piept. Icoana aia... nu e terminată... sau cam așa.

– E terminată, a replicat Liliath și s-a uitat în jos la Dorotea. Știi multe, dar atât de puține!

O lovitură puternică în ușă l-a făcut pe Bisc să tresară și apoi să apese mai tare pe umerii Doroteii, înainte să-și dea seama că era un cartuș rătăcit și nu o bestie care încerca să doboare ușa. Dar ușurarea lui nu a durat mult, căci o umbră a căzut asupra lor de deasupra. Au ridicat privirea și au văzut o bestie care se cățăra pe acoperiș. O bestie sinuoasă, cu multe articulații, cu mâini elongate, aproape umane, dar cu numai patru degete, terminate cu cârlige.

– N-o să intre pe acolo, a spus Liliath şi a râs din nou. Au ajuns prea târziu. Atât de aproape, dar prea târziu.

– Invocă-l pe Palleniel! a îndemnat-o Bisc. Îndreaptă totul!

– Nu cu icoana aia! a spus Dorotea.

– Serios? a întrebat Liliath. N-ai înţeles care e miezul problemei, Dorotea? Mi s-a spus că ai văzut ce se află în respinşi şi în bestii, în prietenii tăi şi...

– Invocă-l pe Palleniel! a intervenit Bisc. Nu pierde...

– Taci! a poruncit Liliath. Urma să spun – şi în *mine*.

– Ai îngeri în tine, a spus Dorotea încet. Îngeri întregi. În vreme ce noi, ceilalţi, avem... frânturi, presupun că din Palleniel...

– Deci înţelegi, a încuviinţat Liliath. Probabil că în tot acest timp tu ai fost sortită să fii aceea. Tu trebuie să fii aceea. Tu trebuie să fii.

– Liliath..., a implorat-o Bisc.

Zgomotele luptei deveneau mai puternice şi cineva ţipa cât îl ţineau puterile chiar dincolo de uşă, un ţipăt de durere. Bestia de deasupra zgâria în sticlă, sau ce-o fi fost, cu degetele alea oribile cu cârlige.

– Nu am de gând să-l invoc pe Palleniel din *ceruri*, a spus Liliath. De-asta simţi că ceva nu e în regulă cu icoana. Nu e nimic din Palleniel acolo. El este în această lume muritoare. Răspândit în respinşi şi bestii. Şi puţin, foarte puţin, dar cele mai puternice şi adevărate fragmente din toate, în tine – şi în prietenii tăi.

– Aşadar, o să-l aduni la un loc, a spus Dorotea. Dar, în primul rând, tu l-ai descompus pe Palleniel, nu-i aşa, acum o sută treizeci şi şapte de ani?

– Da, a recunoscut Liliath, cu o umbră de regret trecându-i fulgerător peste față. Am făcut o eroare cumplită, o greșeală, care acum va fi îndreptată.

– Nu înțeleg, a șoptit Bisc. I-a dat drumul Doroteii și a stat drept în fața lui Liliath. Tu l-ai distrus pe Palleniel, Liliath?

– Da, a răspuns Liliath. N-am *vrut* să se întâmple așa, nu trebuia să...

– Și-atunci... molima sângelui de cenușă.... bestiile... tu...

– Da! Ți-am spus! Dar acum o să... o să îndrept totul. Liliath a ridicat o mână ca să atingă fața lui Bisc, mângâindu-i obrazul ca să-i amintească ce făcuse pentru el, ca să-l liniștească. Îmi pare rău, dragul meu Bisc. O să îndrept totul. Tu vei fi cu mine, Biscaray, dragă Biscaray, vom fi împreună mereu...

Erau doar vorbe. Nici nu se uita la el, ochii îi erau ațintiți asupra icoanei de pe șevalet.

Fața lui Bisc s-a strâmbat de tristețe și furie amestecate. Degetele i s-au îndreptat pentru a-și coborî pumnalul din mânecă în palmă, dar Liliath a fost mult mai rapidă și și-a lăsat mâna în jos, iar degetele ei de oțel l-au apucat de gât. Bisc s-a înecat și a icnit când ea l-a ridicat de la podea și apoi l-a azvârlit într-o parte.

Un servitor folosit, aruncat și imediat uitat.

– Ce încercai să faci? a întrebat Dorotea, înghițindu-și frica. Vreau să zic, atunci.

Încerca să nu se uite la pumnalul lui Bisc. Lama zăcea la un metru, poate un metru și jumătate de ea, unde nu putea să ajungă.

– Suntem sortiți să fim împreună, a spus Liliath, punându-și din nou o mână pe icoană și cealaltă pe capul Doroteii.

Studenta simțea apăsarea degetelor lui Liliath, mult mai grele decât ar fi trebuit să fie.

– Tu și Bisc?

– Palleniel, s-a răstit Liliath, și icoana a fulgerat sub mâna ei, iar Dorotea l-a auzit și ea pe Arhanghel răspunzând, foarte departe și totuși aproape.

În capul ei.

Încep.

Dorotea s-a repezit la pumnal. Sau cel puțin asta i-a spus mintea ei trupului să facă. Dar nu s-a mișcat. Era încremenită, pironită în loc de puterea care curgea de la Palleniel la icoană, apoi la Liliath și la capul Doroteii.

– Adevărata mea dragoste dintotdeauna, a șoptit Liliath. Am vrut să-l aduc jos din ceruri, să-l înveșmânt în carne muritoare... să-i simt săruturile, iubirea...

Dorotea nu se putea mișca, dar încă mai respira, iar în ochii ei exista hotărâre. S-a uitat piezîș la corpul de pe saltea.

– Ai încercat să-l pui pe Palleniel *în* cineva!

– Cel mai bun dintre iubiții mei muritori, a spus Liliath. L-am făcut puternic. L-am hrănit cu îngeri mărunți, atâția cât au putut încăpea în el. Dar nu a fost de-ajuns. Nu am știut atunci că niciodată nu va putea fi de-ajuns, că nu aceasta era calea. Și l-am invocat pe Palleniel...

Da.

– Și a venit, dar așa cum un vas prea mic se revarsă, tot așa acel trup nu l-a putut cuprinde. Iubirea mea a căutat alte trupuri, vărsându-se într-unul, apoi în altul, și altul, în toată Ystara. Dar

niciunul nu l-a putut ține pe *Palleniel* și el s-a întins prea mult și eu n-am putut, n-am putut să-l aduc înapoi, și iubirea mea s-a împărțit în fragmente, s-a desfăcut în mii și mii de bucăți, simple bucăți muritoare, care nu puteau ține nici cea mai mică parte din el, și așa s-a ivit molima sângelui de cenușă, a început transformarea bestiilor... și totul a fost *pângărit*. Liliath s-a uitat în jos la Dorotea, cu lacrimi alunecându-i din ochii frumoși, primele lacrimi care îi udau fața după o sută patruzeci de ani. Dar exista speranță, a spus ea, apoi tăios, ca răspuns la o refracție din partea Arhanghelului pe care Dorotea nu a putut-o percepe: Palleniel!

Mă adun. Mă supun.

– Exista speranță, a repetat Liliath. Erau câțiva muritori aproape suficient de puternici pentru a-l conține pe iubitul meu drag, pentru a-i da receptaculul de carne. Dar trebuiau să fie schimbați, să fie făcuți și mai puternici, să fie întăriți cu fiecare generație. Nepoții lor, m-am gândit eu, aveau să fie numeroși, puternici. Puteam alege pe oricare dintre ei pentru a-l găzdui pe iubitul meu. Am adormit, știind că mă voi trezi atunci când această lucrare era... A tăcut, apoi a șuierat un cuvânt: Palleniel!

Mă supun. Mă supun!

– Când această lucrare era făcută, a încheiat Liliath.

A ciulit urechile, ascultând, și Dorotea și-a dat seama că zgomotele luptei se stingeau. Urletele de dincolo de ușă se opriseră. Focurile de muschetă erau mai rare. Nu se mai auzeau țipetele bestiilor. Dorotea nu putea ridica privirea, dar i se părea că bestia de deasupra plecase și ea, sau nu se mai mișca.

– Cele mai apropiate bestii vor fi primele adunate, a spus Liliath cu un zâmbet vag. Și respinșii.

– Ce... ce se va întâmpla cu ei? a șoptit Dorotea.

A încercat să-și muște vârful limbii, să vadă dacă durerea ar ajutat-o să se elibereze, dar nu și-a putut închide gura.

– Nu contează. Presupun că bestiile vor muri; au fost atât de mult transformate, ținute atâta vreme în viață de puterea iubirii mele, a spus Liliath. Respinșii... rămășițele din ei sunt mici. E posibil să supraviețuiască... Palleniel!

Curând. Curând.

– Și eu? a șoptit Dorotea, deși știa deja.

– Nu au fost nepoții, ci cea de-a șaptea generație care a ajuns în cele din urmă să fie ceea ce îmi trebuia, a spus Liliath. Și atât de puțini... Nu mă gândisem că ystaranii care scăpaseră se vor teme să se înmulțească... Palleniel!

Încă un pas doar.

– N-am știut, a spus Dorotea.

Dar mintea ei nu era atentă la cuvintele rostite. Se oțelea pentru lupta care urma, respirând nu pentru a vorbi, cât pentru a-și întări voința.

– Un strămoș din Ystara, a continuat ea, și nu un respins. Mama va fi șocată.

– N-o să afle niciodată, a replicat Liliath. Oh, iubirea mea, iubirea mea, a durat atât de mult, dar vom fi împreună! Palleniel!

Sunt aici.

Palleniel s-a manifestat în cameră cu o bubuitură de aripi atât de puternică, încât Dorotea a asurzit, dinții i-au clănțănit și părul i-a zburat în spate. Dar era pregătită, nici uluită, nici luată pe neașteptate. A simțit căldura prezenței lui, lumina, mult mai strălucitoare decât a soarelui, atât de intensă, încât a văzut-o cu ochii închiși, cu fiecare vas de sânge din pleoapele ei bine reliefat.

Puterea angelică i-a apăsat pielea, pătrunzându-i în sânge. Era vag conștientă de voința lui Liliath care-l îmboldea pe Arhanghel, îi ordona să intre în ea, să se instaleze în trupul ei, să-i curețe mintea și să ia în posesie totul.

– *Nu*, a spus Dorotea încet, o voce subțire în miezul adânc al sinelui ei, cumva limpede printre torentele violente de putere.

– *Nu, nu cedez.*

– *Ia-o! Ia-o! Ia-o!* îl îndemna Liliath. *Trebuie să fim împreună! Trebuie!*

Palleniel a apucat-o și mai strâns pe Dorotea, împingând-o tot mai adânc în ea însăși. Ea nu și-a mai simțit brațele și picioarele, și apoi vederea și auzul i-au dispărut, lăsând în urmă doar o voce subțirică, acel miez profund într-un vid de întuneric incoerent. Nu mai era decât această mică rămășiță din ea, și Arhanghelul, și Liliath.

– *Nu*, a declarat Dorotea. *Nu!*

– *Ia-o!* a țipat Liliath, în capul Doroteii. *Trebuie să fim împreună! Nu înțelegi!*

Dorotea a râs, chiar în vreme ce Palleniel a început să apese asupra ultimei redute a minții ei.

– De ce te împotrivești? Trebuie, trebuie să cedezi!

– Ai înțeles totul aiurea, fată proastă.

– Ce?

– Ai înțeles totul pe dos.

– Nu, încerci să mă păcălești, dar e prea târziu, trebuie să fim împreună...

– Puteți fi împreună. Cum am zis, ai înțeles totul pe dos.

– Eu... eu... noi trebuie...

– Palleniel trebuie să se întoarcă în ceruri. Și tu ar trebui să mergi cu el, Liliath.

Dorotea a simțit o slăbire bruscă a apăsării lui Palleniel, un început de îndoială în Liliath. Vederea i-a revenit, întunericul s-a limpezit la marginea câmpului ei vizual.

– Fiți împreună! a spus Dorotea, cu voce tare.

Își simțea gura amorțită și ciudată, dar funcționa din nou. Avea furnicături în brațe și picioare, dar le-a putut mișca din nou când Arhanghelul s-a retras din trupul ei, nemaifiind forțat de Liliath să facă ceva ce el nu voia să facă.

– Fiți împreună în *ceruri*!

Dorotea și-a umplut cuvintele cu o justețe totală. Pământul și cerurile fuseseră tulburate de Liliath, iar acum trebuiau readuse în echilibru. Dorotea s-a convins singură că nu putea exista o altă cale. Nu-și putea permite nicio urmă de îndoială, nu putea oferi nimic din care Liliath să înțeleagă ceva care să o facă să se răzgândească.

Liliath și-a ridicat încet mâna de pe capul Doroteii. În aceeași clipă, ultimele rămășițe ale lui Palleniel au părăsit mintea și trupul

studentei. Dar manifestarea fizică a Arhanghelului a rămas în încăpere, un joc de umbre mișcător, copleșitor, de lumină strălucitoare și cel mai profund întuneric, mișcându-se și răsucindu-se, sugerând niște aripi uriașe, impetuoase, o aură orbitoare, o sabie de foc...

– Da, a spus Liliath, foarte încet. Da. Vom fi împreună. În *ceruri*.

Vârful uneia dintre marile aripi ale Arhanghelului s-a înfășurat în jurul lui Liliath. Pielea ei i-a reflectat strălucirea, iar formele de lumină și umbră pe care Dorotea le văzuse în Liliath, resturile de putere ale îngerilor pe care-i ucisese, au început să se scurgă din ochii și gura ei, alăturându-se și unindu-se cu contururile și mai strălucitoare și mai întunecate ale lui Palleniel.

Dorotea s-a dus clătinându-se la cea mai apropiată masă de lucru. A întins mâna orbește după un cărbune, cu o mână apăsată pe ochi, strecurând o privire printre degete, ferindu-se de teribila lumină angelică. Cu cărbunele în mână, s-a întors la șevalet, cu capul lăsat în jos. Fiecare pas era o luptă, ca și cum se mișca împotriva unui curent.

Liliath era acum doar un contur, o formă umană vagă în interiorul curenților rotitori ai lui Palleniel. Dar mâna ei, o proeminență ciudată din nebuloasa strălucitoare de lumină și întuneric care era Arhanghelul, tot mai atingea icoana, deși palma și degetele deveniseră translucide, dar nu se vedeau oase și sânge acolo, ci firișoare de lumină solară și noapte înstelată.

– Fiți împreună! a spus din nou Dorotea.

Mâna lui Liliath a căzut de pe icoană şi ea a fost trasă în inima incandescentă a lui Palleniel, cu un strigăt puternic, în parte sunet de trompete, în parte un oftat omenesc de extaz.

Dorotea a aruncat de pe şevalet icoana fără valoare a lui Palleniel şi a schiţat iute cu cărbunele ei pe scândura goală din spate, creând cea mai rapidă şi mai desăvârşită operă făcută vreodată de ea.

Sângele era uşor de obţinut. Şi-a trecut cu mişcări violente cărbunele peste dosul mâinii, deschizând toate tăieturile micuţe de la bucăţile de gheaţă zburătoare, şi a desenat din nou, cu cărbunele însângerat. Arhanghelul care se înălţa în spatele ei a rămas nemişcat, iar lumina şi umbrele şi-au încetinit rotirea când şi-a văzut esenţa – noua lui esenţă – surprinsă atât de simplu, şi totuşi atât de bine.

Dorotea a atins icoana şi a vorbit cu o hotărâre infinită.

– Pleacă, *Palleniath*!

EPILOG

Deodată niște bătăi s-au auzit de deasupra. Dorotea a ridicat privirea și a văzut că bestia care cu câteva clipe în urmă încercase să-și forțeze drumul înăuntru era încă în viață. Dar degetele cu cârlige se strângeau acum, și pulberea cenușie cădea din... din degete umane... cenușa se aduna învârtejindu-se într-un nor, care era imediat spulberat de vânt. Pe acoperișul transparent a rămas o femeie pe de-a-ntregul umană, despuiată. O femeie tânără, cu pielea cafenie, cu ochi verzi plini de viață, holbându-se șocată...

Bisc era și el viu și nevătămat. S-a zgâit în sus la femeia de pe acoperiș, cu lacrimile alunecându-i pe obraji.

– S-a transformat la loc! a strigat el. O bestie s-a transformat la loc! Liliath s-a înșelat! Deci oamenii mei... și oamenii mei...

– Da, a încuviințat Dorotea.

– Nu știam ce voia să-ți facă, a zis Bisc. Ea m-a vindecat. Am crezut-o; am crezut ce mi-a spus despre Pieire, despre cum avea să refacă Ystara. A spus că o să fim cu toții vindecați, că vom putea să ne întoarcem acasă. Că n-o să ni se mai refuze magia angelică...

Şi-a înghiţit un suspin şi şi-a şters ochii.

Dorotea s-a uitat la el pieziş, cu ochii mijiţi.

– Partea aceea e adevărată, a spus ea. Pentru aceia dintre oamenii tăi care au nevoie de ea. Nu mai e nicio urmă de întinare în voi acum, nimic ce-ar putea opri vindecarea angelică.

– Liliath era atât de frumoasă...

– Era atât de *tânără*, a replicat Dorotea, clătinând din cap. Deţinea o asemenea putere, încă din copilărie, încât era foarte uşor ca toată lumea să uite că avea doar nouăsprezece ani. Nu pun la socoteală somnul ei de o sută şi ceva de ani. Şi era obsedată dincolo de nebunie... ei bine, acum e cu iubitul ei. Dorotea s-a dus la uşă şi a ridicat drugul, adăugând încruntată: Nu că aş fi sigură că ea încă mai există ca persoană reală. Dacă da, va fi o adevărată experienţă pentru ea să trebuiască să se supună poruncii altcuiva. Ştii, acum că mă gândesc la asta, mă întreb dacă e primul muritor care devine înger... cum apar îngerii...

– Nu ştiu, a răspuns Bisc, stânjenit.

S-a uitat în sus la femeia de deasupra şi i-a făcut cu mâna. A ridicat şi ea şovăind mâna şi i-a răspuns. El a arătat spre partea de sus a peretelui de sub ea, unde se vedea conturul vag al unui soi de trapă în materialul ciudat, transparent. Ea a dat din cap şi a început să se târască într-acolo.

Dorotea s-a îndepărtat de uşă în aceeaşi clipă în care Agnez, Henri şi Simeon au năvălit în încăpere, cu diverse arme pregătite. Agnez, desigur, reuşise să pună mâna pe o sabie; Henri avea un pistol descărcat pe care-l ţinea invers, ca pe-o bâtă, iar Simeon un

telescop foarte îndoit. L-au văzut pe Bisc holbându-se în sus, pe Dorotea mulțumită de sine lângă ușă, și în rest nu mai era nimeni.

Liliath dispăruse.

– Bestiile devin din nou oameni! a exclamat Agnez. Și-a rotit privirea prin cameră în căutarea dușmanilor, apoi s-a uitat cu grijă în sus. Ah, văd că și aici. Par cu toții năuciți, ca niște pești aruncați pe mal. La fel și respinșii.

– Înțeleg că tu ai făcut asta, nu? a întrebat Simeon, uitându-se în jos cu bunăvoință, de la înălțimea lui, la Dorotea.

Își apăsa cu un deget o tăietură adâncă de sub ochi, pentru a opri sângerarea.

– Uită-te la ea! a spus Henri, prefăcându-se indignat. Bineînțeles că ea a făcut-o! Slavă cerurilor!

Privirea lui a trecut peste mesele de lucru și dulapuri, peste scândura de pe șevalet, cu schița ei în cărbune și sânge, peste lipsa completă a unor casete mici de bronz. Sau chiar a unora foarte mari.

– Bănuiesc că nu există nicio comoară aici, nu?

– Există o comoară mare jos, a răspuns Dorotea.

Henri a zâmbit nerăbdător, dar apoi a gemut când ea a continuat:

– În bibliotecă. Mi se pare chiar că am văzut un exemplar din *Misterele* lui Mallegre.

– Dar unde e Liliath? a întrebat Agnez, ca întotdeauna interesată de aspectele practice. Stătea pregătită de atac, să se arunce asupra unui dușman care putea să apară pe neașteptate. Ce s-a întâmplat?

– Eu... *am ajutat-o*... pe Liliath să devină înger, a răspuns Dorotea, arătând către icoana de pe şevalet. A tăcut o clipă, pentru a le da timp celorlalţi să înţeleagă. În parte, cel puţin. Împreună am refăcut Arhanghelul Ystarei, din toate fragmentele lui care se aflau în bestii şi respinşi şi... în noi...

– Deci ai avut dreptate cu asta, a spus Simeon.

– Până la un punct, a replicat Dorotea. Nu ştiam că eram sortiţi să fim receptacule pentru Liliath, pentru a-şi face un ibovnic muritor din iubitul ei angelic...

– Ce?!

Dorotea a explicat, întreruptă adeseori de strigăte de groază şi uimire. Dar, în vreme ce vorbea, privea cu coada ochiului pe fereastră, urmărind apropierea pursuivanţilor pe gheaţă, în frunte cu o femeie înaltă, cu pielea întunecată, care gonea înainte ca şi cum nu mai putea aştepta.

– Ar trebui să mă duc să-i spun lui Rochefort, a spus ea în cele din urmă. Să mă asigur că nu se luptă cu respinşii. Adică, cu ystaranii.

– Ystaranii? a întrebat Bisc. Deşi nu era năucit, aşa cum arătau fostele bestii, a vorbit încet şi aparent cu mare efort. Vrei să spui că n-o să... ne duceţi înapoi, să ne executaţi ca pe nişte criminali pentru ce am făcut?

– De ce te uiţi la mine? a întrebat Dorotea. Nu e decizia mea.

– Tu ai totuşi icoana Arhanghelului Ystarei, a spus Agnez. Chiar dacă deocamdată ai lăsat-o pe şevaletul ăla.

– Eu nu rămân aici, a replicat Dorotea repede. Mă întorc la Belhalle. Sunt convinsă că unii ystarani vor învăţa să-l invoce pe

Palleniel. Sau să facă o altă icoană. A tăcut o clipă, apoi a adăugat cu blândeţe către Bisc: Dar voi vorbi cu Rochefort ca să vă lase pe voi, respinşii, să rămâneţi şi să deveniţi cu adevărat ystarani, la fel ca fostele bestii. Va trebui să ai grijă de ei. Cred că Rochefort mă va asculta.

– Sunt convins că o va face, a spus Henri sec şi ceilalţi au încuviinţat din cap.

Dorotea a roşit.

– Mulţumesc, a zis Bisc. A făcut o plecăciune uşoară, stânjenită. Apoi s-a uitat în sus şi a strigat: Aduc o scară!

– Bună idee! a exclamat Henri.

Bisc a pornit către uşă, vorbind atât pentru sine, cât şi pentru ceilalţi:

– Ăăă, o să... o să aduc o scară... Va trebui să adunăm bes... vreau să spun, oamenii noştri care au fost bestii, să le găsim mai întâi nişte haine, apoi mâncare... S-a oprit în pragul uşii şi apoi i s-a adresat lui Henri: Vorbeai de comori... celelalte Icoane cu Diamante... sunt încă în Lutace. *Ea* le-a lăsat în Casa Demaselle. Sunt mari bogăţii acolo, în camera cu tezaur.

– Deşi, după toate astea, mă bucur să ştiu unde se află Icoanele cu Diamante, a declarat Henri, am de gând să caut alte comori *aici*. Trebuie să existe ceva în templul ăsta, undeva!

– Eu trebuie să găsesc nişte cizme, a remarcat Agnez. Şi sabia mea. Presupun că e afară, pe gheaţă...

– Iar eu trebuie să găsesc pe cineva competent care să-mi coasă tăietura asta, a zis Simeon. Sau o oglindă, ca să o pot face singur.

Nu aia de jos, dacă v-aţi gândit să pomeniţi de ea. Mă îndoiesc că s-ar putea vedea în ea vreo reflexie.

Dar, în ciuda acestor afirmaţii, niciunul dintre cei patru prieteni nu s-a mişcat. Au rămas în cerc, uitându-se unii la alţii, doctorul, studenta, funcţionarul de odinioară devenit artilerist şi adevăratul muschetar.

– Nu mă simt diferit, chiar şi fără îngerul pe care zici că-l împărţeam cu toţii între noi, Dorotea, şi care ne-a adus împreună, a remarcat Agnez. Voi sunteţi fraţii mei. Şi întotdeauna muschetari, fie că vreţi sau nu.

– Nici eu nu m-am schimbat, în ciuda amputării angelice din interiorul meu, a mormăit Simeon. Voi sunteţi fraţii mei ciudaţi, pe care niciodată nu m-am gândit că i-aş avea şi pe care-i preţuiesc foarte mult. Deşi la partea cu muschetarii am unele rezerve, Agnez, căci intenţia mea deplină este să mă întorc la Infirmerie şi să învăţ de la magistrul Hazurain. Dar presupun că o să am întotdeauna pacienţi ai regimentului.

– Dacă muschetarii vor cumpăra cumva tunuri, o să continui bucuros să port această tunică, a spus Henri. Dar cred că întrezăresc un viitor pentru mine la care nu m-am gândit niciodată. Şi chiar în Fortăreaţa Stelată, cu sakere şi culverine şi, desigur, falconete. Cât despre restul, ascultaţi ce vă spune cineva care are o mulţime de surori şi fraţi de sânge. Voi îmi sunteţi nişte prieteni mai buni şi mai apropiaţi dacât au fost ei sau vor fi vreodată.

– Iubirea e ciudată, a rostit gânditoare Dorotea. Eu iubesc Belhalle, şi să fac icoane în Rotondă, sub acea lumină aurie. Dar oamenii folosesc acest cuvânt pentru atâtea lucruri diferite. Iubirea

lui Liliath a fost de fapt obsesie, cauza atâtor morți și atâtor nenorociri. Apoi e dragostea bazată pe simpla atracție fizică, putând sau nu să fie parte dintr-o dragoste mai mare, așa cum împărțim noi patru... deși cum a supraviețuit înlăturării catalizatorului ei, fragmentele din Palleniel aflate în noi... sunt multe lucruri la care să ne gândim, pe care să le cercetăm, întreaga natură a îngerilor și a icoanelor. Cred că și Rochefort o să vrea să studieze asta, la Belhalle. A servit cardinalul prea mult timp, cu un preț prea mare...

Agnez i-a tras un cot și i-a arătat pe fereastră.

– Apropo de Rochefort, a ajuns aproape de turn. Și mi-a cules de jos sabia. Mă întreb dacă un duel ar fi...

– Nu, au spus Dorotea, Simeon și Henri în cor.

Pentru o clipă, Agnez a părut că o să se simtă ofensată, dar apoi a început să râdă.

Și, râzând împreună, s-au îndreptat toți patru spre ușă și au început să coboare scările, punând capăt aventurilor trecute și pregătindu-se de unele noi.

MULȚUMIRI

Munca unui autor, atunci când scrie, este în cea mai mare parte o acțiune solitară, dar ceea ce rezultă este un manuscris, nu o carte finită. Am fost foarte norocoasă să fac echipă cu niște editori profesioniști, experimentați, inteligenți și grijulii, care au colaborat cu mine pentru a-mi lua mănunchiurile de paie și a le transforma în aur.

Agenții mei sunt întotdeauna alături de mine, de la începutul procesului și de-a lungul lui: Jill Grinberg și echipa ei de la Jill Grinberg Literary Management în New York; Fiona Inglis și gașca de la Curtis Brown Australia; și Matthew Snyder, care se ocupă de drepturile cinematografice/TV la CAA în Los Angeles.

Editorii mei fac cărți frumoase și mă simt onorată să mă aflu pe listele lor: Katherine Tegen și echipa de la HarperCollins; Eva Mills și toți cei de la Allen & Unwin; Gillian Redfearn și echipa de la Gollancz.

Foarte mulți librari au avut un rol absolut esențial pentru a ajuta cărțile mele să ajungă la cititori. Le sunt recunoscător tuturor librarilor, nu doar pentru că mi-au sprijinit propriile volume, ci pentru tot ceea ce fac în scopul de a uni oamenii și cărțile.

Datorez cu adevărat mulțumiri și soției mele, Anna, care, ca editor, are de-a face cu mulți autori la seviciu, dar mă are și pe mine acasă, și, cu toate acestea, mă sprijină fără încetare; și fiilor mei, Thomas și Edward, care mă lasă în pace atunci când sunt cufundat într-o carte.

În final, aș vrea să-i mulțumesc și să-l pomenesc pe câinele nostru, Sam, care s-a stins de curând. Am făcut multe plimbări cu Sam seara târziu pe parcursul scrierii acestei cărți, când povestea îmi crea probleme și trebuia să reconsider totul.

CUPRINS

Prolog 15

PARTEA I: LILIATH 23

PARTEA II: CEI PATRU 71

PARTEA III: GROAPA 193

PARTEA IV: ICOANELE CU DIAMANTE 251

PARTEA V: EXPEDIȚIA ÎN YSTARA 405

EPILOG 548

Simeon, eminent student la Medicină, Henri, iscusit vânător de comori, Agnez, cadet la muschetarii reginei, și Dorotea, pictoriță de icoane interesată de magia angelică, simt că între ei există o legătură specială încă de la început.

Cei patru tineri îi captează interesul lui Liliath, una dintre cele mai pricepute practiciene ale magiei angelice din câte au existat vreodată. Trezită după mai bine de un secol din somnul ei magic, la fel de frumoasă, cu chipul unei tinere de nouăsprezece ani și cu dorința nestăvilită de a fi împreună cu preaiubitul ei Palleniel, Liliath îi controlează ca pe niște pioni pentru a-și vedea visul împlinit. Indiferent de prețul pe care va trebui să-l plătească...

„Nix construiește o lume plină de aventuri angelice, cu ecouri din *Cei trei muschetari*. O reinterpretare magică a stilului lui Dumas, care îi va încânta pe fanii poveștilor de dragoste pe fundal de capă și spadă."
Publishers Weekly

„Garth Nix este unul dintre cei mai mari autori contemporani de cărți fantasy."
SARAH J. MASS,
autoarea seriei de succes *Tronul de cleștar*

Tradiție din 1989
ISBN 978-606-33-6320-7
9 786063 363207
eBook disponibil